

ЛОРЪЛ К. ХАМИЛТЪН

КАФЕНЕТО НА ЛУНАТИЦИТЕ

Част 4 от „Анита Блейк, ловецът на вампири“

Превод от английски: Илиян Илиев, 2007

chitanka.info

*На Тринити Даян Хамилтън,
която има най-прекрасната усмивка на света,
дори и в три часа сутринта.*

БЛАГОДАРНОСТИ

На Гари, моят възлюблен съпруг. Последната година щеше да е невъзможна без него. На д-р Кейт Нанълий, която помогна на Тринити да се появи на бял свят. Една нелека задача. На Сара Съмър за храната, успокоенията и спешните притичвания до доктора. На Марк Съмър за същото. Нямам търпение да видя „Обсег“ по лавиците. На Джон Съмър, задето се притесняваше. Никой няма по-добри съседни или по-добри приятели. На Дебора Милитело, която отдели време от собствения си график за писане, за да ми помага с бебето, така че тази книга най-сетне да бъде завършена. На Марела Сандс, поздравления за продажбата на собствената ти серия книги. Ще си поговорим сериозно за предложението ти да бъдеш бавачка.

На всички останали алтернативни историци: Том Дренан, Н. Л. Дрю и Рет Макферсън, които се погрижиха тази книга да няма равна на себе си. Нови приятели, нови писатели, кой може да си мечтае за повече.

ГЛАВА 1

Оставаха две седмици до Коледа. Слаб период от годината за съживяване на мъртъвци. Последният ми клиент за вечерта стоеше срещу мен. До името му нямаше бележка. Нищо, което да казва дали става дума за вдигане на зомби или убиване на вампири. Нито дума. Кое то вероятно означаваше, че ще иска от мен нещо, което аз не бих искала или не бих могла да направя. Периодът преди Коледа е мъртвило, без това да е някакъв каламбур. Шефът ми, Бърт, приемаше всякаква работа.

Джордж Смиц беше висок мъж, доста над метър и осемдесет. Имаше широки рамене и мускулесто тяло. Не мускулите, които получаваш от вдигане на тежести и тичане по пътечки във фитнеса. Мускули в резултат на тежък физически труд. Бих се обзаложила, че е строителен работник, фермер или нещо подобно. Беше едър и набит, с дълбоко заседнала под ноктите чернилка, която сапунът не можеше да измие.

Стоеше пред мен и съсипваше евтината си шапка, като я мачкаше в огромните си ръце. Кафето, което беше приел, изстиваше на края на бюрото ми. Не бе отпил повече от глътка.

Пиех кафето си от коледната чаша, каквато Бърт бе настоял всички да си донесат. Лична празнична чаша, която да добави малко домашен уют към офиса. На моята имаше елен по халат и чехли, с коледни лампички, закачени за рогата, който вдигаше празнична наздравица с шампанско и казваше: „Звънкайте, звънчета.“

Бърт не хареса чашата ми кой знае колко, но си замълча, вероятно уплашен какво друго бих могла да донеса. Беше много доволен от облеклото ми за вечерта. Блуза с висока яка, толкова наситено червена, че трябваше да нося грим, за да не изглеждам бледа. Полата и съчетаното с нея сако бяха в тъмнозелено. Не се бях облякла така за Бърт. Бях се облякла за срещата си.

На ревера ми блестеше сребристото очертание на ангел. Изглеждах много коледно. Деветмилиметровият „Браунинг Хай

Пауър“, от своя страна, въобще не беше празничен, но тъй като бе скрит под сакото, това нямаше особено значение. Можеше и да притесни г-н Смиц, но той изглеждаше достатъчно разтревожен, че да не му пука. Поне докато не решах да го използвам срещу него.

— И така, г-н Смиц, с какво мога да ви помогна? — попитах го аз.

Беше се вторачил в ръцете си и само очите му се повдигнаха и ме погледнаха. Жест, присъщ на малко момче, жест на несигурност. Стоеше странно върху лицето на голям мъж като него.

— Имам нужда от помощ и не знам към кого друго да се обърна.

— И от каква точно помощ се нуждаете, г-н Смиц?

— Става дума за жена ми.

Изчаках да продължи, но той се втренчи в ръцете си. Шапката му се бе превърнала в смачкана топка.

— Искате да вдигна жена ви от мъртвите ли? — попитах.

При тези думи вдигна очи, разширени от тревога.

— Тя не е мъртва. Знам го.

— В такъв случай как бих могла да ви помогна, г-н Смиц? Аз вдигам мъртъвци и съм легален ексекютор на вампири. Какво от описанието на професията ми би помогнало на жена ви?

— Г-н Вон каза, че знаете всичко за ликантропията — каза го, сякаш това беше достатъчно. Не беше така.

— Шефът ми твърди много неща, г-н Смиц. Но какво общо има ликантропията с жена ви?

За втори път питах за жена му. Уж говорех на английски, но вероятно въпросите ми всъщност бяха на суахили и аз просто не го осъзнавах. Или пък случилото се бе твърде ужасно, за да се изрича на глас. Това е често явление в работата ми.

Той се наведе напред с очи, втренчени в лицето ми. Не можах да се сдържа и също се наведох.

— Пеги, това е жена ми, е ликантроп.

Премигнах насреща му.

— И?

— Ако се разчуе, ще изгуби работата си.

Не му възразих. По закон нямате право на дискриминация срещу ликантропите, но в действителност се случва твърде често.

— Какво работи Пеги?

— Касапин е.

Ликантроп, който е касапин. Беше твърде перфектно. Но разбирах защо би могла да загуби работата си. Обработка на храна с потенциално фатално заболяване. Не ми се вярва. Аз го знаех и министерството на здравеопазването знаеше, че ликантропията може да се предава само при атака в животинската форма. Повечето хора не го вярват. Не мога да кажа, че ги обвинявам изцяло. И аз не искам да съм космата.

— Ръководи магазин за месни специалитети. Бизнесът е добър. Наследи го от баща си.

— Той също ли беше ликантроп?

Смиц поклати глава.

— Не, Пеги беше нападната преди няколко години. Оцеля... — сви рамене. — Но... знаете как е.

Наистина знаех.

— Тоест жена ви е ликантроп и ще загуби бизнеса си, ако се разчуе. Това го разбрах. Но как мога да ви помогна?

Преборих се с желанието да погледна часовника си. Билетите бяха в мен. Ричард не можеше да влезе сам.

— Пеги изчезна.

Аха.

— Не съм частен детектив, г-н Смиц. Не се занимавам с изчезнали хора.

— Но аз не мога да ида в полицията. Може да разберат.

— От колко време е изчезнала?

— Два дни.

— Моят съвет е да отидете в полицията.

Той упорито поклати глава.

— Не.

Въздъгнах.

— Не знам нищо за откриване на изчезнали хора. Вдигам мъртъвци, убивам вампири, това е.

— Г-н Вон каза, че можете да ми помогнете.

— Обяснихте ли му какъв е проблемът?

Той кимна.

По дяволите! С Бърт щяхме да имаме дълъг разговор.

— Полицаяте работят добре, г-н Смиц. Просто им кажете, че жена ви е изчезнала. Не споменавайте ликантропията. Вижте какво ще открият.

Не ми харесваше да съветвам клиент да укрива информация от полицията, но при всички случаи беше по-добре, отколкото въобще да не ходи.

— Г-це Блейк, моля ви, притеснявам се. Имаме две деца.

Започнах да изреждам всички причини, поради които не мога да му помогна, после се спрях. Имах идея.

— „Съживители“ ООД има договор с частен детектив. Вероника Симс е участвала в множество свръхестествени случаи. Може и да е в състояние да ви помогне.

— Мога ли да ѝ вярвам?

— Аз ѝ вярвам.

Изгледа ме продължително, след което кимна.

— Добре, как да се свържа с нея?

— Нека да и се обадя, за да видя дали може да ви приеме.

— Това ще е страхотно, благодаря.

— Искам да ви помогна, г-н Смиц. Просто издирването на изчезнали брачни партньори не ми е специалност.

Набрах телефона, докато говорех. Знаех номера на Рони наизуст. Тренирахме заедно поне два пъти седмично, без да споменавам обичайното кино, вечеря и прочее. Най-добри приятелки, концепция, която повечето жени така и не надрастват. Попитайте някой мъж кой е най-добрият му приятел и той ще трябва да помисли. Няма да може да отговори веднага. Докато жената може. Мъжът може дори да не успее да се сети за името на най-добрия си приятел. Жените следят тези неща. Мъжете — не. Не ме питайте защо.

Включи се секретарят на Рони.

— Рони, Анита е, ако си там, вдигни.

Телефонът изщрака и секунда по-късно разговарях с оригинала.

— Здравсти, Анита. Мислех, че тази вечер си на среща с Ричард. Проблем ли има?

Виждате ли, най-добри приятелки.

— Не и със срещата. Имам един клиент, за когото смятам, че е по-скоро по твоята част, отколкото по моята.

— Разкажи ми — отвърна тя.

Направих го.

— Препоръча ли му да иде в полицията?

— Да.

— Но той не иска?

— Не.

Тя въздъхна.

— Ами и преди съм се занимавала с изчезнали хора, но обикновено след като полицията е свършила всичко, което е могла. Те имат ресурси, до които нямам достъп.

— Това ми е ясно — отговорих ѝ.

— И няма да промени мнението си?

— Не мисля.

— Тоест или аз, или...

— Бърт е приел работата, макар да е знаел, че става дума за изчезнал човек. Може да се пробва да я даде на Джеймисън.

— Джеймисън не може да различи задника си от дупка в земята, ако става дума за нещо различно от вдигане на мъртви.

— Да, но е винаги готов да разшири репертоара си.

— Попитай го дали може да дойде в офиса ми... — Тя направи пауза, докато прелистваше графика със срещите си. Изглежда бизнесът вървеше. — Утре сутрин в девет.

— Исусе, винаги си била ранобудна.

— Един от малкото ми недостатъци — отговори ми Рони.

Попитах Джордж Смиц дали утре в девет часа сутринта му е удобно.

— Не може ли да ме приеме тази вечер?

— Иска да се видите тази вечер.

Тя помисли около минута.

— Защо не? Не е като да имам гореща среща, за разлика от някои други хора. Естествено, прати го насам. Ще почакам. Петък с клиент е по-добре от петък вечер самичка, предполагам.

— Просто временно си на сухо — отвърнах ѝ аз.

— А при теб има порой. — Много смешно.

Тя се разсмя.

— Ще очаквам пристигането на г-н Смиц. Наслаждавай се на „Момчета и кукли“^[1].

— Ще се наслаждавам. До утре сутрин за нашето бягане.

— Сигурна ли си, че ме искаш там толкова рано, в случай че готиният пич реши да остане?

— Познаваш ме достатъчно добре — казах ѝ аз.

— Да, така е. Просто се шегувам. До утре.

Затворихме. Дадох на г-н Смиц визитката на Рони, указания как да стигне до офиса ѝ и го отпратих. Рони беше най-доброто, което можех да направя за него. Все още се притеснявах, че не иска да ходи в полицията, но хей, не ставаше дума за моята жена.

Беше казал, че има две деца. Не е мой проблем. Наистина. Крег, нощният ни секретар, беше на бюрото, което означаваше, че минава шест часа. Закъснявах. Наистина нямаше време да споря с Бърт за г-н Смиц, но...

Погледнах към кабинета му. Беше тъмен.

— Шефът тръгна ли си?

Крег вдигна поглед от клавиатурата на компютъра. Има къса, по бебешки пухкава кафява коса. Носи кръгли очила, които пасват на кръглото му лице. По-слаб е и по-висок от мен, но в крайна сметка, кой не е. Няма трийсет години, женен е, с две бебета.

— Г-н Вон си тръгна преди около тридесет минути.

— Така изглежда — промърморих аз.

— Нещо не е наред ли?

Поклатих глава.

— Запиши ми среща с него за утре, за да си поговорим малко.

— Не знам, Анита, графикът му е доста натоварен.

— Намери начин, Крег. Или ще нахлуя по време на някоя от другите срещи.

— Ти си луда — каза ми той.

— Можеш да се обзаложиш. Намери време. Ако ти се развика, кажи му, че съм те заплашила с пистолет.

— Анита — каза той с усмивка, сякаш се шегувах.

Оставих го да прелиства тефтера със срещите в опит да ме смести някъде. Държах на думата си. Бърт щеше да разговаря с мен утре. Декември беше най-слабият сезон за вдигане на зомбита. Хората, изглежда, смятаха, че това не може да се прави около Коледа, сякаш е черна магия или нещо подобно. Така че Бърт уреждаше други неща, за да не се отпускаме. Почвах да се уморявам от клиенти, за чиито

проблеми не можех да направя нищо. Смиц не беше първият за този месец, но щеше да е последният.

С тази ободряваща мисъл си облякох палтото и тръгнах. Ричард чакаше. Ако трафикът ми сътрудничеше, можех и да успея да стигна преди началното изпълнение. Трафикът в петък вечер, как ли пък не.

[1] Популярен мюзикъл от Франк Лойсер, посветен на уличните битки в Ню Йорк. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 2

Шевролетът „Нова“, модел 1978 г., който карах преди, беше умрял по тъжен и трагичен начин. Сега карах „Джийп Чероки Кънтри“. Цветът му бе наситено тъмнозелен, като нощем изглеждаше черен. Но пък имаше четири задвижващи колела за зимата и достатъчно място за превозване на кози в багажника. През повечето време използвах пилета за вдигането на зомбита, но понякога е нужно нещо по-голямо. Превозването на кози в новата беше мъчна работа.

Вкарах черокито в последното останало място на паркинга пред „Грант“. Дългото ми, черно зимно палто се изду около мен, защото бях закопчала само долните две копчета. Ако закопчаех всички, не можех да извадя оръжието си.

Ръцете ми бяха пъхнати в джобовете, раменете притискаха дрехата около мен. Не носех ръкавици. Никога не съм се чувствала удобно да стрелям с ръкавици.

Оръжието е част от ръката ми. Дрехите не трябва да се пречат.

Претичах през улицата на обувките си с високи токове, като внимавах да не се подхлъзна по заледената настилка. Тротоарът беше напукан, с огромни откъртени парчета, сякаш някой го бе млатил с тежък чук. Облицованите с дъски сгради бяха не по-малко разнебитени от него. Тъй като почти бях закъсняла, пропуснах тълпата и разнебитената улица беше на мое разположение. Беше кратка, но самотна разходка в декемврийската вечер. Земята беше застлана с изпочупени стъкла и трябваше много да внимавам къде стъпвам. Една алея минаваше напряко между сградите. Изглеждаше като естествената среда на крадецус американус. Внимателно наблюдавах мрака. Нищо не помръдваше. С браунинга подръка не бях особено притеснена, но все пак... Не е нужно да си гений, за да застреляш някого в гръб.

Поривът на вятъра беше достатъчно студен, че да ми отнеме дъха, докато се приближавах към ъгъла и относителната безопасност. През зимата нося много пуловери, но тази вечер исках нещо по-

елегантно и в резултат сега задникът ми мръзнеше. Все пак се надявах, че Ричард ще хареса червената блуза.

На ъгъла имаше светлини, коли и полицаи, който регулираше движението от средата на улицата. Никога няма да видите толкова полицаи в тази част на Сейнт Луис, освен, ако няма представление в „Лисицата“. Много богаташи идваха насам с всичките си кожи, диаманти и часовници „Ролекс“. Нямаше да е добре, ако някой приятел на градския съвет бъде ограбен. Когато Топол пристигна, за да изиграе отново ролята си в „Цигулар на покрива“, сред публиката беше каймакът на обществото и мястото бе пълно с ченгета. Тази вечер ситуацията беше обичайната. Имаше полицаи пред театъра и то главно регулировчици, които обаче хвърляха и по едно око към долнопробните гърбове на сградите, в случай че някой с пари се отдалечи от светлината.

Минах през стъклените врати и влязох в дългото тясно преддверие. Беше ярко осветено, дори някак си блестящо. Вдясно има малка стаичка, където можете да вземете билетите си. От нея излизаха хора, които бързаха към вътрешните стъклени врати. Не бях толкова закъсняла, колкото си мислех, щом толкова много хора все още си купуваха билети. Или пък всички останали бяха толкова закъснели, колкото и аз.

Мярнах Ричард, застанал в далечния десен ъгъл. Когато човек е висок над метър и осемдесет, е по-лесен за забелязване в претъпкана стая, отколкото съм аз с моите метър и шестдесет. Стоеше спокойно, а очите му наблюдаваха движението на тълпата. Не изглеждаше отегчен или нетърпелив. Сякаш му бе приятно да наблюдава хората. Очите му проследиха възрастна двойка, докато преминаваше през стъклените врати. Жената използваше бастун. Напредваха болезнено бавно. Главата му се обърна бавно след тях. Огледах тълпата. Всички останали бяха по-млади и се движеха с уверени или забързани крачки. За жертви ли се оглеждаше Ричард? За плячка? В крайна сметка, беше върколак. Беше попаднал на кофти партида от ваксина срещу ликантропия. Това е една от причините аз никога да не си правя такава. Едно е противогрипната ми ваксина да се издъни, съвсем друго — да ставам космата веднъж месечно... Не, благодаря.

Дали осъзнаваше, че стои там и разглежда тълпата като лъв — стадо газели? Или пък възрастната двойка му бе напомнила за

собствените му баба и дядо. По дяволите, може би му приписах мотиви, които съществуваха само в моя подозрителен малък мозък. Надявах се да е така.

Косата му беше кафява. На слънчева светлина блестеше със златисти отънъци с намек за бакърено. Знаех, че е дълга до раменете, почти колкото моята, но той беше направил нещо с нея, беше я издърпал назад по някакъв начин, така че създаваше илюзията, че е съвсем къса и прилепнала към главата. Нещо, което не е никак лесно с толкова чуплива коса като неговата.

Костюмът му бе в някакъв богат отънък на зеленото. Повечето мъже биха изглеждали като Питър Пан, ако са облечени в зелен костюм, но на него му стоеше съвсем добре. Докато се приближавах, можах да видя, че ризата му е бледа, почти златна, а вратовръзката е в по-тъмнозелено от костюма, с малки коледни дръвчета, оцветени в червено. Щях да направя остроумна забележка за нея, но облечена в червено и зелено с ангел на ревера, коя бях аз, че да се оплаквам?

Той ме видя и се усмихна. Усмивката беше сияйна на фона на постоянно загорялата му кожа. Фамилното му име, Зееман, е холандско, но някъде назад в родословното му дърво имаше нещо неевропейско. Не рус, не светъл, не студен. Очите му бяха идеално шоколадовокафяви.

Той се протегна и пое ръцете ми, като ме притегли нежно към себе си. Устните му бяха меки върху моите, в кратката, почти целомъдрена целувка.

Отстъпих назад, поемайки си въздух. Той продължи да ме държи за ръка и аз го оставих. Кожата му беше много топла в сравнение със студената ми длан. Помислих си да го попитам дали не си е представял изяждането на възрастната двойка, но не го направих.

Обвиняването му в убийствени намерения можеше да развали вечерта. Освен това повечето ликантропи не осъзнават, че правят нечовешки неща. Когато им го посочиш, винаги сякаш нараняваш чувствата им. Не исках да наранявам чувствата на Ричард.

Докато преминавахме през вътрешните врати към претъпканото лоби, го попитах:

— Къде е палтото ти?

— В колата. Не исках да го разнасям, така че притичах набързо.

Кимнах. Беше обичайно за Ричард. Или пък ликантропите не усещат студ. Забелязах, че е сплел косата си стегнато, близо до скалпа. Крайчецът на плитката се подаваше над яката. Дори не можех да си представя как го е направил. Моята идея за прическа беше да измия косата си, да я намажа с малко балсам и да я оставя да изсъхне. Не си падах по високотехнологичните изпълнения. Макар че можеше да е забавно да разуча възлите на спокойствие след шоуто. Винаги съм готова да науча нови неща.

Основното фоайе на „Лисицата“ е комбинация между наистина приятен китайски ресторант и хиндуистки храм с малко елементи от ар деко. Цветовете са толкова ослепителни, че изглежда сякаш художникът е насъбрал парченца цветна мозайка с късчета светлина, затворени в тях. Китайски лъвове с размерите на питбули и светещи червени очи пазят вито стълбище, водещо към балкона на клуб „Лисицата“, където за петнадесет хиляди долара годишно можете да се насладите на прекрасни блюда и да имате собствено сепаре. Останалата част, простолюдието, се бутаме почти рамо до рамо в постланото с килими фоайе, където ни предлагаха пуканки, солени бисквитки, „Пепси“, а в някои вечери и хотдог. Доста различно от пилешкото кордон-бльо или каквото там сервираха, на горния етаж.

„Лисицата“ върви по онази прекрасна тънка линия между кича и ексцентричността. Влюбих се в сградата още първия път, щом я видях. Всеки път, когато дойда, тук има някакво ново чудо. Някакъв цвят или дърворезба, или статуя, която не съм забелязала преди. Когато осъзнаеш, че първоначално е била построена за кино, разбираш колко са се променили нещата. Сегашните кина имат душата на непрани чорапи. „Лисицата“ е жива по начин, присъщ само на най-добрите сгради.

Наложи се да пусна ръката на Ричард, за да доразкопчея палтото си, но в крайна сметка не бяхме залепени един за друг. Стоях близо до него в тълпата, без да се докосваме, но можех да почувствам топлината му с тялото си.

— Ще изглеждаме като близнаците Бобси^[1], като си сваля палтото — отбелязах аз.

Ричард повдигна вежда.

Бързо разтворих и затворих палтото си и той се разсмя. Беше хубав смях, топъл и гъст като коледен пудинг.

— Сезонът е такъв — отвърна ми.

После ме прегърна с една ръка, бързо, както би направил с приятел, но ръката му остана на раменете ми. Връзката ни все още беше в началната си фаза, когато да се докосваме бе нещо ново, неочаквано, опияняващо. Постоянно си намирахме извинения да го правим. Опитвахме се да се държим безгрижно. Не че се заблуждавахме. Не съм сигурна, че ни и пукаше. Обвих ръка около кръста му и леко се наведох. Беше дясната ми ръка. Ако ни нападнаха сега, никога нямаше да успея да извадя пистолета си навреме. Останах така за около минута, мислейки си, че може би си струва. След това го заобиколих и му предложих лявата си ръка.

Не знам дали мярна пистолета или просто се досети, но очите му се разшириха. Наведе се към мен и прошепна в косите ми:

— Оръжие тук, в „Лисицата“? Мислиш ли, че разпоредителите ще те пуснат?

— Последния път го направиха.

Лицето му придоби странен израз.

— Винаги ли излизаш въоръжена?

Свих рамене.

— След залез, да.

Погледът му беше озадачен, но заряза темата. До неотдавна понякога излизах невъоръжена след мръкнало, но годината се беше случила тежка. Най-различни хора се бяха опитали да ме убият. Аз съм дребничка, дори за жена. Тичах, вдигах тежести, имах черен колан по джудо, но повечето от лошите момчета професионалисти все още ме превъзхождаха. Те също имаха навика да вдигат тежести, да владеят бойни изкуства и да са по-тежки с поне 45 килограма. Не можех да ги победея на канадска борба, но можех да ги застрелям.

Освен това твърде често през изминалата година се бях изправяла срещу вампири и други свръхестествени гадина. Те можеха да вдигнат огромен камион с една ръка или още по-зле. Сребърните куршуми можеха и да не убият вампир, но със сигурност го забавяха. Достатъчно, че да си плюя на петите и да бягам бързо. Да се измъкна. Да оцелея.

Ричард знаеше с какво си изкарвам прехраната. Даже беше ставал свидетел на част от мръсотията. Но въпреки това очаквах да се издъни. Да започне да се държи като мъжът защитник и да роптае

заради пистолета или пък нещо подобно. Стомахът ми беше почти непрестанно свит в очакване този мъж да каже нещо ужасно. Нещо, което ще провали нещата, ще ги унищожи, ще нарани отношенията ни. Дотук добре.

Тълпата започна да се отправя към стълбите, разделяйки се на две части за всеки от коридорите към театъра. Ние се смесихме с хората, хванати за ръце, за да не бъдем разделени. Да бе!

След като се измъкна от фойето, тълпата се стече по различните пътеки между редовете като вода, търсеца най-бързия път надолу по течението. Въпреки това, и най-краткият маршрут беше доста бавен. Измъкнах билетите от джоба на сакото си. Нямах дамска чанта. Из джобовете на палтото ми бяха натъпкани малка четка за коса, червило, очна линия, сенки, документи за самоличност и ключовете за колата. Пейджърът ми беше закачен отпред на полата, дискретно извит на една страна. Когато не бях накипрена, носех куриерска чанта.

Разпоредителката, възрастна жена с очила, освети билетите ни с малко фенерче. Заведе ни до местата ни, настани ни и се върна обратно, за да помогне на следващата група безпомощни хорица. Местата бяха добри, близо до средата, сравнително близо до сцената. Достатъчно близо.

Ричард се премести от лявата ми страна, без да го моля. Схваща бързо. Това е една от причините, поради които все още излизаме. Това и фактът, че адски желая тялото му.

Разстлах палтото си върху седалката, така че да не е неудобно. Ръката му се промъкна през стола ми и докосна с пръсти рамото ми. Преборих се с желанието да положа глава на неговото рамо. Беше твърде сладникаво, но след това си казах „какво пък, по дяволите“. Сгуших се в извивката на врата му, вдишвайки аромата на кожата. Афършейвът му беше чист и сладък, но под него бе миризмата на кожата, на плътта му. Заради нея този афършейв никога нямаше да ухае по същия начин върху някой друг. В интерес на истината, обичах аромата на врата на Ричард и без капчица афършейв.

Изправих се, отдръпвайки се съвсем леко от него. Той ме изглежда въпросително.

— Нещо не е наред ли?

— Хубав афършейв — отвърнах аз.

Нямаше защо да признавам, че бях почувствала почти непреодолима нужда да го гризна по врата. Беше твърде унижително.

Светлините потъмняха и музиката започна. Всъщност никога не бях гледала „Момчета и кукли“, освен на кино. Версията с Марлон Брандо и Джийн Симънс. Идеята на Ричард за среща включваше ходене по пещери, туризъм — все неща, които изискваха най-старите ти дрехи и чифт удобни обувки. Харесваше ми на открито, но исках да пробваме по-официална среща. Исках да го видя в костюм и да му позволя да ме види в нещо по-ефирно от дънки. В края на краищата, бях момиче, независимо дали ми харесваше да го признавам, или не.

Но след като предложих срещата, не исках да е обичайната комбинация от вечеря и филм. Така че се обадох в „Лисицата“, за да видя какво се играе и попитах Ричард дали харесва мюзикъли. Харесваше. Още една точка в негова полза. Тъй като идеята беше моя, аз купих билетите. Ричард не го оспори, дори не настоя да плати половината. В крайна сметка, аз не бях предложила да платя за последната ни вечеря. Не ми беше хрумнало. Обзалагам се, че на Ричард му бе хрумнало да плати билетите, но бе изоставил идеята. Добър мъж.

Завесата се вдигна и началната сцена се разкри пред нас с ярки цветове — стилизирана, идеална и жизнерадостна точно от каквото имах нужда. „Фугата за самохвалковци“ изпълни бляскавия подиум и се вля в щастливия мрак. Хубава музика, хумор, предстоящата поява на танцьорите, тялото на Ричард до моето, пистолет под рамото ми. Какво повече може да иска едно момиче?

[1] Герои на изключително популярна серия детски романи от Лаура Лий Хоуп. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 3

Част от хората се изнизаха преди края на мюзикъла, за да избегнат тълпата. Аз винаги оставах до самия край. Струваше ми се нечестно човек да се промъква навън, преди да е успял да аплодира. Освен това мразех да изпускам края на каквото и да било. Вярвах, че точно това късче, което не видя, ще е най-добрата част.

Ентузиазирано се включихме в овациите на крака. Никога не съм живяла в друг град, който да дава толкова много овации на крака. Трябва да призная, че понякога, както тази вечер например, шоуто беше прекрасно, но съм виждала хора да се изправят за продукции, които не го заслужават. Не ставам, освен ако наистина не го мисля.

Ричард седна обратно, след като запалиха светлините.

— Бих предпочел да изчакам, докато тълпата се поразреди. Ако нямаш нищо против.

Погледът в очите му казваше, че смята, че няма да имам.

Наистина нямах. Карахме отделни коли. Щом напуснехме „Лисицата“, вечерта приключваше. Очевидно никой от нас не искаше да си тръгва. За себе си знаех със сигурност.

Облегнах се на седалките пред нас и погледнах надолу към него. Той ми се усмихна с очи, блестящи от желание, ако не от любов. Аз също се усмихвах. Изглежда, не можех да се удържа.

— Знаеш ли, това е доста сексистки мюзикъл — каза той.

Замислих се за момент, след това кимнах.

— Аха.

— Но ти харесва?

Кимнах отново.

Очите му се присвиха леко.

— Мислех си, че може да се почувстваш обидена.

— Имам по-важни неща, за които да се притеснявам, отколкото това дали „Момчета и кукли“ представя балансиран поглед върху света.

Той се разсмя — кратък, щастлив звук.

— Чудесно, за момент си помислих, че ще трябва да разкарам колекцията си от записи на Роджърс и Хамърстийн^[1].

Внимателно се вгледах в лицето му, опитвайки се да реша дали ме поднася. Не изглеждаше да е така.

— Наистина ли колекционираш саундтракове на Роджърс и Хамърстийн?

Той кимна, а очите му блесяха шеговито.

— Само Роджърс и Хамърстийн или всякакви мюзикъли?

— Нямам ги всички, но да, всякакви мюзикъли.

Поклатих глава.

— Какво не е наред?

— Ти си романтик.

— От устата ти звучи, сякаш е нещо лошо.

— Тази тъпотия с „и заживяха щастливо“ е окей, докато е на сцената, но няма много общо с реалния живот.

Беше негов ред да проучи лицето ми. Очевидно това, което видя, не му хареса, защото се намръщи.

— Тази среща беше твоя идея. Ако не ти харесва идеята за цялото това щастие, защо ме доведе тук?

Свих рамене.

— След като те поканих на официална среща, не знаех къде да те заведа. Не исках да е обичайното. Освен това харесвам мюзикъли. Просто не смятам, че отразяват реалността.

— Не си толкова корава, на колкото се правиш.

— Напротив — отвърнах. — Съм.

— Не вярвам. Мисля, че харесваш тази тъпотия с „и заживяха щастливо“ точно толкова, колкото и аз. Но вече те е страх да вярваш в нея.

— Не ме е страх, просто съм внимателна.

— Разочаровала си се твърде много пъти?

Направи го да звучи като въпрос.

— Може би.

Кръстосах ръце на корема си. Някой психолог би казал, че съм се затворила и съм станала некомуникативна. Майната им.

— За какво си мислиш?

Свих рамене.

— Моля те, кажи ми.

Взрях се в прямите му кафяви очи и ми се дощя да си ида вкъщи сама. Вместо това отговорих:

— „И заживяха щастливо“ е просто лъжа, Ричард, и е такава, откакто навърших осем години.

— От смъртта на майка ти — каза той.

Само го погледнах. Бях на двадесет и четири години и болката от тази първа загуба все още беше прясна. Можеш да се справиш с нея, да я изтърпиш, но никога — да ѝ избягаш. Никога не съм вярвала истински във великото добро място. Никога не съм вярвала, че лошите неща няма да връхлетят и да отнесат всичко. По-скоро бих се борила с дузина вампири, отколкото с един безсмислен инцидент.

Той отлепи ръката ми от мястото, където се бе вкопчила в рамото ми.

— Няма да умра пред теб, Анита. Обещавам ти.

Някой се разсмя — нисък кикот, който докосна кожата ми като връхчета на пръсти. Само една личност притежаваше този почти осезаем смях — Жан-Клод. Обърнах се и той беше там, застанал в средата на пътеката. Не го бях чула да се приближава. Не бях почувствала никакво движение. Той просто се беше появил сякаш с магия.

— Не давай обещания, които не можеш да спазиш, Ричард.

[1] Става дума за Ричард Роджърс и Оскар Хамърстийн II, известен дует композитори, създали поредица от изключително популярни бродуейски мюзикъли през 40-те и 50-те години. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 4

Отдръпнах се от седалките и пристъпих напред, за да осигуря на Ричард място да се изправи. Чувствах го до гърба си, успокояващо присъствие, само ако не се тревожех повече за неговата безопасност, отколкото за моята.

Жан-Клод беше облечен в бляскав черен фрак. Бяла жилетка с миниатюрни черни точки обграждаше искрящата белота на ризата му. Яката беше висока и стегната с шалче от мек черен плат, завързано около нея и втъкнато в жилетката, сякаш вратовръзките никога не са били изобретявани. Иглата за вратовръзка, забодена на жилетката му, беше изработена от сребро и черен оникс. Обувките му имаха гети като онези, носени от Фред Астер, макар да подозирах, че цялото облекло е от доста по-стара епоха.

Косата му бе с модна дължина, а почти черните къдрици стигаха до бялата яка. Знаех какъв цвят са очите му, но в момента не ги гледах. Бяха тъмносини, с цвета на наистина качествен сапфир. Никога не гледайте вампир в очите. Това е правило.

С вампира-господар на града, който стоеше там и чакаше, осъзнах колко празен е театърът. Наистина бяхме изчакали тълпата. Бяхме сами в отекващата тишина. Далечното мърморене на оттеглящата се тълпа беше като бял шум. За нас не значеше нищо. Втренчих се в прекрасните перлени копчета на жилетката на Жан-Клод. Трудно е да си корав, когато не можеш да срещнеш погледа на някого. Но щях да се справя.

— Господи, Жан-Клод, никога ли не носиш нещо различно от черно и бяло?

— Не ти ли харесва, *ma petite*?

Той се завъртя леко, така че да почувствам пълния ефект. Облеклото му пасваше прекрасно. Естествено, всичко, което носеше, изглеждаше по мярка, перфектно и очарователно, точно като него.

— Някак си не мислех, че „Момчета и кукли“ ще е по твоя вкус, Жан-Клод.

— Или по твоя, ma petite.

Гласът му беше гъст като крем, с топлота, която можеше да е причинена само от две неща: гняв или желание. Бях готова да се обзаложа, че е желание.

Имах пистолет, сребърните куршуми щяха да го забавят, но нямаше да го убият. Естествено, Жан-Клод нямаше да ни се нахвърли пред публика. Беше твърде цивилизован за подобни неща. Той беше вампир бизнесмен, предприемач. Предприемачите, независимо дали живи или мъртви, не обикаляха и не разкъсваха гърлата на хората. Обикновено.

— Необичайно тих си, Ричард.

Той се загледа покрай мен. Не се обърнах, за да видя какво прави Ричард. Никога не сваляй поглед от вампира пред себе си, за да видиш какво прави върколакът зад гърба ти. Всеки проблем по реда си.

— Анита може да говори от свое име — отвърна Ричард.

Вниманието на Жан-Клод се прехвърли отново към мен.

— Това определено е истина. Но аз дойдох, за да видя как ви е харесало представлението.

— Да бе, а прасетата могат да летят — отвърнах аз.

— Не ми вярваш?

— Определено — отговорих му.

— Хайде де, Ричард, как ти хареса вечерта?

В гласа му се прокрадваше нотка хумор, но под нея все още прозираше гневът. Не е приятно да си около вампирите господари, когато са ядосани.

— Беше прекрасна до момента, в който се появи ти. В гласа на Ричард се прокрадна топлина, началото на гнева. Никога не го бях виждала ядосан.

— Как е възможно присъствието ми да развали вашата... среща?

Последното беше яростно изплюто.

— Защо си толкова вбесен тази вечер, Жан-Клод? — попитах го аз.

— Но, ma petite, аз никога не се... вбесявам.

— Глупости.

— Ревнува ни — обади се Ричард.

— Не ревнувам.

— Винаги казваш на Анита как можеш да помиришеш, че те желае. Е, аз мога да помириша твоето желание. Искаш я толкова много, че може — Ричард издаде почти горчив звук — да се вкуси.

— А вие, мосю Зеeman, нима не я желаете?

— Спрете да говорите, сякаш ме няма — казах аз.

— Анита ме покани на среща. Съгласих се.

— Това вярно ли е, та petite? — Гласът му беше станал много тих. Тази тишина беше по-плашеща от гнева.

Искаше ми се да кажа „не“, но той щеше да подуши лъжата.

— Истина е. И какво от това?

Тишина. Той просто си стоеше съвършено неподвижен. Ако не гледах право към него, нямаше да знам, че е там. Мъртвите не издават шум.

Пейджърът ми иззвъня. Ричард и аз подскочихме, сякаш ни простреляха. Жан-Клод беше неподвижен, сякаш въобще не го бе чул.

Натиснах бутона и номерът, който се изписа, ме накара да изстена.

— Какво има? — попита Ричард. Беше сложил ръката си на рамото ми.

— Полицията е. Трябва да намеря телефон.

Наведох се назад към гърдите на Ричард. Ръката му стисна рамото ми. Втренчих се във вампира пред мен. Щеше ли да го нарани Жан-Клод, след като си тръгнеш? Не бях сигурна.

— Носиш ли кръст? — Не си направих труда да шепна. Жан-Клод така или иначе щеше да ме чуе.

— Не.

Обърнах се наполовина.

— Не! Излязъл си след залез без кръст?

— Аз съм превръщач. Мога да се грижа за себе си.

Поклатих глава.

— Не ти ли стига, че веднъж вече ти разкъсаха гърлото?

— Все още съм жив — отвърна той.

— Знам, че си способен да се възстановиш от почти всичко, но за Бога, Ричард, не можеш да се възстановиш от всичко. — Започнах да свалям сребърната верижка на разпятието от блузата си. — Можеш да вземеш назаем моя.

— Това истинско сребро ли е? — попита Ричард.

— Да.

— Не мога. Алергичен съм към сребро, не помниш ли?

Ах. Глупаво от моя страна. Експерт по свръхестественото да предлага сребро на ликантроп. Мушнах верижката обратно в блузата си.

— Той е човек, колкото и аз, та petite.

— Поне не съм мъртъв.

— Това може да бъде излекувано.

— Престанете, и двамата.

— Виждал ли си спалнята й, Ричард? Колекцията й от пингвини-игралки?

Поех си дълбоко въздух и издишах. Нямах да стоя тук и да обяснявам как Жан-Клод е успял да види спалнята ми. Наистина ли трябваше да кажа на висок глас, че не спя с мъртъвци?

— Опитваш се да ме накараш да ревнувам, но няма да се получи — отвърна Ричард.

— Но го има червейчето на съмнението, Ричард. Знам го. Ти си мой слуга, моят вълк, и знам, че се съмняваш в нея.

— Не се съмнявам в Анита.

Но в гласа му се промъкна защитна нотка, която никак не ми хареса.

— Не съм твоя собственост, Жан-Клод — каза Ричард. — Аз съм втори след водача на глутницата. Идвам и си отивам, когато си поискам. Алфата оттегли заповедите да ти се подчинявам, след като почти ме убиха заради теб.

— Водачът на глутницата ти беше много ядосан, задето оцеля — коментира сладко Жан-Клод.

— Защо водачът на глутницата ще иска Ричард мъртъв? — попитах аз.

Жан-Клод погледна покрай мен към Ричард.

— Не си й казал, че си наред битка за унаследяване?

— Няма да се бия с Маркус.

— Тогава ще умреш. — От устата на Жан-Клод звучеше съвсем просто.

Пейджърът ми отново извънтя. Същият номер.

— Идвам, Долф — измърморих.

Погледнах към Ричард. Очите му блесяха гневно. Ръцете му бяха свити в юмруци. Бях достатъчно близо, за да почувствам напрежението, което се излъчваше на вълни от него.

— Какво става, Ричард?

Той рязко поклати глава.

— Моя работа, не твоя.

— Ако някой те заплашва, значи е моя.

Той ме изглежда.

— Не, ти не си една от нас. Няма да те замесвам.

— Мога да се грижа за себе си, Ричард.

Той просто поклати глава.

— Маркус иска да те замеси, та petite. Ричард отказва. Това е... предмет на спор помежду им. Един от многото.

— Откъде знаеш толкова? — попитах аз.

— Ние, водачите на свръхестествената общност, трябва да се занимаваме един с друг. Заради сигурността на всички.

Ричард само стоеше и го гледаше. За пръв път ми хрумна, че май гледаше Жан-Клод в очите без някакви неприятни последици.

— Ричард, можеш ли да го гледаш в очите?

Очите му се отклониха към мен, след това се върнаха на Жан-Клод.

— Да. Аз също съм чудовище. Мога да го гледам в очите.

Поклатих глава.

— Ървинг не може да го гледа в очите. Не е само до това да си върколак.

— Както аз съм вампир господар, така нашият красив приятел тук е върколак господар. Макар че не ги наричат така. Алфа мъжкар, нали? Водачи на глутници.

— Предпочитам водач на глутница.

— Обзалагам се, че е така — казах.

Ричард изглеждаше наранен, лицето му потъмня като на малко дете.

— Ядосана си ми. Защо?

— Имаш сериозни проблеми с водача на глутницата си и не ми казваш нищо. Жан-Клод непрекъснато намеква, че водачът ти те иска мъртъв. Вярно ли е?

— Маркус няма да ме убие — отвърна Ричард.

Жан-Клод се изсмя. Звукът имаше горчив привкус, сякаш въобще не бе смях.

— Ти си глупак, Ричард.

Пейджърът ми отново иззвъня. Проверих номера и го изключих. Не беше в стила на Долф да ми се обажда толкова пъти един след друг. Ставаше нещо лошо. Трябваше да вървя, но...

— В момента нямам време да чуя цялата история. — Забих пръст в гърдите на Ричард. Обърнах се с гръб към Жан-Клод. Вече беше нанесъл вредата, която възнамеряваше. — Ще ми разкажеш абсолютно всичко за това какво става.

— Не смя...

— Спести си думите. Или ще споделиш този проблем, или повече няма да излизаме.

Изглеждаше шокиран.

— Защо?

— Или ме държиш на тъмно, защото искаш да ме предпазиш, което няма да ми хареса, или имаш някаква друга причина. Дано да е дяволски добра причина, а не някаква глупост, свързана с мъжкото его.

Жан-Клод отново се изсмя. Този път звукът ме обгърна като мек плат, топъл и успокояващ, плътен и мек до голата ми кожа. Разтърсих глава. Смахът на Жан-Клод беше посегателство срещу уединението.

Обърнах се към него и вероятно в погледа ми е имало нещо, защото смехът секна сякаш въобще не бе започвал.

— Що се отнася до теб, можеш да се разкараш. Достатъчно се забавлява тази вечер.

— Каквото и да значи това, та petite. Красивото му лице бе чисто и безизразно като маска.

Поклатих глава и пристъпих напред. Махах се, имах работа за вършене. Ричард ме хвана за рамото.

— Пусни ме, Ричард, в момента съм ти бясна.

Не го погледнах. Не исках да виждам лицето му. Страхувах се, че ако изглежда наранен, ще му простя всичко.

— Чу я, Ричард. Не желае да я докосваш. — Жан-Клод се беше приплъзнал стъпка по-близо.

— Не се меси, Жан-Клод.

Ръката на Ричард ме стисна нежно.

— Тя не те желае, Жан-Клод. — В гласа му имаше повече гняв, отколкото би трябвало. По-скоро сякаш се опитваше да убеди себе си, а не него.

Пристъпих напред, отърсвайки се от ръката му. Искаше ми се да се протегна и да я хвана, но не го направих. Беше скрил от мен важни неща. Опасни неща. Това не беше разрешено. И което е по-лошо, в някакво тъмно ъгълче на душата си смяташе, че бих могла да се поддам на Жан-Клод. Каква бъркотия.

— Да ви го начукам и на двамата.

— Тоест, досега не си имал това удоволствие? обади се Жан-Клод.

— Не е моя работа да отговарям на този въпрос — отвърна му Ричард.

— Щях да знам, ако беше.

— Лъжец — казах аз.

— Не, ma petite. Щях да усетя аромата му върху кожата ти.

Искаше ми се да му фрасна един. Желанието да размажа това красиво лице беше буквално неудържимо. Раменете ми се стегнаха, а ръцете ме заболяха. Но бях по-умна. Човек не се пише доброволец за юмручен бой с вампир. Това значително снижава продължителността на живота.

Пристъпих съвсем близо до Жан-Клод, така че телата ни почти се докосваха. Втренчих се в носа му, което развали част от ефекта, но очите му бяха кладенци, в които човек може да се удави, а аз нямах подобно желание.

— Мразя те. — Гласът ми беше равен от усилието да не изкрещя.

В този момент наистина го мислех. И знаех, че Жан-Клод ще го усети. Искях да го разбере.

— Ma petite...

— Не, вече говори достатъчно. Сега е мой ред. Ако нараниш Ричард Зеeman, ще те убия.

— Нима значи толкова много за теб? — В гласа му имаше изненада. Голяма.

— Не, ти означаваш толкова малко.

Отдръпнах се и минах покрай него. Обърнах му гърба си и се отдалечих. Нека забие зъбите си в тази истина. Тази вечер имах предвид всяка дума.

ГЛАВА 5

Номерът, изписан на пейджъра ми, беше на телефона в колата на детектив сержант Рудолф Стор. Коледен подарък от жена му за миналите празници. Ще ѝ изпратя благодарствена бележка. По полицейските радиостанции всичко звучи като чужд език. Долф вдигна на петото извънмяване. Знаех си, че в крайна сметка ще го направи.

— Анита.

— Ами ако беше жена ти?

— Щеше да е наясно, че съм на работа.

Не коментирах. Не всяка жена би приела съпругът ѝ да отговаря на телефона, изричайки името на друга. Може би Люсил беше различна.

— Какво става, Долф? Предполагаше се, че това е свободната ми вечер.

— Съжалявам, убиецът не го е знаел. Ако си твърде заета, ще се мъчим и без теб.

— Що за таралеж ти е влязъл в гащите?

Бях възнаградена с тих звук, който може и да беше смях.

— Не е твоят. Намираме се близо до „Шестте флага“ на Четиридесет и четвърта.

— Къде на Четиридесет и четвърта по-точно?

— Близо до природния център „Одюбон“. Колко бързо можеш да дойдеш?

— Имаме проблем, нямам представа къде, по дяволите, се намирате. Как да стигна до природния център?

— Намира се през пътя срещу манастира „Св. Амброуз“.

— Нямам идея къде е това — отвърнах му аз.

Той въздъхна.

— Проклятие, намираме се на средата на нищото. Това са единствените ми ориентири.

— Просто ми дай указания как да стигна дотам. Аз ще се оправя.

Даде ми. Бяха твърде много, а аз нямах лист и химикалка, за да записвам.

— Задръж. Трябва да взема нещо за писане. Оставих телефона и свих една салфетка от мястото за освежаване. Измолих писалка от една възрастна двойка. Мъжът носеше кашмирено палто. Жената — истински диаманти. Писалката беше инкрустирана и може би беше от истинско злато. Не ме накара да му обещава, че ще я върна. Или бе доверчив, или просто стоеше над тези неща. Трябваше да започна да си нося собствени средства за писане. Това ставаше унизително.

— Върнах се, Долф, продължавай.

Не ме попита какво ми отне толкова време. Долф не си пада по страничните въпроси. Отново ми продиктува указанията. Прочетох му ги, за да се уверя, че съм записала правилно. Така беше.

— Долф, иде реч за поне 45 минути пътуване. Обикновено съм последният експерт, на когото се обаждат. След като жертвата е снимана, записана на видеокасета, огледана, изръчкана и т.н. Когато аз пристигна, всички могат да си ходят или поне да напуснат мястото на убийството. На хората нямаше да им хареса да мръзнат два часа.

— Обадох ти се веднага щом стана ясно, че извършителят не е човек. Ще ни отнеме най-малко четиридесет и пет минути да приключим и да се приготвим за теб.

Трябваше да се досетя, че Долф ще планира нещата в перспектива.

— Добре, ще дойда веднага щом мога.

Той затвори, аз също. Долф никога не казва „довиждане“.

Върнах писалката на мъжа. Той я прие любезно, сякаш нито за миг не се бе съмнявал, че ще си я получи обратно. Човек от сой.

Минах през вратите. Нито Жан-Клод, нито Ричард бяха стигнали до фойето. Бяха на публично място, така че не смятах, че ще се стигне до бой. Размяна на ядосани думи — да, но без насилие. Можех да оставя вампирът и върколакът да се погрижат за себе си. Освен това, ако на Ричард не му беше разрешено да се притеснява за мен, когато съм навън сама, най-малкото, което можех да направя, бе да върна услугата. Не смятах, че Жан-Клод наистина иска да ме накара да стигна толкова далече. Не наистина. Един от нас щеше да умре и започвах да си мисля, че може би няма да съм аз.

ГЛАВА 6

Щом излязох навън, ме обгърна студ. Повдигнах рамене, за да скрия брадичката си в яката. На няколко метра пред мен вървеше весела групичка от четирима. Движеха се близо един до друг, притискайки се в студа. Високите токчета на жените тракаха театрално силно. Смехът им също бе силен и твърде писклив. Първата двойна среща, която бе протекла добре, поне до момента. Или пък всички бяха дълбоко влюбени, а аз се чувствах като кучка. Може би.

Четворката се раздели като вода около камък, за да пропусне жена. Двойките се събраха отново зад нея и продължиха да се смеят, сякаш въобще не са я видели. Което вероятно си беше така.

Сега вече го почувствах, слабо раздвижване на студения въздух. Усещане, което нямаше нищо общо с вятъра. Тя се правеше на незабележима. Докато двойките не я бяха забелязали, именно като не я забелязаха, аз също не я бях видяла. Което означаваше, че е добра. Много, много добра.

Стоеше под последната улична лампа. Косата ѝ беше жълта като масло и на гъсти вълни. По-дълга от моята, почти до кръста. Палтото, което носеше закопчано до горе, бе черно. Цветът бе груб за нея. Правеше кожата и да изглежда твърде бледа дори и с грим.

Стоеше арогантно в центъра на тротоара. Беше горе-долу с моите размери, а не физически внушителна. Тогава защо стоеше там, сякаш нищо на света не можеше да я нарани? Само три неща дават такава увереност: автоматичното оръжие, глупостта или това, че си вампир. Не виждах автоматично оръжие и не изглеждаше глупава. Всъщност след като осъзнах какво гледам, изглеждаше като вампир. Гримът беше добър. Правеше я да изглежда почти жива. Почти.

Забеляза, че се вирам в нея. И тя се втренчи в мен, опитвайки се да улови погледа ми, но аз бях опитен играч на този малък танц. Да се вираш в нечие лице, без да се вираш в очите, е номер, който става все по-лесен с продължителна практика. Намръщи ми се. Не ѝ хареса, че погледът не проработи.

Стоях на около два метра от нея. Краката ми бяха раздалечени, за да получа максималния възможен баланс на високи токчета. Ръцете ми вече бяха извадени на студа в готовност да посегнат към пистолета, ако се наложи.

Силата ѝ се промъкваше по кожата ми, докосвайки тук и там в търсене на слабо място. Беше много добра, но освен това беше съвсем малко над стоте години. Сто години не бяха достатъчни, за да замъглят ума ми. Всички съживители имат частичен, естествен имунитет срещу вампири. Моят, изглежда, бе по-висок от обичайния.

Красивото ѝ лице беше безизразно в съсредоточаването като на китайска кукла. Тя замахна навън с ръка, сякаш хвърляше нещо към мен. Трепнах и силата ѝ ме хвана като невидима вълна, удряйки се в тялото ми. Накара ме да се олюлея.

Извадих пистолета си. Не се опита да ми се нахвърли. Вместо това се пробва да използва ума си. Беше най-малкото двестагодишна. Бях подценила възрастта ѝ с цял век. Не правя подобни грешки често. Силата ѝ удряше кожата ми подобно на малки тояжки, но дори не успя да се приближи до докосване на ума ми. Аз бях почти толкова изненадана, колкото и тя, когато насочих пистолета си към нея. Беше твърде лесно.

— Хей — чу се глас зад нас. — Веднага свали оръжието!

Полицай точно когато ми трябваше. Наведох пистолета към тротоара.

— Остави оръжието на земята, веднага — изръмжа той и без да се обръщам, знаех, че е извадил собственото си оръжие.

Ченгетата приемат оръжията много сериозно. Протегнах браунинга надясно с една ръка, лявата бе вдигната във въздуха, и клекнах, за да го оставя внимателно на тротоара.

— Това прекъсване не ми е нужно — каза вампирът.

Изгледах я, докато се изправях бавно, слагайки ръце на главата си с преплетени пръсти. Можех и да получа бонус за това, че знам процедурата. Тя гледаше покрай мен към приближаващия се полицай. Погледът не бе приятелски.

— Не го наранявай.

Очите ѝ премигнаха в моя посока.

— Не ни е разрешено да нападаме полицията. — Гласът ѝ бе изпълнен с презрение. — Знаем правилата.

Искаше ми се да попитам какви правила, но не го направих. Беше добро правило. Полицаят можеше и да оцелее при наличието му. Естествено, аз не бях ченге и можех да се обзаложа, че правилата не важат за мен.

Ченгето се появи в крайчеца на полезрението ми. Пистолетът му бе насочен към мен. Изрита моето оръжие извън обсег. Видях, че се удари в сградата. Една ръка ме блъсна по гърба, привличайки вниманието ми.

— Не ти трябва да знаеш къде отиде оръжието.

За момента беше прав. Претърси ме с една ръка. Не беше особено подробно и се зачудих къде ли е партньорът му.

— Достатъчно — каза вампирката.

Почувствах, че ченгето отстъпи от мен.

— Какво става тук?

Силата и се плъзна покрай мен, сякаш някакъв огромен звяр се отърка в тялото ми в мрака. Чух как полицаят ахва.

— Тук не става нищо — каза вампирката. В гласа и се прокрадна някакъв акцент. Германски или може би австрийски.

Чух го да повтаря:

— Тук не става нищо.

— А сега се върни обратно да регулираш движението — нареди му тя.

Обърнах се бавно, с ръце все още на главата. Ченгето стоеше насреща с празно лице и разширени очи. Пистолетът му сочеше към земята, сякаш бе забравил, че го държи.

— Махни се — каза тя.

Той стоеше замръзнал. Носеше кръстчето си. Носеше благословения кръст, точно както се предполагаше, но последният не му помагаше кой знае колко.

Отдръпнах се от двамата. Исках да съм въоръжена, ако спре да обръща внимание на ченгето. Бавно свалих ръце, докато наблюдавах полицая. Ако оттеглеше контрола си над него внезапно и не бях, където се предполагаше, можеше и да ме застреля. Вероятно нямаше, но може би. Ако ме видеше с пистолет в ръка за втори път, със сигурност щеше.

— Предполагам, че няма да свалиш кръста му, за да мога да му заповядвам?

Хвърлих поглед на вампирката. Гледаше ме. Ченгето потрепна, бореше се като спящ човек в хватката на кошмар. Върна погледа си на него и борбата престана.

— Не мисля — отвърнах аз.

Коленичих, опитвайки се да държа вниманието си върху двамата едновременно. Докоснах браунинга и обвих студените си пръсти около него. Ръцете ми бяха схванати от дългото излагане на студа. Не бях сигурна колко бързо мога да извадя оръжието точно в този момент. Може би трябваше да се замисля за някакви ръкавици. От онези с отрязаните върхове на пръстите, например.

Прибрах браунинга в джоба на сакото, като не преставах да го стискам. Ръката ми щеше да се стопли и ако се наложеше, можех да стрелям през дрехата.

— Без кръста мога да го накарам да се махне. Защо не мога да те контролирам по този начин?

— Предполагам, че просто съм късметлийка.

Очите ѝ проблясваха към мен. Той отново се размърда. Трябваше да го гледа, докато ми говори. Беше интересно да видя каква голяма концентрация се изисква. Тя беше могъща, но силата ѝ си имаше граници.

— Ти си Екзекуторката.

— И какво от това?

— Не вярвах на историите. Сега вече вярвам на част от тях.

— Браво. А сега, какво искаш?

Лека усмивка изви начервените ѝ устни.

— Искам да оставиш Жан-Клод на мира.

Примигнах, без да съм сигурна, че съм чула правилно.

— Какво имаш предвид под това да го оставя на мира?

— Не ходи на срещи с него, не флиртувай с него. Не говори с него. Остави го на мира.

— С удоволствие — отвърнах ѝ.

Тя ме изгледа изненадано. Не се случва твърде често да изненадате двестагодишен вампир. Лицето ѝ изглеждаше доста човешко с разширените очи и устата, разтворена в „о“.

Ченгето изсумтя и се огледа диво наоколо.

— Какво, по дяволите...?

Изгледа ни. Приличахме на две дребни жени, излезли навън за вечерта. Погледна надолу към пистолета си и изглеждаше засрамен. Не си спомняше защо го е извадил. Прибра оръжието, мърморейки някакви извинения, докато се отдалечаваше от нас. Вампирката го остави да си върви.

— Ще се откажеш от Жан-Клод просто така?

— Можеш да се обзаложиш.

Тя поклати глава.

— Не ти вярвам.

— Виж, не ми пука дали ми вярваш. Ако имаш мераци за Жан-Клод, толкова по-добре. Опитвам се да се отърва от него от години.

Отново същото поклащане на главата, което завихри жълтата коса около лицето ѝ. Беше много момичешки жест. Щеше да е сладък, ако тя не бе труп.

— Лъжеш. Ти го желаш. Всеки би го желал. Нямахме как да оспоря това.

— Имаш ли име?

— Казвам се Гретхен.

— Добре, Гретхен, желая ти щастие с Господаря. Ако имаш нужда от някаква помощ, за да забиеш зъбите си в него, уведоми ме. Ще се радвам, ако си намери някоя хубава малка вампирка, с която да се задоми.

— Подиграваш ми се.

Свих рамене.

— Само малко, по навик, нищо лично. Наистина мисля това, което казах. Не желая Жан-Клод.

— Не смяташ ли, че е красив? — Гласът ѝ бе мек от изненада.

— Ами да, обаче намирам и тигрите за красиви. Въпреки това, не искам да спя с тях.

— Никой смъртен не може да му устои.

— Тази смъртна може — отвърнах ѝ аз.

— Стой далече от него или ще те убия.

Гретхен всъщност не слушаше какво ѝ говоря. Чуваше думите, но значението им ѝ убягваше. Напомняше ми на Жан-Клод.

— Виж, той е този, който ме преследва. Ще стоя далече от него, ако ми позволи. Но не ме заплашвай.

— Той е мой, Анита Блейк. Изправи се срещу мен на свой риск.

Беше мой ред да поклатя глава. Може би не знаеше, че съм насочила пистолет към нея. Може би нямаше представа, че е зареден с покрити със сребро куршуми. Може пък да е станала арогантна, след като е поживяла няколко века. Да, най-вероятно беше това.

— Виж, в момента нямам време за това. Жан-Клод е твой, чудесно, прекрасно. Развълнувана съм да го чуя. Дръж го далеч от мен и ще съм най-щастливата жена на света, жива или мъртва.

Не исках да ѝ обръщам гръб, но трябваше да вървя. Ако нямаше да ми се нахвърля тук и сега, Долф ме очакваше на местопрестъплението. Трябваше да тръгвам.

— Гретхен, за какво си говорите с Анита? — Жан-Клод се приближаваше наперено към нас. Носеше и не се бързикам, черна пелерина. Беше във викториански стил, с яка. Шапка с бяла копринена лента завършваше тоалета.

Гретхен се вторачи в него. Това е единствената дума, която може да го опише. Откритото обожание, изписано на лицето ѝ, беше отвратително и много човешко.

— Исках да се срещна със съперницата си.

Не ѝ бях съперница, но не смятам, че щеше да го повярва.

— Казах ти да изчакаш отвън, така че да не се срещнете. Знаеш това. — Последните две думи бяха изплюти по нея, сякаш бяха камъни.

Тя трепна.

— Тази вечер не ѝ мисля злото.

Това си беше почти лъжа, но не казах нищо. Можех да му обясня, че ме е заплашила, но някак си изглеждаше като клюкарстване. Беше си създала достатъчно проблеми, за да може да ме завари сама. Да ме предупреди. Любовта ѝ към него беше толкова открита. Не можех да си осигуря помощта му срещу нея. Глупаво, но вярно. Освен това не ми харесваше да дължа услуги на Жан-Клод.

— Ще ви оставя насаме, влюбени птички.

— Какви лъжи си ѝ разказала за нас? — Думите му прорязаха въздуха. Можех да почувствам как се задавям от яростта му. Исусе!

Тя падна на колене с вдигнати ръце, не за да избегне удар, а молейки се, протягайки се към него.

— Моля те, исках само да я срещна. Да видя смъртната, която ще те открадне от мен.

Не исках да ставам свидетел на това, но беше като при автомобилна катастрофа. Не можех да се накарам да напусна.

— Тя не краде нищо. Никога не съм те обичал.

Болката се изписа по лицето и и даже под грима тя започна да изглежда по-малко човешки. Лицето ѝ се изтъни, костите ѝ станаха по-ясно видими, сякаш кожата ѝ се свиваше.

Той я сграбчи за рамото и я изправи грубо на крака. Облечените му в бели ръкавици пръсти се впиха в рамото ѝ. Ако беше човек, щяха да ѝ останат белези.

— Овладей се, жено. Губиш контрол.

Тънките ѝ устни се разтвориха, откривайки зъбите. Тя му изсъска и се освободи от ръката му. Покри лицето си с ръце, които бяха почти като нокти. Бях виждала вампири да показват истинската си форма, но никога по случайност, никога на открито, където всеки може да ги види.

— Обичам те. — Думите прозвучаха глухо и изкривено, но чувството, вложено в тях, беше много истинско. Много... човешко.

— Махни се отгук, преди да си изложила всички ни — каза ѝ Жан-Клод.

Тя вдигна към светлината лице, което вече не беше човешко. Бледата кожа сияеше с вътрешна светлина. Гримът стоеше върху тази светеща повърхност. Ружът, сенките, червилото сякаш се носеха над светлината, сякаш кожата вече не можеше да ги поеме. Когато обърна глава, успях да видя костите на челюстта ѝ като сенки под кожата.

— Нещата между нас не са приключили, Анита Блейк. — Думите изпаднаха измежду кучешките и зъби и устните.

— Остави ни! — Думите на Жан-Клод бяха отекващо изсъскване.

Тя се хвърли към небето, не скок, не левитация, а просто нагоре. Изчезна в мрака с един полъх на вятъра.

— Исусе Христе! — Прошепнах аз.

— Съжалявам, ma petite. Изпратих я тук, за да избегна това.

Пристъпваше към мен в елегантната си пелерина. Порив на ледения вятър го накара да протегне ръка към върха на шапката си. Беше хубаво да знам, че поне дрехите му не се подчиняваха на всяка негова прищявка.

— Трябва да вървя, Жан-Клод. Полицията ме чака.

— Не исках това да се случи тази вечер.

— Ти никога не искаш нещо да се случи, Жан-Клод. Но то, така или иначе, се случва. — Вдигнах ръка, за да спра думите му. Не исках да чувам нищо повече от него. — Трябва да вървя. — Обърнах се и се отправих към колата си. Когато бях в безопасност, отвъд ледената улица, прехвърлих пистолета си в кобура.

— Съжалявам, *ma petite*.

Завъртях се, за да му кажа да се разкара от мен. Нямах го. Уличната лампа осветяваше празен тротоар. Предполагам, че на двамата с Гретхен не им трябваше кола.

ГЛАВА 7

От дясната страна на пътя, точно преди да излезете на Четиридесет и четвърта магистрала, можете да мернете величествени стари къщи. Скрити са зад огради от ковано желязо и масивни порти. По времето, когато са били построени, тези домове са минавали за върха на еlegantността. Същото се отнася и за квартала. В наши дни градските къщи са остров сред надигация се потоп от общински жилища и деца с мъртви очи, които се избиват за чифт скъсани гуменки. Но старите богаташи останаха, решени да бъдат еlegantни, дори това да ги убие.

Във Фентън заводът на „Крайслер“ продължава да е най-големият работодател. Има един страничен път, който минава покрай ресторанти за бързо хранене и местни офиси, но магистралата подминава всичко това. Права линия, която върви напред, без да се обръща. Сградата на „Мариц“ пресича магистралата с покрита пешеходна зона, която изглежда достатъчно голяма, че да приюти офиси. Привлича вниманието като твърде агресивно гадже, но пък знам имената на фирмите вътре, което не може да се каже за повечето от останалите сгради по протежението на 44-та. Понякога агресивността работи.

Планините Озарк се издигат от двете страни на пътя. Изглеждат меки и заоблени. Нежни планини. През слънчевите есенни дни, с дървета, покрити с ярки цветове, те зашеметяват със своята красота. В студената декемврийска нощ, когато единствено фаровете на колата ми правеха компания, приличаха на спящ великан, полегнал край пътя. Имаше достатъчно сняг, че да блести между голите дървета. Тъмните форми на вечнозелените видове бяха като постоянни сенки на лунната светлина. Една варовикова скала проблясваше в бяло на мястото, където планината бе разцепена, за да се копае чакъл.

В полите на планината бяха струпани къщи. Спретнати ферми с веранди отпред, направени само за седене. И не чак толкова спретнати къщи от небоядисано дърво с ръждиви тенекиени покриви. Насред

пустите полета се мяркаха ограждения за добитък, но никакви ферми наблизко. Един-единствен кон стоеше в студа с наведена глава и търсеше връхчетата на убитата от студа трева. Много хора държаха коне в района след Еурека — хора, които не можеха да си позволят да живеят в Ладю или Честърфийло, където къщите струваха над половин милион долара парчето, но пък получавате ограда, заграждения за тренировки и място за добитъка в задния си двор. Тук всичко, което имате, е навес, ограждение за добитък и километри до дома, но пък поне имате дом. Твърде много главоболия заради един кон.

Бялата табела на крайпътен знак проблесна на светлината на фаровете. Намалих. В стълба се бе ударила кола и го бе наклонила като пречупена дръжка на цвете. Знакът бе труден за разчитане от създалия се ъгъл от шестдесет градуса. Вероятно по тази причина Долф ми бе казал да гледам за ударения знак вместо за името на улицата.

Отбих по тесния път. В Сейнт Луис снегът беше около седем-осем сантиметра, тук бе по-скоро към петнайсет. Пътят не беше изринат. Извиваше се рязко нагоре и продължаваше към хълмовете. Следи от гуми, подобни на колелета на каруца, образуваха две линии през снега. Полицейските коли бяха изкачили хълма. Джипът ми също можеше да се справи. Ако бях с новата, можеше и да ми се наложи да газя из пресния сняг на високи токчета, въпреки че имах чифт найкове в багажника. И все пак обувките за джогинг не бяха кой знае какво подобрие. Може би трябваше да си купя чифт ботуши.

В Сейнт Луис не вали кой знае колко. Това бе един от най-сериозните снеговалежи, на които бях ставала свидетел през последните четири години. Ботушите не изглеждаха особено необходими.

Дърветата се бяха превили над пътя. Голи клони подскачаха на светлините на фаровете. Мокри, замръзнали стволоче се извиваха към шосето. През лятото пътят щеше да представлява тунел от листа, а сега изглеждаше като поредица от черни кости, изскочили изпод снега.

На върха на хълма имаше масивна каменна стена. Сигурно беше висока над три метра и успешно скриваше всичко от лявата страна на пътя. Вероятно това беше манастирът.

На около девет-десет метра по-нататък в стената имаше плакет точно до металната врата с шипове. Надписът „Манастир Св. Амброуз“ беше изобразен с издължени букви, метал върху метал.

Пътят се извиваше напред и изчезваше от поглед зад един завой на хълма. Точно срещу входа имаше по-малък черен път. Следите от гуми продължаваха и изчезваха зад следващия хълм. Ако я нямаше вратата за ориентир, вероятно щях да пропусна отбивката. Едва след като извих джипа под ъгъл, светлините попаднаха върху следи, водещи надясно.

Зачудих се какво ли го очакваше целия тежък трафик занапред. Не беше мой проблем. Завих по по-малкия път. По джипа задраскаха клонаци и залющиха блестящата боя като нокти — тебеширена дъска. Страхотно, просто страхотно.

До този момент не бях имала чисто нова кола. Първото изтракване, след като бях преминала през покрит със сняг надгробен камък, беше най-тежко. Последвалите поражения бяха по-лесни за понасяне. Да-а-а бе!

От двете страни на тесния път се откри голяма ливада с убити от зимата посеви, стигащи до кръста, натезжали от снега. Проблясващи светлини в червено и синьо се носеха над тях и гонеха мрака. Ливадата свършваше рязко в перфектна права линия на мястото, където косачката я бе подрязала. В края на пътя се издигаше бяла ферма със закрыта веранда. Колите бяха навсякъде като разпръснати детски играчки. Надявах се, че пътят прави обратен завой под снега. Противното означаваше, че бяха паркирани върху тревата. Баба ми Блейк мразеше, когато хората паркираха върху тревата.

Двигателите на доста от колите, в това число и линейката, бяха включени. Вътре седяха хора и чакаха. Но защо? Обикновено, докато стигнеш до местопрестъплението, цялата работа беше приключила. Някой чакаше, за да отнесе тялото, след като свърших с огледа, но дотогава хората, занимаващи се с местопрестъплението, вече бяха свършили работата си и заминали. Тук ставаше нещо.

Спрях до колата на шериф от Сейнт Джерард Каунти. Един полицай стоеше от страната на шофьорското място, подпрян на покрива. Взираше се в групата хора край фермата, но се обърна, за да ме погледне. Не изглеждаше щастлив от това, което видя. Шапката с периферия предпазваше лицето му, но оставяше ушите и тила му открити на студа. Беше блед, луничав и висок най-малко метър и деветдесет. Раменете му бяха много широки под тъмното зимно палто. Изглеждаше като грамаден мъж, който винаги е бил едър и си мисли,

че това го прави корав. Косата му имаше някаква бледа отсянка, която абсорбираше цветовете на полицейските лампи и изглеждаше ту червена, ту синя. Същото се отнасяше и за лицето му, и за снега, и за всичко останало.

Излязох от колата много внимателно. Снегът се изсипа около крака ми, намокри чорапите и ми напълни обувката. Бях премръзнала и мокра и се бях вкопчила здраво във вратата на колата. Високите токчета и снегът не си пасват. Последното нещо, което исках, беше да се изтърся по задник пред представител на шерифската служба на Сейнт Джерард Каунти. Трябваше просто да взема найковете от задната седалка и да ги обуя, докато бях в колата. Вече беше твърде късно. Заместник-шерифът вървеше много целенасочено към мен.

Спря на една ръка разстояние. Обикновено не позволявам на непознати мъже да се приближат толкова много, но за да отстъпя, трябваше да пусна вратата на колата. Пък и беше полицай, не трябваше да се страхувам от полицията. Нали?

— Това е работа на полицията, госпожо. Ще трябва да ви помоля да напуснете.

— Казвам се Анита Блейк. Работя със сержант Рудолф Стор.

— Не сте полицай. — Изглеждаше много сигурен в това.

Тонът му ме подразни.

— Не, не съм.

— Тогава ще трябва да напуснете.

— Може ли да кажете на сержант Стор, че съм тук... моля. — Никога не е излишно да си учтив.

— Вече два пъти ви помолих съвсем учтиво да напуснете. Не ме карайте да го правя трети път.

Само трябваше да протегне ръка, да ме сграбчи за рамото, да ме бутне обратно в джипа и нещата приключваха. Определено нямаше да извадя пистолет срещу ченге при толкова много други полицаи на изстрел разстояние. Не ми се искаше да ме застрелят тази вечер.

Какво можех да направя? Затворих вратата и се облегнах на нея. Ако внимавах и не мърдах много-много, можеше и да не падна. Ако ли пък паднех, може би щях да мога да пледирам за полицейска бруталност.

— Защо направихте това?

— Карах четиридесет и пет минути и заряхах срещата си, за да дойда дотук. — Пробвайте се да докоснете добрата му страна. — Нека разговарям със сержант Стор и ако той каже, че трябва да напусна, ще се махна.

— Не ми пука, ако ще да сте долетели от друг щат. Махате се. Веднага.

Очевидно нямаше добра страна.

Посегна към мен, а аз отстъпих назад, отвъд обсега му. Левият ми крак попадна върху заледен участък и се озовах по задник в снега.

Заместникът изглеждаше леко слисан. Без да се замисля, ми предложи ръката си. Издрапах обратно на крака, подпирайки се на бронята на джипа, като същевременно се отдръпнах още от заместник Сърдитко. Той се усети. Намръщените линии по челото му станаха още по-дълбоки.

По палтото ми се бяха закачили мокри буци сняг, които се топяха и стичаха на вадички по краката ми. Започвах да се вбесявам.

Той тръгна да заобикаля джипа. Отстъпих в обратна посока, като използвах ръцете си, за да се подпирам на колата.

— Можем да си играем на гоненица около колата, ако желаете, заместник, но няма да си тръгна, преди да говоря с Долф.

— Вашият сержант не е командващият тук. — Той пристъпи малко по-близо.

Аз се отдръпнах.

— В такъв случай, намерете някой, който е.

— Не е нужно да разговаряте с никой освен с мен — отвърна той.

После направи три бързи стъпки към мен. Аз отстъпих по-бързо. Ако продължавахме в същия дух, щяхме да се гоним около колата като във филм на братя Маркс или пък ставаше дума за „Ченгетата от Кийстоун“?

— Бягаш от мен.

— С тези обувки, сигурно се шегуваш.

Почти стигнах до багажника на джипа. Скоро щяхме да сме там, откъдето започнахме. Сред пращането на полицейските радиостанции можеха да се чуят ядосани гласове. Един от тях звучеше като Долф. Не бях единствената, която имаше проблеми с местните ченгета. Въпреки това, изглежда, бях единствената, която гонеха около кола.

— Спри където си! — нареди ми той.

— И ако не спра?

Той отвори закопчалката на кобура. Ръката му застана върху дръжката на пистолета. Нямахше нужда от думи.

Тоя тип беше откачен.

Можех и да успея да извадя пистолета си преди него, но той беше ченге. Предполагаше се, че е от добрите. Старая се да не застрелвам добрите. Освен това, пробвайте да обясните на другите ченгета защо сте застреляли един от техните. Стават адски раздражителни от подобни неща.

Не можех да извадя пистолета си. Не можех да го надбягам. Канадската борба въобще не влизаше в сметките. Направих единственото нещо, за което се сетих. Изкрещях:

— Долф, Зербовски! Довлечете си задниците тук.

Виковете спряха, сякаш някой им беше дръпнал шалтера. Тишината и пращането на радиостанциите бяха единствените звуци. Погледнах към мъжете. Долф гледаше в моята посока. Извисяваше се над всички със своите два метра. Помахах му с ръка. Не френетично, но исках да съм сигурна, че ме е видял.

Заместникът извади пистолета си. Костваше ми цялото самообладание, което имах, за да не посегна към моя. Но този откаченяк си търсеше извинение. Нямахше да му го поднесе наготово. Ако въпреки това ме простреляше, щях да се вбеся.

Пистолетът му беше Магнум 357, страхотен за лов на китове. Беше абсолютно смъртоносен за всичко на два крака. Което беше човек. Чувствах се много човешки, докато се вирах в цевта му. Очите ми се стрелнаха към лицето му. Вече не се мръщеше. Изглеждаше изпълнен с решимост и много сигурен в себе си, сякаш можеше да дръпне спусъка и да му се размине.

Искаше ми се отново да извикам Долф, но не го направих. Глупакът можеше да дръпне спусъка. От това разстояние и с този калибър щях да остана на място. Всичко, което можех да направя, бе да стоя в снега, хваната за колата, с бавно изтръпващи крака. Поне не ме беше накарал да вдигна ръце. Предполагам, че не искаше да се изтърся отново, преди да е пръснал мозъка ми върху новата боя на колата.

Детектив Клайв Пери беше този, който тръгна към нас. Тъмното му лице отразяваше светлините като абанос. Беше висок, макар и не

колкото заместника от ада. Стройното му тяло беше облечено в палто от бледа камилска вълна. На главата си носеше шапка, която пасваше перфектно с него. Беше хубава шапка и не можеше да бъде дръпната достатъчно надолу, че да покрие ушите му. С повечето хубави шапки е така. Трябва да си вземете евтина, нещо плетено, което ще съсипе прическата, ако искате да запазите ушите си топли. Не нещо стилно. Естествено, аз въобще не носех шапка. Не исках да си разбърквам косата.

Долф отново беше почнал да крещи на някого. Не можех да кажа на какъв цвят униформа викаше, имаше поне два, от които да си избере. Мярнах диво размахвана ръка, но останалата част от човека беше скрита зад малката тълпа. Никога не съм виждала някой да размахва юмруци в лицето на Долф. Когато си над два метра и с телосложение на кечист, повечето хора са леко уплашени от теб. Което вероятно е мъдро.

— Госпожице Блейк, не сме съвсем готови за вас — каза Пери.

Винаги се обръщаше към хората с титла и фамилия. Беше един от най-учтивите мъже, които някога съм срещала. Говореше спокойно, работеше много и беше любезен. Какво ли беше направил, че да се озове в Отряда на привиденията?

Пълното наименование на отряда е Регионален отряд за свърхестествени разследвания. Занимава се с всички свърхестествени престъпления в района. Нещо като постоянен подвижен специален отряд. Не мисля, че някой беше разчитал, че отрядът наистина ще разрешава някакви случаи. Но успеваемостта му беше достатъчно голяма, че да поканят Долф да чете лекции в Куонтико. Да преподаваш на отдела във ФБР, който се занимава със свърхестественото, не е дребна работа.

Продължих да се взирам в заместника и пистолета му. Нямах да отклоня поглед втори път. Не смятах, че наистина ще ме застреля, но не бях сигурна. Нещо в лицето му казваше, че ще го направи и че може би дори му се иска да го направи. Дайте оръжие на някои хора и те се превръщат в хулигани. Легално въоръжени хулигани.

— Здравейте, детектив Пери. Заместникът и аз, изглежда, имаме проблем.

— Заместник Айкенсен, нима оръжието ви е извадено? — Гласът на Пери беше мек, спокоен, глас, с който да разговаряш със

самоубийци или луди, останали без заложници.

Айкенсен обърна глава и погледна към Пери.

— Никакви цивилни на местопрестъплението, заповед на шерифа.

— Не мисля, че шериф Тайтърс е имал предвид да застрелвате цивилните, заместник.

Айкенсен отново погледна към Пери.

— Подиграваш ли ми се?

Имаше достатъчно време. Можех да извадя пистолета си. Исках да го забия в ребрата му. Исках го обезоръжен, но реших да се държа прилично. Отне ми повече усилие на волята, отколкото беше нормално, но не извадих оръжието. Не бях готова да убия копелето. Ако вадите оръжие, винаги има шанс някой да свърши мъртъв. Затова, освен ако не искате някой да умре, просто не го правите, това е. Но нещо дълбоко вътре ме заболя, когато заместникът се обърна отново към мен и пистолетът му все още беше изваден. Дотук егото ми бе понесло доста обиди, но можех да живея с това, и същото важеше за заместник Айкенсен.

— Шерифът каза, че не трябва да допускам в периметъра никой друг освен полицията.

„Периметър“ беше доста сложна думичка за толкова тъп човек. Естествено, беше военен термин. Вероятно от години си е умирал да го използва в някой разговор.

— Заместник Айкенсен, това е нашият експерт по свръхестественото, Анита Блейк.

Той поклати глава.

— Никакви цивилни, освен, ако шерифът не одобри.

Пери погледна обратно към Долф и онова, което както осъзнах, беше шерифът.

— Той не допуска дори нас до тялото, заместник. Какви са според вас шансовете шериф Тайтърс да разреши на цивилен?

В този момент Айкенсен се ухили по особено неприятен начин:

— Малки и никакви.

Все още държеше оръжието стабилно насочено към тялото ми. Наслаждаваше се на това.

— Свалете оръжието и госпожица Блейк ще се махне — каза Пери.

Отворих уста да кажа „как ли пък не“, но той лекичко поклати глава. Имаше план, което не можеше да се каже за мен.

— Не приемам заповеди от детективи чернилки.

— Завижда — обадох се аз.

— Какво?

— Че той е детектив от големия град, а ти не си.

— Не е нужно да слушам и твоите глупости, кучко.

— Госпожице Блейк, моля, оставете ме да се справя с това.

— С нищо не можеш да се справиш — обади се Айкенсен.

— Вие отказахте всякакво съдействие и се държахте изключително грубо, вие и вашият шериф. Може да ме наричате както си поискате, ако това ще ви накара да се почувствате по-добре, но не мога да ви позволя да насочвате оръжие към един от нашите хора.

По лицето на Айкенсен пробяга някакво изражение. Можех да видя как мисълта му се пробужда за живот. Пери също беше полицай. Вероятно имаше оръжие, а Айкенсен се беше обърнал с гръб към него. Заместникът се завъртя със страшна скорост, вдигайки пистолета по време на движението. Ръката му се прегъна.

Посегнах към оръжието си.

Празните ръце на Пери бяха разперени далече от тялото му, показвайки, че е невъоръжен.

Айкенсен дишаше тежко. Вдигна пистолета на нивото на главата с две ръце, спокойно, без да бърза.

Някой ни забеляза и изкрещя:

— Какво, по дяволите? Наистина.

Насочих браунинга към гърба на Айкенсен.

— Замръзни, Айкенсен, или ще те отнеса.

— Не си въоръжена.

Запънах петлото. При автоматичните пистолети не е нужно да го правите преди да стреляте, но издава приятен драматичен звук.

— Не ме претърси, задник.

Към нас тичаха хора и крещяха, но нямаше да пристигнат навреме. Бяхме само ние тримата насред психиделичния сняг, чакахме.

— Свали пистолета, Айкенсен, веднага.

— Не.

— Свали го или ще те застрелям.

— Анита, не е нужно да стреляш. Той няма да ме нарани — каза Пери. Това беше единственият случай, в който използва първото ми име.

— Нямам нужда някаква чернилка да ме защитава.

Раменете му се напрегнаха.

Не можех да видя ръцете му достатъчно добре, за да съм сигурна, но реших, че започва да натиска спусъка. Започнах да натискам моя.

Нечий силен глас прогърмя:

— Айкенсен, свали проклетото оръжие!

Айкенсен насочи оръжието към небето, просто така. Въобще не се бе опитвал да натиска спусъка. Просто беше нервен. Почувствах как в основата на гърлото ми се заформя кикот. Почти го застрелях заради това, че е нервен. Преглътнах смеха и отпуснах пръста си. Дали заместник Откачалко осъзнаваше, че се е отървал на косъм? Единственото, което го бе спасило, бе спусъкът на браунинга. Беше твърд. Има твърде много оръжия, при които е нужно съвсем леко натискане.

Той се обърна към мен с все още извадено, но ненасочено оръжие. Моето обаче беше насочено. Започна да навежда оръжието, така че пак да ме вземе на прицел.

— Ако този пистолет се наведе дори още сантиметър, ще те застрелям.

— Айкенсен, казах да разкараш проклетото оръжие. Преди някой да е загинал.

Човекът, който вървеше с гласа, беше висок около метър и шестдесет и седем и вероятно тежеше над деветдесет килограма. Изглеждаше идеално объл, като наденичка с ръце и крака. Зимното му яке беше опънато върху малкото заоблено тумбаче. Двойната му брадичка беше украсена от сива брада. Очите му бяха малки, почти изгубени в подпухналото лице. Значката му блестеше отпред на якето. Не я беше оставил от вътрешната страна върху ризата. Беше я забол отвън, където детективите от големия град нямаше как да я пропуснат. Нещо като да си разкопчаеш дюкяна, за да може компанията да види, че си добре надарен.

— Тая чернилка...

— Не одобряваме подобен език, заместник, знаеш го.

От израза на Айкенсен човек можеше да реши, че шерифът му е казал, че няма Дядо Коледа. Обзалагах се, че шерифът беше старомоден в най-лошия смисъл на думата. Но в тези малки светещи очички имаше интелигентност, което не можеше да се каже за Айкенсен.

— Махни го, момче, това е заповед! — Южняшкият му акцент се задълбочаваше, дали от показност или защото започваше да се дразни на Айкенсен. Акцентите на много хора се усилват, когато са подложени на стрес. Не беше от Мисури. Отнякъде по-далече на юг.

Най-сетне Айкенсен свали неохотно оръжието. Обаче не закопча кобура. Просеше си боя. Радвах се, че не съм тази, която ще му натрие носа. Естествено, ако бях дръпнала спусъка преди Айкенсен да вдигне оръжието във въздуха, никога нямаше да разбера, че всъщност не се кани да натиска спусъка. Ако всички ние бяхме ченгета, а той — престъпник, всичко щеше да приключи с един чист изстрел. Исусе!

Шериф Тайтър сложи ръцете си в джобовете и ме погледна.

— Госпожице, сега можеш да прибереш и твоето. Айкенсен няма да застреля никого.

Просто го изгледах с отпуснат пистолет, насочен във въздуха. Канех се да го прибера, преди да ми го каже. Не си падам особено по това да ми нареждат. Просто го гледах.

Лицето му все още изглеждаше приятелски, но очите му бяха изгубили блясъка си. Не обичаше да му се противопоставят. Страхотно. Направо ми оправи вечерта.

Трима други заместници стояха зад гърба на Тайтър. Всичките изглеждаха намръщени и готови да направят всичко, което им нареди шерифът. Айкенсен се присъедини към тях с ръка, колебаеща се близо до току-що прибраното оръжие. Някои хора така и не се научават.

— Анита, прибери оръжието. — Обикновено приятният тенор на Долф звучеше рязко и гневно. Сякаш това, което искаше да каже, бе „застреляй копелето“, но щеше да е трудно да го обясни на началниците си.

Макар официално да не ми беше началник, го послушах. Заслужил си го беше.

Прибрах пистолета.

Долф е сякаш изграден от ъгли. Черната му коса е поостригана много късо, оставяйки ушите открити на студа. Ръцете му бяха

прибрани в джобовете на дълго черно непромокаемо палто. То изглеждаше твърде тънко за времето, но може би беше подплатено. Въпреки че беше малко твърде грамаден, че да има място и за него, и за подплата.

Той привика мен и Пери настрана и каза тихо:

— Кажете ми какво стана.

Направихме го.

— Наистина ли мислиш, че щеше да те застреля?

Пери за момент заби поглед в утъпкания сняг, после вдигна очи.

— Не съм сигурен, сержант.

— Анита?

— Помислих си, че ще го направи, Долф.

— Сега не ми звучиш сигурна.

— Единственото, в което съм сигурна е, че щях да го застрелям. Натисках спусъка, Долф. Какво, по дяволите, става? Ако ще убивам ченге тази вечер, бих искала да знам защо.

— Не мислех, че някой е толкова тъп, че да извади оръжие — отговори Долф. Раменете му се изгърбиха, а платът на палтото се изпъна, за да удържи движението.

— Ами, не гледай натам — казах аз, — но заместник Айкенсен все още държи ръката си над пистолета. Направо го сърби да го извади отново.

Долф си пое дълбоко въздух през носа и го изпусна шумно като бяла пара през устата.

— Да идем да си поговорим с шериф Тайтс.

— Говорим си с шерифа повече от един час — каза Пери. — Той не слуша.

— Знам, детектив, знам.

Долф продължи да върви към чакация шериф и заместниците му. С Пери го последвахме. Какво друго можехме да направим? Освен това, исках да разбера защо целият отряд криминалисти стоеше наоколо и бездействаше.

С Пери застанахме от двете страни на Долф като стражи. Без въобще да се замисляме, и двамата останахме на стъпка по-назад от него. В края на краищата, той беше водачът ни. Но автоматичното подреждане ме дразнеше. Искаше ми се да пристъпя напред и да бъда равна, само че бях цивилна. Не бях равна. Независимо колко дълго се

въртях наоколо, независимо какво правех, не бях ченге. Това имаше значение.

Ръката на Айкенсен беше здраво вкопчена в дръжката на оръжието. Дали наистина щеше да го извади срещу всички нас? Със сигурност дори и той не беше толкова тъп. Гледаше ме с очи, изпълнени с гняв. Може пък да беше толкова тъп.

— Тайтърс, кажи на човека си да махне ръката си от оръжието — каза Долф.

Тайтърс погледна към Айкенсен и въздъхна.

— Айкенсен, разкарай проклетата си ръка от проклетия пистолет.

— Тя е цивилна. Извади оръжие на полицаи.

— Имаш късмет, че не те гръмна — отвърна му Тайтърс. — Сега закопчай кобура и успокой малко топката или ще те изпратя да си вървиш вкъщи.

Лицето на Айкенсен изглеждаше още по-намръщено, но закопча кобура и прибра ръцете си в джобовете на палтото. Бяхме в безопасност, освен ако не държеше деринджър там. Естествено, той беше точно от типа келеша, които биха носили резервно оръжие. В интерес на истината, понякога и аз правех същото, но само когато нивото на опасност бе високо. До гушата, вместо до задника.

Зад гърба ни снегът изхрущя изпод нечий стъпки. Обърнах се наполовина, така че да държа Айкенсен под око и да мога да видя новодошлите.

Три души в морскосини униформи застанаха от другата ни страна. Високият мъж отпред имаше на шапката значка, която гласеше „шеф на полицията“. Единият от заместниците му беше висок и твърде млад, за да се бръсне. Беше толкова тънък, че изглеждаше направо мършав. Вторият заместник беше жена. Каква изненада. Обикновено съм единствената жена на местопрестъплението. Беше дребна, съвсем малко по-висока от мен, слаба, с късо постригана коса, скрита под широкополата шапка. Единственото, което можеш да забележиш на примигващите светлини беше, че всичко по нея бе бледо, от очите до косата. Беше хубава по някакъв ефирен начин, сладка. Стоеше разкрачена, с ръце на кожения полицейски колан. Носеше оръжие, което бе малко голямо за ръцете ѝ. Обзалагах се, че нямаше да ѝ хареса да я нарекат сладка.

Или щеше да е още един трън в задника, подобно на Айкенсен, или щеше да се окаже сродна душа.

Шефът на полицията беше с поне двадесет години по-възрастен и от двамата заместници. Беше висок, не колкото Долф, но то пък кой ли беше? Имаше прошарени мустаци, бледи очи и бе хубав по един суров начин. От онези мъже, които не са били особено привлекателни като млади, но годините са придали на лицето им характер, дълбочина. Като Шон Конъри, който изглежда по-добре на шестдесет, отколкото на двадесет.

— Тайтърс, защо не позволиш на тези хора да си свършат работата? Измръзнали сме, уморени сме и искаме да си вървим.

Малките очички на Тайтърс се оживиха. В тях имаше много гняв.

— Това е работа на окръга, Гароуей, не е градска. Ти и хората ти сте извън юрисдикцията си.

— Холмс и Линд бяха на път за работа, когато по радиостанцията съобщиха, че е намерено тяло. Твоят човек Айкенсен каза, че е зает и ще му отнеме най-малко час, докато дойде при него. Холмс предложи да остане с тялото и да подсигури, че местопрестъплението ще остане чисто. Моите заместници нито са докосвали, нито са правили нещо. Те просто наглеждаха сцената, докато хората ти дойдат. Какъв е проблемът с това? — попита Гароуей.

— Гароуей, убийството беше установено на наша територия. Наша работа е да се погрижим за него. Не ни е нужна никаква помощ. А ти нямаше право да викаш Отряда на привиденията, без първо да се посъветваш с мен — отвърна му Тайтърс.

Полицейски началник Гароуей разтвори ръце, сякаш да отблъсне нещо.

— Холмс видя тялото. Тя се обади. Смята, че жертвата не е убита от човек. Според процедурата се обаждаме на Регионалния отряд за свръхестествени разследвания винаги, когато подозираме наличието на свръхестествена дейност.

— Айкенсен и Трой обаче не смятат, че иде реч за нещо свръхестествено. Ловец е изяден от мечка и малката дама тук се паникьосва.

Холмс отвори уста, но началникът ѝ вдигна ръка.

— Всичко е наред, Холмс.

Тя се успокои, но това определено не ѝ хареса.

— Защо не попитаме сержант Стор какво мисли за убития мъж?
— предложи Гароуей.

Бях достатъчно близо, за да чуя как Долф въздъхна.

— Тя не е имала право да допуска хора близо до тялото без нас, за да наблюдаваме — каза Тайтърс.

Долф се обади:

— Господа, имаме мъртво тяло в гората. Местопрестъплението няма да стане по-прясно. Докато стоим и спорим, се унищожават ценни доказателства.

— Нападение на мечка не е местопрестъпление, сержант — повтори Тайтърс.

— Госпожица Блейк е нашият експерт по свръхестественото. Ако тя каже, че е нападение на мечка, си отиваме по домовете. Ако обаче каже, че случаят е свръхестествен, ще ни оставите да си вършим работата и ще се отнасяте към мястото като местопрестъпление. Съгласни?

— Госпожица Блейк. Госпожица Анита Блейк?

Долф кимна.

Тайтърс ми хвърли бърз поглед, сякаш се опитваше да ме фокусира.

— Ти си Екзекуторката?

— Някои хора ме наричат така, да.

— Това дребно момиченце тук е убило над дузина вампири? — В гласа му имаше присмех, неверие.

Свих рамене. Всъщност бройката вече беше по-голяма, но част от тях се водеха неразрешени убийства. Не е нещо, което исках полицията да узнае. Вампирите имат права и ликвидирането им без разрешение е убийство.

— Аз съм законният екзекутор на вампири за района. Някакъв проблем ли имате с това?

— Анита — обади се Долф.

Погледнах първо към него, а след това обратно към шерифа. Нямах да кажа нищо повече, честно, но той продължи:

— Не вярвам, че дребно момиченце като теб би могло да извърши всички онези неща, за които съм чувал.

— Вижте, студено е и е късно. Нека видя тялото и ще можем да се приберем по домовете си.

— Няма нужда цивилна жена да ми казва как да си върша работата.

— Край, това е — заявих аз.

— Анита? — намеси се Долф. Тази едничка дума ме предупреждаваше да не продължавам, да не казвам или правя нищо, независимо какво.

— Лизахме достатъчно задници относно юрисдикцията за една вечер, Долф.

Появи се мъж, който ни предложи димящи чаши на поднос. Миризмата на кафе се смеси с аромата на сняг. Мъжът беше висок. Доста такива се размотаваха наоколо тази вечер. Кичур светлоруса коса засенчваше едното му око. Носеше очила с кръгли метални рамки, които караха лицето му да изглежда още по-младо, отколкото бе в действителност. Беше нахлупил над ушите си тъмна плетена шапка. Плътни ръкавици, разноцветен анорак, дънки и туристически ботуши завършваха облеклото му. Не изглеждаше модерно, но пък беше облечен според времето. Краката ми се бяха вкочанили в снега.

Приех с благодарност чашата кафе. Ако щяхме да стоим и да спорим каквото и да е горещо нещо звучеше като страхотна идея.

— Благодаря.

Мъжът се усмихна.

— Пак заповядайте.

Всички си взимаха чаши, но не всички благодаряха. Къде им бяха обноските?

— Шериф съм на този окръг много преди да се родите, госпожице Блейк. Това е моят окръг. Не ми е нужна помощ от такива като вас — каза Тайтърс и отпи от кафето си. Беше един от благодарилите.

— Такива като мен? Какво ще рече това?

— Зарежи, Анита.

Погледнах към Долф. Не исках да оставя нещата така. Отпих от кафето. Дори само ароматът намали гнева ми и ме накара да се чувствам по-спокойна. Погледнах малките свински очички на Тайтърс и се усмихнах.

— Какво е толкова смешно? — попита той.

Отворих уста, за да му кажа, че той е смешният, но кафеджията се намеси:

— Аз съм Самюел Уилямс. Тукашният пазач. Живея в малката къща зад природния център. Аз открих тялото. — Държеше вече празната табла отпусната до тялото си.

— Аз съм сержант Стор, г-н Уилямс. Това са колегите ми детектив Пери и госпожица Блейк.

Уилямс наклони глава в знак на признателност.

— Нас ни познаваш, Самюел — каза Тайтърс.

— Да, познавам ви. — Не изглеждаше особено радостен от факта.

Кимна към началник Гароуей и заместниците му.

— Казах на заместник Холмс, че не смятам, че е било обикновено животно. Все още мисля така, но ако е била мечка, тя направо е заклала човека. Всяко животно, което направи такова нещо, ще го извърши отново. — Погледна надолу към снега, а след това обратно нагоре, като човек, излизащ от дълбока вода. — Яло е части от тялото. Издебнало го е и се е отнесло с него като с плячка. Ако наистина е мечка, трябва да бъде хваната, преди да го направи отново.

— Самюел има научна степен по биология — обади се Тайтърс.

— Както и аз — отвърнах. Естествено, моята беше по свръхестествена биология, но хей, биологията си е биология, нали?

— Работя по доктората си — добави Уилямс.

— Да, като изучаваш лайната на бухалите — обади се Айкенсен.

Не беше лесно да се каже, но мисля, че Уилямс се изчерви.

— Изучавам хранителните навици на бухалите.

Имах степен по биология. Знаех какво означава това. Той събираше изпражнения на бухали и топченца повръщано, за да ги изучава. Тоест Айкенсен беше прав. Горедолу.

— Докторатът по орнитология или по стригиология ще бъде? — попитах аз. Бях горда, че съм си спомнила латинското наименование на бухалите.

Уилямс ме изгледа с чувство на сродство в очите.

— Орнитология.

Тайтърс изглеждаше така, сякаш е глътнал червей.

— Не ми е нужна диплома от колеж, за да различа нападение на мечка, когато го видя.

— Последното съобщение за забелязана мечка в Сейнт Джерард Каунти датира от 1941 г. — намеси се Уилямс. — Не мисля, че някога е

съобщавано за нападения от мечки.

Изводът увисна във въздуха. Откъде ли Тайтърс можеше да различи мечка атака, след като никога не беше виждал такава?

Шерифът изля кафето си в снега.

— Виж какво, колежанче...

— Може да е мечка — обади се Долф.

Всички се обърнахме към него. Тайтърс кимна.

— Това повтарям и аз.

— В такъв случай е най-добре да се обадите за хеликоптер и да докарате някакви кучета.

— За какво говорите?

— Животно, което е нахълцало човек и го е изяло, е способно да нахлуе в къща. Кой знае колко хора може да убие мечката. — Лицето на Долф беше неразгадаемо и толкова сериозно, сякаш наистина вярваше в това, което казва.

— Вижте, не искам да докарвам кучета. Ще настане паника, ако хората разберат, че има подивяла мечка на свобода. Спомняте ли си как всички откачиха, когато онази питомна пума избяга преди пет години. Хората стреляха и по сенките.

Долф просто го изгледа. Всички го изгледахме. Ако беше мечка, трябваше да се отнасяме с нея като с мечка. Ако не беше...

Тайтърс пристъпи с неудобство в снега.

— Може би госпожица Блейк трябва да огледа мястото. — Той почеса студения връх на носа си. — Не ми се ще да предизвикаме паника заради погрешни причини.

Не искаше хората да си мислят, че има кръвожадна мечка на свобода. Но нямаше нищо против да смятат, че има чудовище на свобода. Или пък може би шериф Тайтърс не вярваше в чудовища. Може би.

Както и да е, бяхме на път към мястото на убийството. На предполагаемото убийство. Накарах всички да изчакат, докато си обуя найковете и работните дрехи, които държа за местопрестъпления и екзекуциите на вампири. Мразя да си цапам дрехите с кръв. Освен това тази нощ работните дрехи бяха по-топли от чорапогащника ми.

Тайтърс накара Айкенсен да остане при колите. Надявах се да не застреля някого, докато ни нямаше.

ГЛАВА 8

В първия момент не забелязах тялото. Всичко, което виждах, беше снегът. Беше се натрупал в дълбока преспа в една от онези дупки, които се срещат в горите. През пролетта дупките се пълнят с дъждовна вода и кал. През есента в тях се събират листа. През зимата задържат най-дълбокия сняг. Лунната светлина превръщаше всяка стъпка, всяка следа от крак в релефно очертание. Всеки отпечатък беше изпълнен със сини сенки като порцеланова чаша.

Стоях в края на сечището и се вирах в миш-маша от следи. Някъде сред тях бяха следите на убиеца или на мечката, но освен ако не ставаше дума за животно, не ми беше ясно как някой ще прецени кои са важни. Може би всички место престъпления са пълни с толкова следи, а тук снегът само ги подчертаваше. Или просто това местопрестъпление беше прецакано. Нима?

Всяка следа, независимо дали беше на полицаи или не, водеше до едно нещо — тялото. Долф беше казал, че мъжът е бил накълцан и изяден. Не исках да го виждам. Прекарвах си много добре с Ричард. Приятна вечер. Не беше честно да я завърша, вирайки се в полуизядени тела. Естествено, мъртвецът вероятно също смяташе, че да го изядат не е особено забавно.

Поех си дълбоко от студения въздух. Дъхът ми излезе като пара, щом издишах. Не можех да помириша тялото. Ако беше жега, мъртвецът щеше да е замирисал. Ура за студа.

— Планираш да огледаш тялото оттук ли? — попита Тайтърс.

— Не — отвърнах му.

— Изглежда, експертът ви губи кураж, сержант.

Обърнах се към Тайтърс. На кръглото му лице с двойна брадичка беше изписано самодоволно изражение.

Не исках да виждам тялото, но да загубя кураж — никога.

— Молете се да не става дума за убийство... шерифе, защото това място е напълно прецакано.

— С нищо не помагаш, Анита — каза Долф спокойно.

Беше прав, естествено, но не съм сигурна, че ми пукаше.

— Имаш ли някакви предложения за опазване на местопрестъплението, или мога просто направо да вляза, както петте милиона души преди мен?

— Когато ми наредиха да напусна мястото, имаше само четири чифта стъпки — обади се офицер Холмс.

Тайтърс се намръщи в нейната посока.

— Когато установих, че става дума за нападение от животно, вече нямаше смисъл да го пазим. — Южняшкият му акцент отново се засилваше.

— Да бе! — Отвърнах и погледнах към Долф. — Някакви предложения?

— Просто отивай, не мисля, че вече има какво да се опази.

— Критикувате хората ми, така ли? — обади се Тайтърс.

— Не — отвърна му Долф. — Критикувам вас.

Обърнах се, така че Тайтърс да не види, че се усмихвам. Долф не може да търпи глупаците твърде дълго. Ще ги изтрае малко повече от мен, но щом стигнете границата на търпението му, по-добре бягайте за прикритие. Ничий бюрократичен задник няма да остане пощаден.

Пристъпих в падината. Долф нямаше нужда от помощта ми, за да връчи на Тайтърс собствената му глава на поднос. Снегът на края на дупката рухна. Кракът ми се подхлъзна на листата, скрити отдолу. За втори път тази вечер се озовах по задник, но вече бях на склона. Плъзгах се през почти целия път до тялото. Зад мен избухна смях.

Седях по задник в снега и се вирах в тялото. Можеха да се смеят колкото си искат: беше смешно. Мъртвецът не беше.

Тялото лежеше по гръб. Лунната светлина го обливаше и се отразяваше в снега, карайки предметите да изглеждат сякаш са на дневна светлина. В единия от джобовете на комбинезона имах фенерче-химикалка, но не ми трябваше. Или може би не исках да го използвам. За момента виждах достатъчно.

По дясната страна на лицето имаше назъбени бразди. Един нокът беше прорязал окото, разпръсквайки кръв и гъсти пихтиести парчета очна ябълка върху бузата му. Долната челюст беше смазана, сякаш някаква огромна ръка я бе сграбчила и стиснала. Това го караше да изглежда незавършено, само с една половина. Вероятно адски е боляло, но не го е убило. Толкова по-жалко.

Гърлото му бе разкъсано; това вероятно го беше убило. Плътта просто липсваше. Гръбнакът му блестеше в приглушено бяло, сякаш бе погълнал призрак и последният не се беше разкарал. Камуфлажните дрехи бяха откъснати от стомаха. Някаква игра на лунната светлина хвърляше гъста сянка в разкъсаната дреха. Не можех да видя вътрешните поражения. А трябваше.

Предпочитам нощните убийства. Мракът открадва цветовете. През нощта някак си нищо не изглежда реално. Осветете го леко и цветовете експлодират: кръвта е тъмночервена, костите блестят, течностите не са просто тъмни, а зелени, жълти, кафяви. Светлината позволява да правите разлика. Противоречива благословия е в най-добрия случай.

Сложих си хирургическите ръкавици. Бяха като хладна втора кожа. Въпреки че ги бях държала в джоба си, пак бяха по-студени от ръцете ми. Включих фенерчето. Малкият жълт лъч светлина беше замъглен от ярката лунна светлина, но проряза сенките като нож. Дрехите на мъжа бяха обелени като пластове лук: гащеризон, панталон и риза, термобельо. Кожата беше разкъсана. Светлината проблясна върху замръзнала кръв и парчета замръзнала плът. Повечето от вътрешните органи липсваха. Използвах фенерчето, за да осветя снега наоколо, но там нямаше нищо. Плътта и органите липсваха.

Червата бяха изпуснали тъмна течност навсякъде из кухнята, но тя беше здраво замръзнала. Не усетих никаква миризма, когато се наведох. Студът е прекрасно нещо. Краищата на раната бяха набраздени. Никакъв нож не би могъл да причини това. Или пък, ако можеше, значи не приличаше на нито едно от познатите ми остриета. Съдебният лекар би могъл да каже със сигурност. Имаше счупено ребро. Сочеше нагоре като удивителен знак. Насочих фенерчето към костта. Беше нацърбена, но не от нокти, не от ръце... зъби. Бих заложила седмичната си заплата, че гледах следи от зъби.

Раната на гърлото беше покрита със замръзнал сняг. По лицето му бяха полепнали червеникави кристали. Оцелялото око беше запечатано с кървав лед. От всички страни на раната на гърлото имаше следи от зъби, не от нокти. Смазаната челюст носеше ясни отпечатъци от зъби. Определено не бяха човешки. Което означаваше, че не става дума за гули, вампири, зомбита или друг вид хуманоидни немъртви. Наложих се да повдигна палтото си, за да извадя рулетката от джоба на

комбинезона. Щеше да изглежда по-добре, ако го бях разкопчала, но си беше студено.

Следите от нокти по лицето бяха широки и разкъсни. По-широки от ноктите на мечка, по-широки от всяко естествено нещо. Чудовищно големи. Имаше почти перфектни отпечатъци от зъби от двете страни на челюстта. Сякаш съществото беше захапало здраво, но не се бе опитало да разкъсва. Захапване, за да премаже, захапване, за да... спре крещенето. Не можете да издадете кой знае какви звуци, когато цялата долна част на устата ви е смазана. Имаше нещо преднамерено в това конкретно ухапване. Гърлото беше разкъсано, но отново не толкова лошо, колкото би могло. Просто достатъчно, че да убие. Едва около стомаха си личеше, че съществото е изгубило контрол. Мъжът е бил мъртъв преди стомахът да бъде отворен. Бих се обзаложила за това. Но съществото е отделило време, за да изяде именно него. Да се нахрани. Защо?

Имаше отпечатък в снега, близо до тялото. Той указваше мястото, където бяха коленичили хората, включително и аз, но светлината на фенерчето открои кръв, която беше попила в снега. Бил е с лице към земята, когато някой го е обърнал.

Имаше отпечатъци от стъпки почти навсякъде по снега с изключение на изпръсканите с кръв места. Ако имат избор, хората не биха газили в кръв. Независимо дали иде реч за местопрестъпление, или не. Нямаше толкова кръв, колкото бихте очаквали. Прерязването на гърло е мърлява работа. Но, естествено, това гърло не беше прерязано. Беше разкъсано със зъби. Кръвта беше отишла в устата, а не върху снега.

Кръвта беше попила в дрехите. Ако успеехме да открием нашето същество, то също щеше да е покрито с кръв. Снегът беше изненадващо чист, имайки предвид размера на касапницата. Имаше гъста локва кръв от едната страна, поне на метър от тялото, но точно до отпечатъка с неговите размери. Мъртвецът бе лежал достатъчно дълго там, че да покърви доста, след което е бил преобърнат върху стомаха си за достатъчно време, че кожата да залепне за снега. Още кръв се беше събрала на локва под тялото, докато беше лежало с лице към снега. Сега то лежеше на това място с лице нагоре, но нямаше прясна кръв. Което означаваше, че е бил обърнат за последно едва когато е бил напълно мъртъв.

Провикнах се:

— Кой е обърнал тялото?

— Беше си така, когато пристигнах на мястото — отвърна Тайтърс.

— Холмс? — Началник Гароуей изрече името ѝ с въпросителна интонация.

— Беше с лице нагоре, когато пристигнахме.

— Уилямс ли е преместил тялото?

— Не попитах — отговори тя.

Страхотно.

— Някой го е местил. Ще е хубаво да разберем дали е бил Уилямс.

— Ще ида да го попитам — каза Холмс.

— Патерсън, върви с нея — обади се Тайтърс.

— Не ми трябва...

— Холмс, просто върви — намеси се Гароуей.

Двамата заместници тръгнаха.

Върнах се към огледа на тялото. Трябваше да мисля за него като за тяло, не можех иначе. Ако го направех, щях да започна да се чудя дали е имал жена, деца. Не исках да знам. Беше просто тяло, просто парче месо. Щеше ми се.

Насочих светлината на фенерчето към миш-маша в снега. Бях на колене, почти пълзейки из него. Аз и Шерлок Холмс. Ако съществото беше изскочило в гръб на човека, трябваше да има някаква следа в снега. Може би не цял отпечатък, но поне нещо. Обаче всички отпечатъци, които открих, бяха от обувки. Каквото и да бе извършило убийството, определено не бе носило обувки. Даже и при наличието на стадо препиращи се ченгета, които бяха тъпкали наоколо, трябваше да има някакъв отпечатък от нокти или животински следи. Не можах да открия нищо. Може пък криминолозите да имаха по-голям късмет. Надявах се да е така.

След като нямаше отпечатъци, възможно ли беше да е долетяло? Може би гаргойл? Беше единственият достатъчно голям хищник, който напада хора. С изключение на драконите, но те не се срещаха в страната, а и тогава щеше да е адски по-разхвърляно. Или пък доста по-чисто. Един дракон просто би погълнал човека цял. Гаргойлите биха нападнали и убили човек, но това се случва рядко. Освен това

най-близкото ято беше в Кели, Кентъки. Гаргойлите от Кели бяха дребен подвид, който нападаше хора, но никога не убиваше. Бяха предимно мършояди. Във Франция имаше три вида гаргойли с размерите на човек или по-големи. Те биха ви изяли. Но в Америка никога не е живяло нещо толкова едро.

Какво друго можеше да е? Имаше няколко низши източни трола в Озарк, но не и толкова близо до Сейнт Луис. Освен това бях виждала снимки на убийства, извършени от тролове, и това не беше такава. Ноктите бяха твърде извити, твърде дълги. Стомахът изглеждаше, сякаш е бил прочистен от нещо със зурла. Троловете изглеждат ужасяващо човешки, но в крайна сметка са примати.

Низш трол би нападнал човек само ако няма избор. Пограмадният планински трол би нападнал със сигурност, но пък те бяха изчезнали от над двадесет години. Освен това имаха навик да изтръгват дървета и да ги използват, за да пребият хората до смърт, след което ги изяждаха.

Не смятах, че е нещо толкова екзотично като тролове или гаргойли. Ако имаше следи, водещи до тялото, щях да съм сигурна, че убийството е извършено от ликантроп. За троловете се знаеше, че носят изхвърлени дрехи. Така че някой трол би могъл да е изгазил през снега, или пък да е долетял гаргойл, но ликантроп... На тях им се налагаше да ходят с боси крака, които не биха се побрали в човешка обувка. Така че как?

Бих се плеснала по челото, но не го направих. Подобно действие на местопрестъпление предполага кръв по косата. Погледнах нагоре. Хората почти никога не го правят. Милионите години еволюция ни бяха научили да игнорираме небето. Нищо не беше достатъчно голямо, че да ни нападне отгоре. Но това не означаваше, че нещо не би могло да скочи върху нас.

Над падината се извиваше клон. Светлината на фенерчето попадна на пресни бели драскотини върху черната кора. Върху дървото бе лежал превръщач в очакване човекът да мине под него. Засада, планиране, убийство.

— Долф, би ли слязъл за момент?

Долф се спусна внимателно по заснежения склон. Предполагам, че не искаше да повтори изпълнението ми.

— Знаеш ли какво е?

— Превръщач — отвърнах аз.

— Обясни. — Беше извадил верния си тефтер и чакаше с приготвена химикалка.

Обясних какво съм открила. Какво смятах.

— Не сме имали подивял превръщач, откакто отрядът бе сформиран. Сигурна ли си?

— Сигурна съм, че е превръщач, но не съм казала, че е ликантроп.

— Обясни.

— Всички ликантропи по правило са превръщачи, но не всички превръщачи са ликантропи. Ликантропията е болест, която хващаш, ако оцелееш след нападение или попаднеш на кофти партида ваксина.

Той ме изглежда.

— Можеш да я хванеш от ваксината?

— Случва се.

— Хубаво е да го знам — отбеляза. — Как е възможно да си превръщач и да не си ликантроп?

— Най-често е наследствено състояние. Семейният пазител куче, звяр, гигантска котка. Най-често е европейско. Един човек на поколение носи гените и се променя.

— Свързано ли е с луната като нормалната ликантропия?

— Не. Семейният пазител се появява само когато семейството има нужда от него. При война или някакъв вид физическа опасност. Лебедите, от друга страна, са свързани с луната, но пак е наследствено състояние.

— Така ли?

— Могат да те прокълнат, но това е наистина рядкост.

— Защо?

Свих рамене.

— Трябва да намериш вещица или нещо с достатъчно магически сили, че да прокълне някого с превръщачество. Чела съм магии за собствено превръщане. Отварите са толкова натъпкани с наркотици, че е възможно наистина да повярваш, че си животно. Възможно е да си въобразиш и че си сградата на „Крайслер“ или може просто да умреш. Истинските магии са много по-сложни и обикновено изискват човешко жертвоприношение. Всъщност това въобще не е магия.

Опитах се да измисля как да го обясня. В тази област Долф е цивилният. Не владее терминологията.

— Проклятието е нещо като върховен акт на волята. Просто събираш цялата си сила, магия или каквото там имаш и я фокусираш върху един човек. Пожелаваш да бъде прокълнат. Винаги го правиш лице в лице, така че да разбере, че е прокълнат. Според някои теории е нужна вярата на жертвата, за да проработи проклятието. Не съм сигурна, че ги споделям.

— Вещиците ли са единствените, които могат да проклинат хората?

— Случва се някой да влезе в конфликт с фея. Някоя от старите даонски шии, но за целта трябва да си в Европа. Англия, Ирландия, части от Шотландия. В тази страна ще е вещица.

— Значи е превръщач, но не знаем какъв вид и дори как е станал такъв.

— Не и от малкото оставени белези и следи.

— Ако видиш превръщачи лице в лице, би ли могла да кажеш какъв вид са?

— Какво животно ли? — попитах.

— Аха.

— Не.

— Би ли могла да кажеш дали са прокълнати, или става дума за заболяване?

— Не.

Той ме изгледа.

— Обикновено си по-добра от това.

— По-добра съм с мъртвите, Долф. Дай ми вампир или зомби и ще ти кажа и номера на социалните им осигуровки. Част от това е естествен талант, но голяма част е в резултат на практика. Не съм имала толкова голям опит с превръщачи.

— На какви въпроси би могла да отговориш?

— Питай и ще разбереш.

— Смяташ ли, че това е съвсем нов превръщач? — попита Долф.

— Не.

— Защо не?

— Първия път се променяш в нощта на пълнолунието. Твърде рано е за нов превръщач. Би могъл да е във втори или трети месец,

но...

— Но какво?

— Ако е ликантроп, който не може да се контролира, който убива, без да подбира, щеше да е още тук. Да ни преследва.

Долф погледна към мрака. Държеше бележника и химикалката с една ръка, а дясната бе освободил за пистолета. Движението бе автоматично.

— Не се шашкай, Долф. Ако смяташе да яде още хора, щеше да е убило Уилямс или заместниците.

Погледът му претърси мрака, след което се върна обратно на мен.

— Значи превръщачът може да се контролира?

— Така мисля.

— Тогава защо е убил човека?

Свих рамене.

— Защо се извършват убийства? Похот, алчност, ярост.

— Тоест животинската форма е била използвана като оръжие.

— Аха.

— Все още ли е в животинска форма?

— Било е извършено в междинна форма, нещо като вълкочовек.

— Върколак.

Поклатих глава.

— Не мога да кажа що за животно е. Вълкочовекът беше просто пример. Може да е всякакъв бозайник.

— Само бозайник?

— Съдейки по раните, да. Знам, че има превръщани птици, но те не нанасят такъв тип поражения.

— Значи птици ликантропи?

— Аха, но този не е бил такъв.

— Някакви предположения?

Клекнах край тялото и го загледах. Пожелах да ми разкаже тайните си. След три нощи, когато душата най-сетне отлетеше, бих могла да се опитам да вдигна мъжа и да попитам кой го е извършил. Но гърлото липсваше. Дори мъртвите не могат да говорят без нужното оборудване.

— Защо Тайтърс смята, че е била мечка? — попитах аз.

Долф се замисли за минута.

— Не знам.

— Нека го попитаме.

Долф кимна.

— Давай. — Звучеше съвсем леко саркастично.

Ако и аз бях спорила с шерифа в продължение на часове, щях да съм много саркастична.

— Хайде де, Долф. Не бихме могли да знаем по-малко, отколкото в момента.

— Ако зависи от Тайтърс, можем.

— Искаш ли да го попитам, или не?

— Питай.

Обърнах се към чакащите мъже.

— Шериф Тайтърс.

Той погледна надолу към мен. Беше си извадил цигара, но все още не я бе запалил. Спря със запалка, наполовина поднесена към устата му.

— Искате ли нещо, госпожице Блейк? — Цигарата се люлееше между устните му, докато говореше.

— Защо смятате, че е нападение на мечка?

Той затвори капака на запалката и взе незапалената цигара със същата ръка.

— Защо искате да знаете?

Щеше ми се да му кажа: „просто отговори на проклетия въпрос“, но не го направих. Червена точка в моя полза.

— Любопитна съм.

— Не е бил планински лъв. Котката би използвала ноктите си повече. Би го поодрала.

— Защо не вълк?

— Движат се на глутници. На мен ми прилича на атака от едно животно.

Трябваше да се съглася с всичко казано.

— Мисля, че не сте ни казали всичко, шерифе. Изглежда знаете доста за животни, които не се срещат в този район.

— От време на време ходя на лов, госпожице Блейк. Нужно е да знаеш навиците на плячката си, ако искаш да уловиш нещо.

— Тоест по метода на елиминирането е мечка? — попитах го аз.

— Би могло да се каже така.

Той постави цигарата обратно в устата си. Пламъкът лумна и затрептя срещу лицето му. Когато затвори капачето на запалката, мракът изглеждаше по-гъст.

— Какво мислите, че е било, госпожице Експерт? — Миризмата на цигарата му се понесе из студения въздух.

— Превръщач.

Даже и в мрака можех да почувствам тежестта на погледа му. Той издиша призрачен облак дим по посока на луната.

— Смятате така.

— Знам, че е така.

Изсумтя рязко.

— Страшно сте сигурна в себе си, нали?

— Ако желаете, може да слезете долу, шерифе. Ще ви покажа какво открих.

Поколеба се, после сви рамене.

— Защо не? — Слезе по склона като булдозер, а тежките му ботуши оставиха диря в снега. — Добре, госпожице Експерт, заслепете ме.

— Ти си трън в задника, Тайтърс.

Долф въздъхна тежко, издишвайки бял облак. Тайтърс реши, че това наистина е смешно, разсмя се и се наведе, плясвайки се по крака.

— Страшно сте забавна, госпожице Блейк. А сега ми кажете какво сте открили.

Направих го.

Дръпна си дълбоко от цигарата. Крайчецът проблясна ярко в мрака.

— Изглежда, все пак не е била мечка.

Нямаше намерение да спори. Блаженство.

— Не, не е била.

— А пума? — Каза го с някаква надежда.

Отговорих внимателно:

— Знаете, че не е било и пума.

— Превръщач — каза той.

— Аха. Колко души уби? — попитах.

— Петима.

Кимнах.

— Пропуснала съм този случай. Било е преди моето време.

— Трябва да си била в прогимназията, когато е станало?

— Аха.

Хвърли цигарата на снега и я смачка с ботуша си.

— Искаше ми се да е мечка.

— И на мен — отвърнах аз.

ГЛАВА 9

Мракът беше тежък и студен. Два часът след полунощ е забравено от бога време, независимо за кой сезон става дума. В средата на декември два часът е замръзналото сърце на вечната зима. Или може би просто бях обезкуражена. Лампата над стълбите, водещи към апартамента ми, светеше като пленена луна. Всички светлини имаха мразовит и замайващ вид. Леко нереален. Във въздуха се носеше мараня, подобна на недорасла мъгла.

Тайтс ме беше помолил да се навъртам наоколо, в случай че намерят някого в района. Бях най-добрият им шанс да разберат дали човекът е ликантроп, или някой невинен глупак. Доста по-добър вариант от това да отрежеш нечия ръка, за да провериш дали има козина от вътрешната страна на тялото. Ами ако сгрешиш, какво ще направиш, ще се извиниш ли?

Имаше малко следи от ликантроп, водещи до мястото на убийството. По мое предложение бяха направени гипсови отливки. Изпратиха се копия до факултета по биология във Вашингтонския университет. За малко да предложи да ги адресират до д-р Луис Фейн. Той преподаваше биология там. Беше един от най-добрите приятели на Ричард. Приятен тип. Плъхолак. Дълбока, мрачна тайна, която можеше да бъде заплашена, ако започнех да му изпращам отпечатъци от лапи на ликантропи. Адресирането до факултета гарантираше до голяма степен, че Луи ще ги види.

Това беше най-големият ми принос за вечерта. Все още претърсвах, когато си тръгнах. Пейджърът ми беше с мен. Ако откриеха гол човек в снега, можеха да ми се обадят. Въпреки че, ако пейджърът ми се включеше преди да успея да поспя малко, щях да се вбеся.

Когато затръшнах вратата на колата си, имаше ехо. Вратата на друга кола също бе затръшната. Бях уморена, но си бе автоматична реакция да огледам малкия паркинг за втората кола. Ървинг Гризуолд стоеше четири коли по-надолу, облечен в оранжев гащеризон „Дей-

Гло“, с раирано шалче, увито около врата. Кафявата му коса създаваше къдрав ореол около плешивото му теме. Над кръглото му носле се мъдреха малки кръгли очила. Изглеждаше весел и безвреден, и освен това беше върколак. Изглежда, тази вечер ми вървеше на превръщачи.

Ървинг беше репортер в „Сейнт Луис Поуст Диспач“. Всяка история за мен или за „Съживители“ ООД обикновено беше подписана от него. Усмихна ми се, докато се приближаваше. Просто вашият квартален, приятелски настроен репортер. Да бе.

— Какво искаш, Ървинг?

— Така ли посрещаш някой, който е прекарал последните три часа, чакайки те в колата си?

— Какво искаш, Ървинг? — Може би, ако продължавах да повтарям въпроса отново и отново, щях да го откажа.

Усмивката изчезна от малкото му кръгло лице. Изглеждаше сериозен и притеснен.

— Трябва да поговорим, Анита.

— Дълъг разговор ли ще бъде?

Сякаш се замисли за момент, след което кимна.

— Възможно е.

— Тогава ела горе. Ще направя малко истинско кафе.

— Истинско кафе в смисъл вместо фалшиво кафе?

Насочих се към стълбите.

— Ще ти направя чаша яванско, от което да ти поникнат косми на гърдите.

Той се разсмя.

Осъзнах, че без да искам съм изрекла шега. Знам, че Ървинг е превръщач. Даже съм го виждала във вълчата му форма. Но все забравям. Той е приятел и като човек въобще не изглежда свръхестествен.

Седяхме на малката кухненска масичка, отпивайки ванилово-лешниково кафе със сметана. Сакото ми беше праметнато на облегалката на кухненския стол. По този начин кобурът ми беше видим.

— Мислех, че тази вечер си на среща, Блейк.

— Бях.

— Интересна среща.

— Едно момиче никога не може да бъде твърде предпазливо.

Ървинг духна към чашата си и отпи деликатно. Очите му се шураха насам-натам и запамятаваха всеки детайл. Даже и след дни щеше да е в състояние да опише стаята изцяло чак до найковете и чорапите за джогинг пред кушетката.

— Какво има, Ървинг?

— Страхотно кафе. — Не смееше да ме погледне в очите. Това беше лош знак.

— Какво не е наред?

— Ричард казвал ли ти е нещо за Маркус?

— Водачът на вашата глутница, нали?

Ървинг изглеждаше изненадан.

— Казал ти е?

— Тази вечер узнах, че алфата ви се казва Маркус. Има борба за водачеството. Маркус иска Ричард мъртъв. Ричард казва, че няма да се бие с него.

— О, той вече се би с него — каза Ървинг.

Беше мой ред да се изненадам.

— Тогава защо Ричард не е водач на глутницата?

— Ричард се погнуси. Държеше го в ръцете си, Блейк, с нокти, опрени на гърлото му. — Ървинг поклати глава. — Смяташе, че след като Маркус се справи, ще могат да поговорят, да стигнат до компромис. — При тези думи издаде груб звук. — Приятелят ти е идеалист.

Идеалист. Беше почти същото като глупак. Жан-Клод и Ървинг бяха на едно мнение. Не се случваше често.

— Обясни.

— Можеш да се придвижиш нагоре в йерахията на глутницата, като се биеш. Ако спечелиш, се местиш с позиция нагоре. Ако загубиш, оставаш където си. — Той отпи голяма глътка кафе със затворени очи, сякаш за да поеме топлината. — Докато не се сбиеш с водача на глутницата.

— Нека да позная. Битка до смърт.

— Няма убийство, няма нов лидер.

Поклатих глава, кафето ми стоеше недокоснато пред мен.

— Защо ми казваш тези неща, Ървинг? Защо сега?

— Маркус иска да се срещнете.

— Защо Ричард не ми го каза лично?

— Ричард не иска да те замесва.

— Защо не? — Ървинг продължаваше да отговаря на въпросите ми, но отговорите не помагаха кой знае колко.

Той сви рамене.

— Ричард не отстъпва пред Маркус. Ако Маркус каже черно, Ричард казва бяло.

— Защо Маркус иска да ме види?

— Не знам.

— Да бе.

— Честно, Блейк, не знам какво става. Нещо голямо е, но никой не споделя с мен.

— Защо не? Ти си превръщач.

— Освен това съм репортер. Преди години направих грешката да отпечатам статия. Ликантропът, с когото разговарях, излъга. Каза, че никога не ми е давал разрешение да го цитирам. Изгуби работата си. Някои от другите искаха да ме издадат, така че и аз да изгубя своята. — Той се приведе до чашата с кафе. Очите му бяха далечни, изпълнени със спомени. — Маркус каза „не“, за тях съм бил по-ценен като репортер. Оттогава никой не ми вярва.

— Злопаметна банда — коментирах аз.

Отпих от кафето си и установих, че е започнало да изстива. Ако пиех достатъчно бързо, щеше да е приемливо, едва-едва.

— Никога не прощават и никога не забравят — отвърна Ървинг.

Звучи като нещо лошо, но е един от основните ми принципи, така че не можех да се оплача особено.

— И така, Маркус те е изпратил тук, за да разговаряш с мен. За какво?

— Искан да се срещнете. Да говорите за някаква работа.

Напълних чашата си отново. Този път с по-малко захар. Започнах да се разбуждам и раздравам.

— Нека си запише среща и дойде в офиса ми.

Ървинг поклати глава.

— Маркус е известен хирург. Нали знаеш какво ще се случи, ако се появят дори и най-леки съмнения какъв е?

Разбиха това. При някои професии може да ти се размине, ако си превръщач. Лекарската не беше от тях. Все още го имаше зъболекаря от Тексас, който беше съден от пациентка. Твърдеше, че

прихванала ликантропия от него. Глупости. Това не се прихваща от човешки ръце, заврени в устата ти. Но случаят не беше забравен. Хората не бяха особено толерантни по отношение на косматковци, лекуващи блестящите зъбки на децата им.

— Добре, изпратете някой друг в офиса. Сигурно Маркус вярва на някого.

— Ричард е забранил на всички да се срещат с теб.

Изгледах го.

— Забранил?

Ървинг кимна.

— Всеки по-нисшестоящ в глутницата може да се свърже с теб само на свой риск.

Започнах да се усмихвам, но спрях. Беше сериозен.

— Не се шегуваш.

Той вдигна три пръста в поздрав.

— Честна скаутска.

— И как така си тук? Искаш да се придвижиш нагоре в йерархията на глутницата ли?

Той пребледня. Съвсем честно, той пребледня.

— Аз? Да се бия с Ричард? По дяволите, не.

— Значи Ричард няма да има нищо против, че разговаряш с мен.

— О, ще има.

Намръщих се.

— Маркус ще те защити ли?

— Ричард издаде конкретна заповед. Маркус не може да се бърка.

— Но ти е наредил да дойдеш при мен.

— Аха.

— И какво ще спре Ричард да те натупа заради това?

Ървинг се ухили.

— Мислех си, че ти ще ме защитиш.

Разсмях се.

— Ах ти, копеле!

— Може би, но те познавам, Блейк. Няма да ти хареса, че Ричард е скрил информация от теб. Определено няма да ти хареса, че те пази. Освен това, аз съм ти приятел от години. Не мисля, че ще стоиш и ще гледаш безучастно, докато гаджето ти ме пребива.

Ървинг ме познаваше по-добре от Ричард. Не беше много успокоителна мисъл. Нима бях подлъгана от едно хубаво лице и приятно чувство за хумор? Нима не бях видяла истинския Ричард? Поклатих глава. Възможно ли е да съм се заблудила толкова много? Надявах се, че не.

— Имам ли защитата ти? — Все още се усмихваше, но в очите му имаше нещо. Страх може би.

— Нужно е да го кажа на висок глас, за да е официално ли?

— Аха.

— Това да не е някакво правило на тайната ликантропска общност?

— Едно от тях.

— Имаш моята защита, но в замяна искам информация.

— Казах ти, че не знам нищо, Блейк.

— Кажи ми какво е да си ликантроп, Ървинг. Ричард изглежда, е решен да ме държи на тъмно. Не обичам да съм в неведение.

Ървинг се усмихна.

— И аз така чух.

— Ти ще си моят водач в света на косматковците, а в замяна аз ще държа Ричард по-далеч от теб.

— Съгласен.

— Кога иска да ме види Маркус?

— Тази вечер. — Ървинг има приличието да изглежда засрамен.

Поклатих глава.

— Няма начин. Отивам си в леглото. Ще се срещна с Маркус утре, не тази вечер.

Той заби поглед в кафето, а пръстите му докосваха чашата.

— Искан да е тази вечер. — Погледна към мен. — Защо мислиш, че киснех навън в колата си?

— Не съм на повикване при всяко чудовище в града. Дори не знам за какво иска да ме види Косматия. — Облегнах се назад и кръстосах ръце. — Няма начин да изляза тази вечер, за да си играя с превръщачи.

Ървинг се размърда неспокойно в стола си, а ръцете му въртяха бавно чашата за кафе по масата. Отново не смееше да ме погледне в очите.

— Сега пък какво не е наред?

— Маркус ми каза да уредя среща с теб. Ако откажа, ще бъда... наказан. Ако дойда тук, Ричард ще ми се ядоса. Хванат съм в капан между двама алфа мъжкар, и не мога да се справя.

— Да не би да ме молиш да те защитя и от Маркус освен от Ричард?

— Не — поклати глава той, — не. Ти си добра, Блейк, но не си на нивото на Маркус.

— Радвам се да го чуя.

— Ще се срещнеш ли с него тази вечер?

— Ако откажа, ще си навлечеш ли неприятности?

Той се втренчи в кафето си.

— Ще повярваш ли, ако кажа „не“?

— Не.

Погледна ме, а кафявите му очи бяха много сериозни.

— Ще се вбеси, но ще оживея.

— Но ще те нарани. — Не беше въпрос.

— Аха. — Една-единствена дума, изречена съвсем меко, колебливо. Не беше обичайно за Ървинг.

— Ще го видя, но при едно условие. Че ти присъстваш на срещата.

Лицето му разцъфна в усмивка, която се разпростря от ухо до ухо.

— Ти си истински приятел, Блейк. — Цялата тъга беше изчезнала, измита от примамливата перспектива да разбере какво става. Дори и затънал до уши в неприятности, Ървинг си оставаше репортер. Това беше същността му и бе по-силно от ликантропията.

Само усмивка си струваше срещата. Освен това исках да разбера дали Ричард наистина е в опасност. Срещата с мъжа, който го заплашваше, беше единственият сигурен начин да се уверя в това. Пък и не ми пукаше за някой, който заплашва приятелите ми. Покритите със сребро куршуми само забавят вампирите, освен ако не ги уцелиш в главата или в сърцето. Сребърните куршуми ще убият върколак, без право на обжалване, без възможност за излекуване, директна смърт.

Маркус можеше да си спомни този факт. Ако прекалеше, можеше и аз да му го припомня.

ГЛАВА 10

Ървинг се обади на Маркус от апартамента ми. Отново нямаше представа защо — всичко, което знаеше, бе, че Маркус е наредил да му се обади, преди да пристигнем. Отидох в спалнята. Свалих официалния си костюм и се преоблякох. Черни дънки, червено поло, черни найкове със синя емблема и истински чорапи. През зимата зарязвах ежедневните чорапи за джогинг.

Посегнах към грамадния зелен пуловер, който бях сложила на леглото. Поколебах се. Не беше поради факта, че пуловерът имаше стилизирано коледно дърво и вероятно не беше най-готината дреха за обличане. Не ми пукаше от това. Чудех се дали да взема второ оръжие. Моден аксесоар, който ми беше по-близък и по-скъп на сърцето от всяка дреха.

До момента никой ликантроп не ме беше заплашвал, но добрата стара вампирка Гретхен беше. Може и да не беше Господарка, но бе близо. Освен това споменът за ченгето, което ми взема браунинга, беше все още пресен. Имах твърде много свръхестествени врагове, за да ходя невъоръжена. Извадих специалния помощен кобур за под панталоните. Удобно нещо, което не разваля силуета на дънките, освен ако някой не се вгледа наистина внимателно.

Основното ми помощно оръжие е 9-милиметров „Файърстар“. Малък, лек, приятен на външен вид, а и можех да го нося на кръста, без да ми пречи да сядам. Пуловерът стигаше до средата на бедрото, така че пистолетът беше невидим, освен, ако не ме претърсите. Беше сложен отпред, готов за кръстосано изваждане. Вероятно нямаше да има нужда. Вероятно.

Пуловерът изглеждаше уголемен около презрамките на кобура за подмишница. Виждаше съм хора да ги носят под широки пуловери или суичъри, но човек губи няколко секунди, докато бърка под дрехата. Предпочитах да не изглеждам модно и да живея.

Пуловерът беше твърде дълъг за коженото ми яке, така че отново се върнах към черния тренчкот. Аз и Филип Марлоу. Не взех

допълнителни амуниции. Реших, че 21 куршума са достатъчни за една вечер. Дори зарязах ножовете си вкъщи. Почти се самоубедих да не вземам файърстара. Обикновено не нося два пистолета, преди разни хора да се опитат да ме убият. Свих рамене. Защо да чакам? Ако не ми е нужен, утре ще се чувствам глупаво. Ако ми потрябва, въобще няма да се чувствам глупаво.

Ървинг ме чакаше. Беше седнал на кушетката като добро момче. Изглеждаше като ученик, наказан от учителя да стои в ъгъла.

— Какъв е проблемът?

— Маркус искаше само да ти дам инструкции. Не ме иска на срещата. Казах му, че няма да отидеш без мен. Че не му вярваш. — Погледна ме. — Доста е ядосан.

— Но не си отстъпил.

— Аха.

— Тогава защо не звучиш по-весело?

Той сви рамене.

— Маркус в лошо настроение — това не е приятно преживяване, Блейк.

— Аз ще карам, ти ме насочвай.

— Маркус каза, че и двамата трябва да караме. Трябвало да остана след срещата за кратък разговор.

— Хайде, Ървинг. Аз ще карам, а ти ще ме насочваш и когато си тръгна, тръгваш с мен.

— Оценявам предложението, Блейк, но не искаш Маркус да ти е ядосан.

— Ако ще те защитавам от Ричард, мога да включа и Маркус в сметките.

Той поклати глава.

— Не, ще следваш колата ми. — Вдигна ръка към мен. — Стига спорове, Блейк. Аз съм върколак. Трябва да живея в общност. Не мога да си позволя да се противопоставя на Маркус, не и заради някакъв кратък разговор.

Исках да поспоря още малко, но не го направих. Ървинг беше по-наясно с проблемите си, отколкото аз. Ако спорът с Маркус по този въпрос щеше да влоши нещата, тогава нямаше да настоявам. Но не ми харесваше.

„Кафенето на лунатиците“ беше разположено в университетското градче. Табелата му представляваше светец полумесец, а името на ресторанта бе изписано с мек син неон. С изключение на името и на модната табела мястото не изглеждаше по-различно от останалите магазини и ресторанти в района на колежа.

Беше петък вечер и нямаше места за паркиране. Започвах да си мисля, че Маркус ще дойде до колата ми, когато един голям „Шевролет Импала“ се махна от двете места, които заемаше. Джипът ми се побра, а от едната страна остана място за втора кола.

Ървинг чакаше пред ресторанта. Ръцете му бяха пъхнати дълбоко в джобовете. Нелепият шал висеше почти до земята. Изглеждаше разсеян и въобще не беше щастлив.

Вървах към него, а шлиферът се развяваше около мен като пелерина. Даже и по този начин мнозина не биха забелязали пистолета. Щяха да видят дребна женица с ярък коледен пуловер. В повечето случаи хората виждат онова, което очакват да видят. Хората, заради които носех оръжието, щяха да забележат и да знаят, че съм въоръжена.

Ървинг безмълвно отвори вратата. Той — мълчалив? Не ми харесваше да го виждам смирен, сякаш е ритнато куче. Караше ме да не харесвам Маркус, а дори не го бях виждала.

Веднага щом влязохме, шумът ни обгърна. Шумолене на гласове, толкова плътно, че приличаше на звука на океана. Издрънча сребърен прибор, някой се разсмя високо и ясно, сякаш вдигаше ръка на сред шума, за да бъде всмукан обратно и изгубен. Покрай стената имаше бар от полирано тъмно дърво, старо и грижливо поддържано. В останалата част от стаята имаше малки кръгли маси, които позволяваха край тях да се разположат до четирима души. Всички места бяха заети, че и отгоре. Отвориха се три врати: една до бара, една отдясно и една в средата. В по-малките стаи бяха вкарани допълнителни маси.

Кафенето беше започнало живота си като нечий дом. Намирахме се във всекидневната. Входовете към останалите стаи бяха открити арки, сякаш някой беше бутнал малко стени. Дори и при това положение мястото предизвикваше клаустрофобия. Беше претъпкано до пръсване с щастливи, усмихващи се хора.

Една от жените зад бара дойде към нас, изтривайки ръце в кърпата, втъкната във връзката на престилката ѝ.

Отправи ни широка приветствена усмивка. В едната си ръка държеше две менюта.

Започнах да казвам, че не ни трябва... когато Ървинг стисна ръката ми. Неговата вибрираше от напрежение. Беше сграбчил дясната ми длан. Обърнах се да му кажа да не го прави, но изразът на лицето му ме спря. Взираше се в усмихващата се жена, сякаш и е поникнала втора глава. Обърнах се към нея и я погледнах. Погледнах я внимателно.

Беше висока и слаба, с дълга, права коса, която блестеше под осветлението в богат червеникаво-кестеняв оттенък. Лицето и беше нежен триъгълник, с може би малко по-издадена брадичка, но като цяло бе очарователна. Очите ѝ бяха със странен кехлибарено-кафяв цвят, който перфектно пасваше на косата.

Усмивката ѝ се разшири само с повдигане на устни. Знаех в какво се вирам. Ликантроп. Такъв, който може да мине за човек. Като Ричард.

Огледах стаята и осъзнах защо изглеждаше толкова тясно. Не беше само тълпата. Повечето от щастливите, усмихнати хора бяха превръщащи. Енергията им гореше във въздуха като надвиснала гръмотевична буря. Бях помислила, че тълпата е невъздържана и твърде шумна, но всъщност причината беше в превръщащите. Енергията им изпълваше стаята и кипеше, маскирана като енергията на произволна тълпа. Докато стоях край вратата, тук-там се надигнаха човешки лица. Погледнаха ме човешки очи, но погледът им не беше човешки.

Беше преценяващ, изпитващ. Колко съм корава? Колко ще съм вкусна? Напомняше ми начина, по който Ричард бе гледал тълпата в „Лисицата“. Чувствах се като пиле на събрание на койоти. Внезапно се зарадвах, че съм взела втори пистолет.

— Добре дошли в „Кафенето на лунатиците“, госпожице Блейк — каза жената. — Казвам се Рейна Уолис, съдържател. Последвайте ме, ако обичате. Групата ви ви очаква. — Изрече го с усмивка и топъл блясък в очите. Хватката на Ървинг бе станала почти болезнена.

Наведох се към него и му прошепнах:

— Това е дясната ми ръка.

Той примигна, очите му се отклониха към браунинга и ме пусна, промърморвайки:

— Извинявай.

Рейна се наклони по-близо. Ървинг потрепери.

— Няма да хапя, Ървинг, не още — изсмя се тя тихо. Звукът беше богат и бълбукащ. Типът смях, запазен за спалнята и за личните закачки. Той придаде на тялото и очите ѝ различен вид. Вече изглеждаше по-чувствена, по-сладна, отколкото преди миг. Приятно странно. — Не трябва да караме Маркус да чака. — Тя се обърна и започна да си пробива път покрай масите.

Погледнах към Ървинг.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

— Рейна е нашата алфа женска. Ако наказанието е особено неприятно, го прилага тя. Много по-изобретателна е от Маркус.

Рейна ни правеше знак от арката край бара. Очарователното ѝ лице беше намръщено, изглеждаше много по-малко приятно и далеч по-зло.

Потупах го по рамото.

— Няма да ѝ позволя да те нарани.

— Не можеш да я спреш.

— Ще видим.

Той кимна, но не по начин, сякаш ми вярва. Тръгна между масите, а аз го последвах. Някаква жена го докосна по ръката, докато минаваше покрай нея. Усмихна му се. Беше горе-долу с моите размери и изящна, късо подстригана права черна коса, която обримчваше лицето ѝ като дантела. Ървинг стисна пръстите ѝ и продължи да върви. Големите ѝ тъмни очи срещнаха моите. Не изразяваха нищо. Бяха се усмихнали за Ървинг, но за мен бяха неутрални. Като очите на един вълк, който бях видяла в Калифорния. Точно заобикалях едно дърво и той стоеше насреща ми. Така и не бях разбрала какво означава неутрален до този момент. Тези бледи очи се взираха в мен и изчакваха. Ако го заплаших, щеше да нападне. Ако го оставех на мира, щеше да се махне. От мен зависеше. На вълка не му пукаше кое ще избира.

Продължих да вървя, но мястото между лопатките ме сърбеше. Знаех, че ако се обърна, почти всички очи ще са върху мен, върху нас. Можех да усетя физически тежестта на погледите им.

Почувствах желание да се обърна и да извикам „буу“, но го превъзмогнах. Имах чувството, че ме наблюдават с неутралните си

нечовешки очи и не исках да виждам това.

Рейна ни отведе до затворена врата в края на трапезарията. Отвори я и ни покани да влезем с театрално движение на ръката. Ървинг просто премина. Аз влязох, без да свалям поглед от нея. Бях толкова близо, че почти можеше да ме прегърне. Достатъчно близо — вероятно можеше да ме убие с нейните рефлексии.

Ликантропите просто са по-бързи от нормалните хора. Не използват никакви номера на съзнанието, както вампирите. Просто са по-добри. Все пак не бях сигурна колко точно по-добри са в човешката си форма. А докато се взирах в усмихнатото лице на Рейна, въобще не бях сигурна, че искам да разбера.

Озовахме се в прав коридор. В двата му края имаше врати, през стъклени прозорец на едната се виждаше студената нощ, другата беше затворена.

Рейна затвори вратата зад нас и се облегна на нея. Изглеждаше, сякаш е залитнала натам, с висяща надолу глава и разпиляна напред коса.

— Добре ли си? — попитах аз.

Тя си пое въздух, дълбоко и накъсано, и ме погледна.

Ахнах. Не можах да се въздържа.

Беше великолепа. Скулите и бяха високи и изваяни. Очите и — по-широки и по-добре разположени. Изглеждаше като сестра си, да речем — имаше семейна прилика, но не беше същият човек.

— Какво направи току-що?

Тя отново се разсмя по онзи богат, запазен за спалнята начин.

— Аз съм алфа, госпожице Блейк. Мога да правя много неща, които са непосилни за повечето превръщачи.

Можех да се обзаложа.

— Умишлено размести костите си. Нещо като собственооръчна пластична хирургия.

— Много добре, госпожице Блейк, много добре. Кехлибарено-кафявите ѝ очи пробляснаха към Ървинг. Усмивката напусна лицето ѝ. — Все още ли настоявате този да присъства на срещата?

— Да, настоявам.

Устните ѝ се свиха, сякаш бе вкусила нещо кисело.

— Маркус каза да попитам и тогава да ви доведа. Сви рамене и се отдръпна от вратата. Беше по-висока с около седем-осем

сантиметра. Щеше ми се да бях обърнала повече внимание на ръцете ѝ. Дали и те се бяха променили?

— Защо беше нужно променянето на тялото? — попитах аз.

— Онова е дневната ми форма. Тази е истинската.

— Защо е нужна маскировката?

— В случай, че се наложи да извърша нещо нечестиво.

Нечестиво?

Тя се отправи надолу по коридора към другата затворена врата. Походката ѝ беше плавна и атлетична, като на голяма котка. Или пък на голям вълк?

Почука на вратата. Не чу нищо, но тя я отвори. Стоеше там с ръце, кръстосани върху корема, под гърдите, и ни се усмихваше. Започвах да не харесвам усмивките на Рейна.

Стаята представляваше зала за банкети, обзаведена с покрити с плат маси, подредени във формата на подкова. Отворът на подковата беше преграден с издигната платформа, на която имаше четири стола и малка катедра. На платформата стояха двама мъже. Единият беше висок най-малко метър и деветдесет, слаб, но мускулист като баскетболист. Косата му беше черна и късо подстригана. Имаше мустаци с дебелина около един пръст и козя брадичка в същия цвят. Стоеше с едната ръка, хванала китката на другата. Поза на жокей. Поза на телохранител.

Беше облечен в прилепнали черни дънки и черен пуловер с шарки в същия цвят, опънат върху широки рамене. Около врата му се подаваха малко тъмни косми. Външният вид на лошо момче се завършваше от черни орнаментирани каубойски ботуши и голям часовник.

Другият мъж бе не по-висок от метър и седемдесет. Косата му беше с онази смешна отсянка на русото, в която има кафяви петна, но въпреки това все пак успява да е руса. Беше къса, но оформена в прическа и подсушена със сешоар. Щеше да е приятна за гледане, ако беше малко по-дълга. Лицето му беше гладко обръснато, с квадратна челюст и трапчинка на брадата. Трапчинката би трябвало да му придава комичен вид, но не го правеше. Беше строго лице. Този тип устни бяха създадени да казват „ще стане на моето или иначе...“

Носеше светлосиньо ленено сако и черни панталони. Облеклото му се завършваше от светлосиньо поло, което пасваше перфектно на

сакото. Обувките му бяха черни и лъснати до блясък.

Това трябваше да е Маркус.

— Алфред. — Само една дума, но беше заповед. По-високият мъж скочи от платформата с грациозно, стремително движение. Движеше се в облак от собствената си жизненост. Въртеше се и кипеше около него почти като топлина, издигаща се от асфалта. Не можеш да я видиш с невъоръжено око, но със сигурност можеш да я почувстваш.

Алфред се приближаваше към мен, сякаш имаше цел. Подпрях гърба си на стената, като държах Рейна в полезрението си, както и всички останали. Тървинг отстъпи с мен. Застана малко встрани от нас, но по-близо до мен, отколкото до някой от другите.

Дръпнах шлифера назад, така че пистолетът да се види ясно.

— По-добре намеренията ти да са приятелски, Алфред.

— Алфред — каза другият мъж. Една дума, даже тонът звучеше по същия начин, но този път Алфи спря. Стоеше неподвижно и ме гледаше. Очите му не бяха неутрални, бяха враждебни. Хората обикновено не ме намразват от пръв поглед. Но хей, и аз не бях особено зарадвана от него.

— Не сме ви заплашвали с насилие, госпожице Блейк — каза Маркус.

— Да бе. Твоят Алфи е концентрирано насилие в движение. Искам да знам какви са намеренията му, преди да се приближи по-близо.

Маркус ме изгледа сякаш бях направила нещо интересно.

— Много подходящо описание, госпожице Блейк. Значи можете да виждате аурите ни?

— Ако искате да го наречете така — отговорих му.

— Намеренията на Алфред не са враждебни. Просто ще ви претърси за оръжие. Това е стандартна процедура за всички, които не са превръщачи. Нищо лично, уверявам ви.

Самият факт, че не искаха да съм въоръжена, ме накара да поискам да задържа оръжията си. Твърдоглавие или силен инстинкт за оцеляване.

— Може да се съглася да ме претърсите, ако най-напред ми обясните защо съм тук. — Увъртай, докато решиш какво да правиш.

— Не разговаряме по работа пред пресата, госпожице Блейк.

— Няма да разговарям с вас без него.

— Няма да изложа всички ни на опасност само за да задоволя нечие любопитство. — Той все още стоеше на платформата като генерал пред войниците си.

— Единствената причина, поради която съм тук, е, че Ървинг ми е приятел. Обидите по негов адрес няма да спечелят симпатиите ми.

— Не искам да ви ставам симпатичен, госпожице Блейк. Искам помощта ви.

— Искате помощта ми? — Не се опитах да прикрия изненадата в гласа си.

Той кимна бързо.

— Какъв вид помощ?

— Той трябва да напусне.

— Не — отвърнах аз.

Рейна се отблъсна от стената и почна да върви дебнешком около нас, малко извън обсег, но обикаляше като акула.

— Наказанието на Ървинг може да започне сега. — Гласът ѝ беше нисък и мъркащ.

— Не знаех, че вълците мъркат.

Тя се разсмя.

— Вълците правят много неща, както, сигурна съм, ви е добре известно.

— Не знам за какво говориш.

— О, хайде де. Да поговорим като жени. — Подпря се с едното си рамо на стената с кръстосани ръце и приятелско изражение на лицето. Готова бях да се обзаложа, че може да ми отхапе пръста и да продължи да се усмихва по този начин през цялото време.

Наведе се близо, сякаш споделяхме тайни.

— Ричард е толкова добър, колкото изглежда, нали?

Втренчих се във веселите ѝ очи.

— Не споделям подобна информация.

— Ще ти кажа апетитните си тайни, ако и ти ми кажеш твоите.

— Рейна, достатъчно. — Маркус се беше придвижил до края на сцената. Не изглеждаше доволен.

Тя му хвърли мързелива усмивка. Дразнеше повече него, отколкото мен, и се наслаждаваше изключително много.

— Ървинг трябва да напусне, а Алфред да те претърси за оръжие. Тези две точки не подлежат на преговори.

— Ще направим сделка — казах аз. — Ървинг напуска сега, но си отива вкъщи. Без наказания.

Маркус поклати глава.

— Издал съм заповед, че ще бъде наказан. Думата ми е закон.

— Кой умря и те направи крал?

— Саймън — обади се Рейна.

Примигнах насреща и.

— Маркус се би със Саймън. Той умря и го направи водач на глутницата.

Задай глупав въпрос и очаквай...

— Щом искаш помощта ми, Ървинг си отива свободен и не вредим. Без наказание.

— Не го прави, Анита — намеси се Ървинг. — Ще направиш нещата по-лоши.

Рейна остана приведена до мен. Малко приказки по женски.

— Той е прав, знаеш ли. В момента е моя играчка, но ако наистина ядосаш Маркус, ще го даде на Алфред. Аз ще измъчвам ума и тялото му. Алфред ще го пречупи.

— Ървинг си тръгва свободен, без наказание. Аз оставам и позволявам на Алфред да ме претърси за оръжия. В противен случай си тръгваме.

— Не ние, госпожице Блейк. Вие сте свободна да си вървите, но Ървинг е мой. Той ще остане и, с вас или без вас, ще си получи урока.

— С какво е съгрешил? — попитах аз.

— Това е наша работа, не ваша.

— Няма да ви помагам да правите каквото и да било.

— В такъв случай си вървете. — Той скочи грациозно от сцената и тръгна към нас, докато говореше. — Но Ървинг остава. Вие сте тук само за тази вечер. Той трябва да живее с нас, госпожице Блейк. Не може да си позволи вашето фукане.

Последно изречение го доведе малко зад Алфред. Край очите и устата му имаше добре оформени бръчки, а кожата на врата и челюстта бе отпусната. Прибавих десет години към възрастта му. Около петдесетте.

— Не мога да оставя Ървинг тук, като знам какво ще му направите.

— О, нямаш си представа какво ще му направим — обади се Рейна. — Оздравяваме толкова добре. — Тя се отблъсна от стената и приближи Ървинг. Започна да го обикаля в кръг съвсем близо, като от време на време рамото или бедрото ѝ се отъркваха в него тук и там, докато се движеше. — Дори най-слабите от нас могат да понесат толкова много наранявания.

— Какво искате, за да гарантирате безопасността на Ървинг? — попитах аз.

Маркус ме изгледа, изражението му беше внимателно, неутрално.

— Обещавате да ни помогнете и позволявате на Алфред да ви претърси. Той е моят телохранител. Трябва да му позволите да си свърши работата.

— Не мога да обещаая да ви помогна, без да знам за какво става дума.

— В такъв случай нямаме сделка.

— Анита, мога да се справя с всичко, което измислят. Мога. Правил съм го и преди.

— Помоли да те защитят от Ричард, наречи го пакетна сделка — казах аз.

— Поискал си от нея защита? — Рейна отстъпи, изненадата бе ясно изписана на лицето ѝ.

— Само срещу Ричард — отвърна Ървинг.

— Умно — каза Рейна, — но налага определени изводи.

— Тя не е член на глутницата. Влияе на Ричард само защото двамата излизат заедно — намеси се Ървинг. Изглеждаше малко притеснен.

— Какви изводи? — попитах аз.

Отговори ми Маркус.

— Да помолиш член на глутницата да те защити означава да признаеш по-високата му позиция, без да се налага да се биеш с него. Ако ти даде защитата си, това означава, че си съгласен да му помагаш в неговите битки. Ако той е предизвикан, честта те задължава да му помогнеш.

Погледнах към Ървинг. Изглеждаше болен.

— Тя не е една от нас. Не можеш да я задължиш да спазва закона.

— Какъв закон? — попитах аз.

— Законът на глутницата — отговори Маркус.

— Отказвам се от защитата ѝ — заяви Ървинг.

— Твърде късно — каза Рейна.

— Поставяте ни в затруднение, госпожице Блейк. Член на глутницата ви е признал като някой, заемащ позиция, по-висока от неговата. Признал ви е за доминираща. По нашите закони трябва да приемем това като обвързване.

— Не мога да стана член на глутницата — отвърнах аз.

— Не, но можете да сте доминираща.

Знаех какво означава думата в истинския свят. Маркус я използваше, сякаш значи много повече.

— Какво означава да си доминиращ?

— Означава, че можете да се изправите като защитник на Ървинг срещу всички претенденти.

— Не — каза Ървинг.

Той подмина Рейна и застана пред Маркус. Стоеше изправен и го гледаше в очите. Не беше израз на покорство.

— Няма да позволя да ме използвате по този начин. Планирал си го през цялото време. Знаел си, че ще поискам защитата и срещу Ричард. Разчитал си на това, нали, самодоволно копеле такова.

Изпод перфектно белите зъби на Маркус се изтръгна ниско ръмжене.

— Ако бях на твое място, щях да си меря езика, хлапенце.

— Ако ви обижда, ще го откъсна. — Първите изречени думи на Алфред не бяха успокояващи.

Нещата излизаха извън контрол.

— Ървинг е под моя защита, Алфред. Ако разбирам правилно закона, трябва да минеш през мен, за да го нараниш, нали така?

Алфред обърна студените си, тъмни очи към мен и кимна.

— Ако ме убиеш, не мога да помогна на Маркус.

Това, изглежда, озадачи грамадния тип. Страхотно, всявай объркване сред враговете. Маркус се усмихна.

— Открихте слабо място в логиката ми, госпожице Блейк. Ако наистина имате намерение да защитите Ървинг по буквата на закона,

тогава действително ще умрете. Няма обикновен човек, който да може да противостои на един от нас. Даже най-нисшестоящият ще ви убие.

Оставих този коментар без отговор. Защо да споря, след като така и така печеля?

— Тъй като не можете да приемате предизвикателства и няма да ни позволите да го нараним, значи е в безопасност.

— Чудесно, а сега какво?

— Ървинг може да си върви и няма да пострада. Вие оставате и изслушвате молбата ни. Може да прецените дали ще ни помогнете или не, и това няма да има негативни последици за Ървинг, независимо от решението ви.

— Това е адски щедро от ваша страна.

— Да, госпожице Блейк, така е. — Погледът в очите му беше много сериозен.

Рейна можеше да играе садистични игрички. Алфред можеше да ме нарани с желание. Но Маркус, за него това беше просто бизнес. Той беше мафиотски бос с козина.

— Остави ни, Ървинг.

— Няма да я оставя.

Маркус се обърна с ръмжене.

— Търпението ми не е безкрайно.

Ървинг падна на колене с наведена глава и ниско извит гръбнак. Беше демонстрация на подчинение. Хванах ръката на Ървинг и го изправих на крака.

— Ставай, Ървинг. Този прекрасен върколак няма да те нарани.

— И защо, госпожице Блейк?

— Защото Ървинг е под моя защита. Ако Алфред не може да се бие с мен, тогава и ти със сигурност не можеш.

Маркус наведе глава назад и се изсмя с рязък лаещ смях.

— Умна сте, а и храбра. Качества, на които се възхищаваме. — Смяхът изчезна от лицето му, но остана да се носи от очите като приятна мечта. — Не ме предизвиквайте твърде открито, госпожице Блейк. Няма да е здравословно.

И последният смях изчезна от очите му. Продължих да се вирам в човешки очи, но там нямаше никой. Изглеждаше като човешко същество, говореше като човешко същество, но не беше.

Зарових пръсти в покритото с шуба рамо на Ървинг.

— Действай, Ървинг. Махай се от тук.

Той ме докосна по ръката.

— Никога не бих те изоставил в тежка ситуация.

— Аз съм в безопасност тази вечер, но ти не си. Сега тръгвай, моля те, Ървинг.

Наблюдавах борбата, изписана по лицето му. Най-накрая, след поредния мръсен поглед от страна на Маркус, си тръгна. Вратата се затвори и останах сама с трима върколаци. Преди това бяха четирима. Вечерта се подобряваше.

— Сега Алфред трябва да ви претърси.

Толкова по въпроса с подобряването.

— Направи го — казах аз.

Просто стоях там. Не разперих ръце. Не се наведох към стената. Нямах да му помагам, освен ако не помолеше.

Взе ми браунинга, след което опипа ръцете и краката ми, и даже гърба. Не опипа предната част на тялото ми. Или се държеше като джентълмен, или беше небрежен. Какъвто и да бе случаят, пропусна файърстара. Имах осем сребърни куршума и те не го знаеха. Вечерта се подобряваше.

ГЛАВА 11

Маркус зае място на платформата. Алфред застана зад него като добър телохранител.

— Присъединете се към нас, госпожице Блейк. Срещата може да се окаже дълга за правостоящ човек.

Не исках да сядам с Алфред зад гърба ми, така че се настаних на последния стол. Празното място помежду ни създаваше усещане за необщителност, но пък бях извън обсега на Алфред. Безопасността пред добрите обноски.

Рейна седеше от дясната страна на Маркус с ръка на коляното му. Той седеше по същия начин, по който вършеше всичко — твърдо. Поза, която щеше да направи леля ми Мати горда. Но не премести ръката на Рейна. Даже сложи дланта си върху нейната. Любов? Солидарност? Не ми правеха впечатление на особено съвместима двойка.

През вратата влезе някаква жена. Имаше късо подстригана руса коса, оформена в прическа с помощта на гел. Бизнес костюмът ѝ бе червен с розови полутонове, подобно на листенце от роза. Бялата ѝ блуза имаше една от онези връзчици, които придаваха на костюма женствен вид и същевременно го караха да изглежда леко глупав.

— Кристин, хубаво е, че дойде — каза Маркус.

Жената кимна и зае мястото в края на оформената като подкова маса, най-близо до сцената.

— Имах ли избор? Даде ли избор на някого от нас? — попита го тя.

— Нужно е да сме единни по този въпрос, Кристин.

— Докато ти си начело, нали?

Маркус започна да отговаря, но тълпата се увеличи. През вратата влизаха хора, някои сами, а други на групи по двама и трима. Той остави въпроса недовършен. Можеха да спорят по-късно и бях готова да се обзаложа, че ще го направят. Оплакването на жената звучеше, сякаш не е от вчера.

Разпознах един от новодошлите, Рафаел, кралят на плъховете. Беше висок, тъмен и красив с късо подстриганата си черна коса, силно изразените мексикански черти и арогантно изражение. Щеше да изглежда суров колкото Маркус, ако не бяха устните. Бяха меки и чувствени и разваляха част от ефекта.

Рафаел ми кимна. Отвърнах му по същия начин. С него имаше двама плъхолаци в човешка форма. Не разпознах никой от тях.

Когато Маркус се изправи и тръгна към подиума, в стаята имаше около дузина превръщачи.

— Приятели, поканих ви тази вечер, за да се срещнете с Анита Блейк. Вампирите я наричат Екзекуторката. Вярвам, че може да ни помогне.

— С какво може да ни помогне един ловец на вампири? — Въпросът дойде от висок мъж, който стоеше сам, със столове от двете страни, които му служеха като стени.

Имаше къса бяла коса, подстригана по странен начин, наподобяващ прическите на Мия Фароу от шестдесетте години, но малко по-мек. Беше облечен с бяла риза с дълги ръкави, светлорозова вратовръзка, бяло спортно сако и кремави панталони. Изглеждаше като Шегаджията, само че с пари. Имаше защо.

— Не ни е нужна помощта на човек. — Коментарът беше от мъж, който седеше до друг мъж.

Косата му бе подстригана до яката и толкова къдрава, че изглеждаше сякаш е козина или може би... Не. Гъсти вежди засенчваха тъмните му очи, а чертите му бяха тежки и чувствени. Устните на краля на плъховете може и да изглеждаха подходящи за целуване, но този мъж изглеждаше създаден за порочни дела, извършвани по разни потайни кътчета.

Облеклото пасваше на лицето му. Ботушите, които беше кръстосал върху масата, бяха от мека кадифена кожа. Панталоните му — от черна блестяща кожа. Ризата, с която беше почти облечен, нямаше ръкави и оставяше по-голямата част от мускулестото му тяло разголена. Дясната му ръка беше покрита от лакътя до пръстите с кожени ленти. От ставите на пръстите излизаха шипове. Космите по гърдите му бяха тъмни и къдрави като косата. До него на масата беше захвърлен черен каубойски шлифер.

Жената от дясната му страна потърка буза в рамото му, сякаш беше котка, която маркира територията си. Дълга тъмна коса се спускаше на вълни по раменете ѝ. Това, което успях да видя от облеклото ѝ, изглеждаше прилепнало, черно и основно от кожа.

— Тук всички сме хора, Габриел — отговори му Маркус.

Габриел издаде груб звук.

— Вярвай в каквото искаш, Маркус. Но знаем какво сме ние и какво не е тя — посочи ме той с бронирания си юмрук.

Не изглеждаше като особено приятелски жест.

Рафаел се изправи. Това спря спора. Имаше нещо в начина, по който стоеше пред нас, облечен в обикновените си ежедневни дрехи, което те караше да го гледаш, сякаш носи корона. Осанката му вдъхваше респект повече, отколкото тонове черна кожа. Маркус изръмжа ниско. Твърде много крале в една стая.

— От името на Анита Блейк ли говори Маркус, така, както говори от името на вълците?

— Да — отвърна Маркус. — Говоря от името на госпожица Блейк.

Изправих се.

— Не знам какво става, но мога да говоря от свое име.

Маркус се обърна като малък рус буреносен облак.

— Аз съм водачът на глутницата. Аз съм законът.

Алфред тръгна към мен, а мускулите по големите му ръце се изпънаха.

— Успокой се, косматко. Ти не си ми водач и аз не съм член на глутницата.

Алфред се приближи дебнешком. Скочих от сцената. Имах пистолет, но вероятно щеше да ми потрябва за по-късно. Ако го извадех сега, можеше да не е на разположение, когато ми беше нужен. Той скочи от сцената, сякаш на нея имаше трамплин, от който да се засили. Паднах на земята и се претърколих. Почувствах как въздухът се раздвижи при преминаването му. Озовах се с гръб към сцената. Посегнах за оръжието и той ме връхлетя. Беше по-бърз от куршум, по-бърз от всичко, което бях виждала.

Ръката му сграбчи гърлото ми и стисна. Устните му се разтегнаха назад, разкривайки зъбите, и издаде ниско ръмжене подобно на ротвайлер.

Държах файърстара, но първо трябваше да го вдигна, да го насоча и да дръпна спусъка. Никога нямаше да успея. Много преди това щеше да ми е разкъсал гърлото.

Изправи ме на крака, като ме държеше за гърлото. Пръстите му стиснаха, колкото да ми позволят да почувствам силата на ръцете му. Всичко, което трябваше да направи, бе да стисне юмрук и предната част на гръкляна ми щеше да бъде откъсната. Оставих ръката си върху пистолета. Щях да се държа за него като умра.

— Нима битките ти вече се водят от Алфред? — Беше Кристин с блузата с връзки. — Водачите на глутница трябва лично да се бият с всички, поставящи под съмнение господството им, или да се откажат от позицията си. Това е един от собствените ти закони.

— Не ми цитирай собствените ми закони, жено.

— Тя постави под съмнение твоята власт над нея, а не тази на Алфред. Ако я убие, той ли ще е новият водач на глутницата? — В гласа ѝ имаше лек присмех.

— Пусни я, Алфред.

Очите на Алфред се стрелнаха към Маркус, а след това обратно към мен. Пръстите му се стегнаха, забивайки се по-дълбоко, и ме вдигнаха на пръсти.

— Казах да я пуснеш!

Пусна ме. Залитнах обратно към сцената и с едно движение се прицелих с файърстара. Не беше особено елегантно, но пистолетът бе изваден и насочен към Алфред. Ако отново ме пробваше, щях да го убия и да се наслаждавам на действието.

— Мислех, че я провери за оръжие — каза Маркус.

— Проверих я. — Алфред отстъпваше, държейки ръце пред себе си, сякаш, за да се предпази от удар.

Придвижих се бързо покрай сцената, така че да държа Маркус под око. Мярнах Рейна, която все още седеше на мястото си и изглеждаше развеселена.

Отстъпих от всички, стараяйки се да поставя зад себе си стена. Ако Маркус беше по-бърз от Алфред, се нуждаех от разстояние, например стотина километра, но трябваше да се задоволя и с далечната стена.

— Накарай го да я обезоръжи — обади се Рейна. Стоеше с кръстосани крака, ръцете ѝ бяха на коленете, усмихваше се. — Беше

недоглеждане на Алфред. Нека го поправи.

Маркус кимна. Алфред отново обърна очи към мен.

Подпрях се по-стабилно на стената, сякаш, ако натиснех достатъчно силно, щях да направя врата в нея. Алфред започна да се придвижва към мен, бавно, като маниак от някой филм. Насочих пистолета към гърдите му.

— Ще го убия.

— Малките ти куршуми не могат да ме наранят — обади се Алфред.

— Покрити със сребро защитни куршуми „Глейзър“ — уточних аз. — Ще пробият в гърдите ти достатъчно голяма дупка, че да промуша юмрук.

Той се поколеба.

— Мога да оздравея от всичко, включително и от сребро.

— Не и ако изстрелът е смъртоносен. Улучвам сърцето ти и си мъртъв.

Погледна обратно към Маркус. Лицето на водача беше изкривено от гняв.

— Ти й позволи да вкара оръжие.

— Ако те е страх от оръжието, Маркус, сам й го вземи — обади се отново Кристин.

Този път не бях сигурна, че ми помага.

— Не ви мислим злото, госпожице Блейк. Но обещах на останалите, че няма да внасяте оръжие. Дадох им думата си. Ако предадете пистолета си на Алфред, това може да приключи.

— Няма начин.

— Противопоставяте ми се, госпожице Блейк. Не мога да позволя на никого да оспорва властта ми. — Беше застанал в края на сцената, възможно най-близо до мен.

Беше по-близо от Алфред. Не бях сигурна дали това е подобрене на ситуацията.

— Пристъпиш ли от сцената, ще стрелям.

— Алфред. — Отново произнесе само името, но то бе достатъчно.

Алфред застана до него с очи, вперени в лицето му.

— Господарю?

— Вземи й го, Алфред. Не може да ни се противопоставя.

— Ще причиниш смъртта му, Маркус.

— Не мисля така.

Алфред направи стъпка напред, заставайки пред Маркус. Изражението му бе неутрално, а очите — неразгадаеми.

— Тъпо е да умреш заради подобно нещо, Алфи.

— Той заповядва, аз се подчинявам. Така стоят нещата.

— Не го прави.

Алфред направи крачка напред.

Бавно си поех дъх, за да се успокоя. Чувствах всички останали, но очите ми бяха вперени само в Алфред. В едно петно в центъра на гърдите му.

— Не блъфирам.

Почувствах как се стегна и знаех, че ще го направи. Беше сигурен, че може да се придвижи по-бързо, отколкото аз бях способна да натисна спусъка. Нищо не беше толкова бързо. Надявах се.

Хвърли се напред със същото движение, което беше използвал по-рано. Паднах на коляно, прицелвайки се в движение. Куршумът го удари насред скока. Сгърчи се и се строполи на пода.

Изстрелът отекна в тишината. Изправих се на крака. Пистолетът ми все още бе насочен в него. Пристъпих напред. Той не помръдна. Ако дишаше, не можех да го забележа. Коленичих, докато пистолетът не опря в гръбнака му. Никакво движение. Попипах врата му за пулс. Нищо. С лявата си ръка извадих браунинга от колана му. Държах файърстара насочен към всички останали. Не бях толкова добра с лявата ръка, а не исках да губя време да сменям ръцете.

Маркус слезе от сцената.

— Недей — казах му аз.

Замръзна и ме зяпна. Изглеждаше шокиран, сякаш не бе вярвал, че ще го направя.

Рафаел се приближи през масите.

— Мога ли да го погледна?

— Разбира се. — Но въпреки това отстъпих. На теория бях извън обсег.

Рафаел го обърна. На пода се беше образувала локва кръв от дупката в гърдите му. Яркочервени ручейчета се стичаха надолу по устните му и се просмукваха в брадата му. В крайна сметка не беше по-бърз от куршум.

Маркус ме изгледа над тялото. Очаквах гняв, но единственото, което видях, беше болка. Той тъгуваше за смъртта на Алфред. Може аз да бях дръпнала спусъка, но той беше накарал Алфред да действа. Той го знаеше, знаех го и аз. Всички го знаехме.

— Не беше нужно да го убиваш — каза Маркус тихо.

— Ти не ми остави избор.

Той погледна надолу към тялото на Алфред, а след това обратно към мен.

— Да, предполагам, че не ти оставих. Убихме го заедно, ти и аз.

— Справка за в бъдеще, така че никога да няма други неразбирателства между нас, Маркус. Аз никога не блъфирам.

— Така каза.

— Но ти не ми повярва.

Той гледаше как кръвта се разпростира по пода.

— Сега ти вярвам.

ГЛАВА 12

На земята пред нас имаше тяло. И вечният въпрос: какво правиш с мъртво тяло? Съществуваше традиционният подход.

— Ще повикам полицията — казах аз.

— Не — отвърна Маркус. В тази единствена дума имаше повече сила, отколкото във всичко, което бе казал, откакто Алфред бе прострелян.

— Той е мъртъв, хора. Ако го бях простреляла с обикновен куршум, щеше да се излекува, но използвах сребро. Трябва да повикаме ченгетата.

— Толкова много ли ти се ходи в затвора? — Въпросът дойде от Рафаел.

— Не искам да ходя в затвора, но го убих.

— Мисля, че малко ти помогнаха. — Кристин се беше приближила до нас.

Стоеше там в костюма си с цвят на розови листенца и черни обувки с високи токчета и се взираше в тялото. Струйка кръв се процеждаше към обувките ѝ. Трябва да я беше видяла как си проправя път към нея, но не се отмести. Кръвта се стече край обувката ѝ и продължи нататък.

Рейна застана зад Маркус. Обви ръцете си около раменете му и се наведе към врата му, достатъчно близо, за да може да шепти в ухото му. Устните ѝ не се помръднаха, но именно нейният единствен пробощащ коментар предизвика прекрачването на ръба. Една дребна забележка.

Маркус прокара дланта си по ръката ѝ и наведе лице, за да целуне китката ѝ.

Погледнах покрай тях. Рафаел все още беше коленичил край тялото. Струйка кръв си проправяше път към коляното на панталона му. Изправи се бързо, а върховете на пръстите му се отъркаха в кръвавия под. Вдигна пръстите към устата си. Искях да кажа „недей“, но не го направих. Той ги лапна и ги облиза от кръвта.

Тъмните му очи се стрелнаха към мен. Свали ръката си, сякаш беше засрамен, сякаш го бях хванала да върши някаква интимна физиологична нужда. Може пък и да бях.

Двамата облечени в кожи превръщачи се раздвижиха зад масите, сякаш се канеха да ме обкръжат. Отстъпих. Все още държах пистолетите извадени. Превръщачът с ръкавицата с шипове ме погледна, в ъгълчето на устата му играеше усмивка. Очите му имаха странен течносив цвят. Къдравата черна коса беше паднала като паяжина над тях. Сияеха по поразяващ начин иззад нея. Той не се опита да я махне от очите си. Мен би ме изкарала от нерви. Но може би просто не бях свикнала да хвърлям погледи през козина.

Мъжът се приближи до тялото, което значеше по-близо до мен. Вдигнах пистолетите. От това разстояние всъщност нямаше нужда човек да се прицелва. Не се чувствах по-сигурна с пистолети в двете ръце. Истината беше, че се чувствах глупаво, но не исках да губя време, докато прибирам един от тях. За да прибера файърстара, трябваше да си повдигна пуловера и да вкарам пистолета в кобура вътре в панталоните си. Вероятно можех и да успея да го направя без да поглеждам надолу, но не бях сигурна. Навикът можеше да надделее. Като при карането на автомобил. Не осъзнаваш колко дълго си гледал надолу, докато камионът не изскочи насреща. Ако Габриел беше бърз, колкото Алфред, и частица от секундата щеше да е достатъчна.

Усмивката му се разшири. Върхът на езика му очерта пълните му устни. В погледа му имаше жегга. Нищо магическо, просто горещината, която всеки мъж може да вкара в очите си. Онзи поглед, който показва, че се чудят как изглеждаш гола и дали правиш хубави свирки. Грубо, но точно. Този поглед не искаше да прави любов с никого. Беше си чиста проба чукане. Дори секс е твърде мек термин.

Преборих се с желанието да се обърна. Не смеех да сваля очи от него. Но исках. Кожата ми гореше под погледа му. Почувствах как топлината се разлива към лицето ми. Не можех да го погледна в очите, без да се изчервя.

Той направи стъпка напред, малко движение, но го приближи на почти една ръка разстояние. Тялото на Алфред още не беше изстинало, а той си играеше с мен. Вдигнах пистолетите малко по-решително и ги насочих към него.

— Нека не повтаряме ситуацията още веднъж.

— Габриел, остави я на мира — обади се Кристин.

Той се обърна и я погледна.

— „Тигър, тигър, лумнал с мощ/ като факла в черна нощ,/ кой безсмъртен взор, коя ръка/ те вгради в тази дива красота?“

— Престани, Габриел — каза му тя. Беше се изчервила. Един куплет от Блейк и беше засрамена. Но защо от тази поема? Тигролак, може би? Но кой беше котенцето? Може би двамата.

Габриел се обърна към мен. Видях как нещо се приплъзна зад очите му. Някакво перверзно желание, което го караше да предприеме следващата стъпка.

— Изпробвай ме тази вечер и ще се присъединиш към приятелчето си на пода.

Той се разсмя с широко отворена уста, излагайки на показ кучешките си зъби, горни и долни, като на котка. Не бяха животински, но не бяха и човешки.

— Госпожица Блейк е под моя защита — намеси се Маркус. — Няма да я нараняваш.

— Почти остави Алфред да ме удуши, след което го подтикна да ме нападне. Нямам особено високо мнение за твоята защита, Маркус. Мисля, че ще се справя съвсем добре и сама.

— Без тези малки пистолети въобще няма да си толкова корава. — Това дойде от брюнетката рокер. Храбри думи, но стоеше на другия край на малката тълпа.

— Нямам намерение да ви предлагам канадска борба. Наясно съм, че ме превъзхождате без оръжие. Затова и ги нося.

— Отказваш защитата ми? — попита Маркус.

— Да — отвърнах му аз.

— Ти си глупачка — обади се Рейна.

— Може би, но все още съм човекът с пистолетите.

Габриел отново се разсмя.

— Тя не вярва, че можеш да я защитиш, Маркус, и е права.

— Поставяш под съмнение превъзходството ми?

Габриел се обърна с гръб към мен и се втренчи в Маркус.

— Винаги.

Маркус пристъпи напред, но Рейна го хвана по-здраво.

— Показахме достатъчно от мръсното си бельо пред госпожица Блейк за една вечер, не смятате ли?

Той се поколеба. Габриел само го гледаше. Накрая Маркус кимна.

Габриел се изсмя по особен мъркащ начин и коленичи до тялото. Натопи пръстите си в кръвта.

— Изстива толкова бързо.

Изтри ръката си в пуловера на Алфред и докосна откритата рана на гърдите му. Прокара ръката си по краищата, сякаш загребваше глазура от паница. Ръката му почервения. Вдигна я към устата си, а кръвта се стече по ръката му. Езикът му облиза окървавените пръсти.

— Престани! — извика Маркус.

Жената коленичи от другата страна на тялото. Коленичи, навеждайки торса си със задник във въздуха, като лъв, пиещ вода от локва. Започна да лочи кръвта от пода с бързи, сигурни движения на езика.

— Исусе! — прошепнах аз.

В стаята се почувства раздвижване като вятър над житни поля. Всички бяха станали от местата си. Всички се промъкваха към тялото.

Отстъпих назад, оставяйки стената зад гърба си, и започнах да се придвижвам към вратата. Ако предстоеше лудостта по време на хранене, не исках да съм единствената непревръщачка в стаята. Не ми изглеждаше здравословно.

— Не! — Гласът на Маркус прокълнтя в стаята.

Той се приближи до тялото, разбутвайки всички останали, без да помръдва и пръст. Дори Габриел се превъртя на лявата си страна и се подпря, седнал в кръвта. Жената пропълзя назад извън обсега му. Габриел остана в обхвата на господаря върколак. Погледна нагоре към Маркус, но по лицето му нямаше страх.

— Не сме животни, че да се храним с мъртвите си.

— Животни сме — отвърна Габриел и вдигна окървавената си ръка към Маркус. — Помириши кръвта и ми кажи, че не я желаеш.

Маркус извърна рязко глава и преглътна достатъчно силно, че да го чуя. Габриел се изправи на колене, приближавайки кръвта близо до лицето на Маркус.

Той отблъсна ръката, но също отстъпи от тялото.

— Помирисвам кръвта. — Гласът му беше много дрезгав, когато го каза, всяка дума се процеждаше през ниско ръмжене. — Но съм

човешко същество. Това означава, че не е нужно да се поддавам на импулсите си.

Обърна гръб на тялото и си проправи път през тълпата. Наложих му се да се качи на сцената, за да намери незаето място, където да застане. Дишането му беше тежко и учестено, сякаш е бягал толкова бързо, колкото е по силите му.

Бях приблизително на половината разстояние зад подиума. Можех да видя лицето му. По кожата му имаше капчици пот. Трябваше да се махна оттук.

Белокосият мъж, който беше проговорил пръв, чудейки се с какво може да им помогне една ексекюторка на вампири, стоеше отделно от другите. Беше се навел към масата със скръстени ръце. Гледаше ме. От другия край на стаята можеше да наблюдава всичко, което пожелае. В мен бяха пистолетите, насочени към всички. В стаята нямаше никой, около когото бих искала да се навъртам невъоръжена.

Почти бях стигнала до вратата. Трябваше ми свободна ръка за нея. Разстоянието между мен и тях беше почти цялата дължина на стаята. Това беше максимумът, на който бих могла да се отдалеча, без да отварям вратата. Прибрах файърстара. Прехвърлих браунинга в дясната си ръка. Плъзнах лявата по стената зад гърба си, докато не напипах топката. Завъртях я и открянах вратата. Бях достатъчно далеч от тях, така че им обърнах гръб и я отворих широко. И спрях.

Коридорът беше претъпкан с ликантропи. Всички ме гледаха с разширени, обсебени очи. Опрях браунинга в гърдите на най-близкия.

— Отстъпи.

Той просто ме гледаше, сякаш не бе разбрал какво съм казала. Очите му бяха кафяви и напълно човешки, но ми напомняха на погледа, характерен за куче, когато се опитва да разбере английски. Искане да го разбере, но не го схваща напълно.

Зад мен имаше раздвижване. Блъснах гърба си във вратата и я подпрях плътно до стената, оглеждайки стаята с насочен пистолет. Ако превръщачите в коридора нахлуеха вътре, бях загубена. Можех да отстрелям неколцина от тях, но не всички.

Беше мъжът, който се подпираше на масата. Вдигна ръцете си, за да покаже, че не е въоръжен, но това не помогна особено. Онова, което наистина помогна, бе фактът, че по лицето му нямаше пот. Погледът

му не бе стъклен като на онези в коридора. Изглеждаше много... човешки.

— Името ми е Каспар Гундерсон. Нужна ли ви е малко помощ?

Погледнах към чакащата орда, а след това към него и отвърнах:

— Разбира се.

Каспар се усмихна.

— Ще приемете моята помощ, но не и тази на Маркус?

— Маркус не предлага помощ. Дава заповеди.

— Твърде вярно.

Рафаел се придвижи напред и застана до него.

— Никой от нас не приема заповеди от Маркус. Макар на него да му се иска.

От тълпата в преддверието се разнесе някакъв звук, смесица от вой и стенание. Отстъпих още малко назад по стената и насочих пистолета към скупчените тела. Имаше твърде много вероятни опасности, трябваше да избира някого, на когото да се доверя. Рафаел и другият мъж изглеждаха по-добър избор от тълпата.

От вътрешността на стаята се разнесе висок, дрезгав крясък. Блъснах гърба си в стената и отново се обърнах към стаята. А сега какво?

Мярнах размятани крайници през струпаните ликантропи. Чернокосата жена отметна назад главата си и изпищя.

— Тя се бори с него — каза бледият мъж.

— Да, но няма да спечели, освен, ако някой доминиращ не се намеси и ѝ помогне — обади се Рафаел.

— Габриел няма да помогне.

— Не — отвърна Рафаел, — той се наслаждава на представлението.

— Все още не е пълнолуние, какво, по дяволите, става? — попитах аз.

— Миризмата на кръв постави началото. Габриел го подхрани. Той и Елизабет. Сега, освен, ако Маркус не може да ги контролира, всички те могат да се превърнат и да се нахранят — отговори ми Рафаел.

— И това не е хубаво?

Рафаел просто ме изгледа. Ръцете му стискаха лактите толкова силно, че кожата беше побеляла. Късо подрязаните нокти се впиваха в

нея и оформяха малки капчици кръв под пръстите му. Той си пое въздух, дълбоко и пречистващо, и кимна. Дръпна пръсти от лактите си. Резките се изпълниха с кръв, но само няколко сълзяха. Дребни драскотини, малко болка. Болката понякога помага срещу опитите на вампирите да овладеят съзнанието ви.

Гласът му беше неестествен, но ясен, всяка дума бе произнесена с голямо внимание, сякаш се изискваха огромни усилия, за да говори.

— Една от бабините деветини, която е вярна, е, че след като се превърне, ликантропът трябва да се храни. — Очите му, влудяващо дълбоки, ме гледаха втренчено. Черното беше погълнало цялата белота. Блестяха като копчета.

— Нали няма да станеш косматко?

Той поклати глава.

— Звярът не ме контролира. Аз владя себе си.

Другият мъж стоеше спокойно.

— Ти защо нямаш проблеми?

— Не съм хищник. Кръвта не ме притеснява.

От коридора се разнесе скимтене. Млад мъж, който не можеше да е на повече от двадесет, лазеше на четири крака към стаята. От гърлото му, като мантра, се носеше ниско скимтене.

Вдигна глава и подуши въздуха. Главата му се обърна рязко, очите се втренчиха в мен. Запълзя в нашата посока. Очите му бяха с цвета на пролетно небе, невинни като априлска утрин. Погледът в тях не беше. Гледаше ме, сякаш се чудеше какъв ли е вкусът ми. Ако ставаше дума за човек, щях да смятам, че си мисли за секс, но сега... може би просто си мислеше за храна.

Насочих пистолета към челото му. Очите му гледаха покрай оръжието право в мен. Даже не бях сигурна, че го е забелязал. Докосна крака ми. Не го застрелях. Не се беше опитал да ме нарани. Не бях сигурна какво, по дяволите, става, но не можех да го застрелям задето ме е докоснал. Не и само заради това. Трябваше да направи нещо, за да си заслужи куршум в мозъка. Дори и от мен.

Раздвижих леко пистолета наляво-надясно пред очите му. Не го проследиха.

Ръцете му се вкопчиха в дънките ми и го изправиха на колене. Главата му беше малко над кръста ми, сините очи се взираха в лицето

ми. Ръцете му обвиха талията ми. Зарови лице в корема ми в нещо като сгушване.

Потупах главата му с дръжката на пистолета.

— Не те познавам достатъчно добре, че да ти позволя да ме гушкаш, приятелче. Изправи се.

Главата му се завря под пуловера ми. Устните му нежно ме ухапаха. Настръхна, ръцете му се вдървиха. Изведнъж дишането му се накъса.

Внезапно се уплаших. Предварителната игра за едни беше предястие за други.

— Разкарайте го от мен, преди да съм го наранила.

Рафаел изкрещя, извисявайки глас над зараждащия се хаос:

— Маркус!

Тази единствена дума изкънтя и настана мълчание. Към него се извърнаха лица. Лица, омазани с кръв. Елизабет, тъмнокосата жена, не се виждаше никаква. Само Маркус беше чист. Стоеше скован на сцената, но от него се носеха вибрации като от ударен камертон. Лицето му бе измъчено от огромното усилие. Гледаше ни с очите на удавник, твърдо решен да не издаде и звук по време на последното пътешествие към дъното.

— Джейсън има проблеми със самоконтрола — каза му Рафаел.
— Той е от твоите вълци. Повикай го.

Габриел се изправи. Лицето му беше покрито с кръв. Оголи блестящите си зъби в усмивка.

— Изненадан съм, че госпожица Блейк все още не го е застреляла.

Рейна се изправи от трупа, на брадичката ѝ имаше кърваво петно.

— Госпожица Блейк отказа защитата на Маркус. Тя е доминираща. Нека разбере какво означава да откаже помощта ни.

Джейсън все още стоеше притиснат вдървено към мен. Ръцете му бяха здраво стиснати, а лицето — забодено в корема ми. Можех да почувствам дъха му през ризата, горещ и твърде тежък за случващото се.

— Ти ме помоли за помощ, Маркус. Гостоприемството ти не струва.

Погледна ме кръвнишки. Даже през стаята можех да видя нервния тик, пробягващ по лицето му. Потрепване, сякаш нещо се опитваше да излезе на свобода.

— Вече е твърде късно да се говори по работа, госпожице Блейк. Нещата излязоха извън контрол.

— Без майтап. Разкарай го от мен, Маркус. Един мъртвец стига за тази вечер.

Рейна отиде при него, протягайки му окървавената си ръка.

— Нека признае господството ти. Нека признае, че има нужда от помощта ти.

Маркус ме изгледа.

— Признай господството ми и ще кажа на Джейсън да те остави.

— Ако започне да се превръща, ще го убия. Знаеш, че ще го направя, Маркус. Повикай го.

— Ако ще ти давам защитата си, трябва да признаеш превъзходството ми.

— Майната ти, Маркус. Не те моля да ме спасиш. Моля те да спасиш него. Или не ти пука за членовете на собствената ти глутница?

— Рафаел е крал — обади се Рейна, — нека той те спаси.

Мъжът потрепери. Хватката му се стегна болезнено. Изправи се, а ръцете му продължаваха да са заключени зад гърба ми. Ако ме притиснеше още малко, щях буквално да премина през него. Беше приблизително с моя ръст, така че лицата ни бяха близо едно до друго. Очите му бяха изпълнени с всепоглъщащ глад, всепоглъщаща нужда. Наклони главата си, сякаш, за да ме целуне, но потрепери отново. Зарови лице в косата ми, а устните му докосваха врата ми.

Натиснах цевта на браунинга в гърдите му. Ако се опиташе да ме захапне, беше мъртъв. Но за разлика от Алфред, който беше побойник, този Джейсън, изглежда, не можеше да се овладее, сякаш нещо го принуждаваше. Ако чаках твърде дълго, щях да съм не по-малко мъртва. Но докато не ме наранеше, ми се щеше и аз да не го наранявам. Освен това, с Алфред се бях чувствала съвсем леко готова да използвам оръжието си. Не много, но малко. Това даваше предимство на Джейсън.

Зъбите му се отъркаха по врата ми, придърпвайки малко от кожата ми в устата му. Беше стигнал границата на търпението ми, дори и да не станеше космат.

Ниско боботещо ръмжене завибрира по кожата ми. Пулсът ми туптеше в гърлото. Започнах да натискам спусъка. Не можех да чакам да ми прегризе гърлото.

Чух Каспар да вика:

— Недей, Рафаел!

Главата на Джейсън се повдигна рязко. Очите му бяха диви. Рафаел стоеше до нас и държеше ръката си пред лицето му. От дълбоките драскотини течеше кръв.

— Прясна кръв, вълче мое — каза Рафаел.

Джейсън се дръпна от мен толкова рязко, че ме захвърли към стената. Главата ми се удари в нея едва след като раменете поеа по-голямата част от удара и това бе единствената причина да не изгубя съзнание. Озовах се по задник на земята, но пистолетът все още бе в ръката ми благодарение на инстинктите. Силата на това единствено движение изпълни стомаха ми със страх. Бях му позволила да души врата ми, сякаш е човек. Можеше да ме разкъса на две с човешките си ръце. Можех и да успея да го убия преди това, но щях да съм също толкова мъртва.

Джейсън стоеше приведен пред Рафаел. По гърба му преминаха вълнички като през вода, раздвижена от вятъра. Падна свит на малко кълбо, а гърбът му пулсираше под ризата.

Рафаел стоеше над него, а кръвта му капеше по пода.

— Надявам се, че разбираш какво извърших заради теб — каза ми той.

Имах достатъчно въздух, че да му отговоря:

— Искаш ли да го застрелям?

На лицето му се изписа странно изражение, което направи черните му като копчета очи да изглеждат мъртви.

— Предлагаш ми защитата си?

— Защита-мащита. Ти ми помогна. Аз ще помогна на теб.

— Благодаря ти, но аз започнах това и трябва да го завърша. Мисля обаче, че трябва да се махнеш, преди да ти свършат сребърните куршуми.

Каспар ми подаде ръка, за да се изправя. Поех я. Кожата му беше необичайно топла, но това бе всичко. Не изглеждаше като да изпитва желание да ме докосне или изяде. Приятна промяна.

Тълпата прииждаше през вратата на групички по двама, трима и десетима. Някои се движеха като сомнамбули към тялото в далечния край на стаята. Това беше прекрасно. Други се насочиха към Рафаел и гърчещия се Джейсън. Той беше казал, че може да се справи. Но около шестима се обърнаха към мен и Каспар.

В очите им се четеше глад. Една от тях, момиче, падна на колене и започна да пълзи към мен.

— Можеш ли да направиш нещо по въпроса? — попитах аз.

— Аз съм лебед, те ме смятат за храна.

Отне ми всяка частичка самоконтрол да не го изгледам. Вторачих се в пълзящия ликантроп и казах:

— Лебед, страхотно. Имаш ли някакви предложения?

— Рани някого. Те уважават болката.

Момичето се протягаше към мен. Изгледах деликатната ѝ ръка и не стрелях. Защитните куршуми „Глейзър“ могат да откъснат ръка. Не бях сигурна дали ликантропите се лекуват от ампутация. Насочих пистолета над главата ѝ към едрия мъжки зад нея. Прострелях го в стомаха. Той падна с писъци на пода, а изпод пръстите му се стичаше кръв. Девойката се обърна към него и зарови глава в стомаха му.

Мъжът я отхвърли настрана. Другите прииждаха напред.

— Да се махаме, докато все още можем — обади се Каспар и тръгна към вратата.

Нямаше нужда да ме подканя втори път. Внезапно Маркус се озова там. Не го бях видяла да се приближава, твърде концентрирана в непосредствената опасност. Той дръпна двама мъже от ранения, отхвърляйки ги като играчки. Измъкна изпод синьото си ленено сако хартиена папка и ми я подаде. С глас, който приличаше повече на животинско ръмжене, каза:

— Каспар може да отговори на въпросите ти.

Обърна се и с ръмжене се вряза сред ликантропите, защитавайки мъжа, когото бях ранила. Позволих на Каспар да ме избута през вратата.

Хвърлих един последен поглед на Джейсън. Сега той представляваше маса от преливаща козина и голи мокри кости. Рафаел отново се бе превърнал в лъскавия черен човек-плъх, когото бях срещнала преди месеци. Белегът с форма на корона, прогорен на

ръката му — знак, че е крал на плъховете — се виждаше ясно. Вече не кървеше. Превръщането го бе излекувало.

Вратата се затръшна. Не бях сигурна кой го направи. Дватамата с Каспар стояхме в коридора, сами. Не се чуваха никакви звуци. Тишината беше толкова тежка, че пулсираше в главата ми.

— Защо не мога да ги чуя?

— Звукоизолирана стая — отвърна той.

Логично. Втренчих се в папката. Върху нея имаше кървав отпечатък от ръка. Държах я внимателно за краищата, изчаквайки кръвта да засъхне.

— Нима от нас се очаква да седнем и да проведем работна среща?

— Доколкото познавам Маркус, информацията ще е пълна. Той е много добър бюрократ.

— Но не особено добър водач на глутница.

Каспар погледна към вратата.

— Ако бях на твое място, щях да правя подобни коментари някъде другаде.

Имаше право. Огледах го. По бебешки рядката му коса беше почти бяла и изглеждаше сякаш е перушина. Поклатих глава. Не можеше да бъде.

Той ми се усмихна.

— Давай. Пипни я.

Направих го. Прокарах пръсти през косата му и тя наистина беше мека и пухкава, като долната част на птичите пера. От скалпа му се излъчваше топлина сякаш бе трескав.

— Исусе!

Нещо тежко се удари във вратата. Почувствах вибрацията през пода. Отстъпих, колебаейки се дали да прибера браунинга. Приех компромисен вариант и сложих ръката си в джоба на тренчката. Това беше единствената ми връхна дреха с достатъчно дълбоки джобове, че да го погълнат.

Каспар отвори вратата към трапезариите. Там все още имаше вечерящи хора. Човешки същества, излезли из града. Дъвчеха своите пържоли, хапваха си зеленчуците, несъзнаващи потенциалните разрушения, които се случваха само две врати по-нататък.

Изпитах ужасяващата нужда да изкрещя. Бягайте, бягайте за живота си. Но те нямаше да разберат. Освен това „Кафенето на лунатиците“ съществуваше от години. Никога не бях чувала в него да е ставал инцидент. Естествено бях убила един човек, е, върколак, както и да е. Не смятах, че ще има останали достатъчно доказателства, които да бъдат предадени на ченгетата. Може би няколко добре оглозгани кости.

Кой знае какви бедствия са били прикривани тук?

Каспар ми подаде визитка. Беше бяла и блестяща, готическият надпис гласеше: „Каспар Гундерсон, Антики и колекционерски предмети“.

— Ако имате някакви въпроси, ще се опитам да им отговоря.

— Дори ако въпросите са относно това какво, по дяволите, представляваш?

— Дори и тогава — отвърна ми той.

Движихме се, докато разговаряхме. Предложи ми ръката си до бара във външната трапезария. Входната врата се виждаше, купонът за вечерта почти беше приключил. Слава Богу!

Усмивката замръзна на лицето ми. Познавах един от мъжете на бара. Едуард си стоеше там и отпиваше студена напитка от висока чаша. Даже не ме погледна, но знаех, че ме е видял. Каспар наклони глава на една страна.

— Нещо не е наред ли?

— Не — отвърнах му, — не. — Думите ми изскочиха твърде бързо и дори аз не си повярвах. Насилих най-добрата си професионална усмивка. — Просто вечерта беше твърде дълга.

Не ми повярва, но не давах и пет пари. Не ме биваше в спонтанните лъжи. Каспар не настоя, но докато излизахме, очите му огледаха тълпата за нещото или човека, които ме бяха обезпокоили.

Едуард изглежда приятен, обикновен мъж. Висок е около метър и седемдесет, със стройно телосложение и късо подстригана руса коса. Сега беше облечен с невзрачно черно зимно яке, дънки и обувки с меки подметки. Приличаше малко на Маркус и по свой начин беше точно толкова опасен.

Игнорираше ме без усилие, което означаваше, че може би не иска да бъде забелязан. Минах покрай него, изпълнена с желание да попитам какво става, но не исках да развалям прикритието му. Едуард

е наемен убиец, специализиран във вампирите, ликантропите и други свръхестествени хуманоиди. Беше започнал като убиец на хора, но това се бе оказало твърде лесно. Едуард обичаше предизвикателствата.

Стоях в студената нощ и се чудех какво да правя. В едната си ръка държах окървавената папка. Другата стискаше браунинга. Сега, когато притокът на адреналин спадаше, ръката ми започваше да се схваща около дръжката. Бях я държала твърде дълго без да стрелям. Сложих папката под мишница и прибрах пистолета. Превръщачите бяха заети да се изяждат един друг. Вероятно можех да ида до колата си, без да имам извадено оръжие в ръка.

Едуард не излезе. Почти очаквах да го направи. Беше тръгнал на лов, но за кого? След нещата, на които бях станала свидетел тази вечер, не бях сигурна, че ловуването на ликантропи е чак толкова лоша идея.

Естествено, Ричард беше един от тях. Не исках никой да го преследва. Трябваше да попитам Едуард с какво се занимава, но нямаше да стане тази вечер. Ричард не беше вътре. Останалите можеха да се оправят. За момент се замислих за Рафаел, но се отказах. Той знаеше как изглежда Едуард, макар да не беше запознат точно с начина му на препитание.

Спрях се насред тротоара. Дали да предупредя Едуард, че Рафаел може да го разпознае и да съобщи на другите? Главата ме болеше. Нека тази вечер Смъртта се оправя сам. Вампирите ме наричаха Екзекуторката, но бяха нарекли Едуард Смъртта. В крайна сметка, аз никога не бях използвала срещу тях огнехвъргачка.

Продължих да вървя. Едуард беше голямо, страшно момче. Можеше да се грижи за себе си. А останалите в задната стаичка определено не се нуждаеха от помощта ми.

Даже и да се нуждаеха, не бях сигурна, че искам да им помагам. Което отново ме върна на папката. За какво можех да съм им нужна аз? Какво можех да направя, на което те не бяха способни? Почти не исках да разбера. Но не хвърлих папката в най-близката кофа за боклук. Истината е, че ако не я прочетях, щеше да ме гложди любопитство. Любопитството уби котката. Надявах се, че няма да направи същото и със съживителката.

ГЛАВА 13

В 5:35 сутринта бях в леглото с папката в ръка. Любимият ми плюшен пингвин Зигмунд стоеше край мен. Имаше време, когато използвах Зигмунд само след като някой се е опитал да ме убие. В последно време почти постоянно спях с него. Беше тежка година.

Броунингът беше във втория си дом, кобур, окачен на таблата на леглото. Понякога спях без пингвин, но никога без пистолет.

Папката се състоеше от дузина листове хартия. Всички бяха спретнато напечатани с широко междуредие. На първия лист имаше списък с осем имена и обозначения на животните срещу тях. Последните две страници бяха обяснения за имената. Осем ликантропи липсваха. Бяха изчезнали. Нямахте тела, нямахте следи от насилие. Нищо. Семействата им не знаеха нищо. Никой от другите ликантропи нямаше информация.

Върнах се към имената. Маргарет Смиц беше номер седем. Обозначена като вълк. Възможно ли беше да става дума за жената на Джордж Смиц? Пеги беше галено име за Маргарет. Не ме питайте как от Маргарет се получава Пеги, получава се.

Последните няколко страници бяха предположенията на Маркус с кого би трябвало да разговарям. Дребно командаджийско копеленце. Предлагаше ми обяснение защо е поискал помощта ми. Смяташе, че другите превръщачи ще говорят по-свободно с мен, отколкото с него. Без майтап. Бях нещо като компромис. Не вярвах на полицията. И към кого друго да се обърнат лунно обременените? Как към кого, към вашия любим квартален съживител.

Не бях сигурна какво мога да направя за тях. Имах причини да изпратя Джордж Смиц при Рони. Не бях детектив. Никога през живота си не се бях занимавала със случаи на изчезнали хора. Когато утре, момент, зачертайте това, когато днес сутринта се срещнех с Рони, щях да и обясня ситуацията. Липсващата жена на Джордж беше едно, но осем липсващи ликантропи бяха тенденция. Трябваше да идат в полицията. Но те не вярвах на човешките закони. Докъм 60-те години

на двадесети век ликантропите все още бяха линчувани и изгаряни на клада. Не ги винях, че са подозрителни.

Поставих папката в чекмеджето на нощното шкафче. Извадих оттам чисто бяла визитка. Единственото нещо, изписано на нея, беше телефонен номер.

Едуард ми я беше дал едва преди два месеца. Беше първият случай, в който въобще можех да се свържа с него. Преди просто се появяваше. Обикновено когато не го исках.

Номерът беше на автоматична услуга за съобщения. Един механизирани глас ми каза: „След сигнала оставете вашето съобщение.“ Последва дълго бибиждане.

— Анита е. Какво, по дяволите, правиш в града? Обади ми се бързо.

Обикновено не бях толкова директна при оставянето на съобщения, но хей, ставаше дума за Едуард. Той ме познаваше. Пък и не оценяваше любезностите.

Нагласих алармата, загасих осветлението и се свих в завивките с верния си пингвин. Телефонът иззвъня, преди да успее да се затопля. Изчаках да се включи секретарят, но след осмото позвъняване се отказах. Бях забравила да го включа. Страхотно.

— Дано да е важно.

— Каза да се обадя бързо. — Беше Едуард.

Взех слушалката под одеялото.

— Здравсти, Едуард.

— Здравсти.

— Защо си в града? И защо беше в „Кафенето на лунатиците“?

— А ти защо беше там?

— Почти шест часът сутринта е, мамка му, и все още не съм имала възможност да поспя. Нямам време за игри.

— Какво имаше в папката, която държеше? Беше нацапана с прясна кръв. Чия?

Въздъгнах. Не бях сигурна какво да му кажа. Можеше да е от голяма помощ или пък можеше да избие хората, на които трябваше да помагам. Избори, избори.

— Не мога да ти кажа нищо, преди да знам дали не излагам на опасност хора.

— Знаеш, че никога не ловувам хора.

— Значи си тръгнал на лов.
— Да.
— Този път за какво?
— Превръщачи.
Очакваше се.
— Кой?
— Все още нямам имена.
— Тогава как знаеш кого да убиеш?
— Имам филм.
— Филм?
— Ела утре в хотелската ми стая и ще ти го покажа. Ще ти кажа всичко, което знам.
— Обикновено не си така услужлив. Каква е уловката?
— Няма уловка. Може да успееш да ги разпознаеш, това е всичко.
— Не познавам много превръщачи — отвърнах.
— Добре, тогава просто ела и виж с какво разполагам.
Звучеше толкова уверен в себе си, но пък, от друга страна, той винаги звучи така.
— Добре, къде си отседнал?
— „Адамс Марк“. Трябват ли ти инструкции?
— Не, мога да го намеря. Кога?
— Утре на работа ли си?
— Да.
— Тогава, естествено, когато ти е удобно. Беше твърде учтив.
— Колко време ще ни отнеме малката ти презентация?
— Два часа, може би по-малко.
Поклатих глава, после се усетих, че няма как да види жеста и казах:
— Ще трябва да е след последното зомби, дотогава графикът ми е зает.
— Кажы час.
— Мога да съм на линия между дванадесет и половина и един.
— Дори самото споменаване ме накара да се почувствам уморена. Пак нямаше да се наспя.
— Ще те чакам.
— Чакай. Под какво име си се регистрирал?

— Стая 212, просто почукай.

— Ти всъщност нямаш фамилия, нали?

— Естествено. Лека нощ, Анита.

Линията прекъсна, бръмчейки в ръката ми като неспокоен дух. Оставих слушалката върху телефона и включих секретаря. Намалих звука, колкото беше възможно, и отново се сгуших под завивките.

Едуард никога не споделяше информация, освен, ако не бе принуден. Беше твърде услужлив. Нещо се мътеше. Познавайки го, най-вероятно ставаше дума за нещо неприятно. Безследно изчезващи ликантропи. Звучеше като игра, на която Едуард би се наслаждавал. Но по някаква причина не смятах, че е той. Обичаше да получава признание за убийствата си, стига полицията да не можеше да ги свърже директно с него.

Но все някой ги извършваше. Имаше ловци на глави, които специализираха в подивели ликантропи. Едуард можеше да знае кои са и дали са те. Защото, ако всичките осем изчезнали бяха мъртви, ставаше дума за убийство. Никой от тях не беше издирван поне доколкото ми бе известно. Полицията щеше да знае, но нямах намерение да я намесвам. Долф би трябвало да е осведомен, ако в неговата територия изчезват ликантропи.

Усетих как сънят ме надвива. Яви ми се жертвата на убийството. Видях измръзналото му лице в снега с едното око, извадено като гроздово зърно. Счупената челюст се опита да се раздвижи, да заговори. Една дума излезе със съскане от разбитата уста: „Анита.“ Моето име, отново и отново. Събудих се, колкото да се претърколя и сънят ме заля като тежка черна вълна. Така и не си спомних дали сънувах нещо друго.

ГЛАВА 14

Всяка година се чудех какво да купя на мащехата си Джудит за Коледа. Човек би си помислил, че след четиринадесет години ще съм задобряла. Естествено, би си помислил, че и тя ще се е научила. В крайна сметка, двете с Джудит винаги се озовавахме втрещени една в друга над тази пропаст от неразбирателство. Тя иска да съм перфектната женствена дъщеря, а аз искам да е мъртвата ми майка. Тъй като не мога да получа онова, което искам, се погрижих и желанието на Джудит да не се изпълни. Освен това тя си има Андриа, която е перфектна. Едно перфектно дете в семейството е достатъчно.

Двете с Рони бяхме тръгнали на коледни покупки. В девет сутринта бяхме излезли на джогинг по хлъзгавите зимни улици. Успях да си осигуря около три часа сън. Бягането помогна. Мразовитият вятър, блъскащ лицето ми, помогна дори повече. Бях напълно будна, с все още мокра от душа коса и временно изпълнена с енергия, когато нападнахме мола.

Рони е метър и седемдесет и пет. Късата ѝ руса коса е оформена в прическа с извити навътре краища. Не я е променяла, откакто се запознахме, но пък и аз не бях променяла своята. Носеше дънки, каубойски ботуши с лилави орнаменти и късо зимно палто, наметнато над люляков пуловер с обло деколте. Не беше въоръжена. Не смяташе, че елфите от мола ще излязат от контрол чак до такава степен.

Аз бях облечена за работа, защото след пазаруването трябваше да ида директно в офиса. Полата ми беше в стандартното морскосиньо с черен колан за кобура под мишницата. Беше с около пет сантиметра по-къса, отколкото бих се чувствала удобно, но Рони бе настояла. Тя има малко по-развит усет за модата от мен. Но пък кой няма? Сакото беше в богат тъмносин цвят, цветът на очите на Жан-Клод. Изпъстриха го шарки в по-тъмносиньо, подредени по леко ориенталски модел. Блузата с открита яка беше в син цвят, който отиваше на сакото. С черните обувки на високи токчета изглеждах доста шикозно. Рони беше избрала сакото. Единственият му недостатък беше, че не скрива

браунинга толкова добре. Докато се движех, оръжието от време на време проблясваше. За момента никой не беше изтичал с викове при охраната на магазина. Но ако знаеха, че под красивото сако нося и ножове, прикрепени към лактите, вероятно щяха.

Рони гледаше кутия за бижута в „Кригълс“, а аз наблюдавах очите ѝ. Бяха сиви. Същият цвят, какъвто бяха очите на Габриел предната вечер, но имаше нещо различно. Нейните бяха човешки. Дори и в човешката му форма очите на Габриел не бяха.

— Какво не е наред?

Поклатих глава.

— Мисля си за снощи.

— Какви са чувствата ти към любовчията?

Бижутерийният магазин беше претъпкан с хора.

Проправихме си път до кутията, но за себе си знаех, че няма да купувам нищо оттук, така че просто стоях до Рони и оглеждах тълпата. Всички лица изглеждаха враждебни, но не беше на лична основа. Просто пазаруваха за Коледа, а оставаха само две седмици до големия ден. Хо, хо, хо.

Магазинът представляваше множество от блъскащи се, ръгащи се с лакти хора. Почваше да ме обзема клаустрофобия.

— Ще купуваш ли нещо?

Рони ме изгледа.

— Така и не отговори на въпроса ми.

— Измъкни ме от тази блъсканица и може да го направя.

Тя се изправи и ме избута напред. Проправих ни път до откритата част на мола. Аз съм дребничка и бях облечена твърде хубаво, за да изглеждам заплашително, но хората ни правеха път. Може би видяха пистолета. Когато се озовахме в основното открито пространство, си поех дълбоко въздух. Беше претъпкано, но не колкото магазините. Тук поне хората не се отъркваха в мен. Ако го направеха, можех да им се развикам.

— Искаш ли да седнеш?

Като по чудо на една пейка имаше две свободни места. Рони го предложи, защото бях облечена за работа, което значеше токчета. С нейните удобни обувки за джогинг не ѝ се налагаше да сяда. Краката все още не ме боляха. Може би пък свиквах с носенето на токчета. Блях!

Поклатих глава.

— Да идем до магазина на „Нейчър Къмпани“. Може пък да харесам нещо за Джош.

— На колко стана, тринадесет? — попита Рони.

— Петнадесет — отговорих. — Миналата година малкото ми братче беше високо колкото мен. Тази вече ще е с гигантски размери. Джудит твърди, че израства дънките си по-бързо, отколкото тя успява да му купи нови.

— Намек да му купиш ти?

— Ако е, ще го игнорирам. Ще купя на Джош нещо забавно, а не дрехи.

— Доста тийнейджъри биха предпочели дрехи — каза Рони.

— Не и Джош, поне не още. Изглежда се е метнал на мен.

— Какво ще правиш с Ричард? — попита тя.

— Няма да се откажеш, така ли?

— Никакъв шанс.

— Не знам какво ще правя. След това, на което станах свидетел снощи. След това, което ми каза Жан-Клод. Просто не знам.

— Знаеш, че Жан-Клод го е направил умишлено. За да се опита да вкара клин помежду ви.

— Знам и това проработи. Чувствам се сякаш не познавам Ричард. Сякаш се целувам с непознат.

— Не позволявай на зъбаткото да ви пречупи.

Усмихнах се на това. На Жан-Клод щеше да му хареса да го наричат зъбатко.

— Няма.

Удари ме леко по рамото.

— Не ти вярвам.

— Не Жан-Клод ще е причината да скъсаме, Рони. Ако се окаже, че Ричард ме е лъгал от месеци... — не завърших изречението. Нямахше нужда.

Бяхме пред „Нейчър Къмпани“. Беше претъпкано с хора като буркан с щъкаци насам-натам светулки, но не беше и наполовина толкова светло.

— За какво точно е излъгал Ричард?

— Не ми е казал за тази негова битка с Маркус.

— А ти му казваш всичко — отбеляза тя.

— Ами, не.

— Той не те е излъгал, Анита. Просто не ти е казал. Нека обясни. Може би има основателна причина.

Обърнах се и я изгледах. Лицето ѝ беше изпълнено със загриженост. Накара ме да отвърна поглед.

— Бил е в опасност в продължение на месеци и не ми е казал. Трябва да знам.

— Може би не е могъл. Няма да знаеш, преди да го попиташ.

— Снощи видях ликантропи, Рони — поклатих глава. — Това, на което станах свидетел, не беше човешко. Не беше дори близо до човешкото.

— Значи не е човек, и какво от това. Никой не е перфектен.

Погледнах я. Усмиваше ми се, трябваше и аз да го направя в отговор.

— Ще говоря с него.

— Обади му се, преди да напуснем мола, и си уговори среща за вечеря днес.

— Толкова си напориста.

Тя сви рамене.

— Уча се от най-добрите.

— Благодаря — отвърнах ѝ. — Какво научи от Джордж Смиц?

— Нищо ново, което да добавя към папката, която ми показва. С изключение на факта, че, изглежда, не знае, че жена му е една от осем липсващи превръщачи. Смята, че е единствената. Получих нейна снимка. Нужни са ти снимки и на останалите. Първото нещо, от което се нуждаеш при случай с изчезнали хора, е снимка. Без нея можеш да ги подминеш на улицата и да не разбереш.

— Ще помоля Каспар за снимки.

— Не Ричард?

— Може да се каже, че съм му ядосана. Не искам да го моля за помощ.

— Държиш се дребнаво.

— Това е една от най-добрите ми черти.

— Ще проверя обичайните канали за изчезнали хора, но ако всичките са ликантропи, съм готова да се обзаложа, че не става дума за изчезнали.

— Мислиш, че са мъртви?

— А ти не смяташ ли така?

— Да.

— Но какво би могло да се справи с осем превръщачи, без да остави следа? — попита тя.

— Точно това ме притеснява — докоснах я по ръката. — Отсега нататък носи оръжие.

Тя ми се усмихна.

— Обещавам, мамче.

Поклатих глава.

— Ще се пробваме ли с още един магазин? Ако успея да купя подарък на Джош, ще съм наполовина приключила.

— Ще трябва да купиш подарък и за Ричард, нали знаеш.

— Какво?

— Трябва да купиш подарък на гаджето си. Такава е традицията.

— Мамка му.

Бях му ядосана, но тя беше права. Независимо дали спорехме или не, трябваше да му купя нещо. Какво щях да правя, ако той имаше подарък, а аз — не? Щях да се чувствам виновна. Ако аз му купех нещо, а той не, можех да се чувствам по-висша. Или ядосана. Почти се надявах, че няма да ми купи нищо.

Нима си търсех извинение да зарежа Ричард? Може би. Естествено, беше възможно, след като говорим, да ми предостави добро извинение на сребърен, простете, на златен поднос. Бях готова за тежък и продължителен спор. Това не предвещаваше нищо добро.

ГЛАВА 15

Срещата ми в един часа беше с Елвира Дрю. Елегантният ѝ маникюр изпъкваше около чашата с кафе, докато отпиваше. Лакът ѝ беше прозрачен и караше връхчетата на пръстите ѝ да блестят като черупки на морски охлюв, безцветни, докато не бъдат облени от светлина. Останалата част от нея беше не по-малко изискана. Роклята ѝ бе с онзи интересен цвят, който в един момент изглежда син, а в следващия — зелен. Наричаха го синьо-зелен, но не беше точно. Роклята бе почти зелена. За да проблясва по този начин, сякаш със свой собствен живот, подобно на козина, тъканта трябваше да е скъпа. Вероятно струваше повече от целия ли гардероб.

Дългата ѝ руса коса се спускаше по гърба, оформена елегантна линия. Това беше единственият детайл, който не си пасваше. Роклята, маникюрът, обувките с подходящ цвят, почти незабележимият грим, всичко това щеше да си отива с изискана, но сложна прическа.

Харесах я, че е оставила косата свободна и почти недокосната.

Когато вдигна очи, за да срещне моите, разбрах защо е похарчила толкова много за роклята. Бяха със същия изумителен синьо-зелен цвят. Комбинацията спираше дъха.

Стоях срещу нея, отпивах от кафето и се радвах, че съм се нагласила. В повечето случаи щеше да ме накара да се чувствам като бедната братовчедка от провинцията. Днес обаче можех да отстоявам позицията си.

— С какво мога да ви помогна, госпожо Дрю?

Тя се усмихна и в усмивката се съдържаше всичко, което човек би очаквал. Правеше го, сякаш знаеше ефекта, който има върху повечето хора. Почти се притеснявах да я видя край някой мъж. Ако предизвикваше такава реакция у мен, направо се ужасявах какъв ли ще е ефектът при Джеймисън или Мани.

— Писателка съм. Работя по книга за превръщащите.

Усмивката ми поувяхна по краищата.

— Наистина ли? И какво ви води в офисите на „Съживители“ ООД?

— В книгата всяка глава е за различна животинска форма. Представям исторически факти — всички добре известни превръщачи от различните епохи, а в края персонален профил на съвременен превръщач.

Лицето започваше да ме боли и съзнавах, че усмивката ми представлява по-скоро оголване на зъби, отколкото нещо друго.

— Звучи ми като интересно четиво. А сега бихте ли ми казали как мога да ви помогна?

Тя премигна насреща ми с изумителните си очи. Изглеждаше объркана. Справяше се доста добре. Само преди момент бях видяла проблясъците на интелигентност в очите ѝ. Тъпата блондинка беше просто представление. Щеше ли да проработи, ако бях мъж? Надявах се, че не.

— Липсва ми едно интервю. Трябва да намеря плъхолак. Интервюто може да е изцяло поверително. — Тъпата блондинка изчезна толкова бързо, колкото се бе появила. Беше видяла, че не се връзвам.

Интервюто „може да“, а не „ще е“ поверително. Въздъхнах и се отказах от усмивката.

— Какво ви кара да смятате, че мога да ви намеря плъхолак?

— Г-н Вон ме увери, че ако някой в района може да ми помогне, това сте вие.

— Наистина ли е казал това?

Тя се усмихна с блеснали очи.

— Изглеждаше много сигурен, че можете да ми помогнете.

— Шефът ми обещава много неща, госпожо Дрю. Повечето от които не му се налага да осигурява лично. — Изправих се. — Бихте ли изчакали само за момент? Искам да се посъветвам с г-н Вон.

— Ще ви чакам точно тук. — Усмивката ѝ беше все така сладка, но нещо в очите ѝ ми подсказа, че знае точно какъв вид съветване съм си наумила.

Външният офис е решен в бледозелено, като се започне от тапетите с тънките ориенталски шарки и се стигне до вълнистия килим. Във всяка незаета ниша цъфтяха най-различни растения. Бърт

смяташе, че придават на офиса домашен щрих. Според мен изглеждаха като евтин декор за джунгла.

Мери, дневната ни секретарка, усмихнато вдигна очи от клавиатурата. Беше над петдесетте, с руса коса, която беше малко твърде жълта, за да е естествена.

— Имаш ли нужда от нещо, Анита? — Усмивката ѝ беше приятна. Почти не съм я виждала в лошо настроение. Беше добро качество за рецепционистка.

— Аха, да се видя с шефа.

Наклони главата си на една страна, а в очите и се появи предпазливост.

— Защо?

— Така или иначе трябва да имам записана среща с Бърт за днес. Казах на Крейг да я включи в графика.

Тя погледна в книгата за уговорки.

— Крейг я е записал, а Бърт я е отменил. — Усмивката беше изчезнала. — Днес наистина е много зает.

Това преля чашата. Отправих се към вратата на шефа.

— В момента е с клиент — обади се Мери.

— Прекрасно — отвърнах ѝ.

Почуках и отворих вратата, без да чакам разрешение.

Бюрото на Бърт заема по-голямата част от боядисания в бледосиньо офис. Беше най-малкият от трите кабинета, но си беше негов за постоянно. Останалите трябваше да се редуваме. В колежа е играл футбол и все още си личеше. Широки рамене, силни ръце, ръст над метър и деветдесет с ясното съзнание за всеки сантиметър. Морският му тен беше изчезнал с настъпването на зимата. Късата моряшка подстрижка на бялата му коса изглеждаше по-малко драматична на фона на по-бледата кожа.

Очите му имаха цвета на мръсно стъкло, някакъв вид сиво. Същите тези очи в момента сезираха в мен.

— С клиент съм, Анита.

Отделих време за един поглед към мъжа, който стоеше срещу него. Беше Каспар Гундерсон. Днес бе облечен в бяло, което подчертаваше всичко. Не можех да си обясня как е възможно да съм го гледала и въобще да си помисля, че е човек. Той се усмихна.

— Госпожица Блейк, предполагам — протегна ми ръка.

Поех я.

— Ако може да изчакате навън само за момент, господин...

— Гундерсон.

— Г-н Гундерсон, налага се да разговарям с г-н Вон.

— Мисля, че може да почака, Анита — обади се Бърт.

— Не — отвърнах му, — не може.

— Да, може.

— Искаш ли да проведем този конкретен разговор пред клиент, Бърт?

Изгледа ме, а малките му сиви очички изглеждаха още по-малки, докато се мръщеше насреща ми. Беше зъл поглед. Никога не действаше срещу мен. Усмихна се напрегнато.

— Настояваш ли?

— Схванал си.

Той си пое дълбоко въздух и го издиша бавно, сякаш броеше до десет. После се обърна към Каспар с най-добрата си професионална усмивка.

— Ще ни извините ли за няколко минути, г-н Гундерсон? Няма да отнеме много време.

Каспар стана, кимна ми и напусна. Затворих вратата след него.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, като нахлуваш така, докато разговарям с клиент? — Бърт се изправи, а широките му рамене се разпростряха почти от едната стена до другата.

Трябваше да измисли нещо друго, а не да се опитва да ме сплашва с размери. Винаги съм била най-дребното хлапе в квартала. Твърде отдавна не се впечатлявах от размери.

— Казах ти, повече никакви клиенти, които са извън длъжностната ми характеристика.

— Работата ти е такава, каквато аз кажа, че е. Аз съм ти шеф, помниш ли? — Наведе се над бюрото, подпрян на ръце.

Наведох се срещу него.

— Снощи ми изпрати случай с изчезнал човек. Какво, по дяволите, разбирам от изчезнали хора?

— Жена му е ликантроп.

— И това означава, че трябва да му приберем парите?

— Ако можеш да му помогнеш, да.

— Прехвърлих го на Рони. Бърт се отпусна назад.

— Виждаш ли, помогнала си му. Никога нямаше да открие госпожица Симс без твоята помощ.

Отново изглеждаше разбран. Не исках да е разбран.

— В момента в офиса ми е Елвира Дрю. Какво, по дяволите, се предполага да правя с нея?

— Познаваш ли някакви плъхолоаци? — Беше седнал с ръце, кръстосани върху леко изпъкналия му корем.

— Това няма значение.

— Познаваш, нали?

— И какво, ако кажа „да“?

— Уреди й интервю. Сигурно поне един иска да е известен.

— Повечето ликантропи се мъчат всячески да запазят в тайна какви са. Разкриването заплашва работата им, браковете им. Миналата година имаше един случай в Индиана, където баща загуби попечителството над децата си след пет години в полза на бившата си жена, защото се разбра, че е превръщач. Никой не иска да рискува подобна публичност.

— Виждам съм интервюта с превръщачи по телевизията.

— Те са изключение, Бърт, не правило.

— Тоест няма да помогнеш на госпожа Дрю?

— Не, няма да й помогна.

— Няма да се опитвам да апелирам към алчността ти, въпреки че тя ни предложи много пари. Но си помисли как една положителна книга за ликантропията би помогнала на приятелчетата ти превръщачи. Позитивните публикации винаги са добре дошли. Преди да я отрежеш, поговори с приятелите си. Виж какво мислят по въпроса.

— Не даваш и пет пари за положителното представяне на общността на ликантропите. Развълнуван си заради парите.

— Така е.

Бърт беше безскрупулно копеле и не му пукаше кой е наясно с това. Трудно е да спечелиш битка, когато не можеш да обидиш някого. Седнах срещу него. Изглеждаше доволен от себе си, сякаш знаеше, че е победил. Не беше познал.

— Не ми харесва да стоя срещу клиентите и да не знам какво, по дяволите, искат. Повече никакви изненади. Първо ще обсъждаш клиентите с мен.

— Както поискаш.

— Държиш се разумно. Какво не е наред?

Усмивката му се разшири, а малките му очички заблестяха.

— Г-н Гундерсон ни предложи много пари за услугите ти. Два пъти повече от нормалната тарифа.

— Това са доста пари. Какво иска?

— Да вдигнеш от мъртвите негов прародител. Жертва е на семейно проклятие. Някаква вещица му е казала, че ако той разговаря с предшественика, върху когото е било хвърлено първоначалното проклятие, може и да успее да го премахне.

— Защо е удвояването на тарифата?

— Проклятието е хвърлено върху един от двама братя, но той не е сигурен върху кого точно.

— Значи трябва да вдигна и двамата.

— Ако сме късметлии, само единия.

— Но ти ще задържиш и допълнителните пари при всички случаи.

Бърт кимна енергично, щастлив като алчен ловец на бисерни миди.

— Даже е част от длъжностната ти характеристика, а и освен това, дори ти не би оставила човек да прекара живота си с пера по главата, ако можеш да му помогнеш, нали?

— Самодоволно копеле. — Гласът ми прозвуча уморено дори и в моите уши.

Бърт просто се усмихна. Знаеше, че е спечелил.

— Нали ще обсъждаш с мен клиенти, при които не става дума за вдигане на зомбита или убиване на вампири? — попитах аз.

— Щом имаш време да прочетеш информацията за всеки клиент, с когото се срещам, то аз определено ще имам време да пиша доклад.

— Не е нужно да чета за всеки клиент, само за онези, които ми изпращаш.

— Но, Анита, нали знаеш, че е въпрос на щастлив жребий кой от вас е на работа в конкретния ден.

— Майната ти, Бърт.

— Накара госпожа Дрю да чака достатъчно дълго, не мислиш ли?

Изправих се. Нямах смисъл. Бях надиграна. Той го знаеше, знаех го и аз. Единственото, което ми оставаше, бе елегантно отстъпление.

— Срещата ти за два часа е отменена. Ще кажа на Мери да ти изпрати Гундерсон.

— Има ли нещо, което не би включил в графика като клиент, Бърт?

Изглеждаше, сякаш се е замислил по въпроса за около минута, след което поклати глава.

— Ако могат да си платят таксата, не.

— Ти си едно алчно копеле.

— Знам.

Нямах смисъл. Не можех да спечеля. Отправих се към вратата.

— Носиш оръжие. — Той звучеше вбесен.

— Да, и какво от това?

— Мисля, че посред бял ден можеш да се срещаш с клиенти в офиса ни, без да си въоръжена.

— Не смятам така.

— Просто прибери пистолета в чекмеджето на бюрото, както правеше преди.

— Няма. — Отворих вратата.

— Не искам да се срещаш с клиентите въоръжена, Анита.

— Това си е твой проблем. Не мой.

— Мога да го направя твой — отвърна ми Бърт.

Лицето му беше зачервено, а гласът — натежал от гняв. Може би все пак щяхме да се скараме. Затворих вратата.

— Смяташ да ме уволниш ли?

— Аз съм твой шеф.

— Можем да спорим за клиенти, но оръжието не е предмет на преговори.

— Плаши клиентите.

— Изпращай придирчивите при Джеймисън.

— Анита — изправи се като яростна буря, — не желая да носиш оръжие в офиса.

Усмигнах се сладко.

— Майната ти, Бърт.

Толкова по въпроса за елегантното оттегляне.

ГЛАВА 16

Затворих вратата и осъзнах, че не съм постигнала нищо, освен да ядосам Бърт. Не беше лошо като за час работа, но не беше и особено впечатляващо постижение. Щях да кажа на госпожа Дрю, че е възможно да ѝ помогна. Бърт беше прав за положителните публикации. Кимнах на Гундерсон, докато минавах покрай него. Той ми се усмихна в отговор. Някак си не смятах, че наистина иска от мен да вдигам мъртвите. Съвсем скоро щях да разбера.

Госпожа Дрю седеше с кръстосани крака, а ръцете ѝ бяха сгънати в скута. Самото възплъщение на елегантно търпение.

— Може и да има начин да ви помогна, госпожо Дрю. Не съм сигурна, но може и да познавам някой, който да ви помогне.

Тя се изправи и ми подаде маникюрирана ръка.

— Това би било прекрасно, госпожице Блейк. Със сигурност ще оценя помощта ви.

— Мери има ли номер, на който бих могла да ви открия?

— Да — усмихна се тя.

Отвърнах на усмивката. Отворих вратата и тя премина покрай мен в облак скъп парфюм.

— Господин Гундерсон, вече мога да ви приема.

Той се изправи и остави списанието, което прелистваше на масичката до саксията с *Ficus benjium*. Не се движеше с характерната за останалите превръщачи танцова грация. Но пък лебедите не бяха особено грациозни на земята.

— Седнете, г-н Гундерсон.

— Моля, наричайте ме Каспар.

Подпрях се на ръба на бюрото и го изгледах.

— Какво правиш тук, Каспар?

Усмихна се.

— Маркус иска да се извини за снощи.

— В такъв случай трябваше да дойде лично.

Усмивката му се разшири.

— Смяташе, че като предложи значителна парична награда, би могъл да се реваншира за снощната липса на гостоприемство от наша страна.

— Сгрешил е.

— Няма да отстъпите и сантиметър, нали?

— Да.

— Няма ли да ни помогнете?

Въздъгнах.

— Работя по въпроса. Но не съм сигурна какво мога да направя. Какво или кой би могло да премахне осем превръщачи без борба?

— Нямам идея. Никой от нас не знае. Затова се обърнахме към вас.

Страхотно. Знаеха по-малко и от мен. Не беше особено успокояващо.

— Маркус ми даде списък с хора, които да разпитам подадох му го. — Някакви коментари или добавки?

Той се намръщи, а веждите му се събраха. Белите вежди не бяха от косми. Примигнах в опит да се концентрирам. Фактът, че беше с пера, изглежда, ме притесняваше повече, отколкото би трябвало.

— Всичките са съперници на Маркус за властта. Видяхте повечето от тях в кафенето.

— Наистина ли смятате, че ги подозира, или просто се опитва да им създаде неприятности?

— Не знам.

— Маркус каза, че можете да отговорите на въпросите ми. Всъщност знаете ли нещо, което не ми е известно?

— Бих казал, че знам доста повече от вас за общността на превръщачите — отвърна той. Звучеше леко засегнат.

— Съжалявам, смятам, че е по-скоро самозалъгване от страна на Маркус, че противниците му са лошите момчета. Не е ваша вината, че играе игрички.

— Маркус често се опитва да дирижира нещата. Видяхте го сама миналата вечер.

— На този етап ръководните му качества не ме впечатлиха.

— Той вярва, че ако има един господар на всички превръщачи, ще сме сила, равностойна на вампирите.

Можеше и да е прав за това.

— И иска той да е този водач — казах аз.

— Естествено.

Интеркомът избръмча.

— Извинете ме за момент — натиснах бутона. — Какво има, Мери?

— Ричард Зеeman на втора линия. Казва, че се обажда в отговор на твоето съобщение.

Поколебах се, след което казах:

— Ще приема разговора.

Вдигнах телефона с ясното съзнание, че Каспар е тук и слуша. Можех да го помоля да излезе, но започвах да се уморявам да си играя на учтивост с клиентите.

— Здравсти, Ричард.

— Получих съобщението ти на телефонния секретар — каза той. Гласът му беше много внимателен, сякаш балансираше чаша с вода, препълнена до самия ръб.

— Мисля, че трябва да поговорим.

— Съгласен съм.

Леле, колко внимателни бяхме този следобед.

— Аз съм тази, която би трябвало да е бясна. Защо гласът ти звучи толкова странно?

— Чух за снощи.

Изчаках да каже още нещо, но мълчанието се проточи до безкрайност. Запълних го.

— Виж, в момента имам клиент. Искаш ли да се срещнем и да поговорим?

— Много искам. — Прозвуча ми така, сякаш въобще не го очаква с нетърпение.

— Имам почивка за вечеря, около шест часа. Искаш ли да се срещнем в китайския на улица „Олив“?

— Не звучи особено уединено.

— Какво предпочиташ?

— У нас.

— Имам само час на разположение, Ричард. Нямам време да карам толкова надалече.

— Тогава у вас.

— Не.

— Защо не?

— Просто не.

— Това, което имаме да си кажем, няма да стои добре на публично място. Знаеш го.

Така беше. Проклятие.

— Добре, ще се срещнем у нас малко след шест часа. Искаш ли да взема нещо за ядене?

— Ти си на работа. За мен ще е по-лесно да купя храна. Искаш ли свинско с яйца и зеленчуци и рачешки хапки?

— Аха.

Излизахме от достатъчно време, че да може да поръчва храна и за мен, без да пита. Въпреки това го правеше. Точка в негова полза.

— Добре, значи ще се видим към шест и петнадесет — каза той.

— До скоро.

— Чао, Анита.

— Чао.

Затворихме. Стомахът ми бе стегнат на възел от ужас. Ако щяхме да проведем „караницата“, караницата за скъсване, не исках да се случва в апартамента ми, но Ричард беше прав. И двамата не искахме да викаме за ликантропи и убиване на хора в обществен ресторант. Въпреки това, нямаше да е приятно прекарване.

— Да не би Ричард да е ядосан за снощи? — попита Каспар.

— Аха.

— Има ли нещо, с което бих могъл да помогна?

— Трябва ми пълната информация за изчезванията: съперничества, кой последен ги е виждал, подобни неща.

— Маркус каза, че на всички въпроси, свързани пряко с изчезванията, трябва да отговаря само той.

— Винаги ли правиш, каквото казва?

— Не винаги, но по този въпрос беше доста твърд, Анита. Аз не съм хищник. Не мога да се защитавам срещу Маркус в най-лошата му светлина.

— Наистина ли би те убил за това, че си тръгнал срещу желанията му?

— Вероятно не би ме убил, но ще страдам много, много дълго време.

Поклатих глава.

— Не звучи кой знае колко по-добре от повечето вампири господари, които познавам.

— Не познавам лично такива. Принуден съм да приема думата ти по този въпрос.

Нямаше как да не се усмихна. Познавах повече чудовища от самото чудовище.

— Дали Ричард ще знае?

— Вероятно, а ако не, би могъл да ти помогне да узнаеш.

Искаше ми се да го попитам дали и Ричард е лош колкото Маркус. Исках да знам дали любимият ми човек наистина е звяр по сърце. Не попитах. Ако исках да знам нещо за Ричард, щях да питам него.

— Освен, ако нямате повече информация, Каспар, имам работа за вършene. — Даже на мен ми прозвуча грубо.

Усмихнах се в опит да смекча ефекта, но не си взех думите назад. Исках цялата тази бъркотия да изчезне, а той ми напомняше за нея.

Каспар се изправи.

— Ако ти е нужна каквато и да е помощ, моля, обади се.

— Ще можеш да ми предоставиш само помощта, която Маркус одобри, нали?

Леко изчервяване плъзна по бледата му кожа, розово сияние, като оцветена захар.

— Опасявам се, че да.

— Не мисля, че ще се обаждам.

— Не вярваш на Маркус?

Разсмях се, но рязко, а не развеселено.

— А ти?

Той се усмихна и ми кимна леко.

— Предполагам, че не. — Отправи се към вратата. Ръката ми беше на дръжката, когато се обърнах и попитах:

— Наистина ли е семейно проклятие?

— Моят недъг ли?

— Да.

— Не семейно, но да, проклятие.

— Като в приказката?

— Приказка звучи толкова нежно. Истинските истории обикновено са доста страховити.

— Чела съм някои от тях.

— Чела ли си „Принцесата лебед“ на старонорвежки?

— Не мога да кажа, че съм.

— Още по-ужасна е на оригиналния език.

— Съжалявам да го чуя — отвърнах аз.

— И аз също. — Пристъпи по-близо до вратата и трябваше да я отворя, за да го пусна да излезе.

Страшно ми се искаше да чуя историята от неговите уста, но в очите му имаше толкова сурова болка, че направо можеше да ти разкъса кожата. Не можех да настоявам при това положение.

Той мина покрай мен. Оставих го да тръгне. Определено трябваше да си намеря учебника за истината в приказките от часовете по сравнителна литература. Беше минало много време, откакто за последно бях чела „Принцесата лебед“.

ГЛАВА 17

Беше по-скоро около шест и половина, когато най-сетне пристъпих по коридора към апартамента си. Почти очаквах да заваря Ричард да ме чака в преддверието, но то се оказа празно. Тежестта в корема ме отпусна малко. Отлагането на съдбоносния момент, дори и само с няколко минути, пак си беше отлагане.

Бях вкарала ключа в бравата, когато вратата зад мен се отвори. Пуснах ключовете да се люлеят. Дясната ми ръка посегна към браунинга. Беше си чиста проба инстинкт, а не нещо съзнателно. Ръката ми бе на дръжката, но не го бях извадила, когато госпожа Прингъл се появи на вратата. Отпуснах ръката си по-далече от оръжието и се усмихнах. Не мисля, че тя осъзна какво бях направила, защото усмивката ѝ не се поколеба и за миг.

Беше висока и слаба от възрастта. Бялата и коса беше свита на кок на тила. Г-жа Прингъл никога не носеше грим и не се извиняваше, че е минала шестдесетте. Изглежда се наслаждаваше да бъде възрастна.

— Анита, малко закъсняваш тази вечер — каза тя. Къстард, нейният померанец, лаеше на заден фон като зациклила грамофонна плоча.

Намръщих ѝ се. За мен шест и половина беше рано да съм си вкъщи. Преди да успее да кажа каквото и да било, Ричард се появи зад нея. Косата му се спускаше покрай лицето на гъсти кафяви вълни. Носеше един от любимите ми пуловери. Беше горскозелен на цвят и приятно мек на пипане. Къстард го лаеше, застанал на няколко сантиметра от крака му, сякаш събираше кураж за бързо ухапване.

— Къстард, престани — каза г-жа Прингъл и погледна към Ричард. — Никога не съм го виждала да се държи по такъв начин с някого. Анита може да ви каже, че той харесва почти всички.

Погледна към мен за подкрепа, засрамена, че кучето ѝ се държи грубо с гостенин.

Кимнах.

— Права сте. Никога не съм го виждала да се държи така — докато го казвах, гледах към Ричард. Не бях виждала лицето му толкова внимателно и затворено.

— Понякога се държи така около други кучета, опитва се да им се наложи — каза тя. — Имате ли куче, г-н Зеeman? Може би Къстард усеща миризмата му върху вас.

— Не — отвърна Ричард. — Нямам куче.

— Открих обожателя ти в коридора с торба храна. Реших, че може да му е по-приятно да чака вътре. Съжалявам, че Къстард направи посещенията толкова неловко.

— Винаги ми е приятно да си говоря за работата с друг учител — каза й той.

— Толкова е мил. — Лицето на г-жа Прингъл се разтегна в прекрасна усмивка.

Беше срещала Ричард само един-два пъти в коридора, но го харесваше. Дори преди да разбере, че е учител. Светкавична преценка.

Ричард мина покрай нея и излезе в коридора. Къстард го последва, като лаеше яростно. Кучето приличаше на свръхамбициозно глухарче. Но беше ядосано глухарче. Пристъпваше напред на малки крачета и подскачаше леко при всяко излайване.

— Къстард, върни се обратно.

Държах вратата отворена за Ричард. В ръцете си държеше торба с храна и палто. Кучето се стрелна към него с идеята да го ухапе за глезена. Ричард погледна надолу към него. Къстард спря на един нос разстояние от обувките в панталон крак. Завъртя очи нагоре, а погледът в кучешките му очички не приличаше на никой друг, който бях виждала. Беше преценяващ, сякаш се чудеше дали Ричард наистина ще го изяде.

Той се вмъкна през вратата. Къстард просто стоеше в коридора толкова унил, колкото въобще беше възможно.

— Благодаря ви, че наглеждахте Ричард, госпожо Прингъл.

— Удоволствието беше мое. Той е чудесен млад мъж. — Тонът, с който го каза, говореше повече от всякакви думи.

„Чудесен млад мъж“ означаваше „омъжи се за него“. Мащехата ми Джудит би се съгласила с нея. С тази разлика, че щеше да го каже на глас, а не да го намекне.

Усмяхнах се и затворих вратата. Къстард започна да лае по нея. Заклучих по навик и се обърнах, за да си понеса критиката.

Ричард беше провесил палтото си на облегалката на кушетката. Торбата бе поставена на малката кухненска маса и той вадеше от нея кутии с храна. Оставих палтото си до неговото и се освободих от високите токчета. Загубих около пет сантиметра от ръста си и се почувствах много по-добре.

— Хубаво сако. — Гласът му все още беше неутрален.

— Благодаря.

Смятах да сваля сако, но на него му харесваше, така че го оставих. Глупаво, но факт. И двамата бяхме толкова внимателни. Напрежението в стаята беше задушаващо.

Извадих чиниите от шкафа. За себе си взех студена кола от хладилника, а на Ричард налях чаша вода. Не харесваше газирани напитки. Бях започнала да държа кана студена вода в хладилника специално за него. Гърлото ми беше стегнато, докато поставях напитките на масата.

Той извади сребърните прибори. Движехме се из миниатюрната ми кухня като танцьори, знаехме къде ще се намира другият във всеки един момент и никога не се сблъскахме, освен нарочно. Тази вечер нямаше докосвания. Оставихме лампите изключени. Единствената светлина идваше от всекидневната и в резултат на това в кухнята беше сумрачно като в пещера. Изглеждаше, сякаш никой от нас не иска да вижда ясно.

Най-накрая седнахме. Взирахме се един в друг над чиниите с храната: свинско с яйца и зеленчуци за мен, пиле с кашу за Ричард. Миризмата на китайска храна изпълни апартамента. В повечето случаи ефектът беше топъл и успокояващ. Тази вечер ме караше да се чувствам зле. Между нас беше поставена чиния с двойна порция рачешки хапки. Беше напълнил една сосиера със сладко-кисел сос. Винаги ядяхме китайска храна по този начин, като си споделяхме купичка сос.

Проклятие.

Очите му с цвят на шоколад се взираха в мен. Аз бях първата, която отвърна поглед. Не исках да правя това.

— Всички кучета ли реагират по този начин край теб?

— Не, само доминиращите.

Вдигнах поглед.

— Къстард ти е доминиращ?

— Така си мисли.

— Нездравословно.

Той се усмихна.

— Не ям кучета.

— Нямах предвид... о, мамка му. — Ако щяхме да го правим, можехме поне да го направим както трябва. — Защо не ми каза за Маркус?

— Не исках да те намесвам.

— Защо не?

— Жан-Клод те замеси с Николаос. Ти ми каза колко много си мразила това. Ненавиждала си го. Ако те бях включил да ми помагаш с Маркус, каква щеше да е разликата?

— Не е същото — казах аз.

— Нима? Няма да те използвам по начина, по който го направи Жан-Клод. Няма да го направя.

— Ако съм доброволец, не е използване.

— И какво ще направиш? Ще го убиеш ли? — В гласа му имаше горчивина, гняв.

— Какво би трябвало да значи това?

— Можеш да си свалиш сакото. Видях пистолета.

Отворих уста да протестирам и я затворих. Звучеше глупаво да тръгна да му обяснявам наскреж караница, че съм искала да изглеждам хубава заради него.

Изправих се и свалих сакото. Внимателно го прераметнах на облегалката на стола, като нарочно му отделих много време.

— Ето. Доволен ли си?

— Този пистолет ли е отговорът ти за всичко?

— Защо така внезапно това, че нося оръжие, стана проблем?

— Алфред ми беше приятел.

Това ме спря. Дори не ми бе хрумвало, че Ричард може да харесва Алфред.

— Не знаех.

— Щеше ли да има значение?

Замислих се над това.

— Може би.

— Не беше нужно да го убиваш.

— Снощи проведох този разговор с Маркус. Ричард, те не ми оставиха избор. Предупредих го няколко пъти.

— Чух за това. Глутницата говореше само за него. Как не си искала да отстъпиш. Отхвърлила си защитата на Маркус. Простреляла си още един от нас. — Той поклати глава. — О, всички са много впечатлени.

— Не го направих, за да ги впечатля.

Пое си дълбоко въздух.

— Знам, и точно това ме плаши.

— Страхуваш се от мен?

— За теб — поправи ме той.

Гневът постепенно изчезваше от очите му. Това, което го заместваше, бе страх.

— Мога да се грижа за себе си, Ричард.

— Не разбираш какво си направила миналата вечер.

— Съжалявам, ако Алфред ти е бил приятел. Не ми направи впечатление на някой, в чиято компания би се движил.

— Знам, че беше побойник и вярното куче на Маркус, но беше под моя защита.

— Маркус не си направи труда да защити когото и да било снощи, Ричард. Беше много по-заинтересуван от дребната си борба за надмощие, отколкото от безопасността на Алфред.

— Тази сутрин наминах при Ървинг. — Остави изказването да виси във въздуха между нас.

Беше мой ред да се ядосам.

— Нарани ли го?

— Ако съм го наранил, то е било мое право като бета-мъжкар.

Изправих се с ръце, притиснати към масата.

— Ако го нараниш, ще разменим нещо повече от думи.

— И мен ли ще застреляш?

Погледнах го. Имаше прекрасна коса и изглеждаше изключително апетитен, облечен в този пуловер. Кимнах.

— Ако се наложи.

— Би ме убила просто така.

— Не, не убила, но ранила, да.

— За да опазиш Ървинг, ще ме заплашиш с оръжие. — Беше се облегал назад с ръце, кръстосани на гърдите. Изражението му беше

смаяно и ядосано.

— Ървинг помоли за защита. Дадох му я.

— И той ми каза така тази сутрин.

— Нарани ли го?

Гледа ме дълго, след което най-сетне отвърна:

— Не, не го нараних.

Изпуснах въздуха, който не бях усетила, че съм задържала, и седнах обратно на стола.

— Наистина би се изправила срещу мен, за да го защитиш. Наистина би го направила.

— Недей да звучиш толкова изненадан. Ървинг беше хванат между двама ви. Маркус щеше да го нарани, ако не се свърже с мен, а ти си казал, че ще го нараниш, ако се свърже. Не изглеждаше особено честно.

— Доста неща в глутницата не са честни, Анита.

— И в живота е така, Ричард. И какво от това?

— Когато Ървинг ми каза, че е под твоята защита, не го нараних, но и не повярвах наистина, че ти би ме наранила.

— Познавам Ървинг от много по-дълго, отколкото теб.

Той се наведе напред, подпирайки ръце на масата.

— Но той не излиза с теб.

Свих рамене. Не знаех какво друго да кажа. Нищо не изглеждаше като достатъчно безопасен залог.

— Все още ли съм твоето гадже или снощното ти бойно кръщение те е накарало да решиш, че повече не искаш да се срещаме?

— Намираш се насред борба на живот и смърт и не си ми казал. Ако криеш подобни неща, как бихме могли да имаме връзка?

— Маркус няма да ме убие.

Зяпнах го. Изглеждаше искрен. Мамка му!

— Наистина го вярваш, нали?

— Да.

Искаше ми се да го нарека глупак, но си замълчах и се опитах да измисля какво друго да кажа. Нищо не ми дойде на ум.

— Срещнах се с Маркус. Срещнах се и с Рейна — поклатих глава. — Ако наистина мислиш, че Маркус не те иска мъртъв, грешиш.

— Една нощ и вече си експерт.

— Да, по този въпрос съм.

— Затова не ти казах. Ти щеше да го убиеш, нали? Просто да го убиеш.

— Ако той се опиташе да ме убие, да.

— Трябва да се справя с това сам, Анита.

— Тогава се справи, Ричард. Убий го.

— Или ти ще го направиш за мен.

Седнах обратно на стола си.

— По дяволите, Ричард, какво искаш?

— Искам да знам дали смяташ, че съм чудовище.

Разговорът се движеше твърде бързо за мен.

— Обвиняваш ме, че съм убийца. Не трябва ли аз да те питам това?

— Знаех каква си, когато се срещнахме за първи път. Ти смяташе, че аз съм човек. Все още ли мислиш така?

Втренчих се в него. Изглеждаше толкова несигурен. В главата си знаех, че не е човек. Но все още не го бях виждала да прави нещо свръхестествено. Застанал в кухнята ми с тези кафяви очи, преливащи от прямота, просто не изглеждаше особено опасен. Вярваше, че Маркус не би го убил. Беше твърде наивно, че да се опише с думи. Искях да го предпазя. Някак си да го защитя.

— Не си чудовище, Ричард.

— Тогава защо тази вечер не ме докосна дори веднъж? Даже нямаше целувка за добре дошъл.

— Мислех, че сме си ядосани — отвърнах му аз. — Не целувам хора, на които съм ядосана.

— Ядосани ли сме си? — Гласът му беше мек, колеблив.

— Не знам. Обещай ми нещо.

— Какво?

— Никакви тайни повече. Никакви лъжи, дори и такива като премълчаване. Ще ми казваш истината и аз ще ти отвърщам със същото.

— Съгласен, ако обещаеш да не убиваш Маркус.

Зяпнах го през масата. Как е възможно някой да е господар върколак и същевременно да е толкова добродетелен? Беше едновременно очарователно и вероятно щеше да причини смъртта му.

— Не мога да обещаая подобно нещо.

— Анита...

Вдигнах ръка.

— Мога да обеща, че няма да го убия, освен, ако не нападне мен, теб или цивилен.

Беше ред на Ричард да ме зяпне.

— Можеш да го убиеш просто така?

— Просто така.

Той поклати глава.

— Не мога да проумея това.

— Как е възможно да си ликантроп и никога да не си убивал?

— Внимателен съм.

— А аз не съм, така ли?

— При теб е почти не принудиено. Снощи уби Алфред и не изглежда да съжаляваш.

— Трябва ли?

— Аз бих.

Свих рамене. В интерес на истината, това малко ме притесняваше. Може и да имаше изход от ситуацията, при който Алфред не свършваше в чувал за трупове. Или в стомасите на приятелите си. Но аз го бях убила. Това е положението. Нямаше връщане назад. Нямаше как да се промени. Нямаше да има извинения.

— Такава съм, Ричард. Приеми го или се махай. Няма да се променям.

— Една от причините, заради които исках да се срещам с теб, беше, че смятах, че можеш да се грижиш за себе си. Вече ги видя. Смятам, че бих могъл да се измъкна жив, но обикновен човек — нормално човешко същество — какъв шанс би имало?

Просто го погледах. Спомних си го с разкъсано гърло. Мъртъв. Само че не беше мъртъв. Беше се излекувал. Беше оживял. Имаше и друг мъж. Друго човешко същество, което не се бе излекувало. Не исках никога да обичам някого и да го загубя по този начин. Никога.

— Е, получи рекламираната стока. Какъв ти е проблемът?

— Все още те желая. Все още искам да те прегръщам. Да те докосвам. Би ли могла да понесеш да ме докосваш след това, което си видяла снощи? — Не смееше да ме погледне в очите. Косата му бе паднала напред и скриваше лицето му.

Изправих се и направих крачката, която ме отведе пред него. Той вдигна лице към мен, очите му блестяха от непролети сълзи. Страхът

по лицето му беше неподправен. Мислех си, че онова, на което бях станала свидетел предната вечер, ще промени отношенията ни. Припомних си нечовешката сила на Джейсън, потта по лицето на Маркус, Габриел и покритата му с кръв уста. Но докато се взирах в лицето на Ричард, застанал достатъчно близо, че да мога да го докосна, нищо от това не изглеждаше реално. Вярвах му. Освен това бях въоръжена.

Наклоних се към него, навеждайки глава, за да го целуна по устните. Първата целувка беше нежна, целомъдрена. Той не направи опит да ме докосне, ръцете му останаха в скута. Целунах го по челото и вплетох пръсти в косата му, така че да мога да почувствам топлината му. Целунах го по веждите, по връхчето на носа, по всяка буза и накрая отново по устните. Той въздъхна, а дъхът му се вля в устата ми. Притиснах устни в неговите, сякаш щях да го изям от устата надолу.

Сключи ръце зад гърба ми, като колебливо ги задържа на кръста, с пръсти малко по-надолу. После ги прехвърли на бедрата ми, като прескочи всички онези чувствителни местенца. Сложих краката си отстрани на коленете му и установих, че късата пола си има предимства. Стоях разкрачена в скута му и не се налагаше да я повдигам дори сантиметър. Ричард издаде лек звук на изненада. Изгледа ме, а очите му бяха толкова дълбоки, че можех да потъна в тях.

Вдигнах пуловера му нагоре и прокарах ръце по голата му плът.

— Свали го — наредих.

Той свали пуловера през глава с едно движение и го захвърли на пода. Седях в скута му и се взирах в голите му гърди. Трябваше да се спра в този момент, но не исках.

Притиснах лице към извивката на врата му, вдишвах аромата на кожата му, а косата му покриваше лицето ми като воал. Прокарах с връхчето на езика си тънка влажна линия надолу по шията му през ключицата.

Ръцете му масажираха гърба ми и се плъзнаха надолу. Пръстите му затанцуваха по дупето ми, след което се върнаха нагоре. Точка в негова полза. Не ме опипа.

— Пистолетът, може ли да го махнеш? — попита той с лице, заровено в косите ми.

Кимнах и се измъкнах от презрамките. Нямах как да свърша останалото, без да сваля колана на полата. Ръцете ми сякаш не искаха

да се помръднат.

Ричард ги хвана и ги премести нежно отстрани на тялото ми. Разкопча токата и започна бавно да измъква колана гайка по гайка. Помръдвах при всяко дръпване. Държах кобура с пистолета, докато той измъкне колана. После внимателно го сгънах и го поставих на масата зад нас.

Обърнах се към него. Лицето му беше съвсем близо. Устните му бяха меки и пълни. Облизах ъгълчетата им.

Целувката беше бърза и объркана. Искрах да прокарам устни по други неща. Надолу по гърдите му. Никога не бяхме стигали толкова далече. Даже не се бяхме приближавали до това сега.

Той измъкна блузата ми от полата и прокара ръце по голия ми гръб. Усещането на кожата му, която ме докосваше там, където никога преди това не беше, ме накара да потреперя.

— Трябва да спрем сега — прошепнах във врата му, така че не прозвуча много убедително.

— Какво?

— Спри.

Отблъснах се съвсем леко от него, колкото да виждам лицето му. Достатъчно, че да си поема дъх. Ръцете ми все още си играеха с косата му, докосваха раменете му. Отпуснах ги. Принудих се да спра. Беше толкова топъл. Вдигнах ръце към лицето си и можех да усетя миризмата му по кожата си. Не исках да спирам. Съдейки по погледа, изписан на лицето му, и начина, по който реагираше тялото му, същото важеше и за него.

— Трябва да спрем сега.

— Защо? — Гласът му бе тих шепот.

— Защото, ако не спрем сега, може въобще да не спрем.

— Толкова лошо ли ще е?

Почти казах „не“, докато се взирах в прекрасните му очи само на няколко сантиметра от моите.

— Може би да.

— Защо?

— Защото една вечер никога не стига. Или го правиш редовно, или го спиращ отведнъж.

— Можеш да го имаш всяка вечер.

— Това предложение ли е? — попитах аз.

Примигна срещу мен и се опита да се отдръпне. Да помисли. Наблюдавах усилието и сама се борех да направя същото. Трудно е да мислиш, когато си седнала в нечий скют. Изправих се. Ръцете му все още бяха под ризата върху голия ми гръб.

— Анита, какво има?

Стоях и гледах надолу към него с ръце, подпрени на раменете му, за да пазя равновесие, все още твърде близо, за да мисля ясно. Отдръпнах се и той не направи опит да ме спре. Подпрях ръце на кухненския плот и се опитах да помисля достатъчно трезво.

Опитвах се да измисля как да му разкажа на един дъх за две години, изпълнени с болка.

— Винаги съм била добро момиче. В колежа срещнах някого, сгодихме се, определихме дата, правихме любов. Той ме заряза.

— Направил е всичко това само за да те вкара в леглото си?

Поклатих глава и се обърнах към него. Стоеше все така със свалена риза и изглеждаше изключително апетитен.

— Семейството му не ме одобри.

— Защо?

— Неговата майка не харесваше факта, че моята е мексиканка. — Облегнах се на шкафовете с кръстосани ръце и обвих ръце около тялото си. — Не ме обичаше достатъчно, че да се изправи срещу семейството си. Липсваше ми по много начини, но освен това липсваше на тялото ми. Обещах си, че няма да позволя това да се повтори.

— Тоест изчакваш до сватбата.

Кимнах.

— Желая те, Ричард, много, но не мога. Обещах си, и никога няма да позволя отново да ме наранят така.

Той се изправи и застана пред мен. Стоеше близо, но не се опита да ме докосне.

— Тогава се ожени за мен.

Погледнах нагоре към него.

— Да бе.

— Не, сериозен съм. — Той постави нежно ръце на раменете ми. — И преди съм си мислил да те помоля, но се страхувах. Не беше виждала на какво е способен един ликантроп, какви можем да бъдем.

Знаех, че е нужно да го видиш, преди да мога да те попитам, но същевременно се страхувах от момента, в който това ще се случи.

— Все още не съм те виждала да се превръщаш — казах му аз.

— Нужно ли е?

— Така, както сме застанали в момента, казвам „не“, но реално погледнато, ако сме сериозни, вероятно е нужно.

— Сега?

Изгледах го в полумрака и го прегърнах. Притиснах се към него и поклатих глава, докосвайки с бузи голите му гърди.

— Не, не сега.

Той ме целуна по главата.

— Това „да“ ли е?

Вдигнах глава и го погледнах.

— Би трябвало да откажа.

— Защо?

— Защото животът е твърде сложен.

— Животът винаги е твърде сложен, Анита. Кажй „Да“.

— Да.

В мига, в който го казах, исках да си взема думите обратно. Желаех го много. Дори го обичах, вероятно даже немалко. Дали подозирах, че е изял Червената шапчица? По дяволите, та той даже не можеше да се насили да убие Големия лош вълк. От нас двамата беше много по-вероятно аз да избивам хора.

Целуна ме, а ръцете му се притиснаха в гърба ми. Отдръпнах се достатъчно, че да си поема въздух, и казах:

— Без секс тази вечер. Правилото все още важи.

Той наведе глава и проговори с устни, почти докосващи моите:

— Знам.

ГЛАВА 18

Закъснях за първото вдигане на зомби. Каква изненада. Това доведе и до закъснение за следващите две срещи. Беше 2:03, когато заставах пред вратата на Едуард.

Почуках. Той отвори вратата и отстъпи настрана.

— Закъсняваш.

— Аха — отвърнах аз.

Стаята беше приятна, но обикновена. Едно двойно легло, нощно шкафче, две лампи, бюро до далечната стена. Завесите бяха спуснати пред огромните прозорци, които обхващаха почти цялото разстояние между двете стени. Вратата на банята бе отворена и вътре светеше. Вратата на шкафа бе полуотворена, издавайки, че е закачил дрехите си. Значи планираше да остане известно време.

Телевизорът бе включен, със спрял звук. Бях изненадана. Едуард не гледаше телевизия. Върху приемника имаше поставено видео. Това не бе обичайното хотелско оборудване.

— Искаш ли нещо от рум-сървиса, преди да започнем?

— Една кока-кола ще ми дойде добре.

Той се усмихна.

— Винаги си имала изискан вкус, Анита.

Отиде до телефона и поръча недопечена пържола и бутилка бургундско.

Свалих сакото и го оставих на стола край бюрото.

— Не пия алкохол.

— Знам — отвърна ми той. — Искаш ли да се поосвежиш, докато чакаме храната?

Вдигнах поглед и мярнах отражението си в огледалото в банята. По лицето ми бе засъхнала пилешка кръв на лепкави керемиденочервени пръски.

— Разбирам какво имаш предвид.

Затворих вратата на банята и се погледнах отново. Осветлението беше от онзи тип сурово ослепително бяло, което, изглежда, се среща в

доста хотелски бани. Толкова е неласкаво, че дори мис Америка не би изглеждала добре.

Кръвта изпъкваше като червеникав тебешир на фона на бледата ми кожа. Носех бяло коледено горнище с щампа на Максин от рекламите на „Шуубокс“ по Холмарк^[1].

Пиеше кафе и държеше захарна пръчка в едната си ръка, а надписът гласеше: „Не мога да стана по-весела“. Бърт настояваше да носим коледни неща през декември. Вероятно горнището не съвпаднаше съвсем с идеите му, но пък беше доста по-добро от някои от дрехите, които имах вкъщи. По бялата тъкан имаше кръв. Очакваше се.

Свалих горнището и го преметнах през ваната. Имах размазана кръв върху сърдечната област. Даже бях успяла да изцапам и сребърния си кръст, заедно с ръцете и лицето. Тази вечер бях убила три пилета. Вдигането на зомбита е мръсна работа.

Извадих една от белите кърпи от малкото шкафче за хавлии. Зачудих се как Едуард ще обясни на камериерката следите от кръв. Не беше мой проблем, но все пак бе забавно.

Налях вода в мивката и започнах да се търкам. Мярнах отражението си с кръв, стичаща се по лицето ми на малки ручейчета. Изправих се и се вгледах. Лицето ми изглеждаше прясно измито и леко изненадано.

Наистина ли Ричард ми беше предложил? Нима се бях съгласила? Естествено, че не. Бях се съгласила. Проклятие. Изтрих кръвта по гърдите си. Занимавах се с чудовища през цялото време. И бях сгодена за едно от тях. Това ме спря. Седнах на затворения капак на тоалетната с кървава кърпа в ръце. Бях сгодена. Отново.

Първия път той беше от толкова добро потекло, че даже Джудит го бе харесала. Беше господин Стопроцентов американец и според семейството му аз не бях достатъчно добра за него. Но най-много ме нарани фактът, че не ме обичаше достатъчно. Не толкова, колкото аз него. Щях да се откажа от всичко заради него. Не беше грешка, която възнамерявах да повтарям.

Ричард не беше такъв. Знаех го. И въпреки всичко, червейчето на съмнението си беше там. Страхът, че ще провали нещата. Страхът, че няма да ги провали. Проклет да си, ако го направиш, проклет да си, ако не го направиш.

Погледнах надолу и осъзнах, че от кърпата върху линолеума капе кървава вода. Коленичих и я изтрих. Бях се почистила доколкото е възможно, повече — под душа вкъщи. Ако си бях донесла чисти дрехи, можех да се изкъпя и тук, но не бях помислила за това.

Едуард почука на вратата.

— Храната пристигна.

Облякох се, сложих кърпата в мивката и пуснах отгоре ѝ студена вода. Уверих се, че не блокира сифона и отворих вратата. Миризмата на пържолата ме удари в носа. Ухаеше прекрасно. Не бях яла повече от осем часа, а в интерес на истината и тогава не бях хапнала кой знае колко. Ричард ме беше разсеял.

— Смяташ ли, че от рум-сървиса ще ни застрелят, ако направим още една поръчка?

Той направи движение с ръка по посока на количката с храната. Имаше две порции.

— Откъде знаеше, че ще съм гладна?

— Постоянно забравяш да се храниш.

— Леле, истинска майка на годината.

— Най-малкото, което мога да направя, е да те нахраня.

Погледнах го.

— Какво става, Едуард? Държиш се ужасно внимателно.

— Познавам те достатъчно добре, за да знам, че това няма да ти хареса. Наречи вечерята предложение за мир.

— Няма да харесам какво?

— Нека да хапнем, да изгледаме филма и всичко ще се изясни.

Държеше се потайно. Не беше привично за него. Би те застрелял, но няма да се помайва и да се опитва да е внимателен.

— Какво си намислил, Едуард?

— Никакви въпроси, докато не изгледаме филма.

— Защо не?

— Защото тогава ще имаш по-добри въпроси. — След този загадъчен отговор той седна на ръба на леглото и си наля чаша червено вино. Срязва пържолата си, която бе достатъчно сурова, че да кърви в сърцевината си.

— Моля те, кажи ми, че моята пържолата не е кървава.

— Не е. Ти обичаш месото си добре умъртвено.

— Ха, ха.

Но все пак седнах. Изглеждаше странно да споделяме храна в хотелската стая на Едуард, сякаш сме двама бизнесмени, пътуващи заедно, които просто провеждат делова вечеря. Пържолата беше добра. Подходящо овкусени пържени картофи заемаха почти същото място в чинията колкото и тя. Имаше и малко броколи, които можеха да бъдат скупчени на една страна и игнорирани.

Колата беше сервирана в изстудена чаша за вино, което бе малко прекалено, но пък изглеждаше приятно.

— Филмът ще започне близо до края. Не мисля, че ще имаш никакви проблеми да схванеш сюжета. — Натисна бутона на дистанционното и екранът премигна, заменяйки някаква телевизионна игра със спалня.

Жена с дълга кафява коса лежеше по гръб на кръгло легло. Беше гола или поне това, което виждах от нея, бе голо. От кръста надолу беше скрита от яростно помпаците задни части на тъмнокос мъж.

— Това е порнография. — Даже не се опитах да скрия неверието в гласа си.

— Определено.

Погледнах към Едуард. Режеше пържолата си с ловки, прецизни движения на ръцете. Сдъвка едно парче, отпи от виното и продължи да гледа екрана.

Отново погледнах към „филма“. Към двойката се беше присъединил втори мъж. Беше по-висок от първия, с по-къса коса, но трудно можех да кажа нещо друго, основно, защото се опитвах да не гледам.

Седнах в края на леглото на Едуард с прекрасните пържоли за вечеря и за пръв път се почувствах странно около него. Между нас никога не бе съществувало сексуално напрежение. Някой ден бихме могли да се убием взаимно, но никога нямаше да се целунем. И все пак бях в хотелската стая на мъж и гледах порнофилм, а добрите момичета не правят така.

— Едуард, какво, по дяволите, става?

Той натисна бутон на дистанционното.

— Ето, снимка на лицето.

Обърнах поглед към екрана. Замръзналият образ се взираше в мен. Беше вторият мъж. Беше Алфред.

— О, Боже.

— Познаваш ли го? — попита Едуард.

— Да. — Нямахте смисъл да отричам. Алфред бе мъртъв. Едуард нямаше как да го нарани.

— Име?

— Алфред. Не знам фамилията му.

Той превъртя напред. Образите на екрана се движеха с яростно темпо и правеха интимни неща, които биха били неприлични на всякаква скорост. На бързи обороти изглеждаше по-тъжно. Не само нелепо, но и унижително.

Натисна пауза за втори път. Лицето на жената беше изпълнило екрана, устата — отворена, очите — натежали от сексуална отмала. Косата ѝ бе разпръсната артистично върху копирената възглавница. Би трябвало да е провокативно. Успяваше да не бъде.

— Познаваш ли я?

Поклатих глава.

— Не.

Отново натисна бутона.

— Приближаваме края.

— Ами другият мъж?

— Носи маска на лицето през цялото време.

Маскираният беше яхнал жената изотзад. Хълбоците му покриваха задника ѝ, а бедрото му беше на една линия с нейните. Наведе горната част на тялото си над голия ѝ торс, а ръцете му масажираха горната част на нейните ръце. Изглежда, по-скоро падаше върху нея, отколкото нещо друго. Сякаш почти не правеха секс.

Тя поддържаше цялото му тегло с ръце и колене. Дишаше на пресекулки. Из стаята се разнесе ниско ръмжене. Камерата даде гърба на мъжа в близък план. Кожата се повдигаше на вълнички, сякаш нечия ръка беше раздразнила вътрешната ѝ страна, а след това бе изчезнала. Още вълнички, сякаш нещо се опитваше да си пробие път навън.

Кадър, заснет от по-широк ъгъл, показва мъжа все така надвесен над жената. Вълните по гърба му се увеличаваха. Човек можеше да види, че нещо упражнява натиск върху кожата му и предизвиква достатъчно силни движения, че да могат да се забележат дори и ако беше облечен. Подобни на онези, които бях видяла при Джейсън миналата вечер.

Трябваше да призная, че тази част беше впечатляваща. Бях виждала хора да се превръщат, но никога по този начин. Не и в най-дребните детайли, не и през любовното око на камерата.

Кожата по протежението на гърба му се разкъса, той се изправи назад с ръце, стискащи жената за кръста, и изкрещя. По гърба му в струя се стичаше бистра течност, която напои леглото и жената под него.

Тя го окуражи леко, като помръдна дупето си срещу бедрата му, притискайки се към него, с глава, наведена към леглото.

От гърба му започна да извира черна козина. Ръцете му се стрелнаха към тялото, обхванати от спазми. Отново се наведе над жената, с впити в леглото ръце. Ръцете си бяха просто ръце, след което човешките пръсти пробиха леглото и заразкъсваха белия пълнеж на огромни бразди.

Мъжът сякаш се смали. Козината извираше все по-бързо и по-бързо, а скоростта ѝ придаваше почти течен вид. Маската падна. Лицето му вече бе с неподходяща за нея форма. Камерата я показва в близък план. Имаше нещо артистично в цялата работа... о, по дяволите. Не намирах дума, с която да го опиша.

Мъжът беше изчезнал. Сега един черен леопард яздеше жената и изглеждаше много доволен от това. Леопардът се наведе към нея с разтворени устни и демонстрира блестящите си зъби. Захапа леко гърба на жената, като пусна малко кръв. Тя издаде ниско стенание, а по тялото ѝ пробягна тръпка.

Алфред отново влезе в кадър. Все още беше в човешката си форма. Пропълзя нагоре по леглото и целуна жената. Беше дълга, завършена целувка, пълна с опипващи се езици. Изправи се на колене, без да спира да я целува, като полюшваше тялото си в такт с целувките. Изглеждаше много щастлив да я види.

По гърба му пробягна тръпка и той се откъсна от жената, а ръцете му сграбчиха чаршафите. При него промяната, изглежда, протичаше по-бързо. Камерата даде близък план на една от ръцете му. Под кожата се приплъзваха кости с мокри засмукващи звуци. Мускули и сухожилия се разпъваха и пренареждаха. Кожата се разкъса и потече същата чиста течност. Ръката се промени в оголени нокти преди тъмната козина да я покрие.

Той стоеше на колене, наполовина вълк, наполовина човек, но абсолютен мъжкар. Отметна глава назад и зави. Дълбокият резониращ звук изпълни стаята.

Жената го изгледа с разширени очи. Леопардът скочи от нея и се претърколи на леглото като голяма котка. Сви се на топка в чаршафите, докато само муцуната му остана навън.

Жената легна по гръб с широко разтворени крака. Държеше ръцете си протегнати към човека-вълк, а езикът ѝ пробягваше по устните сякаш наистина се наслаждаваше. Може и така да беше.

Върколакът проникна в нея, при това не нежно. Тя изстена на пресекулки, сякаш това бе най-приятното нещо, което някога бе изпитвала.

Жената стенеше. Или беше много добра актриса, или приближаваше оргазъм. Не бях сигурна кое предпочитам. Добрата игра, струва ми се.

Тя свърши със звук, подобен на нещо средно между писък и вик на удоволствие. Лежеше по гръб на леглото, дишаше на пресекулки, а тялото ѝ сякаш бе течено. Върколакът направи още един потреперващ тласък и прокара нокти по цялата дължина на голото ѝ тяло.

Тя изкрещя, без да се налага да играе. По кожата ѝ потече кръв на алени ручейчета. Леопардът нададе изненадан рев и скочи от леглото. Жената протегна ръце пред лицето, но лапите му ги отблъснаха настрана. Бликна кръв, от едната ръка се виждаше кост на мястото, където ноктите бяха отпрали цялата плът.

Писъците ѝ бяха високи и продължителни, дрезгав крясък след дрезгав крясък толкова бързо, колкото успяваше да си поеме дъх. Острата муцуна на върколака се наведе към лицето ѝ. Пред очите ми изникна споменът за счупената челюст на жертвата на убийство. Но той се насочи към гърлото. Отхапа го, предизвиквайки фонтан от кръв.

Безжизнените очи на жената се взираха в камерата, разширени и блестящи, угасващи в смъртта. По някакъв начин лицето ѝ бе останало чисто. Върколакът отстъпи назад, а от челюстите му капеше кръв. Кървава слюнка падна върху безжизнените черти на жената и потече между очите.

Леопардът скочи обратно на леглото. Почисти лицето ѝ с дълги, сигурни движения на езика. Върколакът продължи да я ближе надолу по тялото и спря над стомаха ѝ. Поколеба се, с едно жълто око,

взиращо се в камерата. Започна да се храни. Леопардът се присъедини към пиршеството.

Затворих очи, но звуците бяха достатъчни. Тежки, влажни, разкъсващи звуци, които изпълниха стаята. Чух се как изричам:

— Спри го.

Звуците спряха и предположих, че Едуард е изключил касетата, но не погледнах, за да проверя. Не вдигнах очи, докато не чух звука от превъртането.

Едуард отрязва парче от пържолата си.

— Ако почнеш да ядеш сега, ще повърна върху теб.

Усмихна се, но остави приборите. Погледна ме. Изражението му бе неутрално, както през по-голямата част от времето. Не можех да кажа дали се е наслаждавал на филма, или е бил отвратен.

— Сега можеш да ми задаваш въпроси — каза той. Гласът му, както обикновено, беше приятен, незасегнат от външни дразнителни.

— Исусе, откъде имаш това нещо?

— От клиент.

— Защо ти го е дал?

— Жената му беше дъщеря.

— О, боже, моля те кажи ми, че не го е гледал.

— Знаеш, че го е гледал. Знаеш, че го е гледал докрай, иначе защо ще ме наема? Повечето бащи не наемат хора, за да убият любовниците на дъщерите им.

— Наел те е да убиеш мъжете?

Едуард кимна.

— Защо ми го показва?

— Защото знаех, че ще ми помогнеш.

— Не съм убийца, Едуард.

— Просто ми помогни да ги идентифицирам. Аз ще свърша останалото. Има ли проблем, ако пийна малко вино?

Кимнах.

Той отпи от виното си. Тъмната течност се раздвижи из чашата, изглеждаше ми доста по-червена, отколкото преди филма. Преглътнах тежко и погледнах настрани. Нямах да повърна. Нямах да повърна.

— Къде мога да открия Алфред?

— Никъде — отвърнах аз.

Той остави внимателно чашата на подноса.

— Анита, разочароваш ме. Мислех, че ще ми помогнеш, след като видиш какво сториха на момичето.

— Не отказвам да сътруднича. Този филм е едно от най-ужасните неща, които съм виждала, а аз съм виждала адски много. Твърде късно е да търсиш Алфред.

— Как така твърде късно?

— Убих го снощи.

По лицето му се разля прекрасна усмивка.

— Винаги правиш работата ми по-лесна.

— Не е нарочно.

Той сви рамене.

— Искаш ли половината от парите? В крайна сметка си свършила половината от работата.

Поклатих глава.

— Не го направих за пари.

— Разкажи ми какво се случи.

— Не.

— Защо не?

Погледнах го.

— Защото ловувах ликантропи и не искам да ти предам някой по погрешка.

— Леопардът заслужава да умре, Анита.

— Не го оспорвам. Въпреки че, технически погледнато, не той уби момичето.

— Бащата иска и двамата. Виниш ли го?

— Не, предполагам, че не.

— Тогава ще ми помогнеш да идентифицирам другия мъж?

— Може би — изправих се. — Трябва да се обадя на някого. Искам още някой да погледне този филм. Може и да е в състояние да помогне повече, отколкото аз.

— Кой?

Поклатих глава.

— Нека най-напред видя дали ще дойде.

Едуард кимна ниско, почти покланяйки се, само с врат.

— Както искаш.

Избрах номера на Ричард по памет. Включи се секретарят.

— Анита е, ако си там, вдигни. Ричард, вдигни. Важно е.

Никой не вдигна слушалката.

— Проклятие! — казах.

— Не е вкъщи? — попита Едуард.

— Имаш ли телефона на „Кафенето на лунатиците“?

Той бавно повтори номера, а аз го набрах. Вдигна някаква жена. Не беше Рейна. Благодарих за това.

— „Кафенето на лунатиците“, на телефона е Поли, с какво мога да ви помогна?

— Трябва да говоря с Ричард.

— Съжалявам, нямаме сервитьори с това име.

— Виж, снощи бях гост на Маркус. Трябва да говоря с Ричард.

Случаят е спешен.

— Не знам. Имам предвид, те всички са заети в задната стаичка.

— Веднага повикай Ричард на телефона.

— Маркус не обича да го безпокоят.

— Поли, нали така? На крак съм повече от тринадесет часа. Ако моментално не извикаш Ричард на телефона, ще дойда и лично ще ти сритам задника. Ясна ли съм?

— Кой е на телефона? — Звучеше леко кисела, но въобще не бе уплашена.

— Анита Блейк.

— О — отвърна тя. — Ще ви дам Ричард веднага, Анита, веднага.

В гласа ѝ се долавяше нотка на паника, която липсваше преди малко. Остави ме на изчакване. Музиката беше компилирана от някой с болно чувство за хумор. „Лунна светлина и рози“, „Синя луна“, „Лунна соната“. Във всяка песен имаше лунен мотив. Бяхме по средата на „Луна над Маями“, когато телефонът отново оживя.

— Да.

— Дай ми го.

— Анита, аз съм. Какво има?

— Аз съм добре, но искам да видиш нещо.

— Можеш ли да ми кажеш какво е?

— Знам, че звучи изтъркано, но не мога по телефона.

— Не си търсиш извинение, за да ме видиш отново, нали? — В гласа му се долавяше закачка.

Нощта бе станала твърде дълга.

— Може ли да се видим?

— Разбира се. Какво не е наред? Гласът ти звучи ужасно.

— Имам нужда от прегръдка, която да изтрие последния час от живота ми. За първото можеш да се погрижиш, щом дойдеш, с второто ще трябва да живея.

— У вас ли си?

— Не. — Погледнах към Едуард и сложих ръка на слушалката.

— Мога ли да му дам номера на хотелската стая?

Той кимна.

Дадох на Ричард номера на стаята и му обясних как да стигне.

— Ще дойда веднага щом мога. — Той се поколеба, след това попита: — Какво си казала на Поли? Почти е изпаднала в истерия.

— Не искаше да те повика на телефона.

— Заплашила си я.

— Аха.

— Беше ли празна заплаха?

— До голяма степен.

— Доминиращите членове на глутницата не отправят празни заплахи към подчинените.

— Аз не съм член на глутницата.

— След снощи си доминираща. Третират те като подивял доминиращ ликантроп.

— Какво означава това?

— Означава, че ако кажеш, че ще нариташ нечий задник, ти вярват.

— О, съжалявам.

— Не се извинявай на мен, извини се на Поли. Ще пристигна, преди да успееш да я успокоиш.

— Не ми я давай, Ричард.

— Така става, като гориш от желание да влезеш в конфликт. Хората се плашат от теб...

— Ричард...

На линията се появи подсмърчащ женски глас. Прекарах следващите петнадесет минути да убеждавам плачещата върколачка, че няма да я нараня. Животът ми ставаше твърде странен, дори и по моите стандарти.

[1] Създадена през 1986 г. от Джон Уагнър за старта на поздравителните картички „Шуубокс“ на Холмарк, Максин е свадлива лелка с хапливо чувство за хумор. От тогава насам са продадени над 220 милиона картички с лика ѝ. Тя е единственият герой от поздравителна картичка, превърнал се във феномен на поп културата в САЩ. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 19

Ричард грешеше. Не почука на вратата, докато бях на телефона и успокоявах Поли. Беше ми толкова благодарна, че съм ѝ простила грубостта, че чак беше срамно. От слушалката извираха вълни на покорство. Затворих.

Едуард ми се хилеше. Беше се преместил на едно от креслата.

— Нима прекара последните двадесет минути да успокояваш върколачка, че няма да я нараниш?

— Да.

Той се изсмя, силен, рязък звук. Усмивката изчезна, оставяйки нещо като трептящо сияние по лицето му. Очите му проблясваха с нещо по-мрачно от хумор. Не бях сигурна какво си мисли, но не беше приятно.

Отпусна се надолу по креслото, основата на черепа му бе подпряна на облегалката, ръцете — скръстени върху стомаха, а глезените кръстосани. Изглеждаше, сякаш се чувства крайно удобно.

— Как стана така, че се превърна в ужас за малките добри върколачета?

— Не мисля, че са свикнали с хора, които стрелят по тях и ги избиват. Поне не и още при запознанството.

Очите му горяха, изпълнени с някакъв мрачен хумор.

— Отиде там и уби някого още при първата си вечер? По дяволите, Анита, аз бях там три пъти и още не съм убил никого.

— От колко време си в града?

Той ме изгледа за момент.

— Това просто неангажиращ въпрос ли е или ти трябва да знаеш?

Беше ми минало през ума, че Едуард е в състояние да убие осем ликантропи и да не остави следа. Ако имаше човек, който е способен на подобно нещо, това бе той.

— Трябва да знам.

— Утре става седмица. — Очите му бяха станали празни. Бяха студени и далечни като очите на ликантропите от предната вечер. Има повече от един начин да се превърнеш в хищник. — Естествено, ще трябва да приемеш думата ми на доверие. Можеш да провериш на рецепцията, но пък е възможно да съм сменил хотелите.

— Защо би ме излъгал?

— Защото ми харесва.

— Не лъжата ти харесва.

— А какво ми харесва?

— Да знаеш нещо, което аз не знам.

Той присви леко рамене, което не беше особено лесно в позицията му, отпуснат на стола. Направи го така, че да изглежда грациозно.

— Егоистично е от твоя страна.

— Не само от мен. Обичаш да пазиш тайни заради самото удоволствие от това.

Тогава се усмихна бавно и мързеливо.

— Наистина ме познаваш добре.

Бях започнала да му казвам, че сме приятели, но погледът в очите му ме спря. Взираше се малко прекалено усилено. Изглежда, ме изучаваше, сякаш никога преди това не ме е виждал истински.

— Какво си мислиш, Едуард?

— Че би могла да се окажеш предизвикателство, което да си струва.

— Какво би трябвало да означава това?

— Знаеш колко обичам предизвикателствата.

Изгледах го.

— Имаш предвид да се изправиш срещу мен, за да видим кой е по-добър? — Направих го да звучи като въпрос. Не ми даде отговора, който исках.

— Да.

— Защо?

— Няма да го направя. Познаваш ме — няма пари, няма убийство, но би било... интересно.

— Не започвай да се държиш странно с мен, Едуард.

— Просто за пръв път се чудя дали би спечелила.

Плашеше ме. Бях въоръжена, а той не изглеждаше като да има оръжие, но Едуард винаги е въоръжен.

— Не го прави, Едуард.

Изправи се с едно плавно движение. Ръката ми посегна към пистолета. Бях го извадила наполовина от кобура, когато осъзнах, че единственото, което е направил е да седне. Издишах неспокойно и пуснах пистолета обратно.

— Не си играй с мен, Едуард. Някой от нас ще пострада, ако го направиш.

Той разпери широко ръце.

— Никакви игри повече. Ще ми се да знам кой от нас е по-добър, Анита, но не дотолкова, че да те убия.

Отпуснах ръката си. Ако Едуард кажеше, че ще ме убие тази вечер, значи го имаше предвид. Ако някога наистина се изправехме един срещу друг, първо щеше да ми каже. Едуард обича да е спортсмен в тези случаи. Да изненадаш жертвата си улесняваше нещата твърде много.

На вратата се почука. Подскочих. Нервна? Кой, аз ли? Едуард продължаваше да стои, сякаш не е чул нищо, и да се вира в мен със странните си очи. Отидох до вратата. Беше Ричард. Прегърна ме, а аз му позволих. Притиснах се към гърдите му и бях съвсем наясно, че не мога да извадя пистолет особено бързо, докато го правя.

Отдръпнах се първа и го притеглих в стаята. Изгледа ме въпросително. Поклатих глава.

— Помниш ли Едуард?

— Анита, не ми каза, че все още се срещаш с Ричард. — Гласът на Едуард беше приятен, нормален, сякаш не се беше чудил току-що какво ли ще е да ме убие. Лицето му бе открито, приятно. Премина през стаята с протегнатата ръка. Беше невероятен актьор.

Ричард стисна ръката му, но изглеждаше леко объркан. Погледна ме.

— Какво става, Анита?

— Можеш ли да нагласиш филма?

— Ако ми позволиш да ям, докато върви. Пържолата ми започва да изстива — отвърна Едуард.

Преглътнах тежко.

— Беше гледал филма и преди това, и все пак поръча пържоли. Защо?

— Може би, за да проверя дали можеш да ядеш, след като го гледаш.

— Ама че си мръсник.

Той просто се усмихна.

— Какъв филм? — попита Ричард.

— Изяж си пържолата, Едуард. Ще го гледаме, след като приключиш.

— Толкова ли те притесни?

— Млъкни и яж.

Той седна на ръба на леглото и започна да реже месото. Беше червено. От него се процеждаше кръв. Отправих се към банята. Не ми беше лошо, но ако трябваше да го гледам как яде, най-вероятно щеше да ми стане.

— Ще се скрия в банята. Ако искаш обяснение, се присъедини към мен.

Ричард погледна към Едуард, а след това обратно към мен.

— Какво става?

Издърпах го в банята и затворих вратата зад нас.

Пуснах студената вода в мивката и напръсках лицето си.

Той ме хвана за раменете и започна да ги масажира.

— Добре ли си?

Поклатих глава, а по лицето ми се стичаше вода. Напипах една хавлия и я притиснах към лицето си за около минута. Едуард не ме беше предупредил, защото обичаше да шокира хората. А предупреждението би намалило удара. Каква част от удара исках да понесе Ричард?

Обърнах се към него, все още стискайки хавлията в ръце. Изглеждаше притеснен, целият изпълнен с любяща загриженост. Не исках да изглежда така. Наистина ли бях казала „да“ само преди осем часа? Изглеждаше все по-малко и по-малко реално.

— Филмът е порно.

Изглеждаше изумен. Добре.

— Порно? Ти сериозно ли?

— Смъртоносно сериозно.

— Защо е нужно да го гледам? — Изглежда, внезапно му мина друга мисъл. — Защо си го гледала заедно с него?

В гласа му се долавяше съвсем лека гневна нотка.

Тогава се разсмях. Смях се, докато не ми потекоха сълзи и не останах без дъх до степен да не мога да говоря.

— Какво е толкова смешно? — Звучеше леко възмутен.

Когато най-сетне можех да говоря, без да се задъхвам, му казах:

— Можеш да се страхуваш от Едуард, но никога не ревнувай от него.

Смехът беше помогнал. Чувствах се по-добре, по-малко мръсна, по-малко засрамена, дори по-малко ужасена. Погледнах го. Все още носеше зеления пуловер, който по-рано се бе озовал на кухненския ми под. Изглеждаше прекрасно. Осъзнах, че същото не важи за мен. Бях облечена с твърде голямото горнище, изцапано с кръв, с дънки и гуменки. Бях изгубила няколко точки в играта на привлекателност. Поклатих глава. Имаше ли значение? Не, просто отлагах. Не исках да се връщам обратно. Не исках да гледам филма отново. Определено не исках да стоя в същата стая с човека, за когото можех да се омъжа и да го наблюдавам как гледа порнофилм. Дали да не му разкажа края предварително?

Дали щеше да го развълнува, преди нещата да се объркат? Гледах съвсем човешкото му лице и се чудех.

— Във филма участват ликантропи и човек.

— Продават ли се вече?

Беше мой ред да се изненадам.

— Знаеш за филма? Каза „се“. Нима са повече от един?

— За съжаление. — Подпря се на вратата и се приплъзна надолу, така че да седне по индиански на пода. Ако опънеше краката си, нямаше да има място и за двама ни.

— Обясни ми, Ричард.

— Идеята беше на Рейна — каза той. — Убеди Маркус да нареди на някои от нас да участват.

— Ти... — даже не можех да го произнеса.

Той поклати глава. Някакъв възел в гърдите ми се отпусна.

— Рейна се опита да ме изправи пред камерите. Тези, които трябва да крият самоличността си, използват маски. Аз отказах.

— Маркус нареди ли ти?

— Да. Тези проклети филми са една от основните причини да започна да се издигам в глутницата. Всеки по-висшестоящ в йерархията може да ми нарежда какво да правя. Ако Маркус го одобри, могат да ти наредят да правиш почти всичко, стига да не е незаконно.

— Чакай. Филмите не са незаконни, така ли?

— Содомията е незаконна в някои щати, но ние някак си се промъкваме покрай пукнатините в закона.

— И няма нищо друго незаконно в тях? — попитах аз.

Той се втренчи в мен.

— Какво в този филм те кара да изглеждаш толкова уплашена?

— Това е снъф^[1].

Той просто ме гледаше, без да променя изражението си, сякаш очакваше да кажа още нещо. Когато не го направих, заяви:

— Не говориш сериозно.

— Иска ми се да беше така.

Той поклати глава.

— Дори Рейна не би направила подобно нещо.

— Поне доколкото видях, нея я нямаше във филма.

— Но Маркус не би одобрил подобно нещо, не и подобно нещо.

Той се изправи, като използваше само краката си и стената. Отиде до края на банята и се върна обратно. Мина покрай мен и удари стената с ръка. Тя издаде кънтящ звук.

Никога не го бях виждала толкова ядосан, колкото когато се обърна.

— В страната има и други глутници. Не е нужно да сме били непременно ние.

— Алфред участваше във филма.

Облегна гърба си на далечната стена и отново я удари с длани.

— Не мога да повярвам.

Едуард почука на вратата.

— Филмът е готов.

Ричард рязко отвори вратата и нахлу в стаята като буря. За пръв път усетих част от онази неземна енергия да се излъчва от него.

Очите на Едуард се разшириха.

— Направила си му предварителен преглед?

Кимнах.

Стаята тънеше в мрак с изключение на телевизора.

— Оставям леглото на вас, влюбени птички. Аз ще поседна тук.
— Той отново се настани на стола, с изправен гръб, втренчен в нас. —
Не ми обръщайте внимание, ако ви се прииска.

— Млъкни и пусни филма — отвърнах му аз.

Ричард седна на края на леглото. Количката на румсървиса липсваше, заедно с обилното ядене. Страхотно, една причина по-малко да повърна. Ричард сякаш се беше поуспокоил. Изглеждаше достатъчно нормално, както беше седнал. Приливът на енергия беше изчезнал толкова чисто, че се чудех дали не съм си въобразила. Погледнах към Едуард. Наблюдаваше Ричард, сякаш последният бе направил нещо интересно. Не си бях въобразила.

Замислих се дали да не включа светлините, но не го направих. Мракът изглеждаше по-подходящ за това, което следваше.

— Едуард.

— Време е за шоу — каза той. Натисна бутона на дистанционното и всичко започна отначало.

Ричард се стегна при първия образ. Дали беше разпознал другия мъж? Не го попитах, не още. Нека първо го изгледаше, въпросите след това.

Не исках да стоя на леглото с любимия си, докато тази мръсотия вървеше. Може би не се бях замисляла напълно какво може да означава сексът за Ричард. Означаваше ли превръщане? Содомия? Надявах се, че не, и не бях сигурна как да разбере, без да попитам, а не исках да питам. Ако отговорът за содомията беше положителен, сватбата се отменяше.

В крайна сметка минах пред екрана и седнах на другия стол до Едуард. Не исках да гледам филма отново. Очевидно същото важеше и за него. И двамата наблюдавахме как Ричард го гледа. Не бях сигурна какво очаквах да видя и дори какво исках да видя. Лицето на Едуард не изразяваше нищо. Очите му се затвориха по средата на действието. Не се отпусна пак на стола. Изглеждаше заспал, но знаех, че не е така. Беше наясно с всичко, което се случваше в стаята. Не съм сигурна, че Едуард въобще някога спеше.

Ричард гледаше сам. Седеше на края на леглото с ръце, притиснати една в друга и прегърбени рамене. Очите му блестяха, отразяваха светлината от телевизора. Почти можех да наблюдавам действието върху лицето му. Над горната му устна блестеше пот. Той я

изтри и видя, че го наблюдавам. Изглеждаше засрамен, а след това ядосан.

— Не ме гледай, Анита. — Гласът му бе задавен от нещо повече от емоция, или по-малко.

Не можех да се преструвам, че спя като Едуард. Какво, по дяволите, се очакваше да направя? Изправих се и тръгнах към банята. Старателно не поглеждах към екрана, но трябваше да мина пред него. Усецах, че Ричард ме следи, докато се движа. Очите му, приковани в гърба ми, накараха кожата ми да ме засърби. Изтрих в дънките си внезапно изпотилите се длани. Обърнах се бавно, за да го погледна.

Гледаше към мен, а не към филма. На лицето му бяха изписани ярост — гняв е твърде мека дума — и омраза. Не смятах, че е ядосан на мен. Тогава кой оставаше? Рейна, Маркус... или бе ядосан на себе си?

Писькът на жената го накара да извърне глава към филма. Наблюдавах как лицето му преbledня, докато приятелят му я убиваше. Яростта разцъфна на лицето му и разтвори устните му в нечленоразделен вик. Падна на колене и покри лицето си с ръце.

Едуард се беше изправил. Хванах движението с крайчеца на окото си и го видях да държи пистолет, който се бе появил магически отнякъде. Аз държах браунинга. Гледахме се един друг над коленичилото тяло на Ричард.

Ричард се беше претърколил в почти ембрионална поза и бавно се люлееше напред-назад. От екрана се носеха звуците на разкъсвана плът. Той вдигна шокираното си лице, мярна случващото се там и пропълзя към мен. Отдръпнах се от пътя му, без да срещна съпротива. Той продължи към банята.

Вратата се затръшна и след няколко секунди се чуха звуци от повръщане.

С Едуард стояхме в стаята и се гледахме. Оръжията ни все още бяха извадени.

— Посегна за оръжието си толкова бързо, колкото и аз. Не беше така преди две години.

— Бяха две трудни години — отвърнах му.

Той се усмихна.

— Повечето хора нямаше да ме видят да се движа в мрака.

— Нощното ми зрение е отлично.

— Ще го запомня.

— Нека обявим примирие за тази вечер, Едуард. Твърде съм уморена, за да се занимавам с това.

Той кимна веднъж и затъкна пистолета зад гърба си.

— Не извади оръжието оттам — отбелязах аз.

— Да, не го извадих оттам.

Прибрах браунинга в кобура и почуках на вратата на банята. Признавам си, че не се извърнах изцяло. Точно в момента не се чувствах комфортно с Едуард зад гърба си.

— Ричард, добре ли си?

— Не — гласът му звучеше дълбоко и пресипнало.

— Може ли да вляза?

Последва дълга пауза, след което ми отвърна:

— Може би ще е по-добре да го направиш.

Отворих вратата внимателно, понеже не исках да го ударя. Все още беше коленичил над тоалетната с наведена глава, а дългата му коса прикриваше лицето. В едната си ръка държеше купчина смачкана тоалетна хартия. Във въздуха се носеше острата, сладникава миризма на повръщано.

Затворих вратата и се облегнах на нея.

— Мога ли да помогна?

Той поклати глава.

Пригладих косата му на една страна. Той се отдръпна от мен, сякаш го бях изгорила. Озова се свит в ъгъла, приклекен между стената и ваната. Изразът на лицето му бе див и паникьосан.

Коленичих пред него.

— Моля те, не ме докосвай!

— Добре, няма да те докосвам. Сега ми кажи какво не е наред?

Той не искаше да ме погледне. Очите му шареха из банята, без да се спират на нищо, но определено ме избягваха.

— Говори ми, Ричард.

— Не мога да повярвам, че Маркус знае. Не може да знае. Той не би го позволил.

— Възможно ли е Рейна да го е направила без неговото знание?

Той кимна.

— Тя е истинска кучка.

— Забелязах.

— Трябва да кажа на Маркус. Той няма да повярва. Може да се наложи да види филма. — Думите му бяха почти нормални, но гласът все още бе накъсан, тънък, паникьосан. Ако продължаваше в същия дух, щеше да хипервентилира.

— Поеми си бавно и дълбоко въздух, Ричард. Всичко е наред.

Той поклати глава.

— Не е. Смятах, че си ни видяла в най-лошата ни светлина — разсмя се високо и горчиво. — О, боже, сега наистина ни видя.

Посегнах към него, да го успокоя, да направя нещо.

— Не ме докосвай! — изкрещя ми той.

Озовах се с гръб, притиснат към далечната стена. Това беше най-голямото разстояние, на което можех да се отдалеча, без да напускам стаята.

— Какво, по дяволите, ти става?

— Желая те, сега, тук, след като видях това.

— Възбуди те? — Направих го да прозвучи като въпрос.

— Господ да ми е на помощ — отвърна той.

— Това ли представлява сексът за вас, не убийството, а преди това?

— Може да е това, но не е безопасно. В животинската си форма сме заразни. Знаеш го.

— Но е изкушаващо.

— Да. — Той припълзя към мен и аз почувствах, че се отдръпвам. Отново застана на колене и ме загледа. — Аз не съм просто мъж, Анита. Аз съм това, което съм. Не те моля буквално да прегърнеш другата половина, но трябва да я видиш. Трябва да знаеш какво е или между нас няма да се получи. — Той изучаваше лицето ми. Или вече си промени мнението?

Не знаех какво да му отговоря. Очите му вече не изглеждаха диви. Бяха станали мрачни и дълбоки. В погледа му, в лицето му, имаше горещина, която нямаше нищо общо с ужаса. Той застана на четири крака, движението бе достатъчно да го приближи до мен. Взирах се в лицето му само от няколко сантиметра. Изпусна дълга настръхваща въздишка и кожата ми защита от енергия. Остави ме задъхана. Другостта му се удряше в мен като разбиващи се вълни. Притисна ме до стената като невидима ръка.

Той се наклони към мен и устните ни почти се докоснаха, после се извърна. Дъхът му пареше встрани на лицето ми.

— Помисли си как може да бъде. Да правиш любов по този начин, да чувстваш тръпките на силата по кожата си, докато съм в теб.

Исках да го докосна и същевременно се страхувах да го направя. Той се отдръпна назад достатъчно, за да ме гледа в очите, достатъчно близо, за да ме целуне.

— Ще е толкова хубаво. — Устните му се докоснаха до моите. Прошепна следващите думи в устата ми, като някаква тайна: — И цялото това желание идва от гледката на кръвта и смъртта, и представата за страха ѝ.

Изправи се, сякаш някой го дръпна с конци. Беше бързо като магия. Накара Алфред да изглежда бавен.

— Това съм аз, Анита. Мога да претендирам, че съм човек. Подобър съм от Маркус, но е просто игра.

— Не. — Гласът ми беше само шепот. Преглътна достатъчно силно, че да го чуя.

— Трябва да вървя.

Предложи ми ръката си. Осъзнах, че така, както съм застанала, не може да отвори вратата, не и без да ме удари с нея.

Знаех, че ако откажа ръката му, нещата ще приключат. Той никога няма да ме попита отново и аз никога няма да кажа „да“. Поех я. Той изпусна дълга въздишка. Кожата му бе гореща на допир, почти изгаряща. Изпращаше малки шокови вълни по дланта ми. Да го докосвам с цялата тази сила, освободена в стаята, беше твърде изумително, за да се опише с думи.

Вдигна ръката ми към устата си. Не я целуна, а по-скоро се зарови в нея, потърка я в бузата си, прокара език по китката ми. Пусна я толкова рязко, че залитнах назад.

— Трябва да изляза оттук, веднага. — По лицето му отново беше избила пот.

Той пристъпи в стаята. Този път осветлението беше включено. Едуард седеше на стола с ръце, отпуснати в скута. Не се виждаше оръжие. Стоях на вратата на банята и чувствах как силата на Ричард се извива и изпълва външната стая като дълго задържана вода. Едуард показва впечатляващо самообладание и не посегна към пистолета си.

Ричард се отправи към вратата, а човек почти можеше да почувства вълните от придвижването му във въздуха. Спря се с ръка на бравата.

— Ще кажа на Маркус, ако мога да го хвана насаме. Ако Рейна се намеси, ще трябва да измислим нещо друго.

Хвърли ми един последен поглед, след което изчезна. Почти очаквах да побегне надолу по коридора, но не го направи. Самоконтрол в най-висша форма.

Двамата с Едуард стояхме на вратата и го наблюдавахме как изчезва зад ъгъла. Той се обърна към мен.

— Ти се срещаш с това.

Само няколко минути по-рано щях да се обидя, но кожата ми вибрираше с остатъците от силата на Ричард. Повече не можех да се преструвам. Беше ме помолил да се омъжа за него и аз се бях съгласила. Но не бях разбрала, не и наистина. Той не беше човек. Напълно и наистина, не беше.

Въпросът бе колко голямо значение имаше това? Отговорът: нямах ни най-малка представа.

[1] Филм, в който се показват извратени сексуални действия, завършващи с истинската смърт на някой от участниците. — Бел. прев.

↑

ГЛАВА 20

Проспах неделната утрин и пропуснах църквата. Не успях да се прибера преди седем сутринта. Нямах начин да успея за службата в десет. Господ със сигурност разбираше нуждата от сън, даже и при положение, че на него не му се налагаше да спи.

Късният следобед ме завари във Вашингтонския университет. Бях в офиса на д-р Луис Фейн, Луи за приятелите. Ранната зимна вечер изпълваше небето с пухкави розови облаци. През единствения прозорец на офиса му, като осветен екран за облаците, се показваха ивици небе. Оценили го бяха на прозорец. Повечето докторанти нямаха. Докторантите са ниско ценени на територията на колежа.

Луи стоеше с гръб към прозореца. Беше включил лампата на бюрото и тя създаваше басейн от златиста топлина срещу приближаващата нощ. Да стоим в този последен басейн от светлина изглеждаше по-интимно, отколкото би трябвало. Последна твърдина срещу мрака. Господи, днес бях обзета от меланхолия.

В офиса на Луи цареше съответният безпорядък. Едната стена бе заета от пода до тавана с етажерки, отрупани с учебници по биология, есета за природата и пълен комплект от книгите на Джеймс Херийт. Скелетът на малък кафяв прилеп беше сложен зад стъкло и окачен на стената до дипломата му. На вратата му имаше плакат с видовете прилепи, подобен на онези, които човек купува за хранилките за птици. Нали знаете, от типа „Често срещаните птици в източната част на Мисури“. Докторатът на Луи беше за адаптирането на малкия кафяв прилеп към обитаваните от хора територии.

Лавиците бяха изпълнени със сувенири, черупки от миди, парчета вкаменено дърво, шишарки, дървесна кора с изсъхнали лишеи по нея. Всички късчета и парченца, които биолозите неизменно събират.

Луи е висок около метър и шестдесет и седем, с очи, черни като моите. Косата му е права и хубава и стига малко под раменете. Не беше модна прическа като на Ричард. По-скоро изглеждаше, сякаш

напоследък не му е оставало време да си подреже косата. Имаше квадратно лице, леко телосложение и изглеждаше някак безобидно. Но по ръцете му играеха мускули, докато скръстваше пръстите си и вдигаше поглед към мен. Даже и да не беше плъхолак, пак не бих му предложила да се пробваме на канадска борба.

Беше дошъл в неделя специално, за да разговаря с мен. И за мен това беше свободният ден. Беше първият уикенд от месеци насам, в който с Ричард не бяхме разговаряли дори по телефона. Той се бе обадил и бе отменил уговорката ни, заявявайки, че става дума за работи на глутницата. Нямах възможността да задам въпроси, защото човек не може да спори с телефонния си секретар. Не му се обадох. Не бях готова да разговарям с него, не и след снощи.

Тази сутрин се чувствах като глупачка. Бях казала „да“ на предложението на някой, когото не познавах. Познавах онова, което Ричард ми бе показал, външното му лице, но отвътре имаше цял нов свят, в който едва почвах да надниквам. — Какво смятате ти и професорите за отпечатъците, пратени от полицията?

— Смятаме, че е вълк.

— Вълк? Защо?

— Определено е голям представител на семейство кучета. Не е куче, остава да е вълк.

— Даже ако допуснем, че хищническият крак е примесен с човешки?

— Даже тогава.

— Възможно ли е да е Пеги Смиц?

— Пеги можеше да се контролира много добре. Защо би убила някого?

— Не знам. Защо би убила някого?

Луи се облегна назад в стола си. Той изскърца под тежестта му.

— Добър въпрос. Пеги беше пацифист до степената, която глутницата ѝ позволяваше.

— Не се ли биеше?

— Не, освен, ако не я принудеха.

— Беше ли високо в йерархията на глутницата?

— Не трябва ли да задаваш тези въпроси на Ричард? Той е прекият наследник на трона, ако мога да се изразя така.

Просто го изгледах. Нямах да извърна поглед, сякаш се чувствам виновна за нещо.

— Подушвам неприятности в Рая — каза той.

Игнорирах подхвърлянето. Работа, имахме да обсъждаме работа.

— Съпругът на Пеги дойде да ме види. Искаше да я потърся. Не знаеше за останалите липсващи ликантропи. Защо Пеги не му е казала?

— Много от нас опазват връзките си, преструвайки се, че не са това, което са. Обзалагам се, че Пеги не е обсъждала делата на глутницата със съпруга си.

— Колко е трудно да се преструваш?

— Колкото по-добре се контролираш, толкова е по-лесно.

— Тоест може да се направи.

— Искаш ли да прекараш живота си, преструвайки се, че не вдигаш зомбита? Никога да не говориш за това? Никога да не го споделяш? Съпругът ти да се срамува от факта или да му се повдига?

Почувствах как лицето ми пламва. Исках да го отрека. Не бях засрамена или отвратена от Ричард, но не се чувствах удобно. Не се чувствах достатъчно удобно, че да протестирам.

— Не звучи като особено приятен начин да живееш — казах аз.

— Не е.

В стаята надвисна тежко мълчание. Ако смяташе, ще си разкрия картите, грешеше. Когато всичко останало отиде по дяволите, се съсредоточете върху работата.

— Днес полицията обиколи целия район, в който бе открито тялото. Сержант Стор каза, че не са открили нищо, освен още няколко отпечатъка и малко кръв.

Истината беше, че бяха открили няколко пресни следи от сачми от пушка в дърветата около мястото на убийството, но не бях сигурна, че ми е разрешено да споделям информацията с общността на ликантропите. Това беше работа на полицията. Лъжех и пред двете страни. Не изглеждаше като особено удачен начин да провеждаш разследване на убийство или случай с изчезнал човек.

— Ако полицията и глутницата споделят информация, може и да разрешим този случай.

Той сви рамене.

— Това не е моя работа, Анита. Аз съм просто индианец, не вожд.

— Ричард е вожд — отвърнах аз.

— Не и докато Маркус и Рейна са живи.

— Не смятах, че Ричард трябва да се бие с нея за господство над глутницата. Мислех, че това спорът му е с Маркус.

Луи се разсмя.

— Ако смяташ, че Рейна ще позволи Маркус да загуби и няма да се намеси да му помогне, значи не си я срещала.

— Срещала съм я. Просто смятах, че да помогне на Маркус ще е срещу законите на глутницата.

Той отново сви рамене.

— Не знам за законите на глутницата, но познавам Рейна. Ако Ричард се заиграе с нея, може дори да му помогне да победи Маркус, но той ясно даде да се разбере, че не я харесва.

— Ричард каза, че идеята за порното с ликантропи е нейна?

Очите на Луи се разшириха.

— Ричард ти е разказал за това?

Кимнах.

— Изненадан съм. Той се срамуваше от самата идея. Рейна гореше от желание да участват заедно. Мисля, че се опитваше да го съблазни, но беше сбъркала в преценката си. Ричард е твърде затворен, за да реши да прави секс пред камера.

— Рейна е участвала в някои от филмите?

— Така съм чувал.

— Някой от плъхолаците появява ли се в тях?

Той поклати глава.

— Рафаел го забрани. Ние сме една от малкото групи, които отказаха да участват.

— Рафаел е добър човек.

— И добър плъх — добави Луи.

Усмихнах се.

— Да.

— Какво става с теб и Ричард?

— Какво имаш предвид?

— Беше ми оставил съобщение на секретаря. Каза, че има голяма новина, отнасяща се до теб. Когато се видяхме лично, ми каза, че не е

нищо важно. Какво се е случило?

Не знаех какво да отговоря. Напоследък ми се случваше често.

— Мисля, че новината трябва да дойде от Ричард.

— Той спомена нещо от рода, че било твое право да решиш и не можел да говори за това. Ти пък ми казваш, че е негова работа и не можеш да говориш за това. Ще ми се един от вас да говори с мен.

Отворих уста, затворих я и въздъхнах. Имах въпроси, които се нуждаеха от отговори, но Луи беше преди всичко приятел на Ричард и чак след това мой. Лоялност и прочие. Но кого друго можех да попитам, по дяволите? Ървинг? Той си имаше достатъчно неприятности с Ричард.

— Чух Ричард и Рафаел да говорят за контролиране на зверовете си. Това означава промяната, нали?

Той кимна.

— Да. — Изглежда ме, а очите му се присвиха. — Ако си чула Ричард да говори за звяра си, значи е бил близо до превръщането. Какво се случи снощи?

— Ако Ричард не ти е казал, Луи, не смятам, че аз мога.

— Слуховете твърдят, че си убила Алфред. Вярно ли е?

— Да.

Погледна ме, сякаш очакваше нещо повече, после сви рамене.

— На Рейна няма да ѝ хареса.

— И Маркус не изглеждаше особено доволен.

— Но той няма да ти скочи в някоя тъмна уличка. А тя ще го направи.

— Защо Ричард не ми го каза?

— Ричард е един от най-добрите приятели, които имам. Той е лоялен, честен, грижовен, от типа „най-добрият космат бойскаут на света“. Ако има някакъв недостатък, той е, че очаква другите хора да са лоялни, честни и грижовни.

— Все пак след всичко, което е видял от Маркус и Рейна, едва ли смята, че те са приятни хорица?

— Знае, че не са приятни, но има проблем да ги види като зли. В крайна сметка, Анита, Маркус е неговият алфа мъжкар. Ричард уважава властта. От месеци се опитва да договори някакъв компромис с него. Не иска да го убива. Маркус няма подобни скрупули спрямо Ричард.

— Ървинг ми каза, че Ричард е победил Маркус, можел е да го убие, но не го е направил. Вярно ли е?

— Опасявам се, че да.

— Мамка му!

— Аха, казах на Ричард, че трябваше да го убие, но той никога не е убивал никого. Вярва, че всеки живот е ценен.

— Всеки живот е ценен — отвърнах аз.

— Някои животни просто са по-ценни от други — каза Луи.

Кимнах.

— Така е.

— Ричард промени ли се пред теб снощи?

— Боже, ти си неумолим.

— Сама каза, че това е едно от по-добрите ми качества.

— Обикновено е. — Беше все едно да те подхване Рони. Тя също никога не се отказваше.

— Промени ли се за теб?

— Би могло да се каже.

— И ти не можа да го понесеш. — Беше директно заявление.

— Не съм сигурна, Луи. Просто не съм сигурна.

— По-добре да разбереш сега.

— Предполагам, че да.

— Обичаш ли го?

— Не е твоя работа, мамка му.

— Обичам Ричард като брат. Ако ще му изтръгнеш сърцето и ще го сервираш на поднос, бих искал да знам отсега. Ако си тръгнеш, аз ще съм този, който ще му помага да събере парчетата.

— Не искам да нараня Ричард — отвърнах аз.

— Вярвам ти.

Той просто ме гледаше. Лицето му изразяваше огромно спокойствие, сякаш можеше да чака цяла нощ, за да отговоря на въпроса му. Луи беше по-търпелив, отколкото аз някога щях да бъда.

— Да, обичам го. Доволен ли си?

— Обичаш ли го достатъчно, че да прегърнеш косматата му страна? — Очите му се взираха в мен, сякаш щяха да прегорят дупка в сърцето ми.

— Не знам. Ако беше човек... проклетие.

— Ако беше човек, може би щеше да се ожениш за него? —
Беше достатъчно мил, че да го зададе като въпрос.

— Може би — отвърнах аз.

Но не беше „може би“. Ако Ричард беше човек, щях да съм една много щастлива сгодена жена. Естествено, имаше и друг мъж, който не беше човек и известно време се беше опитвал да ме накара да излизам с него. Жан-Клод беше казал, че Ричард е човек, колкото е и той. Не му бях повярвала, но вече започвах. Изглежда дължах извинение на Жан-Клод. Не че някога щях да му го призная.

— Вчера в офиса ми дойде една писателка, Елвира Дрю. Пише книга за превръщачите. Звучи законно и може да е позитивна презентация — обясних му за вида на книгата.

— Всъщност звучи добре — отвърна той. — Къде се вписвам аз?

— Познай.

— Липсва й интервю с плъхолак.

— Бинго.

— Не мога да си позволя да се разкрия, Анита. Знаеш го.

— Не е нужно да си ти. Има ли някой сред вас, който би искал да се срещне с нея?

— Ще поразпитам.

— Благодаря ти, Луи — изправих се.

Той също стана и ми протегна ръка. Ръкостискането му беше твърдо, но не много силно точно каквото трябва. Зачудих се колко ли е бърз и колко ли ще му е лесно да смаже ръката ми на пихтия. Вероятно е било изписано на лицето ми, защото той каза:

— Може би е по-добре да спреш да се виждаш с Ричард, докато си изясниш нещата.

Кимнах.

— Да, може би.

За момент постояхме в мълчание. Изглежда нямаше какво повече да си кажем, така че си тръгнах. Бяха ми свършили остроумните отговори, не се сецах дори за някоя хубава шега. Едва се бе смрачило и бях уморена. Достатъчно уморена, че да ида вкъщи, да се промъкна в леглото и да се скрия. Вместо това се отправих към „Кафенето на лунатиците“. Щях да се опитам да убедя Маркус да ми позволи да разговарям с полицията. Осем липсващи, един мъртъв човек. Не беше нужно да са свързани. Но ако ставаше дума за върколак, тогава той или

пък Рейна щяха да знаят кой извършва убийствата. Щяха ли да ми кажат? Може би да, може би не, но трябваше да попитам. На мен щяха да кажат неща, по-близки до истината, отколкото на полицаите. Забавно, как всички чудовища ми се доверяваха, но не и те двамата. Човек започваше да се чуди защо се чувстваха толкова комфортно край мен.

Аз вдигах зомбита и убивах вампири. Коя бях, че да хвърлям камъни?

ГЛАВА 21

Крачех сама по тротоара в университетското градче към колата си. Вървах от едно езерце светлина към следващото. Дъхът ми излизаше като мъгла на светлината на уличните лампи. Беше свободната ми вечер, затова бях облечена изцяло в черно. Бърт не ми позволяваше да нося черно на работа. Твърдеше, че създава погрешно впечатление — твърде сурово — свързвано със злата магия. Ако се беше постарал да направи някакво проучване, щеше да разбере, че червеното, бялото и една камара други цветове също се използват в злите ритуали. Зависеше от религията. Беше много англосаксонско от негова страна да забрани само черното.

Черни дънки, черни въздушни найкове със синьо лого, черен пуловер и черен тренчкот. Даже пистолетите и кобурите ми бяха черни. Тази вечер просто бях изцяло едноцветна. Носех и сребро, но беше скрито под пуловера; кръст и по един нож на всяка предмишница. Отивах в „Кафенето на лунатиците“. Щях да се опитам да убедя Маркус да ми позволи да споделя информация с полицията. Липсващите ликантропи, даже онези като Пеги Смиц, които не искаха тайната им да бъде разкрита, вече бяха отвъд негативната публичност. Бяха мъртви. Трябваше да са. Няма начин да задържиш осем превръщачи против волята им за толкова дълъг период. Не и живи.

Нямаше да пострадат, ако съобщим на полицията, а имаше шанс да се предотврати изчезването и на други. Трябваше да разговарям с хората, които последни бяха виждали изчезналите. Защо никой от тях не се бе съпротивлявал? Това трябваше да е следа. Рони беше по-добра в тези неща от мен. Може би имаше възможност утре двете с нея да излезем да разследваме.

Щеше ли Ричард да е там? Ако да, какво се очакваше да му кажа? Мисълта ме накара да спра. Стоях в студа, хваната като в капан между две улични лампи. Не бях готова да виждам Ричард отново. Но имахме мъртвец, а може би и повече от един. Не можех да се крия само

защото не искам да го срещам. Щеше да си е чиста проба проява на малодушие.

В интерес на истината, по-скоро бих се изправила срещу стадо вампири, отколкото пред един кандидат-годеник.

Вятърът извири зад гърба ми, сякаш зад мен се движеше виелица. Косата ми се развя около лицето. Дърветата обаче бяха ледено неподвижни, нямаше вятър. Завъртях се рязко с браунинга в ръка. Нещо ме удари по гърба и ме запрати на тротоара. Опитах се да се предпазя, като омекотях удара в асфалта с ръце. Вцепениха се и изтръпнаха. Не ги усещах. Главата ми политна надолу.

Има един момент след наистина добър удар по главата, в който не можете да реагирате. Замръзнал в пространството момент, когато се чудите дали някога отново ще можете да се движите.

Някой беше седнал на гърба ми. Ръцете му рязко дръпнаха палтото ми наляво. Чух късането на тъканта. Чувствителността започваше да се връща в ръцете ми. Бях загубила браунинга. Опитах се да се превъртя на една страна и да извадя файърстара. Нечия ръка отново удари главата ми в тротоара. Пред очите ми избухнаха светлини. Притъмня ми, а когато отново можех да виждам, мярнах лицето на Гретхен, наведено над мен.

В ръката си държеше сноп от косата ми, болезнено опънат на една страна. Парче от пуловера ми бе откъснато от рамото. Устата на Гретхен бе широко разтворена, а зъбите ѝ проблясваха в мрака. Изкрещях. Файърстарът бе заклещен под тялото ми. Посегнах към един от ножовете, но беше под ръкава на палтото и ръкава на пуловера. Нямаше да успея да го извадя навреме.

Чу се пронизителен крясък, но не от мен. На края на тротоара стоеше жена и пищеше. Гретхен вдигна глава и изсъска. Мъжът, който придружаваше жената, я хвана за раменете и я изблъска настрани. Побягнаха. Мъдро.

Забих ножа в гърлото ѝ. Не беше смъртоносен удар и го знаех, но се надявах, че ще се отдръпне. Че ще ми даде възможност да докопам пистолета. Не го направи. Забих ножа до дръжката, по ръката ми потече кръв и изцапа лицето ми. Тя се стрелна надолу към гърлото ми. Ножът не беше свършил работа. Все още бях затиснала пистолета. Разполагах с цяла вечност да съзерцавам как устата ѝ се спуска над мен, да знам, че ми предстои да умра.

Нещо тъмно се удари в нея и я отхвърли настрани. Останах задъхана и премигваща върху тротоара. Файърстарът бе в ръката ми. Не помнех да съм го вадила. Практика, практика, практика.

Върху Гретхен имаше плъхолак. Тъмната му муцуна се стрелна надолу, оголила проблясващи зъби. Тя го сграбчи за муцуната, удържайки щракащите зъби далече от гърлото си. Една покрита с козина лапа разсече бледото ѝ лице. Рукна кръв. Гретхен изкрещя и го удари в стомаха с една ръка. Това го повдигна във въздуха достатъчно, за да сложи краката си под него. Повдигна ги и го запрати настрани. Плъхолакът се праметна като хвърлена топка.

Гретхен се озова на крака като с магия. Наведох цевта на оръжието, като все още лежах на земята, но тя бе изчезнала в храстите след плъхолака. Бях пропуснала шанса си.

От мрака се разнесе ръмжене и звук от чупене на клони. Трябваше да е Луи. Не познавах толкова много плъхολаци, които биха ми се притекли на помощ.

Изправих се и светът се завъртя. Залитнах и ми отне цялата воля да се задържа на крака. За пръв път се зачудих колко ли лошо съм ранена. Знаех, че съм поожулена, защото можех да почувствам острата болка, характерна за смъкването на първия слой кожа. Вдигнах ръка към главата си и я свалих покрита с кръв. Част от нея бе моя.

Опитах се да направя още една стъпка и успях. Може би просто се бях опитала да се изправя твърде бързо. Надявах се да е така. Не знаех дали един плъхолак може да се справи с вампир, или не. Но няхмах намерение да стоя на открито и да чакам резултата.

Бях стигнала до дърветата, когато те се претърколиха от мрака и ме връхлетяха. За втори път се озовах на земята, но няхмах време да си поемам дъх. Превъртях се на дясната си страна и насочих ръка към шума. Движението беше твърде рязко и зрението ми се замъгли. Когато отново успях да фокусирам, Гретхен бе забила зъбите си във врата на Луи. Той издаде пронизителен, див писък. Не можех да я застрелям, както си лежах на земята, единственото, което виждах, бе тялото на плъха и ръцете и краката ѝ, обвити около него. Единственото място, на което можех да я прострелям и убия, бе една ивица от русата ѝ глава. Не смеех да се пробвам. Можех да убия и Луи. Даже и да не бях замаяна, подобен изстрел беше много несигурен.

Изправих се на колене. Светът се завъртя и започна да ми се гади. Когато всичко най-сетне застана неподвижно, все още нямаше по какво да стрелям. Някаква игра на светлината от далечната улична лампа проблясваше по кръвта, течаща от гърлото му. Ако зъбите ѝ бяха като на Луи, досега да беше мъртъв.

Стрелях в земята близо до тях с надеждата, че това ще я изплаши. Не се получи. Прицелих се към едно дърво точно над главата ѝ. Беше максимално близкото разстояние до Луи, на което смеех да стрелям. Куршумът експлодира в дървото. Едно синьо око погледна към мен, докато тя продължаваше да се храни. Щеше да го убие пред очите ми.

— Застреляй я. — Това беше гласът на Луи, променен от косматите челюсти, но все пак неговият. Очите му се изцъклиха и затвориха, докато го гледах. Последни думи.

Поех си дълбоко въздух за баланс и се прицелих, стиснала пистолета с две ръце, едната закриваща другата подобно на чаена чаша. Мярнах бледото око. Зрението ми се замъгли. Чаках ослепяла на колене да се избистри, за да натисна спусъка. Ако зрението ми изчезнеше, докато стрелях, щях да ударя Луи. Нямах други възможности. Или пък имах.

— Ричард ме помоли да се омъжа за него и аз се съгласих. Можеш да помиришеш лъжата. Съгласих се да се омъжа за друг. Не е нужно да правим това.

Тя се поколеба. Втренчих се в окото ѝ. Зрението ми беше ясно. Ръката — спокойна. Започнах да натискам спусъка. Тя пусна гърлото му и приплъзна главата си в косматия му врат, криеше се. Гласът ѝ прозвуча приглушено, но достатъчно ясно:

— Свали жалкото си пистолетче и ще го пусна.

Поех си въздух и насочих оръжието към небето.

— Пусни го.

— Първо пистолета.

Не исках да се отказвам от единственото си оръжие. Изглеждаше ми наистина лоша идея. Но какъв избор имах? Ако бях на мястото на Гретхен, и аз нямаше да искам да имам насреща си себе си, въоръжена. Все още разполагах с втория нож, но от това разстояние беше безполезен. Даже и да успеех да го хвърля достатъчно точно, че да я понижа в сърцето, трябваше да е много силен удар. Беше твърде стара

и един обикновен кос удар нямаше да свърши кой знае каква работа. Бях забила в гърлото ѝ нож чак до дръжката и това не я беше забавило. Бях впечатлена.

Оставих файърстара на тротоара и вдигнах ръце, за да покажа, че съм невъоръжена. Гретхен бавно се надигна иззад отпуснатото тяло на Луи. Без подкрепата ѝ тялото се изтърколи по гръб. Имаше нещо твърде отпуснато в него, което ме притесни. Нима бе твърде късно? Възможно ли е ухапването на вампира да е смъртоносно като среброто?

Двете с Гретхен се гледахме една друга. Ножът ми стърчеше от гърлото и като удивителен знак. Дори не си бе направила труда да го извади. Исусе! Изглежда, бях пропуснала ларинкса, в противен случай нямаше да може да говори. Даже вампиризмът си има граници. Гледах я в очите. Нищо не се случваше. Все едно гледах в обикновени очи. Не би трябвало да е така. Може би държеше силите си в готовност? Едва ли.

— Жив ли е още?

— Ела по-близо и виж сама.

— Не, благодаря. — Ако Луи беше мъртъв, смъртта ли нямаше да му помогне.

Тя се усмихна.

— Каж ми отново новината.

— Ричард ме помоли да се омъжа за него и аз се съгласих.

— Обичаш ли този Ричард?

— Да. — Не беше време за колебания.

Прие отговора с кимване. Предполагам, че беше истина, каква изненада.

— Каж го на Жан-Клод и ще съм удовлетворена.

— Планирам да му го кажа.

— Тази вечер.

— Добре, тази вечер.

— Лъжа. Когато те оставя, ще се погрижиш за своите рани и за неговите и няма да кажеш на Жан-Клод.

Не можех да използвам дори толкова мъничка лъжа. Проклятие!

— Какво искаш?

— Тази вечер той е в „Престъпни удоволствия“. Иди и му кажи. Ще те чакам.

— Преди да правя каквото и да било, трябва да се погрижа за раните му — отвърнах аз.

— Погрижи се, но ела в „Престъпни удоволствия“ преди съмване или примирието ни се прекратява.

— Защо не му кажеш сама?

— Няма да ми повярва.

— Той може да прецени дали казваш истината — отвърнах аз.

— Само защото вярвам, че нещо е истина, не го прави непременно такава. Но той ще помирише истината по теб. Ако ме няма, ме изчакай. Искам да съм там, когато му кажеш, че обичаш друг. Искам да видя как лицето му помръква.

— Добре, ще съм там преди зазоряване.

Тя прекрачи тялото на Луи. В дясната си ръка държеше браунинга, дланите ѝ бяха на цевта и дръжката не за да стреля, а да попречи на мен да го направя. Приблужи се наперено и вдигна файърстара, без да откъсва очи от мен.

По дръжката на ножа, забит в гърлото ѝ, се стичаше кръв. Капеше с тежки мокри звуци. Усмихна се, когато очите ми се разшириха. Знаех, че не ги убива, но си мислех, че ги боли. Може би просто вадеха остриетата по навик. Това, изглежда, не притесняваше особено Гретхен.

— Можеш да си ги получиш обратно, след като му кажеш.

— Надяваш се да ме убие.

— Няма да пролея сълзи от съжаление, ако го направи.

Страхотно. Гретхен направи крачка назад, после още една. Спря се край дърветата, бледа форма в мрака.

— Чакам те, Анита Блейк. Не ме разочаровай.

— Ще бъда там.

Тя се усмихна, показвайки окървавените си зъби, отстъпи отново и изчезна. Помислих си, че е някой от номерата със съзнанието, но имаше раздвижване на въздуха. Дърветата се разтресоха, сякаш преминаваше буря. Погледнах нагоре и мярнах нещо. Не криле, не прилеп, но... нещо. Нещо, което очите ми не успяваха или не искаха да разпознаят.

Вятърът утихна, а зимният мрак беше застинал и тих като в гробница. В далечината свиреха сирени. Предполагам, че студентите бяха повикали полиция. Не бих казала, че ги виня за това.

ГЛАВА 22

Изправих се внимателно. Светът не се завъртя. Чудесно. Приблжих се до Луи. Тялото на човека-плъх лежеше много неподвижно и тъмно на тревата. Коленичих и отново ми се зави свят. Изчаках да премине, застанала на четири крака. Когато светът отново стана стабилен, поставих ръка на покритите му с козина гърди. Въздъгнах облекчено, щом почувствах, че се повдигат и отпускат под дланта ми. Беше жив, дишаше. Фантастично.

Ако беше в човешката си форма, щях да проверя раната на врата му. Бях почти сигурна, че докосването на кръвта му, докато е в животинска форма, няма да ме зарази с ликантропия, но все пак не и сто процента. Имах си достатъчно проблеми и без да ми се налага да ставам космата веднъж месечно. Освен това, ако трябваше да избирам животно, определено нямаше да е плъх.

Сирените се приближаваха. Не бях сигурна какво да правя. Беше лошо ранен, но бях виждала Ричард в по-тежко състояние и той се бе излекувал. Дали му е била нужна медицинска помощ да се излекува? Не знаех. Можех да скрия Луи в храстите, но ако това означаваше да го оставя да умре? Ако ченгетата го видеха в тази му форма, с тайната му бе свършено. Животът му щеше да се превърне в пълна бъркотия само защото ми бе помогнал. Не ми изглеждаше честно.

От острата му муцуна се разнесе дълга въздишка. През тялото му преминаха тръпки. Козината му започна да изчезва, сякаш имаше отлив. Странните плъхоподобни крайници започнаха да се изправят. Извитите му крака се изпънаха. Наблюдавах как човешката му форма се надига от козината като фигура, хваната в лед.

Луи лежеше на тъмната трева блед, гол и съвсем човешки. Никога преди не бях виждала обратния процес. Беше точно толкова впечатляващо, колкото и промяната в животинска форма, но не толкова плашещо, вероятно заради крайния продукт.

Раната на врата му приличаше повече на животинско ухапване, отколкото на вампирско, с разкъсана кожа, но два от белезите бяха по-

дълбоки, от зъби. Вече нямаше кръв. Докато наблюдавах, отново прокърви. Не можех да кажа със сигурност заради тъмнината, но изглеждаше, сякаш раната започва да заздравява. Проверих пулса му. Беше равномерен, силен, но пък какво разбирах аз? Не бях лекар.

Сирената замлъкна, но светлините пулсираха в мрака зад дърветата като цветни светкавици. Ченгетата идваха и аз трябваше да реша какво да правя. Главата ми се чувстваше по-добре. Зрението ми бе ясно. Замайването, изглежда, беше изчезнало. Естествено, не бях правила нови опити да се изправя. Можех да го нося; не твърде бързо и не твърде надалече, но можех. Следите от ухапването започваха да се затварят. По дяволите, до сутринта щеше да се е излекувал. Не можех да позволя на ченгетата да го видят и не можех да го зарежа тук. Не знаех дали ликантропите могат да измръзнат до смърт, но не исках да си изпробвам късмета тази вечер.

Покрих го с палтото си, като го увих около него, докато го повдигах. Нямаше да е хубаво, ако получи измръзвания на някои деликатни места. Ще вземеш да изгубиш някой пръст и си я втасал.

Поех дълбоко въздух и се изправих с него на рамене. На коленете ми това не им допадна. Но се изправих на крака и зрението ми се замъгли. Стоях и се борех с внезапно раздвижилия се свят. Паднах на колене. Заради допълнителното тегло бе доста болезнено.

Полицията идваше. Ако не се разкарах моментално, можех и просто да се откажа. Отказването не спадаше към положителните ми качества. Изправих се на едно коляно и напънах с последни сили. Коленете ми буквално изкрепяха от усилието, но бях на крака. Пред очите ми преминаха черни вълни. Просто стоях и чаках да се разнесат. Този път замайването не бе толкова лошо. Гаденето бе по-неприятно. Щях да повръщам по-късно. Останах на тротоара. Не вярвах, че ще се справя със снега. Освен това даже градските ченгета могат да проследят такива отпечатъци. Редица дървета ме скриваха от посоката на светлините. Тротоарът минаваше покрай една сграда. Веднъж да я подминех и щях да мога да се върна до колата си. Идеята да карам докато зрението ми ту се влошава, ту се оправя, не беше добра, но ако не успеех да се отдалеча от ченгетата, всичките ми усилия щяха да отидат на вятъра. Трябваше да стигна до колата. Трябваше да отведа Луи по-далече.

Не погледнах назад, за да проверя дали мигащите светлини озаряват района. Гледането назад нямаше да помогне, а и с Луи на раменете ми се изискваха много усилия да се обърна. Поставих единия крак пред другия и крайчецът на сградата се изви покрай нас. Бяхме извън полезрението им, даже и да подминеха дърветата. Прогрес. Страхотно.

Сградата се простираше от лявата ми страна като някакъв тъмен монолит. Разстоянието до края ѝ сякаш се увеличаваше. Поставих единия крак пред другия. Ако просто се концентрирах над вървенето, можех да се справя. Луи сякаш олекваше. Това не беше добре. Нима щях да припадна, но все още не го осъзнавах?

Вдигнах поглед и видях, че съм стигнала края на сградата. Губеше ми се известно време. Лош знак. Бях готова да се обзаложа, че имам мозъчно сътресение. Нямаше да е твърде лошо, ако припадна, нали? Защо ли не вярвах, че е така?

Надникнах иззад ъгъла, като се концентрирах да не фрасна краката на Луи в сградата. Отне ми много повече концентрация, отколкото би трябвало.

Полицейските светлини разкъсваха мрака. Колата бе спряна на края на паркинга с една отворена врата. Радиото изпълваше нощта с изкривени звуци. Изглеждаше празна. Взирането в нещо толкова отдалечено предизвика вълна от чернота пред очите ми. Как, по дяволите, щях да карам? Щях да решавам проблемите един по един. На първо време, да замъкна Луи до джипа, извън полезрението им.

Отстъпих от предпазващата ме сграда. Беше последното ми прикритие. Ако ченгетата се появяха сега, докато преминавах през паркинга, всичко свършваше. В неделя вечер нямаше много коли на паркинга за посетители. Джипът ми бе паркиран под една от уличните лампи. Винаги, когато бе възможно, паркирах на осветено място. Правило за безопасност номер едно за жени, пътуващи сами след мръкване. Джипът изглеждаше, сякаш е в светлината на прожекторите. Светлината вероятно не бе толкова ярка. Просто изглеждаше такава, защото се опитвах да се промъкна.

Някъде по средата на разстоянието до колата осъзнах, че раната на главата не е единственият проблем. Естествено, можех да вдигна такъв товар, даже да вървя с него, но не вечно. Коленете ми трепереха. Всяка стъпка ставаше все по-бавна и изискваше повече усилия. Ако

отново се строполях, нямаше да мога да вдигна Луи. Дори не бях сигурна, че самата аз ще съм в състояние да се изправя.

Единият крак пред другия, просто единият крак пред другия. Концентрирах се над краката си, докато гумите на джипа не влязоха в полезрението ми. Ето, не беше толкова трудно.

Ключовете за колата, естествено, бяха в джоба на палтото. Натиснах бутона на верижката, който отключваше вратите. Пронизителният звук, сигнализиращ отварянето, ми прозвуча достатъчно силен, че да пробуди и мъртвите. Отворих средните врати, като балансирах Луи само с една ръка. Оставих го да падне на задната седалка. Палтото се разтвори и разкри част от голото тяло. Явно съм се почувствала по-добре, отколкото си мислех, защото отделих време да преметна палтото над слабините и долната част на гърдите му. Едната ръка остана да виси навън, отпусната и странна, но всичко беше наред. Чувството ми за благоприличие можеше да се справи с една гола ръка.

Затворих вратата и мярнах отражението си в страничното огледало. Едната страна на лицето ми бе кървава маска, по чистите части имаше кървави ожулвания. Вмъкнах се в джипа и измъкнах от жабката бебешки кърпички с алое и ланолин. Бях започнала да ги взимам, за да се справям с кръвта от вдигането на зомбита. Вършеха по-добра работа от обикновения сапун и вода, които носех преди. Изтрих достатъчно кръв, че да не ме спре първото ченге, покрай което премина, и се разположих зад волана.

Погледнах в огледалото за обратно виждане. Полицейската кола все още стоеше самотна, като куче, очакващо господаря си. Моторът избръмча. Превключих на скорост и дадох газ. Джипът изви към една улична лампа, сякаш беше магнит. Набих спирачки и си благодарих, че съм си сложила предпазния колан.

Добре, значи бях леко дезориентирана. Включих светлината на сенника, за която се предполага, че е сложена, за да може да проверите грима си и вместо това проверих очите си. Зениците бяха еднакви. Ако едната бе разширена, това би могло да означава, че имам вътрешен кръвоизлив в главата. Хората умират от подобни неща. При подобна ситуация щях да ни предам на ченгетата, за да бъдем закарани до болницата. Но нещата не бяха чак толкова зле. Надявах се.

Изключих светлината и бавно подкарах джипа. Ако карах много бавно, автомобилът нямаше да иска да целуне уличната лампа.

Страхотно. Малко по малко излязох от паркинга, като очаквах да чуя виковете зад себе си. Нищо. Улицата беше тъмна и претъпкана с паркирани автомобили от двете страни. Пропълзях по нея с около петнадесетина километра в час, страх ме беше да вдигна по-висока скорост. Отстрани изглеждаше, сякаш карам през автомобилите от едната страна. Илюзия, но въпреки това адски изнервяща.

По-голяма улица и нечий фарове прободоха очите ми. Сложих ръка, за да предпазя зрението си, и за малко да се врежа в една паркирана кола. Мамка му! Трябваше да отбия, преди да се ударя в нещо. След четири пресечки най-сетне открих бензиностанция с телефони отпред. Не бях сигурна колко зле изглеждам. Не ми се щеше някой свръхприлежен чиновник да се обади в полицията след всички усилия, които бях положила да се измъкна незабелязано.

Вкарах джипа на паркинга. Ако се престараех и отнесях някоя от бензиновите колонки, можеше и да се обадят на ченгетата. Отбих пред една от телефонните кабинки. Паркирах и бях изключително облекчена, че стоя неподвижно.

Измъкнах четвърт долар от пепелника. Единственото, което някога бе поставяно в него бе ресто. Когато излязох от колата за пръв път, осъзнах колко е студено без палто. Студът пропълзя по гърба ми на мястото, където пуловерът бе разпран. Набрах номера на Ричард, без да се замислям. На кого друго можех да се обадя? Включи се секретарят.

— Проклятие, бъди си вкъщи, Ричард, бъди си вкъщи.

Сигналът прозвуча.

— Ричард, Анита е. Луи е ранен. Вдигни, ако си там. Ричард, Ричард, мамка му, Ричард, вдигни — наведох чело към студения метал на телефонната будка. Вдигни, вдигни, вдигни. Ричард! По дяволите!

Той вдигна, а гласът му звучеше, сякаш бе останал без дъх.

— Анита, аз съм. Какво има?

— Луи е ранен. Раните му се излекуват сами. Как обясняваш подобно нещо в спешното отделение?

— Не обясняваш — отвърна ми той. — Имаме лекари, които могат да се погрижат за него. Ще ти дам адрес, на който да отидеш.

— Не мога да шофирам.

— Ранена ли си?

— Да.

— Колко лошо?

— Достатъчно, че да не искам да шофирам.

— Какво ви се е случило?

Разказах му доста съкратена версия на вечерните събития. Просто атака на вампир, без определен мотив.

Не бях готова да му съобщя, че трябва да кажа на Жан-Клод за нашия годеж, защото не бях сигурна, че сме стодени все още. Той беше попитал, аз се бях съгласила, но в момента не бях сигурна. Дори не бях сигурна дали Ричард още е сигурен.

— Дай ми адреса. — Направих го. — Знам бензиностанцията, за която говориш. Спирам там, когато от време на време посещавам Луи.

— Чудесно. Кога можеш да дойдеш?

— Сигурна ли си, че ще си добре, докато дойда?

— Естествено.

— Защото, ако не си, се обади на полицията. Не рискувай живота си само за да опазиш тайната на Луи. Той не би искал подобно нещо.

— Ще го имам предвид.

— Не се прави на корава пред мен, Анита. Не искам да ти се случи нещо лошо.

Усмихнах се с чело притиснато към телефона.

— Благодарение на това успях да стигна дотук. Просто ела, Ричард. Ще чакам.

Затворих, преди да стане сантиментален. Чувствах се твърде окаяно, за да понеса проява на прекалено съчувствие.

Върнах се обратно в колата. Вътре беше студено. Бях забравила да включа парното. Пуснах го на пълна мощност. Коленичих на седалката и проверих Луи. Не беше помръднал. Докоснах китката му, проверявайки за пулс. Беше силен и равномерен. Вдигнах едната му ръка за проба и я оставих да падне обратно. Никаква реакция. Не бях и очаквала да има.

Обикновено ликантропът остава в животинската си форма между осем и десет часа. Превръщането по-рано отнема много енергия. Даже и да не беше ранен, Луи щеше да спи през остатъка от нощта. Въпреки че сън е твърде мека дума. Не можете да ги пробудите от това състояние. Не беше впечатляващ метод за оцеляване. Точно както сънят през деня не помага особено на вампирите. Това беше начинът на еволюцията да помогне на нас, хилавите хорица.

Отпуснах се на мястото си. Не бях сигурна колко време ще отнеме на Ричард да стигне дотук. Хвърлих поглед към сградата на бензиностанцията. Мъжът на касата четеше списание. За момента не ни обръщаше никакво внимание. Ако наблюдаваше, щях да ни преместя извън осветеното място. Не исках да започне да се чуди защо стоим там, но щом не обръщаше внимание, нямаше да мърдаме.

Отпуснах се назад и подпрях глава на облегалката. Искаше ми се да затворя очи, но не го направих. Бях съвсем сигурна, че имам мозъчно сътресение. Заспиването не беше добра идея. Бях се оправила и от по-лошо нараняване на главата, но Жан-Клод го бе излекувал. Все пак белег на вампир беше малко прекалена мярка за леко сътресение.

Това беше първият случай, в който бях тежко ранена, откакто загубих белезите на Жан-Клод. Те ме бяха направили по-трудна за нараняване и се лекувах по-бързо. Нелош страничен ефект. Един от другите ефекти беше способността да гледам вампирите в очите, без да могат да ме омагьосват. Както бях гледала Гретхен.

Как бях успяла да я гледам в очите безнаказано? Нима Жан-Клод ме беше излъгал? Имаше ли някой останал белег? Още един въпрос, който да му задам, щом го видех. Естествено, след като му съобщих новината, адът щеше да се стовари и нямаше да има повече въпроси. Е, може би един въпрос. Щеше ли Жан-Клод да се опита да убие Ричард? Вероятно.

Въздъгнах и затворих очи. Внезапно се почувствах уморена, толкова уморена, че не исках да ги отворя. Сънят започна да ме поглъща. Отворих очи и се поизправих на седалката. Може би беше просто напрежение, адреналинът, който спираше своето действие, или пък беше сътресение. Включих осветлението на тавана и отново проверих Луи. Дишането и пулсът му бяха стабилни. Главата му бе обърната на една страна, а вратът опънат, така че разкриваше раната. Следите от ухапването оздравяваха. Не можех да видя как се случва, но всеки път, щом погледнех, изглеждаха по-добре. Все едно да наблюдаваш цъфтенето на цвете. Виждаш ефекта, но никога не успяваш да видиш самото действие.

Луи щеше да се оправи. Но щеше ли Ричард да е добре? Бях казала „да“, защото в конкретния момент го мислех. Можех да се видя как прекарвам живота си с него. Преди Бърт да ме открие и да ми покаже как да използвам таланта си, за да правя пари, имах живот.

Ходех на планина, на къмпинг. Бях биолог и смятах, че ще продължа с магистратура и докторат и до края на живота си ще изучавам свръхестествени създания. Нещо като свръхестествената Джейн Гудол^[1]. Ричард ми беше припомнил всичко това, как бях смятала, че ще протече животът ми. Не бях планирала да го прекарам затънала до гуша в кръв и трупове. Наистина.

Да се поддам на Жан-Клод означаваше да призная, че няма нищо друго освен смърт, освен насилие. Секси, привлекателен, но въпреки това мъртъв. Смятах, че с Ричард имам шанс за живот. Нещо по-добро. След снощи дори не бях сигурна дали е така.

Твърде много ли беше да искам някого, който е човек? По дяволите, познавах доста жени на моята възраст, които въобще не можеха да си уредят среща. И аз бях от тях преди Ричард. Добре де, Жан-Клод би ме извел, но аз го отбягвах. Не можех да си представя да излизам с него, сякаш е обикновен човек. Можех да си представя, че правим секс, но не и че излизаме. Мисълта как ме взема в осем, връща ме обратно и е доволен от целувка за „лека нощ“ ми изглеждаше нелепа.

Останах на колене, взирайки се в Луи. Страхувах се да се обърна и да се настаня удобно, страхувах се, че ще заспя и няма да се пробудя. Не бях наистина уплашена, но се притеснявах. Едно посещение в болницата може и да не беше лоша идея, но първо трябваше да кажа на Жан-Клод за Ричард. И да му попреча да го убие.

Подпрях глава на ръцете си и зад челото ми се появи дълбока, пулсираща болка. Добре. Главата трябваше да ме боли след всички бой, който бе отнесла. Фактът, че не ме болеше, ме бе притеснил. Можех да живея с едно добро главоболие.

Как щях да опазя Ричард жив? Усмихнах се. Ричард беше алфа вълк. Какво ме караше да помисля, че не може да се погрижи за себе си? Бях виждала на какво е способен Жан-Клод. Бях го виждала, когато въобще не беше човек. Може би, след като видех Ричард да се променя, щях да имам различно мнение. Може би нямаше да се държа толкова покровителствено. Да, може би и адът щеше да замръзне.

Обичах Ричард. Наистина. И казах искрено онова „да“. Поне до снощи мислех така. Преди да почувствам как силата му се прокрадва по кожата ми. Жан-Клод беше прав за едно нещо. Ричард не беше човек. Снъф филмът го беше възбудил. Нима идеята за секс на Жан-

Клод бе също толкова странна? Никога нямаше да си позволя да разбере.

Някой почука на прозореца. Подскочих и се завъртях рязко. Пред очите ми заплуваха черни кръгове. Когато зрението ми се възвърна, видях лицето на Ричард пред стъклото.

Отключих вратите и той отвори едната. Посегна към мен, но се спря. Колебанието върху лицето му беше болезнено. Не беше сигурен, че ще му позволя да ме докосне. Извърнах глава, за да не гледам изписаната болка. Обичах го, но любовта не бе достатъчна. Всички онези приказки, розови романи, сапунени опери са пълни с лъжи. Любовта не побеждава всичко.

Внимаваше да не ме докосне. Гласът му бе безразличен:

— Добре ли си, Анита? Изглеждаш ужасно.

— Чудесно е да знам, че изглеждам, както се чувствам — отвърнах му аз.

Пипна бузата ми, приплъзвайки пръсти над кожата, призрачно докосване, което ме накара да потреперя. Проследи краищата на ожуленото. Заболя ме и се отдръпнах. Петна кръв украсиха върховете на пръстите му и пробляснаха на уличното осветление. Наблюдавах как се вира в кръвта. Видях как мисълта пробягва зад кафявите му очи. За малко да оближе пръстите си, както бе направил Рафаел. Изтри ги в палтото си, но вече бях видяла колебанието. Той знаеше, че съм го видяла.

— Анита...

Задната врата се отвори и аз се завъртях рязко, посягайки към последния нож, с който разполагах. Светът потъмня и ме обляха вълни на гадене. Движението беше твърде рязко. Върколакът Стивън стоеше в рамката на полуотворената врата и се вираше в мен. Изглеждаше, сякаш е замръзнал, а сините му очи бяха разширени. Гледаше към сребърния нож в ръката ми. Това, че бях сляпа и твърде зле за да го използвам, изглежда, му беше убягнало. Може би поради факта, че бях коленичила и се движех към него. Бях искала да нанесе удар, макар и сляпа като прилеп, без да вземам под внимание възможността, че този някой можеше и да има право да се намира там.

— Не ми каза, че ще доведеш някого.

— Трябваше да го спомена — съгласи се Ричард.

Успокоих се и се отпуснах на колене върху седалката.

— Да, трябваше да го споменеш.

Ножът блестеше на светлината. Изглеждаше остър като бръснач и добре поддържан. Така си беше.

— Просто щях да проверя как е Луи — каза Стивън. Звучеше леко разтърсен. Беше облечен с черно кожено яке със сребърни капси, закопчано стегнато по врата му. Дългата му, къдрава руса коса падаше напред върху якето. Изглеждаше като женствен рокер.

— Добре — отвърнах аз.

Стивън погледна покрай мен към Ричард. По-скоро почувствах, отколкото видях кимването му.

— Всичко е наред, Стивън. — Имаше нещо в гласа му, което ме накара да се обърна бавно към него.

Имаше нещо странно, изписано на лицето му.

— Може би наистина си толкова опасна, колкото се преструваш, че си.

— Не се преструвам, Ричард.

Той кимна.

— Може би наистина е така.

— Това проблем ли е?

— Предполагам, че не, стига да не стреляш по мен или по членовете на глутницата ми.

— За глутницата не мога да обещаая.

— Те са под моя защита.

— Тогава се погрижи да ме оставят на мира.

— Ще се биеш ли с мен заради това? — попита той.

— А ти ще се биеш ли с мен?

Той се усмихна, но в усмивката нямаше радост.

— Не бих могъл да се бия с теб, Анита. Никога не бих могъл да те нараня.

— По това се различаваме, Ричард.

Наведе се, сякаш да ме целуне. Нещо на лицето ми го спря.

— Вярвам ти.

— Добре. — Прибрах ножа в канията. Гледах лицето му, докато го правех. Нямаше нужда да гледам къде прибирам острието. — Никога не ме подценявай, Ричард, нито мен, нито нещата, които съм готова да направя, за да остана жива. Да запазя другите живи. Не

искам никога да се бием, не и по този начин, но ако не държиш глутницата си под контрол, ще се наложи.

Той се отдръпна от мен. Лицето му изглеждаше почти ядосано.

— Това заплаха ли е?

— Нещата не подлежат на контрол и ти го знаеш. Не мога да обещавам, че няма да ги нараня, освен, ако не ми гарантираш, че ще се държат прилично. А ти не можеш да го направиш.

— Не, не мога. — Не му харесваше да го признае.

— В такъв случай не ме карай да обещавам нищо.

— Поне можеш ли да се опиташ да не ги убиваш като първи вариант?

Обмислих предложението.

— Не знам. Може би.

— Не можеш ли просто да кажеш: „Да, Ричард, няма да убивам приятелите ти“?

— Ще бъде лъжа.

Той кимна.

— Предполагам, че ще е така.

Чух скърцането на кожа от задната седалка, докато Стивън се движеше наоколо.

— Луи е в безсъзнание, но ще се оправи.

— Как го вкара в джипа? — попита Ричард.

Изгледах го, без да отговарям.

Имаше благоприличието да изглежда засрамен.

— Пренесла си го. Знаех си. — Нежно докосна раната на челото ми. Все още болеше. — Даже и с тези рани си го пренесла.

— Вариантите бяха или това, или да го оставя на ченгетата. Какво щеше да стане, ако го бяха натоварили на линейка и раните му започнеха да се лекуват по този начин?

— Щяха да разберат какво представлява — отвърна Ричард.

Стивън се беше облегал на задната част на седалката с брадичка, подпряна на ръцете. Изглежда беше забравил, че почти го бях намушкала или пък бе свикнал да го заплашват. Може би. Отблизо очите му бяха с впечатляващия син цвят на метличина. С русата коса, надиплена около лицето му, изглеждаше като една от онези китайски кукли, които човек купува от специалните магазини и никога не позволява на децата да си играят с нея.

— Мога да заведа Луи у нас — каза той.

— Не — отвърнах аз.

И двамата ме изгледаха изненадано. Не бях сигурна какво да кажа, но знаех, че Ричард не може да дойде с мен в „Престъпни удоволствия“. Ако исках да ми остане някаква надежда, че мога да ни опазя живи, Ричард не трябваше да е в светлината на прожекторите, когато съобщих новината.

— Мислех да те закарам у вас — обади се Ричард или в най-близката болница, според това от какво имаш нужда.

Такова щеше да е и моето желание, но не и тази вечер.

— Луи е най-добрият ти приятел. Мислех, че може да искаш да се погрижиш за него.

Той се взираше в мен, а прекрасните му кафяви очи се присвиха подозрително.

— Опитваш се да се отървеш от мен. Защо?

Сърцето ме заболя. Не можех да измисля качествена лъжа. Не вярвах, че ще се върже на някоя недомислена.

— До каква степен вярваш на Стивън?

Въпросът, изглежда, го извади от равновесие.

— Вярвам му.

Първата му реакция бе да каже „да, вярвам му“, но не беше обмислил отговора.

— Не, Ричард, имам предвид, вярваш ли му, че няма да каже на Жан-Клод или на Маркус?

— Няма да кажа на Маркус нищо, което ти не искаш — обади се Стивън.

— А на Жан-Клод? — попитах аз.

Стивън, изглежда, се почувства неудобно, но все пак отговори:

— Ако зададе директен въпрос, трябва да му дам директен отговор.

— Как е възможно да си по-предан на Господаря на града, отколкото на собствения си водач на глутница?

— Следвам Ричард, а не Маркус.

Хвърлих поглед на Ричард.

— Малък бунт в двореца?

— Рейна искаше той да участва във филмите. Аз се намесих и попречих.

— Маркус вероятно те мрази много — казах аз.

— Страхува се от мен — отвърна Ричард.

— Още по-лошо.

Ричард не каза нищо. Той познаваше ситуацията по-добре от мен, дори и да не желаше да направи решителната стъпка.

— Добре, планирах да кажа на Жан-Клод, че си ми предложил.

— Предложил си й? — В гласа на Стивън се долавяше весела нотка на изненада. — Тя съгласи ли се?

Ричард кимна.

По лицето на Стивън се изписа наслада.

— Само така. — Внезапно изражението стана тъжно. Беше все едно да наблюдаваш преминаващия вятър над тревиста поляна, всичко бе изписано на повърхността. — Жан-Клод ще пикае газ.

— И аз не бих могла да го кажа по-точно.

— Тогава защо ще му казваш тази вечер? — попита Ричард. — Защо не изчакаш? Вече не си сигурна, че искаш да се омъжиш за мен, нали?

— Не съм — отвърнах аз.

Не ми харесваше да го призная, но беше истина. Обичах го, но ако нещата отидеха още по-далече, щеше да е твърде късно. Ако имах някакви съмнения, сега бе моментът да ги изчистя. Докато се взирах в лицето му и долавях сладката миризма на афтършейва му, ми се искаше да мога с лека ръка да отхвърля предпазливостта. Да се озова в прегръдките му. Но не можех. Просто не можех, не и ако не бях сигурна.

— Тогава защо въобще ще му казваш? Освен, ако не планираш да избягаме и да ми пристанеш, и не си ми казала, все още разполагаме с някакво време.

Въздъгнах. Обясних му защо трябва да го направя тази вечер.

— Не можеш да дойдеш с мен.

— Няма да те пусна да идеш сама — отвърна той.

— Ричард, ако си там, когато той разбере, ще се опита да те убие, а аз ще се опитам да го убия, за да те защитя. — Поклатих глава. — Ако лайното падне във вентилатора, цялата работа може да свърши като „Хамлет“.

— Как така като „Хамлет“? — попита Стивън.

— С всички мъртви — отвърнах аз.

— О!

— Ще убиеш Жан-Клод, за да ме защитиш, дори и след онова, на което стана свидетел снощи?

Изгледах го. Опитах се да разчета какво се криеше зад очите му, за да разбера дали има някой, с когото наистина да разговарям. Все още си беше Ричард. С любовта му към природата и всякакви дейности, които ще те накарат да се изцапаш, и с усмивка, която ме сгръвяше до върха на пръстите. Не бях сигурна, че мога да се омъжа за него, но бях убедена, че не бих могла да позволя на никого да го убие.

— Да.

— Няма да се омъжиш за мен, но би убила някого заради мен. Не го разбирам.

— Попитай ме дали те обичам, Ричард. Отговорът си остава „да“.

— Как бих могъл да те оставя да се изправиш срещу него сама?

— Досега съм се справяла достатъчно добре и без теб.

Докосна челото ми и потреперих от болка.

— Не изглеждаш добре.

— Жан-Клод няма да ме нарани.

— Не можеш да си напълно сигурна — отвърна той. Имаше право.

— Не можеш да ме защитиш, Ричард. Присъствието ти ще убие и двама ни.

— Не мога да те пусна сама.

— Не ми се прави на мъжкар, Ричард. Това е лукс, който не можем да си позволим. Ако положителният отговор на предложението за женитба те кара да се държиш като идиот, нещата могат да се променят.

— Ти си взе думите обратно.

— Но не е и твърдо „не“ — казах аз.

— Фактът, че просто се опитвам да те защитя, ще те накара да кажеш „не“?

— Не ми трябва защитата ти, Ричард. Дори не я искам.

Той наклони глава, подпря я на облегалката и затвори очи.

— Ако се правя на белия рицар, ще ме напуснеш.

— Ако смяташ, че трябва да се правиш на белия рицар, значи въобще не ме познаваш.

Той отвори очи и ме погледна.

— Може би искам да съм твоя бял рицар.

— Това си е твой проблем.

Той се усмихна.

— Предполагам, че е така.

— Ако можеш да закараш джипа до апартамента ми, ще хвана такси.

— Стивън може да те закара — каза той. Предложи го без дори да се замисли какво ще каже Стивън по въпроса. Беше арогантно.

— Не, ще хвана такси.

— Нямам нищо против — обади се Стивън. — И без това тази вечер трябва да се връщам в „Престъпни удоволствия“.

Погледнах го.

— С какво си изкарваш прехраната, Стивън?

Той положи бузата на ръката си и ми се усмихна. Успя да изглежда едновременно очарователен и секси.

— Стриптизъор съм.

Естествено, че беше. Искаше ми се да отбележа, че е отказал да участва в порнофилм, но въпреки това се съблича. Обаче свалянето на дрехите, докато останеш по изискано бельо, не беше едно и също с правенето на секс пред камера. Дори не беше близо до това.

[1] Джейн Гудол (р. 1934 г.) е английски приматолог, антрополог и етолог. Тя е известна най-вече с 45-годишната си изследователска практика на социалния и семейния живот на шимпанзетата и като директор на института „Джейн Гудол“ (The Jane Goodall Institute) в националния парк Гомбе Стрийм в Танзания. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 23

Лилиан беше дребна женица в средата на петдесетте. Прошарената ѝ коса бе късо подстригана и добре оформена в изчистена прическа. Пръстите и бяха толкова бързи и сигурни, колкото и останалата част от нея. Последния път, когато се бе грижила за раните ми, имаше нокти и посивяваща козина.

Лежах на масата за прегледи в мазето на жилищна сграда. Сграда, която приютяваше ликантропи и чийто собственик бе превръщач. Мазето бе импровизираната клиника за ликантропи в района. Бях първият човек изобщо, на когото бяха позволили да го види. Трябваше да се чувствам поласкана, но някак си успях да се удържа.

— Добре, според рентгена нямаш фрактура на черепа.

— Радвам се да го чуя — отвърнах аз.

— Може да имаш леко сътресение, но то не би си проличало на тестовете, поне не и на оборудването, което имаме тук.

— Значи мога да си вървя? — Понечих да слеза от масата.

Тя ме спря, поставяйки ръка на моята.

— Не съм казала подобно нещо.

Отпуснах се обратно на масата.

— Слушам те.

— Неохотно — каза тя с усмивка.

— Ако очакваш тактичност под напрежение, Лилиан, просто не съм твоят човек.

— О, не съм сигурна, че е така — отвърна тя. — Почистих ожуленото и сложих лепенка на челото ти. Имаш голям късмет, че не се наложи да те шия.

Не обичах да ме шият, така че се съгласих с нея.

— Искам в продължение на едно денонощие да се будиш на всеки час, — Явно не изглеждах особено щастлива, защото добави: — Знам, че е неудобно и вероятно ненужно, но ми угоди. Ако заспиш и се окаже, че нараняванията са по-сериозни, отколкото смятам, може

въобще да не се събудиш. Така че угоди на старата дама плъх. Нагласи си алармата или накарай някой да те буди на всеки час в продължение на едно денонощие.

— Двадесет и четири часа, смятани от момента на нараняването ли? — попитах с надежда.

Тя се разсмя.

— Обикновено бих казала смятано от сега, но можеш да го броиш и от момента на нараняването. Просто сме предпазливи.

— Харесва ми да съм предпазлив. — Ричард се отблъсна от стената и се присъедини към нас под светлината на лампата. — Предлагам услугите си да те будя на всеки час.

— Не можеш да дойдеш с мен — казах аз.

— Ще те чакам в апартамента ти.

— О, и никакво шофиране тази вечер — обади се Лилиан. — Просто като предпазна мярка.

Пръстите на Ричард докоснаха ръката ми. Не се опита да я вземе в своята, само това моментно докосване. Успокояващо. Не знаех какво да правя. Ако евентуално щях да казвам „не“, не изглеждаше честно да флиртувам. Само натискът на пръстите му бе достатъчен да изпрати вълна от топлина по цялата ми ръка. Похот, само похот. Да бе, щеше ми се!

— Ще закарам колата ти до апартамента, ако си съгласна. Стивън може да те хвърли до „Престъпни удоволствия“.

— Мога да взема такси.

— Ще се чувствам по-добре, ако Стивън те закара. Моля те.

Това „моля“ ме накара да се усмихна.

— Добре, Стивън може да ме закара.

— Благодаря ти — отвърна Ричард.

— Пак заповядай.

— Бих ти препоръчала да си отидеш директно вкъщи и да почиваш — обади се Лилиан.

— Не мога — отвърнах аз.

Тя ми се намръщи.

— Добре, но си почини веднага щом можеш. Ако става дума за леко сътресение и се пренапрегнеш, може да се влоши. А даже и да не е сътресение, почивката ще ти се отрази по-добре, отколкото скитосването наоколо.

Усмигнах се.

— Добре, докторе.

Тя изхъмка недоволно.

— Знам колко внимание ще обърнеш на нарежданията ми. Но правете каквото знаете, и двамата. Ако няма да се вслушвате в здравия разум, изчезвайте.

Смъкнах се от масата, а Ричард не ми предложи помощ. Имаше си причина да излизаме толкова дълго. Моментно замайване и отново бях добре.

Лилиан не изглеждаше щастлива.

— Кажете ми, че това замайване беше по-леко от предишните.

— Честна скаутска.

Тя кимна.

— Ще приема думата ти.

Наистина не изглеждаше доволна, но ме потупа по рамото и излезе. Не си беше водила записки. Нямахте таблица, която да може да бъде проверена. Нищо, което да доказва, че някога съм била тук с изключение на няколко окървавени памучни тампона. Организацията беше добра.

Бях имала възможност да се облегна и да си почивам, докато пътувахме насам. Самият факт, че не ми се налагаше да мъкна наоколо голи мъже и да шофирам, ми беше помогнал много. Наистина се чувствах по-добре и това беше чудесно, защото трябваше да се видя с Жан-Клод тази вечер, независимо от всичко. Зачудих се дали Гретхен щеше милостиво да ми отпусне една вечер в повече, ако ме беше вкарала в болница. Вероятно не.

Не можех да го отлагам повече. Беше време да тръгвам.

— Трябва да вървя, Ричард.

Той сложи ръце на раменете ми. Не се отдръпнах. Позволих му да ме обърне към себе си. Лицето му беше много сериозно.

— Искате ли да можех да дойда с теб.

— Вече го обсъдихме.

Той отклони очите си от моите.

— Знам.

Докоснах го по брадичката и го накарах да ме погледне в очите.

— Без геройства, Ричард, обещавай ми.

Очите му бяха твърде невинни.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Глупости. Не може да чакаш отвън. Трябва да останеш тук. Обещай ми.

Махна ръцете си и се отдръпна от мен. Подпря се на другата маса за прегледи с дланите надолу, отпускаяки цялата си тежест върху ръцете.

— Мразя факта, че трябва да отидеш сама.

— Обещай ми, че ще чакаш тук или в апартамента ми. Това са единствените възможности за избор, Ричард.

Не искаше да ме погледне. Отидох до него и докоснах ръката му. Напрежението буквално струеше през нея. Все още нямаше и следа от онази неземна енергия, но тя беше там, под повърхността, и чакаше.

— Ричард, погледни ме.

Остана с наведена глава, а косата му падаше като завеса между нас. Прокарах ръка през тази вълниста коса и сграбчих пълна шепа близо до черепа му. Използвах я като дръжка и обърнах лицето му към мен. Очите му бяха тъмни с нещо повече от обичайния им цвят. Имаше нещо в тях, което бях виждала само снощи. Звярът се надигаше в очите му като морско чудовище, плуващо към повърхността през тъмни води.

Стегнах хватката си не за да го нараня, а за да привлека вниманието му. От гърлото му излезе слаб звук.

— Ако прецакаш нещата заради някакви криворазбрани мъжкарски глупости, ще причиниш смъртта ми. — Придърпах лицето му към моето с ръка, вплетена в косата му. Когато беше само на няколко сантиметра, почти достатъчно близо за целувка, му казах: — Ако се намесиш, ще причиниш смъртта ми. Разбираш ли?

Мракът в очите му искаше да каже „не“. Наблюдавах борбата, изписана по лицето му. Най-накрая отговори:

— Разбирам.

— И ще ме чакаш вкъщи?

Той кимна, опъвайки косата си срещу хватката ми. Искях да притегля лицето му към себе си. Да го целуна. Стояхме замръзнали, изпълнени с колебание. Той се приближи. Устните ни се докоснаха. Беше мек, нежен допир. Взирахме се един в друг от няколко сантиметра разстояние. Очите му бяха толкова дълбоки, че човек

можеше да се удави в тях, и внезапно можех да почувствам тялото му като вълна електричество през стомаха.

Отдръпнах се рязко от него.

— Не, не още. Вече не знам какво чувствам към теб.

— Тялото ти знае.

— Ако само похотта имаше значение, щях да съм с Жан-Клод.

Изражението му се разпадна, сякаш го бях зашлевила.

— Ако наистина не смяташ повече да се срещаме, по-добре не казвай на Жан-Клод. Не си струва.

Изглеждаше толкова наранен. Това беше нещо, което никога не смятах да правя. Сложих ръката си върху неговата. Кожата беше гладка, топла, истинска.

— Ако можех да се измъкна, без да му казвам, бих, но не мисля, че Гретхен ще ми позволи. Освен това Жан-Клод може да помирише лъжата. Ти ми предложи и аз се съгласих.

— Кажи му, че си променила решението си, Анита. Кажи му защо. Ще му хареса. Кажи му, че не съм достатъчно човек за теб — отдръпна се от ръката ми. — Жан-Клод ще се наслади напълно на това.

Гласът му бе горчив, гневен. Горчивината бе толкова силна, че човек можеше да ходи върху нея. Никога не го бях чувала да говори така.

Не можех да понеса това. Застанах зад него и обвих ръце около кръста му. Положих буза между раменете му. Започна да се обръща, но аз стиснах по-силно. Той застана напълно неподвижен в прегръдката ми. Ръцете му докоснаха моите, първоначално колебливо, а след това ги притиснаха към тялото му. По гърба му пробягна тръпка. Дъхът му излезе с продължително пъшкане.

Обърнах го с лице към себе си. По бузите му блестяха сълзи. Исусе! Никога не съм се справяла добре със сълзите. Първият ми инстинкт бе да обещава всичко, само и само да спрат да плачат.

— Недей. — Докоснах една сълза с върха на пръстите си. Залепи се за кожата ми с потрепване. — Не позволявай на това да те разкъса, Ричард. Моля те.

— Не мога пак да стана човек, Анита. — Гласът му звучеше съвсем нормално. Ако не бях видяла сълзите, нямаше да знам, че плаче. — Но ако можех, щях да бъда човек заради теб.

— Може би не искам човек, Ричард. Не знам. Дай ми малко време. Ако не мога да понеса, че си космат, по-добре да го разберем сега.

Почувствах се ужасна, гадна и жалка. Той беше прекрасен. Обичах го. Искаше да се ожени за мен. Преподаваше в прогимназията. Обичаше туризма, лагеруването и ходенето по пещери. Събираше саундтракове на мюзикъли, за бога. И беше втори в йерархията на глутницата. Алфа върколак. Мамка му.

— Нужно ми е време, Ричард. Съжалявам, но ми е нужно. — Звучах като глупачка. Никога през живота си не бях звучала толкова нерешително.

Той кимна, но не изглеждаше убеден.

— Може да се окаже, че ще ме зарежеш, но въпреки това ще рискуваш живота си, изправяйки се срещу Жан-Клод. Не мога да проумея това.

Принудена бях да се съглася.

— Трябва да говоря с него тази вечер, Ричард. Не искам още един сблъсък с Гретхен. Не и ако мога да го избегна.

Той изтри лице с длани. След това прокара ръце през косата си.

— Не се оставяй да те убият.

— Няма.

— Обещай.

Исках да кажа, че обещавам, но не го направих.

— Не давам обещания, които не мога да спазя.

— Не можеше ли да ме успокоиш, като ме излъжеш?

Поклатих глава.

— Не.

Ричард въздъхна.

— На това му се вика болезнено честна.

— Трябва да вървя.

Отдалечих се, преди отново да успее да ме разсее. Започвах да си мисля, че го прави нарочно, за да ме забави. Естествено, аз му позволявах.

— Анита.

Бях стигнала почти до вратата. Обърнах се. Той стоеше там, под грубите светлини, с отпуснати до тялото ръце и изглеждаше... безпомощен.

— Целунахме се за довиждане. Каза ми да бъда внимателна. Аз те предупредих да не се правиш на герой. Това е, Ричард. Няма друго.

— Обичам те — каза той.

Добре де, значи имаше и друго.

— И аз те обичам.

И беше истина, дяволите да го вземат. Ако можех да се справя с факта, че е космат, щях да се омъжа за него. Как щеше да понесе новината Жан-Клод? Както са казали старите хора, имаше само един начин да разбере.

ГЛАВА 24

„Престъпни удоволствия“ се намира в сърцето на вампирския квартал. Блестящият неонов надпис кървеше в нощта и придаваше на тъмнината кървавочервени отсенки като от далечен пожар. От много време не бях идвала в квартала невъоръжена след смрачаване. Добре де, имах ножа, което си беше по-добре от голи ръце, но срещу вампир не беше кой знае колко по-добре.

Стивън беше до мен. Един върколак не е лош бодигард, но някак си той не изглеждаше достатъчно страшен. Беше само 3–4 сантиметра по-висок от мен и слаб като върба с точно нужната ширина на раменете, че да изглежда мъжествен. Да се каже, че панталоните му бяха прилепнали, не бе достатъчно. Бяха кожени и изглеждаха като нарисувани, сякаш му бяха втора кожа. Беше много трудно да не се забележи, че задникът му е стегнат и твърд. Коженото яке стигаше до кръста му, така че нищо не скриваше гледката.

Отново носех черния тренчкот. Беше леко изцапан с кръв, но ако я почистех, щеше да е мокър. Мокрото нямаше да ме държи топла. Пуловерът ми, един от любимите ми пуловери, беше с отпран ръкав до нивото на сутиена ми. Щеше да е твърде студено без връхна дреха. Гретхен ми дължеше един пуловер. Може би, след като си вземех pistolетите, щяхме да си поговорим за това.

Три широки стъпала водеха до затворените врати, пазени от вампира Бъз. Това беше най-ужасното име за вампир, което бях чувала някога. Беше страхотно, ако си човек, но Бъз звучеше съвсем неподходящо за вампир. Великолепно име за бияч пред заведение. Беше висок и мускулест, с късо подстригана черна коса. Изглеждаше така, сякаш носи същата черна тениска, с която бе облечен и през юли.

Знаех, че вампирите не могат да измръзнат до смърт, но нямаше представа, че не чувстват студ. Повечето вампири се опитват да се правят на хора. Носят палта през зимата. Може би нямаша нужда от тях по същия начин, по който Гретхен нямаше нужда да вади ножа от гърлото. Може би всичко беше преструвка.

Той се усмихна, оголвайки зъби. Реакцията ми, изглежда, го разочарова.

— Пропусна представление, Стивън. Шефът е ядосан.

Стивън сякаш се смали. Бъз изглеждаше по-голям и доволен от себе си.

— Стивън ми помагаше. Не мисля, че Жан-Клод ще има нещо против.

Бъз ми хвърли бърз поглед, най-сетне виждайки лицето ми.

— По дяволите, какво се е случило с теб?

— Ако Жан-Клод иска да знаеш, ще ти каже — отвърнах аз и го подминах.

На вратата имаше голям надпис: „Забранено внасянето на кръстове, разпятия или други свещени предмети“. Бутнах вратата и продължих да вървя, а кръстът ми беше безопасно окачен на врата. Ако го искаха тази вечер, можеха да го измъкнат от студените ми, мъртви ръце.

Стивън ме следваше по петите, сякаш беше уплашен от Бъз. Бъз не беше толкова стар вампир, нямаше и двадесет години. Около него все още витаеше усещането за „живост“. Абсолютната застиналоост, присъща на старите вампири, все още не го бе засегнала. Тогава защо върколакът се страхуваше от него? Добър въпрос.

Беше неделя вечер и мястото бе претърпкано. Никой ли не беше на работа утре? Шумът ни заля като вълна от почти твърд звук. Онзи богат, изпълнен с мърморене звук на много хора в малко пространство, решени да си прекарат добре. Светлините бяха максимално блестящи. Малката сцена бе празна. Намирахме се между две представления.

На вратата ни посрещна руса жена.

— Имате ли някакви свещени предмети за деклариране? — Усмихна се, докато го казваше. Девойчето, проверяващо за свещени предмети.

— Не. — Аз също се усмихвах, докато отговарях. Не ме разпитва, просто се усмихна и се отдалечи. Намеси се мъжки глас:

— Само за момент, Шелиа.

Високият вампир, който крачеше към нас, беше прекрасна гледка. Имаше високи изваяни скули и къса, идеално оформена руса коса. Беше твърде мъжествен, за да е красив, и твърде перфектен, за да

е реален. Последния път, когато бях идвала, Робърт се подвизаваше като стриптийзър. Изглежда, се бе преместил в мениджмънта.

Шелиа зачака, поглеждайки първо Робърт, а после мен.

— Тя ме излъга?

Робърт кимна.

— Здравсти, Анита.

— Здравсти. Ти ли си управител сега?

Той кимна.

Не ми харесваше това. Веднъж вече ме беше провалил или по-скоро не бе успял да изпълни заповедите на Жан-Клод. Не бе успял да опази някого в безопасност.

Този някой бе умрял. Робърт не получи и драскотина, докато се опитваше да спре чудовищата. Трябваше поне да пострада, докато се опитва. Не настоявах, че трябва да загине, докато се старее да опази хората, но трябваше да вложи повече усилия. Никога не му повярвах или простих напълно.

— Носиш свещен предмет, Анита. Трябва да го предадеш, освен, ако не става дума за полицейска работа.

Погледнах нагоре към него. Очите му бяха сини. Погледнах надолу и пак нагоре, и осъзнах, че мога да посрещна погледа му. Беше над стогодишен, съвсем не толкова силен, колкото Гретхен, но въпреки това не би трябвало да мога да го гледам в очите.

Очите му се разшириха.

— Трябва да го предадеш. Такива са правилата. Може би това, че успях да го гледам свободно, ми даде кураж или пък просто ми се беше събрало достатъчно за една вечер.

— Гретхен тук ли е?

Той изглеждаше изненадан.

— Да, в задната стая с Жан-Клод е.

— В такъв случай не мога да ти предам кръста.

— Значи не мога да те пусна. Жан-Клод е категоричен по този въпрос. — В гласа му се долавяше намек за неудобство, почти страх. Хубаво.

— Погледни добре лицето ми, Боби бой. Гретхен направи това. Ако е тук, ще задържа кръста.

Между перфектните му вежди се появиха бръчки.

— Жан-Клод каза: „Без изключения“. — Позволих му да пристъпи по-близо. Сниши гласа си, доколкото беше възможно, така че да се чува над шума. — Каза ми, че ако отново не оправдая доверието му по какъвто и да било въпрос, независимо важен или не, ще ме накаже.

Обикновено смятах подобни изявления за жалки или жестоки. Този път бях съгласна с настоящото.

— Иди и питай Жан-Клод — отвърнах аз.

Той поклати глава.

— Не мога да ти се доверя, че ще останеш на място. Ако минеш покрай мен с кръста, ще съм се провалил.

Това започваше да става досадно.

— Може ли Стивън да иде да попита?

Робърт кимна.

Може да се каже, че Стивън се беше залепил за мен. Още не се бе възстановил от забележката на Бъз.

— Жан-Клод ядосан ли ми е за това, че пропуснах изпълнението си?

— Трябва да се обадиш, ако не можеш да изпълниш номера си — каза Робърт. — Наложил се да изляза вместо теб.

— Хубаво е да си полезен — обадох се аз.

Робърт ми се намръщи.

— Стивън трябваше да се обади.

— Водеше ме на лекар. Проблем ли имаш с това?

— Жан-Клод може и да има.

— Тогава повикай големия мъж и да го попитаме. Омръзна ми да стоя на вратата.

— Анита, колко мило от твоя страна да ни удостоиш с присъствието си. — Гретхен направо мъркаше в очакване.

— Робърт не ме пуска да вляза.

Тя обърна поглед към вампира. Той отстъпи назад. А дори не беше прибегнала към никаква част от онази впечатляваща магия. За стогодишен труп Робърт се плашеше твърде лесно.

— Очаквахме я, Робърт. Жан-Клод няма търпение да я види.

Той преглътна тежко.

— Беше ми казано да не пускам никой, носещ свещени предмети, освен, ако не е от полицията. Без изключения.

— Дори и за любимката на Господаря. — Тя вложи много ирония в последното изказване.

Робърт или не я усети, или я игнорира.

— Докато Жан-Клод не ми каже друго, тя няма да премине с кръст.

Гретхен започна да обикаля около нас. Не бях сигурна кой изглеждаше по-притеснен.

— Свали този малък кръст и да приключваме.

Поклатих отрицателно глава.

— Не.

— Не ти помогна кой знае колко по-рано тази вечер.

Имаше право. За пръв път осъзнах, че дори не бях помислила да извадя кръста си. Бях посегнала към оръжията, но не и към вратата си. Беше адски тъжно.

Докоснах с пръст студеното сребро на верижката.

— Кръстът остава.

— Вие двамата ми разваляте удоволствието. — Начинът, по който го каза, го направи да звучи като много лошо нещо. — Ще ти върна едно от оръжията.

Само преди момент бих се съгласила, но не и сега. Бях засрамена, че не бях посегнала към кръста по-рано. Нямах да й попречи да ми се нахвърли в началото. Беше твърде силна за това. Но можеше да я прогони от Луи. Трябваше да спра да пропускам църковни служби, даже и да не можех да се наспя.

— Не.

— Това ли е твоят начин да се измъкнеш от уговорката ни? — Гласът ѝ беше нисък и изпълнен с първите нотки на гнева.

— Държа на думата си — отвърнах аз.

— Ще я придружа вътре, Робърт — каза тя и вдигна ръка, за да пресече оплакванията му. — Ако Жан-Клод те обвини, кажи му, че съм заплашила да разкъсам гърлото ти.

Тя пристъпи към него, докато единственото, което разделяше телата им, бе един дъх. Едва когато застанеха по този начин, човек осъзнаваше, че Робърт е по-висок с глава и половина. Гретхен изглеждаше по-голяма.

— Не е лъжа, Робърт. Смятам, че си слаб, че си пречка. Бих те убила още сега, ако господарят ни нямаше нужда и от двамата. Ако все

още се страхуваш от Жан-Клод, спомни си, че той те иска жив. Аз — не.

Робърт преглътна толкова тежко, че трябва да е заболяло. Не отстъпи. Точка в негова полза. Тя скъси и последното разстояние помежду им и той отскочи назад, сякаш беше прострелян.

— Добре, добре, води я.

Устните на Гретхен се изкривиха от отвращение. По един въпрос постигахме съгласие: не харесвахме Робърт. Щом имахме нещо общо, можехме да открием и други неща. Можеше пък да станем приятелки. Да бе, как не.

Нивото на шума бе спаднало до мърморене на заден план. Вниманието на всички бе приковано в нас. Страхотно ги забавлявахме.

— Не се ли предполага сега да има някакъв номер на сцената? — попитах аз.

Робърт кимна.

— Да, трябва да го представя.

— Отивай да си вършиш работата, Робърт. — Думите бяха пълни с презрение. Гретхен много я биваше в това.

Робърт ни остави, видимо облекчен.

— Мекотело — казах тихичко.

— Хайде, Анита, Жан-Клод ни чака. — Тя се отдалечи наперено, а дългото и бледо палто се развяваше зад нея.

Със Стивън разменихме погледи. Той сви рамене. Последвах я, а той се движеше зад мен, сякаш се страхуваше да не ме изгуби.

Кабинетът на Жан-Клод приличаше на домино. Изцяло бели стени, бял килим, черно лакирано бюро, черен офис-стол, черна кожена кушетка до едната стена и два черни стола с прави облегалки пред бюрото. Бюрото и столовете бяха ориенталски, с емайлирани рисунки на жирафи и жени с развяващи се роби. Винаги съм харесвала бюрото, не че щях да си го призная на глас.

В единия ъгъл беше поставен лакиран черен параван. Не го бях виждала преди. Беше голям и го закриваше изцяло. По паравана се извиваше дракон, изрисуван с оранжево и червено, с огромни кръгли очи. Беше приятна добавка към стаята. Помещението не беше уютно, но бе стилно. Също като Жан-Клод.

Той седеше на кожената кушетка, облечен целия в черно. Ризата имаше висока стегната яка, която подчертаваше лицето му. Трудно

можеше да се каже къде свършва косата и започва ризата. Яката бе прихваната на гърлото с рубинен медальон с размерите на палец. Ризата бе разкопчана надолу до колана и разкриваше триъгълник от много бледа кожа. Единствено медальонът пречеше на ризата да се разтвори напълно.

Маншетите бяха широки и плътни като яката и почти скриваха ръцете му. Вдигна една ръка и забелязах, че са отворени от едната страна, така че да може да използва ръцете си. Облеклото му се допълваше от черни дънки и черни кадифени ботуши.

Медальона бях виждала и преди, но ризата определено беше нещо ново.

— Елегантно — казах аз.

Той се усмихна.

— Харесва ли ти? — Изправи маншетите, сякаш имаше нужда.

— Приятна промяна спрямо бялото е — отвърнах му.

— Стивън, очаквахме те по-рано — гласът му бе достатъчно мек, но се усещаше някакъв спотаен привкус на нещо тъмно и неприятно.

— Стивън ме заведе на лекар.

Тъмносините му очи се обърнаха към мен.

— Последното полицейско разследване е задебеляло?

— Не — отвърнах аз.

Погледнах към Гретхен. Очите ѝ бяха приковани в Жан-Клод.

— Кажи му — промълви тя.

Не мисля, че имаше предвид да я обвиня в опит за убийство. Време беше за малко честност или поне за малко драма. Бях сигурна, че Жан-Клод няма да ни разочарова.

— Стивън трябва да напусне сега — заявих.

Не исках да загине, докато се опитва да ме защити. Не ставаше за нищо друго освен за пушечно месо. Поне срещу Жан-Клод.

— Защо? — попита той. Звучеше подозрително.

— Давай — обади се Гретхен.

Поклатих глава.

— Няма нужда Стивън да присъства.

— Излез, Стивън — каза Жан-Клод. — Не съм ти ядосан, че пропусна представлението си. Анита е по-важна за мен от това да дойдеш навреме на работа.

Хубаво беше да знам това.

Стивън направи движение, което почти приличаше на поклон пред Жан-Клод, хвърли ми поглед и се поколеба.

— Давай, Стивън. С мен всичко ще е наред.

Не се наложи да го убеждавам повторно. Изчезна.

— Какво става с теб, ma petite?

Погледнах към Гретхен. Имаше очи само за него. Лицето ѝ изглеждаше гладно, сякаш е чакала този момент от дълго време. Вгледах се в тъмносините му очи и осъзнах, че мога да го правя и без вампирските белези. Можех да го гледам в очите.

Жан-Клод също го забеляза. Очите му се разшириха съвсем леко.

— Ma petite, тази вечер си пълна с изненади.

— Още нищо не си видял.

— Непременно продължавай. Обичам изненадите.

Съмнявах се, че тази щеше да му хареса. Поех си дълбоко въздух и го казах бързо, сякаш това щеше да направи преглъщането по-лесно, като лъжица, пълна със захар.

— Ричард ме помоли да се оженим и аз се съгласих. Можех да добавя и „но вече не съм сигурна“, обаче не го направих. Бях твърде объркана, че да представям нещо различно от голите факти. Ако се опитах да ме убие, може би щях да добавя подробности. Дотогава... щях да изчакам.

Жан-Клод просто стоеше на място. Въобще не се помръдваше. Отоплението се включи и аз подскочих. Вентилационната шахта беше над кушетката. Въздухът си играеше с косата му, с плата на ризата, но беше все едно да наблюдаваш манекен. Косата и дрехите се движеха, но останалото беше като камък.

Мълчанието се проточи и изпълни стаята. Отоплението спря и тишината беше толкова дълбока, че можех да чуя кръвта, пулсираща в ушите ми. Беше като покоя преди създанието. Осъзнаваш, че предстои нещо голямо, просто не знаеш какво точно. Оставих тишината да ме обгърне. Нямах да съм тази, която щеше да я наруши, защото се страхувах от предстоящото. Това абсолютно спокойствие беше много по-изнервящо, отколкото би бил гневът. Не знаех какво да правя с него, затова и не предприех нищо. Начин на поведение, за който рядко съжалявам.

Гретхен беше първата, която наруши тишината.

— Чу ли я, Жан-Клод? Ще се омъжва за друг. Обича друг.

Той премигна веднъж — дълго, грациозно движение на миглите.
— Попитай я дали ме обича, Гретхен.

Гретхен застана пред мен, препречвайки погледа на Жан-Клод.

— Какво значение има? Ще се омъжва за друг.

— Попитай я! — Беше заповед.

Гретхен се извъртя рязко към мен. Костите на лицето ѝ изпъкваха под кожата, устните и бяха изтънели от гняв.

— Ти не го обичаш.

Не беше точно въпрос, затова го оставих без отговор. Гласът на Жан-Клод се извиси мързеливо, пълен с някакъв тъмен подтекст, който не разбирах.

— Обичаш ли ме, *ma petite*?

Изгледах изпълненото с ярост лице на Гретхен и отговорих:

— Предполагам, че няма да ми повярваш, ако кажа не.

— Не можеш ли просто да кажеш „да“?

— Да, в някакво тъмно, извратено ъгълче на душата си те обичам. Доволен ли си?

Той се усмихна.

— Как можеш да се омъжиш за него, ако ме обичаш?

— Обичам и него, Жан-Клод.

— По същия начин ли?

— Не.

— Как така ни обичаш по различен начин?

Въпросите ставаха все по-подвеждащи.

— Как да ти обясня нещо, което дори самата аз не разбирам?

— Опитай.

— Ти си като велика шекспирова трагедия. Ако Ромео и Жулиета не се бяха самоубили, щяха да се намразят след година. Страстта е форма на любов, но не е истинска. Не е трайна.

— А какво чувстваш към Ричард? — Гласът му бе изпълнен с някаква силна емоция. Трябваше да е гняв, но я чувствах по различен начин. Почти като емоция, за която ми липсваха думи да я опиша.

— Аз не просто обичам Ричард, харесвам го. Наслаждавам се на компанията му. Аз... — мразех да се обяснявам. — О, по дяволите, Жан-Клод, не мога да го облека в думи. Мога да си представя как прекарвам живота си с Ричард, но не мога да направя същото с теб.

— Определихте ли дата?

— Не — отвърнах аз.

Наклони главата си на една страна и започна да ме изучава.

— Казваш истината, но има някаква частица, която е лъжа. Какво спестяваш, ma petite?

Намръщих се.

— Казах ти истината.

— Но не цялата.

Не исках да му казвам. Щеше да се зарадва твърде много. Почувствах се леко нелоялна спрямо Ричард.

— Не съм напълно сигурна за сватбата с Ричард.

— Защо не? — Имаше нещо в лицето му, което сякаш бе надежда. Не можех да му позволя да си направи погрешните изводи.

— Видях го да става странен. Почувствах... силата му.

— И?

— И сега не съм сигурна.

— И той не е достатъчно човек за теб. — Жан-Клод отметна глава назад и се разсмя. Радостно изливане на звук, което ме покри като шоколад. Тежко и сладко, и дразнещо.

— Тя обича друг — обади се Гретхен. — Има ли значение, че се съмнява в него? Съмнява се и в теб. Тя те отхвърли, Жан-Клод. Това не е ли достатъчно?

— Ти ли направи това на лицето ѝ?

Тя направи тесен кръг, като тигър в клетка.

— Тя не те обича колкото мен. — Коленичи пред него с ръце, докосващи краката му, и лице, взиращо се в неговото. — Моля те, аз те обичам. Винаги съм те обичала. Убий я или ѝ позволи да се ожени за този мъж. Тя не заслужава обожанието ти. Той я игнорира.

— Добре ли си, ma petite?

— Добре съм.

Гретхен заби пръсти в дънките му, вкопчвайки се него.

— Моля те, моля те!

Не я харесвах, но болката, безнадеждната болка в гласа ѝ беше ужасяваща. Беше се опитала да ме убие и въпреки това я съжалявах.

— Остави ни, Гретхен.

— Не! — Тя се вкопчи в него.

— Забраних ти да я нараняваш. Ти не се подчини. Би трябвало да те убия.

Тя просто стоеше на колене и гледаше нагоре към него. Не можех да видя изражението ѝ и бях благодарна за това. Не ме биваше по обожанието.

— Жан-Клод, моля те, моля те, направих го заради теб. Тя не те обича.

Ръката му внезапно се озова около врата и. Не го бях видяла да мръдва. Беше магия. Каквото и да ми позволяваше да го гледам в очите, не го спираше да си играе с ума ми. Или просто беше много бърз. Как не.

Тя се опита да говори. Пръстите му се свиха и думите излязоха като кратки задавени звуци. Той стоеше прав и я издърпваше на крака. Ръцете и се обвиха около кръста му, опитваше се да му попречи да я обеси. Той продължи да я вдига, докато краката и не се заклатиха във въздуха. Знаех, че би могла да се бори с него. Бях почувствала силата в тези привидно деликатни ръце. Като изключех ръката на кръста му, тя въобще не се съпротивляваше. Щеше ли да му позволи да я убие? Щеше ли той да го направи? Можех ли просто да стоя и да наблюдавам?

Той стоеше, облечен в прекрасната си черна риза, изглеждаше едновременно елегантен и апетитен и държеше Гретхен във въздуха с една ръка. Тръгна към бюрото си, като продължаваше да я държи. Безпроблемно поддържаше равновесие. Даже ликантроп не би могъл да направи това. Не и по този начин. Наблюдавах как стройното му тяло се движи по килима и знаех, че може да се преструва колкото си иска, но това не беше човешко. Той не беше човек.

Постави краката ѝ на килима от далечната страна на бюрото. Разхлаби хватката си над гърлото ѝ, но не я пусна.

— Жан-Клод, моля те. Коя е тя, че Господарят на града да трябва да се моли за нейното внимание?

Той продължаваше да държи ръката си на врата ѝ, но не стискаше. Със свободната си ръка отмести паравана. Той се сгъна и разкри ковчег. Беше поставен върху обвит с плат пиедестал. Дървото бе почти черно и полирано до огледален блясък. Очите на Гретхен се разшириха.

— Жан-Клод, Жан-Клод, съжалявам. Не я убих. А можех. Питай я. Можех да я убия, но не го направих. Питай я. Питай я! — Гласът и беше изпълнен с паника.

— Анита? — Тази единствена дума се приплъзна по кожата ми, плътна и предвещаваща нещастие. Бях много доволна, че не аз бях ядосала гласа.

— Можеше да ме убие с първата атака — казах аз.

— Защо смяташ, че не го е направила?

— Мисля, че се разсея, докато се опитваше да удължи нещата. Да им се наслаждава повече.

— Не, не, само я заплашвах. Опитвах се да я уплаша. Знаех, че няма да искаш да я убия. Знаех го, в противен случай щеше да е мъртва.

— Винаги си била лош лъжец, Гретел. Гретел?

Повдигна капака на ковчега с една ръка и я притегли по-близо до него.

Тя се измъкна с рязко движение от него. Ноктите му оставиха кървави бразди по гърлото ѝ. Стоеше зад офис-стола, използвайки го като преграда между себе си и него, сякаш щеше да ѝ помогне. По гърлото ѝ се стичаше кръв.

— Не ме карай да те принуждавам, Гретел.

— Името ми е Гретхен и е такова от над сто години. Това беше първата истинска проява на дух, която виждах от нейна страна спрямо Жан-Клод. Преборих се с желанието да я аплодирам. Не беше трудно.

— Беше Гретел, когато те намерих, и все още си Гретел. Не ме карай да ти припомням какво си, Гретел.

— Няма да вляза в тази проклета кутия доброволно. Няма да го направя.

— Наистина ли искаш Анита да те види в най-лошата ти светлина?

Смятах, че вече съм я видяла.

— Няма да вляза. — Гласът ѝ беше твърд, не уверен, но упорит. Наистина го мислеше.

Жан-Клод стоеше съвсем неподвижен. Вдигна ръка с ленив жест. Нямаше друга дума, с която да се опише. Движението беше почти танцово.

Гретхен се олюля и се хвана за стола за опора. Лицето ѝ сякаш се сви. Случващото се не бе извличане на енергия, на което бях станала свидетел по-рано. Не се появи неземният труп, който би ми разкъсал

гърлото и би танцувал в кръвта. Плътта се изцеждаше, прилепваше стегнато по костите. Тя изсъхваше. Не остаряваше, а умираше.

Отвори устата си и изкрещя.

— Господи, какво става с нея?

Гретхен стоеше, вкопчила тънките си като на птица ръце в облегалката на стола. Изглеждаше като мумифициран труп. Яркото ѝ червило представляваше отвратителна резка върху лицето. Даже жълтата ѝ коса бе изтъняла, суха и чуплива като слама.

Жан-Клод тръгна към нея все така грациозен, все така прекрасен, все така чудовищен.

— Аз ти дарих вечен живот и аз мога да го отнема, никога не го забравяй.

Тя издаде нисък хленчещ звук. Вдигна умоляващо една крехка ръка към него.

— В кутията. — Гласът му направи последната дума мрачна и ужасяваща, сякаш бе казал „ада“, и наистина го мислеше.

Беше избил от нея желанието за съпротива или може би „откраднал“ беше правилната дума. Никога не бях виждала нещо подобно. Нова вампирска сила, за която във фолклора нямаше дори намек. Проклятие.

Гретхен пристъпи треперливо към ковчега. Още две болезнени, провлачени стъпки и изпусна облегалката на стола. Падна, а тънките ѝ като кости ръце поеа цялото ѝ тегло, точно както не трябваше. Добър начин да си счупиш ръцете. Гретхен, изглежда, не се притесняваше за счупени кости. Не я винях.

Коленичи на пода с увиснала глава, сякаш нямаше сили да се изправи. Жан-Клод просто стоеше и я гледаше. Не направи опит да ѝ помогне. Ако беше който и да е друг освен Гретхен, вероятно аз бих помогнала.

И най-вероятно бях направила някакво движение в нейна посока, защото Жан-Клод ми направи знак да стоя настрани.

— Ако в този момент се храни от човек, цялата ѝ сила ще се върне. Тя е много уплашена. Не бих я изкушавал точно сега, ma petite.

Останах на място. Не бях планирала да и помагам, но не ми харесваше да наблюдавам случващото се.

— Пълзи — каза той.

Тя започна да пълзи. Това ми стигаше.

— Доказа своето, Жан-Клод. Ако я искаш в ковчега, просто я вдигни и я сложи там.

Той ме погледна. На лицето му бе изписано нещо подобно на забавление.

— Изпитваш жалост към нея, та petite. Тя е смятала да те убие. Знаеш го.

— Нямам проблем да я застрелям, но това... — Не можех да намеря думи. Той не просто я унижаваше. Лишаваше я от личността ѝ. Поклатих глава. — Измъчваш я. Ако е заради мен, видях достатъчно. Ако го правиш за себе си, престани.

— Правя го заради нея, та petite. Забравила е кой е господарят ѝ. Месец или два в ковчега ще ѝ го припомнят.

Гретхен беше достигнала подножието на пиедестала. Бе сграбчила плата с две ръце, но нямаше сили да се изправи.

— Мисля, че ѝ бе напомнено достатъчно.

— Ти си толкова строга, та petite, толкова прагматична и все пак внезапно нещо предизвиква съжалението ти. А съжалението ти е силно, колкото и омразата ти.

— Но не и наполовина толкова забавно.

Той се усмихна и вдигна капака на ковчега. Вътрешността, естествено, беше от бяла коприна. Коленичи и вдигна Гретхен. Крайниците ѝ стояха по странен начин в обятията му, сякаш съвсем не функционираха. Докато я прехвърляше над ръба на ковчега, дългото ѝ палто се плъзна по дървото. Нещо в джоба ѝ изтрака, плътно и тежко.

Беше ми почти неприятно да попитам, почти:

— Ако това в джоба ѝ е пистолетът ми, искам си го обратно.

Той я постави почти нежно върху коприната, след което претърси джобовете ѝ. Вдигна браунинга с една ръка и започна да затваря капака. Костеливите ѝ ръце се вдигнаха нагоре в опит да спрат спускането му.

Докато гледах как тези тънки ръце удрят въздуха, почти оставих въпроса да заглъхне.

— Трябва да има още един пистолет и нож.

Очите му се разшириха, но кимна. Подаде ми браунинга. Пристъпих напред и го взех. Бях достатъчно близо, за да видя очите ѝ. Бяха бледи и замъглени като очите на много възрастните хора, но в тях имаше останало достатъчно изражение за ужаса ѝ.

Те се въртяха диво и се взираха в мен. В погледа ѝ се четеше няма молба. Отчаяние бе твърде мека дума, за да го опише. Гледаше към мен, а не към Жан-Клод, сякаш знаеше, че съм единствената в стаята, на която ѝ пука. Дори това да притесняваше Жан-Клод, нямаше как да се разбере по изражението му.

Прибрах браунинга в кобура под рамото си. Беше приятно да го имам отново. Подаде ми файърстара.

— Не мога да открия ножа. Чувствай се свободна да я претърсиш сама, ако искаш.

Погледнах надолу към сухата, сбръчкана кожа, към лицето без устни. Вратът ѝ бе тънък като на пиле. Поклатих глава.

— Не го искам чак толкова.

Той се разсмя и дори сега звукът се уви около кожата ми като кадифе. Весел социопат.

Затвори капака и Гретхен нададе ужасяващи звуци, сякаш се опитваше да креци, но нямаше глас да го направи. Тънките ѝ ръце тропаха по капака.

Жан-Клод защрака ключалките и се наведе над затворения ковчег.

— Спи — прошепна той. Звучите почти моментално намаляха. Повтори думата и те съвсем престанаха.

— Как го правиш?

— Как я накарах да пази тишина ли?

Поклатих глава.

— Всичко.

— Аз съм нейният господар.

— Не, Николаос беше твоя господарка, но не можеше да прави това. Щеше да ти го причини, ако можеше.

— Проницателно от твоя страна и съвсем вярно. Аз създадох Гретхен. Николаос не ме е създала. Когато си господар вампир и създадеш някого, това ти дава определени сили над него. Както и сама видя.

— Николаос беше създала повечето вампири в малкия си антураж, нали?

Той кимна.

— Ако тя можеше да прави това, на което току-що станах свидетел, щях да го видя. Щеше да се изфука.

Той се усмихна леко.

— Отново проява на проникателност. Има разнообразни сили, които господарят вампир може да притежава. Призоваване на животно, левитация, устойчивост на сребро.

— Затова ли ножовете ми не нараниха Гретхен?

— Да.

— Но всеки господар вампир има различен арсенал от дарове.

— Арсенал, думата е точна. А сега, до къде бяхме стигнали, та petite? А, да, мога да убия Ричард.

Пак се започваше.

ГЛАВА 25

— Чу ли ме, ma petite? Бих могъл да убия твоя Ричард. — Той придърпа паравана на мястото му. Ковчегът и ужасяващото му съдържание бяха скрити за секунда.

— Не искаш да го направиш.

— О, напротив, искам, ma petite. Ще ми е много приятно да изтръгна сърцето му и да го гледам как умира.

Той мина покрай мен, черната риза се развяваше около него и откриваше стомаха му.

— Казах ти, не съм сигурна, че искам да се омъжа за него. Дори не съм сигурна, че ще продължим да излизаме заедно. Не е ли достатъчно?

— Не, ma petite. Ти го обичаш. Мога да помириша уханието му върху кожата ти. Тази вечер си го целунала. При всичките си съмнения си го допуснала близо до себе си.

— Нараниш ли го, ще те убия, това е положението. Гласът ми беше много делови.

— Ще се опиташ да ме убиеш, но аз не съм толкова лесна плячка.

Отново седна на кушетката, а ризата му се разтвори, разкривайки по-голямата част от корема и гърдите му. Белегът от изгорено с формата на кръст беше като блестящ дефект върху безупречната му кожа.

Останах права. И без това не ми беше предложил да седна.

— Може би ще се избием взаимно. Ти избираш музиката, Жан-Клод, но веднъж започнем ли този танц, няма да спрем, докато един от нас не е мъртъв.

— Не ми е разрешено да наранявам Ричард. А на него разрешено ли му е да нарани мен?

Добър въпрос.

— Не мисля, че ще се стигне до това.

— Срещаташе се с него в продължение на месеци и аз не казах почти нищо. Преди да се омъжиш за него, искам същото време.

Изгледах го.

— Какво имаш предвид под „същото време“?

— Излизай на срещи с мен, Анита. Дай ми шанс да те ухажвам.

— Да ме ухажваш?

— Да.

Продължих да го гледам. Не знаех какво да кажа.

— Опитвам се да те отбягвам от месеци. Няма да се откажа сега.

— В такъв случай ще пусна музиката и ще танцуваме. Дори и двамата да умрем, Ричард ще е пръв, това мога да ти обещаая. Със сигурност да излизаш с мен не е по-лошо от това.

Имаше право и все пак...

— Не се поддавам на заплахи.

— В такъв случай призовавам чувството ти за честна игра, *ma petite*. Ти позволи на Ричард да спечели сърцето ти. Ако беше излизала първо с мен, дали аз щях да съм ти толкова скъп? Ако не се бе противопоставяла на взаимното ни привличане, дали щеше да погледнеш Ричард за втори път?

Не можех да кажа „да“ и да съм честна. Не бях сигурна. Бях отказала на Жан-Клод, защото не беше човек. Беше чудовище, а аз не излизах с чудовища. Но снощи бях видяла какъв би могъл да е Ричард. Бях почувствала сила, която съперничеше с тръпките по кожата ми, които предизвикваше Жан-Клод. Ставаше все по-трудно да различавам хората от чудовищата. Дори започвах да се чудя за себе си. Има повече начини да се превърнеш в чудовище, отколкото мнозинството хора осъзнават.

— Не вярвам в случайния секс. С Ричард също не съм спала.

— Не те изнудвам да правим секс, *ma petite*. Опитвам се да получа равно време.

— И ако се съглася, какво?

— Ами ще те взема в петък вечер.

— Като на истинска среща ли?

Той кимна.

— Може даже да открием как така срещаш погледа ми безнаказано.

— Нека просто се придържаме към нормалната среща, доколкото е възможно.

— Както искаш.

Изгледах го. Той ме погледна. Щеше да ме вземе в петък вечер. Имахме среща. Чудех се как ли ще се почувства Ричард.

— Не мога да се срещам с двама ви безкрайно.

— Дай ми няколко месеца, както си дала на Ричард. Ако не мога да те спечеля, ще се оттегля от борбата.

— Ще ме оставиш на мира и няма да нараниш Ричард?

Той кимна.

— Даваш ми думата си?

— Честната си дума.

Приех я. Това бе най-доброто предложение, което щях да получа. Не бях сигурна колко струва честната му дума, но поне ни даваше време. Време да измислим нещо друго. Не знаех какво, но трябваше да има нещо. Нещо друго освен ходенето на срещи със сбъркания Господар на града.

ГЛАВА 26

На вратата се почука и тя се отвори, без Жан-Клод да е дал позволение. Някой нахалстваше. Рейна влезе наперено през вратата. Нахална беше едно от описанията ѝ.

Беше облечена в ръждив тренчкот, стегнат силно през кръста с колан. Катарамата се люлееше свободно, докато влизаше грациозно в стаята. Свали от главата си разноцветен шал и разлюля кестенявата си коса, която проблясва игриво на светлината.

Зад нея беше Габриел, който бе облечен с черен тренчкот. Еднакви облекла. Дрехата отиваше на косата и странните му сиви очи по същия начин, по който облеклото на Рейна ѝ пасваше. От долната част до върха на ухото му проблясваха обици. Всяка една бе сребърна.

Каспар Гундерсон ги следваше по петите. Беше облечен със светло вълнено палто и една от онези шапки с малко перо на периферията. Приличаше на елегантната версия на бащата-мечта от 50-те години. Не изглеждаше щастлив да е тук.

Робърт стоеше колебливо на вратата.

— Казах им, че си зает, Жан-Клод. Казах им, че не желаяш да бъдеш обезпокояван.

Буквално кършеше ръце от безпокойство. След като бях станала свидетел на случилото се с Гретхен, не го обвинявах, че се страхува.

— Влез, Робърт, и затвори вратата след себе си — каза Жан-Клод.

— Наистина трябва да нагледам следващото представление. Аз...

— Влез и затвори вратата, Робърт.

Стогодишният вампир направи, каквото му бе наредено. Затвори вратата и се облегна на нея с ръка на дръжката, сякаш това щеше да го опази. Десният ръкав на ризата му беше срязан и от пресните следи от нокти течеше кръв. По гърлото му имаше още кръв, сякаш нечия ноктестата ръка го бе вдигнала за него. Както Жан-Клод бе постъпил с Гретхен, но с нокти.

— Казах ти какво ще се случи, ако ме подведеш отново, Робърт. Независимо дали за нещо малко, или голямо. — Гласът на Жан-Клод бе шепот, който изпълни стаята като вятър.

Робърт падна на колене върху белия килим.

— Моля ви, господарю, моля ви.

Протегна ръце към Жан-Клод. Гъста капка кръв падна върху килима. Кръвта изглеждаше много червена на фона на снежнобялото.

Рейна се усмихна. Бях готова да се обзаложа от чии нокти бяха белезите на Робърт. Каспар отиде до кушетката и седна, дистанцирайки се от представлението. Габриел ме гледаше.

— Хубаво палто — каза той.

И двамата носехме черни тренчкоти. Страхотно.

— Благодаря — отвърнах аз.

Той се усмихна, демонстрирайки заострени зъби.

Исках да го попитам дали изпитва болка от сребърните обици, но Робърт издаде тих хленчещ звук и се обърнах към основното представление.

— Ела при мен, Робърт. — В гласа на Жан-Клод имаше достатъчно жар, че да се опариш.

Робърт беше почти проснат на килима и се самоунижаваше.

— Моля ви, господарю. Моля ви, недейте.

Жан-Клод пристъпи към него достатъчно бързо, че черната му риза да се развее като миниатюрно наметало. Бледата му кожа проблясва на фона на черния плат. Спря пред треперещия вампир. Ризата му се завихри около внезапно притихналото тяло. Жан-Клод стоеше напълно неподвижно. Платът притежаваше повече живот, отколкото той. Исусе!

— Той се е опитал, Жан-Клод — казах аз. — Остави го на мира.

Жан-Клод втренчи в мен бездънно сините си очи. Отклоних поглед от тях. Може би бях в състояние да срещам погледа му безнаказано, но от друга страна... Той винаги бе пълен с изненади.

— Бях останал с впечатлението, че не харесваш Робърт, ma petite.

— Не го харесвам, но видях достатъчно наказания за една вечер. Няколко минути по-рано те са го разранили до кръв само защото не ги е пуснал в кабинета ти. Защо не си ядосан заради това?

Рейна тръгна към Жан-Клод. Острите токчета на високите ѝ обувки с цвят на мед оставяха вдлъбнатини по килима. Пътека от

прободни рани.

Жан-Клод наблюдаваше приближаването ѝ. Изражението му бе неутрално, но имаше нещо в стойката му. Дали се страхуваше от нея? Може би. Тялото му излъчваше предпазливост, докато тя се приближаваше. Не беше доволен. Ситуацията ставаше все по-любопитна и по-любопитна.

— Имаме среща с Жан-Клод. Чувствата ми щяха да бъдат наранени, ако ни бяха върнали от вратата.

Прекрачи Робърт, демонстрирайки голяма част от крака си. Не бях сигурна, че носи нещо под тренчката. Робърт не се опита да надзърне. Замръзна, потрепвайки, когато палтото ѝ докосна гърба му.

Рейна стоеше изправена с добре оформените си прасци и почти докосваше Робърт. Той не се отдръпна от нея. Изглеждаше замръзнал, сякаш можеше да се престори, че не е там и всички да забравят за него. Щеше му се.

Тя стоеше толкова близо до Жан-Клод, че телата им се докосваха. Сякаш се бе вклинила между двата вампира. Очаквах Жан-Клод да отстъпи назад и да ѝ осигури малко пространство. Не го направи.

Тя прокара пръсти под ризата му и постави ръцете си от двете страни на голия му кръст. Начервените ѝ устни се разтвориха и се наведе към него. Целуна го, а той стоеше като статуя под ръцете и. Но не ѝ каза да върви по дяволите.

Какво, по дяволите, ставаше?

Рейна повдигна лице, колкото да може да говори.

— Жан-Клод не иска да обиди Маркус. Нуждае се от подкрепата на глутницата, за да контролира града. Нали така, любими?

Той постави ръце на тънкия ѝ кръст и отстъпи назад. Ръцете ѝ се плъзнаха по кожата му, докато най-накрая остана напълно извън обсега ѝ. Наблюдаваше го по начина, по който змиите гледат малките птички. Не бе нужно човек да е вампир, за да усети страстното ѝ желание. „Очевидно“ бе твърде мека дума.

— С Маркус имаме договорка — каза Жан-Клод.

— Каква договорка? — попитах аз.

— Какво те интересува, ma petite? Ти ще се срещаш с мосю Зееман. Нима на мен не ми е позволено да се виждам с други хора? Предложих ти моногамия и ти ме отхвърли.

Не бях мислила за това. Не ми допаднаше. Проклятие.

— Не ме притеснява споделянето, Жан-Клод.

Рейна застана зад него, прокарайки дълги лакирани нокти по кожата му. Ръцете ѝ се сключиха на гърдите му, а брадичката ѝ почиваше на рамото му. Този път Жан-Клод се отпусна в ръцете и. Облегна се назад към нея, докато бледите му ръце галеха нейните. Гледаше към мен, докато го правеше.

— Какво те притеснява, *ma petite*?

— Изборът ти на партньорки.

— Ревнуваш ли? — попита Рейна.

— Не.

— Лъжкиня.

Какво се предполагаше да кажа? Че ми е неприятно да гледам как го е налазила? Така беше. Коего ме притесняваше повече, отколкото факта, че го опипва.

Поклатих глава.

— Просто се чудех колко далеч би стигнал, за да си осигуриш благоразположението на глутницата.

— О, до края — отвърна Рейна и се премести така, че да застане пред него. С токетата бе по-висока от Жан-Клод. — Ще дойдеш с мен, за да си поиграем.

Целуна го с едно бързо движение, после падна на колене пред него, гледайки нагоре.

Жан-Клод погали косите ѝ. Изящните му бледи ръце повдигнаха лицето ѝ. Наведе се към нея, сякаш да я целуне, но гледаше към мен, докато го правеше.

Нима чакаше да му кажа да не го прави? В началото изглеждаше почти уплашен от нея. Сега се чувстваше напълно удобно. Знаех, че ме дразни. Опитваше се да ме накара да ревнувам. И успяваше.

Целуна я бавно и продължително. Когато вдигна глава, устните му бяха изцапани с червилото ѝ.

— Какво си мислиш, *ma petite*?

Вече не можеше да чете мислите ми, един от плюсовете да нямаш вампирски белези.

— Че ми падаш в очите, щом си правил секс с Рейна.

Габриел се разсмя топло.

— О, не е правил секс с нея, още не. Тръгна към мен с дълги плавни крачки. Отметнах тренчката и показах браунинга.

— Нека не издивяваме.

Той развърза колана на собствения си тренчкот и вдигна помирително ръце. Отдолу не носеше риза. Имаше пиърсинг със сребърна халка на лявото зърно и на пъпа.

Самата гледка ме накара да потръпна.

— Мислех, че среброто наранява ликантропите. Като алергия.

— Изгаря — отвърна той. В гласа му се долавяше лека дрезгавина.

— И това хубаво ли е? — попитах аз.

Габриел бавно свали ръце, плъзгайки палтото си надолу. Обърна се бавно, докато дрехата падаше, като при стриптийз. Не видях други сребърни халки. Завъртя се рязко, докато палтото се свличаше от ръцете му и при връхната точка на завъртането си го метна към мен. Ударих палтото, отхвърляйки го от себе си. Това беше грешка.

В следващия миг той беше върху мен, а тялото му буквално ме сплеска на пода. Ръцете ми се оказаха приковани към гърдите, в капан под палтото му. Кръстът му блокираше файърстара. Посегнах към браунинга и ръката му разкъса шлифера ми, сякаш бе от хартия, изтръгвайки оръжието изпод рамото ми. За малко не изтръгна кобура и част от плътта ми при това движение. За около секунда лявата ми ръка представляваше кълбо сурова болка. Когато отново можех да я почувствам, броунингът го нямаше, а аз се взирах в лицето на Габриел на десетина сантиметра от моето.

Изви бедрата си така, че заби файърстара в телата ни. Вероятно го заболя повече, отколкото мен.

— Това не боли ли? — попитах аз. Гласът ми бе изненадващо спокоен.

— Харесвам болката — отвърна той.

Постави върха на езика си върху брадичката ми и облиза устата ми. Разсмя се.

— Бори се по-силно. Натисни с тези малки ръчички.

— Харесваш болката? — попитах аз.

— Аха.

— Значи ще се влюбиш в това. — Забих ножа в горната част на стомаха му.

Той издаде кратък звук, нещо средно между сумтене и въздишка. По тялото му пробягна тръпка. Повдигна се над мен, като все още ме

затискаше от кръста надолу, сякаш правеше женски лицеви опори.

Повдигнах се заедно с него, забивайки ножа по-надълбоко, и придвижих острието нагоре, режейки плътта му.

Габриел разкъса шлифера на парчета, но не се опита да сграбчи ножа. Подпря се с ръце от двете ми страни, взирайки се надолу в ножа и окървавените ми длани.

Зарови лице в косите ми, отпускаяки се съвсем леко. Помислих, че е изгубил съзнание, когато прошепна:

— По-дълбоко.

— О, Исусе.

Острието бе стигнало почти до основата на гръдната му кост. Когато я достигнех, едно рязко движение нагоре щеше да пониже сърцето му.

Легнах обратно на пода, за да имам по-добър ъгъл за смъртоносния удар.

— Не го убивай — обади се Рейна. — Нужен ни е.

На нас? Ножът бе на път към сърцето му, когато той се претърколи от мен със заслепяваща скорост. Озова се по гръб на не много голямо разстояние. Дишаше много бързо, а гърдите му се повдигаха и отпускаха. По кожата му течеше кръв. Очите му бяха затворени, а устните — извити в полуусмивка.

Ако беше човек, би могъл да умре по-късно през нощта. Вместо това лежеше усмихнат на килима. Завъртя главата си на една страна и отвори очи. Странните му сиви очи гледаха към мен.

— Беше прекрасно.

— Исусе Христе! — възкликнах аз.

Изправих се на крака, използвайки кушетката за опора. Бях покрита с кръвта на Габриел. Ножът лепнеше от нея.

Каспар седеше в ъгъла ѝ и ме гледаше. Беше се сгушил в палтото си с разширени очи. Не го обвинявах.

Изтрих ръцете си и острието в черната кушетка.

— Благодаря за помощта, Жан-Клод.

— Беше ми казано, че вече си доминираща, *ma petite*. Човек не трябва да се меси във вътрешните борби за доминация. — Той се усмихна. — Освен това не се нуждаеше от помощта ми.

Рейна коленичи край Габриел. Наведе лице към кървящия му стомах и започна да ближе с дълги, бавни движения на езика. Гърлото

й се разтрисаше от конвулсии, докато преглъщаше.

Нямаше да ми прилошее. Нямаше да ми прилошее. Погледнах към Каспар.

— Какво правиш с тези двамата?

Рейна вдигна покритото си с кръв лице.

— Каспар е нашето опитно зайче.

— Какво би трябвало да означава това?

— Той може да се превръща колкото често си пожелае. Не губи съзнание. Използваме го, за да тестваме потенциални звезди на филмовите ни продукции. За да проверим как реагират, когато някой сменя формата си насред нещата.

Щеше да ми прилошее.

— Моля те, не ми казвай, че го карате да се променя насред секс с цел прослушване за снимки.

Рейна наклони глава на една страна. Езикът ѝ облиза устните, почиствайки ги от кръвта.

— Знаеш за нашите скромни филми?

— Аха.

— Изненадана съм, че Ричард ти е казал. Той не одобрява тези забавления.

— Участваш ли във филмите?

— Каспар не иска да играе в тях — отвърна Рейна, след което се изправи и тръгна към кушетката. — Маркус не желае да принуждава никой да участва. Но Каспар ни помага с прослушванията. Нали така, Каспар?

Той кимна в отговор. Взираше се в килима и влагаше много усилия да не погледне към нея.

— И защо сте тук тази вечер? — попитах аз.

— Жан-Клод ни обеща малко вампири за следващия филм.

— Вярно ли е?

Лицето на Жан-Клод беше безизразно, прелестно, до неразгадаемо.

— Робърт трябва да бъде наказан.

Намръщих се при тази смяна на темата.

— Ковчегът е пълен.

— Винаги има други ковчези, Анита.

Робърт пропълзя напред.

— Съжалявам, господарю. Съжалявам. — Не докосна Жан-Клод, но пропъзля близо до него. — Не мога да понеса кутията отново, господарю. Моля ви.

— Самият ти се страхуваш от Рейна, Жан-Клод. Какво очакваш да направи Робърт по въпроса?

— Не се страхувам от Рейна.

— Добре, но те са превъзхождали Робърт. Знаеш, че е така.

— Може би си права, *ma petite*.

Робърт погледна нагоре. На красивото му лице за момент проблясна надежда.

— Благодаря ви, господарю. — Погледна към мен. Благодаря ти, Анита.

Свих рамене.

— Можете да ползвате Робърт за следващия си филм — каза Жан-Клод.

Робърт го сграбчи за крака.

— Господарю, аз...

— О, хайде, Жан-Клод, не го давай на нея.

Рейна се отпусна на кушетката между Каспар и мен. Изправих се. Тя праметна ръка през неговите рамене. Той потрепери.

— Достатъчно хубав е. Всеки вампир може да понесе сериозно наказание. Напълно приемливо — каза тя.

— Видя ги как се държаха тази вечер — обадих се аз. — Наистина ли искаш да причиниш подобно нещо на един от собствените си хора?

— Нека Робърт реши — отвърна Жан-Клод. — Кутията или Рейна.

Робърт погледна към ликантропката. Тя му се усмихна с окървавени устни.

Той наведе глава, така че да я вижда, после кимна.

— Не и кутията. Всичко друго е по-добро от това.

— Тръгвам си — казах аз.

Стигаше ми толкова междувидова политика за една вечер.

— Не искаш ли да видиш шоуто? — попита Рейна.

— Мисля, че вече го видях.

Тя хвърли шапката на Каспар през стаята.

— Събличай се.

Прибрах ножа в канията и вдигнах браунинга от килима, където го бе захвърлил Габриел. Бях въоръжена. Не че ми беше помогнало особено.

Каспар стоеше на кушетката. Бялата му кожа бе порозовяла. Очите му блестяха. Ядосан. Засрамен.

— Аз бях принц много преди предците ви да открият тази страна.

Рейна постави брадичка на рамото му, като продължаваше да го прегръща.

— Знаем колко аристократична е породата ти. Бил си принц и толкова голям, лош ловец, толкова непослушно момче, че една вещица те е прокълнала. Превърнала те е в нещо красиво и безвредно. Надявала се е, че ще се научиш как да си нежен и добър. — Тя облиза ухото му, докато прокараваше ръце през перушинестата му коса. — Но ти не си мил и добър. Сърцето ти е точно толкова студено, а гордостта — точно толкова несломима, колкото и преди един век. А сега си свали дрехите и се превърни в лебед за нас.

— Това не ви е нужно заради вампира — отвърна й той.

— Не, направи го за мен. Направи го, за да може Анита да види. Направи го, за да не те нараним двамата с Габриел. — Гласът й ставаше все по-нисък. Всяка следваща дума — все по-премерена.

— Не можете да ме убиеете, дори и със сребро.

— Но можем да те накараме да искаш да умреш, Каспар.

Той изкрещя, нисък, дрезгав вик на безсилие. Изправи се рязко и дръпна палтото си. Копчетата се скъсаха и нападаха по килима. Метна палтото в лицето на Рейна.

Тя се разсмя.

Отправих се към вратата.

— О, не си тръгвай още, Анита. Каспар може и да е трън в задника, но наистина е доста красив.

Погледнах назад.

Спортното сако и вратовръзката на Каспар бяха захвърлени на пода. Разкопчаваше бялата си риза с бързи, ядосани движения. В средата на гърдите му имаше ивица бели пера. Нежен и пухкав като великденска патица.

Поклатих глава и продължих към вратата. Не побягнах. Не вървах по-бързо от нормалното. Това бе най-храброто нещо, което

направих за цялата вечер.

ГЛАВА 27

Взех такси до вкъщи. Стивън остана, за да прави стриптийз или пък да ближе подметките на Жан-Клод. Не бях сигурна кое от двете, както не бях сигурна и дали ми пука. Бях се погрижила да няма неприятности. Това бе най-доброто, което можех да направя. Беше създание на Жан-Клод, а на мен ми стигаше толкова от Господаря на града за една вечер.

Убиването на Гретхен бе едно нещо, измъчването — съвсем друго. Продължавах да си припомням звука от френетично удрящите ѝ ръце. Искаше ми се да вярвам, че Жан-Клод ще я държи заспала, но знаех, че няма да е така. Той беше вампир господар. Те управляваха отчасти чрез страха. Гретхен изглеждаше като доста добра заплаха. Ядосай ме и ще ти причиня това. Поне при мен действаше.

Стоях пред вратата на апартамента си, когато осъзнах, че нямам ключ. Бях дала на Ричард ключовете от колата си, а ключът за жилището висеше на техния ключодържател.

Почувствах се глупаво, застанала в коридора, канеща се да почукам на собствената си входна врата. Тя се отвори, без да съм я докоснала. Ричард стоеше в рамката. Усмихна се.

— Здравсти.

Усетих, че се усмихвам в отговор.

— Здравсти и на теб.

Той отстъпи на една страна, за да ми направи място. Не се опита да ме целуне на вратата както правеше Ози, посрещайки Хариет след работа. Бях доволна. Ритуалът бе твърде интимен. Ако някога го направехме наистина, можеше да ме задява на вратата, но не и тази вечер.

Затвори вратата след мен и почти очаквах да посегне към палтото ми. За свое добро не го направи.

Свалих палтото си и го оставих на кушетката, където е мястото на всички хубави палта. Въздухът в апартамента се изпълваше от топлия аромат на готвено.

— Готвил си — казах аз, не съм доволна.

— Реших, че може да си гладна. Освен това, единственото, което имах да правя, бе да чакам. Така че готвих. Запълних времето.

Това го разбих. Въпреки че никога не би ми хрумнало да готвя, освен ако не бях принудена. Единствените светлини идваха от кухнята. От тъмнината всекидневната приличаше на осветена пещера, не грешах, на масата имаше свещи.

— Това свещи ли са?

Той се разсмя. В звука се долавяше засрамена нотка.

— Твърде старомодно?

— Това е двуместна маса за закуска. Няма как да сервираш на нея изискана вечеря.

— Мислех да използваме плота като бюфет, а на масата да поставим само чиниите. Има достатъчно място, ако внимаваме къде опираме лактите си.

Мина покрай мен и влезе в осветената част. Започна да се размотава с един тиган, като разбъркваше съдържанието му.

Аз просто си стоях на мястото и зяпах кухнята си, наблюдавайки как евентуалният ми годеник приготвя вечеря. Чувствах кожата си стегната и ме сърбеше. Не можех да си поема изцяло въздух. Искан да изляза обратно през вратата. Това беше много по-интимно от целувка на влизане. Той се бе нанесъл и се чувстваше като у дома си.

Не напуснах. Това бе най-храбрата ми постъпка за цялата вечер. По навик проверих ключалката на вратата. Беше оставил отключено. Проява на небрежност.

Не знаех какво да предприема по-нататък. Апартаментът бе моето убежище. Можех да се прибера в него и просто да си почивам. Да остана сама. Обичах да съм сама. Имах нужда от малко време да се отпусна, да се прегруппирам, да обмисля как да му кажа, че имам среща с Жан-Клод.

— Ще се провали ли вечерята, ако първо се поизмия?

— Мога да притопля всичко, щом си готова. Планирал съм яденето така, че да не се развали, независимо колко ще закъснееш.

Страхотно.

— В такъв случай ще се поизмия.

Той се обърна към мен, обграден от светлината. Беше завързал косата си на опашка, но дългите къдрави кичури бяха започнали да се

измъкват. Пуловерът му бе тъмнооранжев и правеше кожата му да изглежда озарена в златисто. Носеше престилка с надпис „Месните пайове на г-жа Ловет“. Не притежавах престилка, а и да имах, определено не бих си избрала такава с лого от „Суини Тод“. Мюзикъл на тема канибализъм не изглеждаше подходящ за престилка. Вярно, беше очарователно, и все пак...

— Отивам да се поизмия.

— Вече го каза.

Завъртях се на пети и се отправих към спалнята. Не побягнах, въпреки че изкушението беше огромно. Затворих вратата и се облегнах на нея. Спалнята ми беше недокосната. Нямаше следи от нахлуване.

Под единствения ѝ прозорец има двойно канапе. По него и на пода около него са поставени плюшени пингвини. Колекцията заплашваше да заеме половината под, като прокрадващ се прилив. Сграбчих най-близкия и седнах на ръба на леглото. Прегърнах го здраво, заравяйки горната част на лицето си в рошавата му глава.

Бях казала, че ще се омъжа за Ричард, тогава защо бях толкова раздражена от домошарското му превъплъщение? Вярно, понижихме „да“-то на „може би“, но даже и все още да си беше „да“, пак щеше да ме дразни. Женитба. Последниците от това все още не се бяха набили в съзнанието ми. Не беше честно да задава подобни въпроси, когато е полугол и изглежда толкова вкусен. Дали отговорът ми щеше да е различен, ако беше паднал на колене пред мен по време на вечеря в скъп ресторант? Може би. Но никога нямаше да разберем, нали?

Ако бях сама, въобще нямаше да ям. Щях да си взема душ, да облека някоя огромна фланелка и да си мушна в леглото, заобиколена от няколко подобрани пингвина.

Сега имах изискана вечеря, при това на свещи. Дали щеше да се обиди, ако кажех, че не съм гладна? Щеше ли да се нацупи? Щеше ли да се развика за целия труд, отишъл на вятъра, и да ми каже за гладуващите деца в Югоизточна Азия?

— Мамка му — казах тихо и с чувство.

Е, по дяволите, ако някога щяхме да съжителстваме, той трябваше да знае истината. Аз бях асоциална, а храната бе нещо, което ядеш, за да не умреш.

Реших да направя онова, което бих направила, ако него го нямаше, примерно. Наистина мразех да се чувствам неудобно в

собствения си дом. Ако знаех, че ще се чувствам така, щях да се обадя на Рони да ме буди на всеки час. Бях добре. Нямах нужда от помощ, но с Рони щеше да ми е по-удобно, по-безопасно. Естествено, ако Гретхен излезеше от кутията, вярвах, че Ричард ще оцелее от атаката, но не бях толкова сигурна за Рони. Едно от предимствата в полза на Ричард. Беше адски труден за убиване.

Поставих браунинга в кобура на леглото. Свалих пуловера и го оставих да падне на пода. Беше съсипан, а и пуловерите не се мачкат. Файърстара оставих на тоалетната масичка. След това се съблякох и влязох под душа. Не заключих вратата на спалнята. Щеше да е обидно, все едно очаквах, че ако не заключа вратата, щом изляза от банята, ще го заваря гол в леглото с роза между зъбите.

Заключих вратата на банята. Правех го по времето, когато бях къщи само с баща си. Сега го направих, за да може, ако някой се опита да разбие вратата, да имам време да грабна файърстара от тоалетката.

Пуснах водата на максимално висока температура и останах под струята, докато пръстите ми не започнаха да се сбръчкват. Бях се измила и същевременно отложила срещата колкото беше възможно.

Използвах хавлия, за да изтрия парата от огледалото. Горният слой на кожата на дясната ми буза липсваше. Щеше да оздравее напълно, но ожуленото изглежда отвратително, докато зарасне. Имах малка драскотина на брадичката и отстрани на носа. На челото ми разцъфтяваше цицина. Изглеждах, сякаш ме с блъснал влак. Беше невероятно, че някой иска да ме целува.

Надникнах в спалнята. Никой не ме чакаше. Стаята бе празна и изпълнена с бръмченето на отоплението. Беше спокойно и мирно и не успявах да чуя никакви звуци от кухнята. Въздъхнах дълбоко. Сама за малко.

Бях достатъчно суетна, че да не искам Ричард да ме види в обичайната ми нощна премяна. Някога имах чудесна черна роба, която пасваше на една малка черна камизола и бикини. Беше ми подарък от някакъв твърде оптимистичен обожател. Така и не бе получил възможност да ме види облечена в нея. Представете си. Робата бе умряла по тъжен начин, покрита с кръв и други телесни течности.

Да си сложа бельото изглеждаше жестоко, тъй като не планирах да правим секс. Стоях пред гардероба си и нямах какво да облека. Тъй

като смятам за дрехи всичко, което човек облича, за да не е гол, това си бе доста жалка ситуация.

Облякох една огромна фланелка с карикатура на Мери Шели и сиво долнище на анцуг, не от модните, а най-обикновено, с шнур на кръста. Точно от типа, който Господ е имал предвид, когато е измислял анцузите. Обух си чифт чорапи за джогинг, най-близкото до пантофи нещо, което притежавах, и бях готова.

Огледах се в огледалото и не останах особено доволна. Бях облечена удобно, но това не бе кой знае колко ласкаво определение. Поне беше искрено. Не разбирах всички онези жени, които се гримираха, правеха си прическите и се обличаха прекрасно до момента, в който се омъжеха. Тогава внезапно забравяха за грима и захвърляха всички тесни дрехи. Той щеше да види тази, до която щеше да спи всяка вечер, ако се оженехме. Свих рамене и излязох от стаята.

Ричард беше разпуснал косата си. Тя обрамчваше лицето му, мека и подканяща. Свещите липсваха, същото се отнасяше и за престилката. Стоеше на входа между кухнята и всекидневната, с рамене, облепени на рамката на вратата, и ръце, скръстени на гърдите. Усмихна се. Изглеждаше толкова великолепен. Искаше ми се да се върна обратно и да се преоблека, но не го направих.

— Съжалявам — каза той.

— За какво?

— Не съм напълно сигурен, но мисля, че заради предположението си, че мога да завладея кухнята ти.

— Мисля, че това е първото ядене, което въобще е било сготвяно в нея.

Усмивката му се разшири и той се отблъсна от стената. Тръгна към мен. Движеше се в кръг от собствената си енергия. Не онази извънземна сила, а просто Ричард. Или пък не беше така? Може би голяма част от движещата му сила бе резултат на звяра в него.

Стоеше и ме гледаше, достатъчно близо, че да ме докосне, но без да го прави.

— Полудявах, докато те чаках. Хрумна ми идеята да сготвя нещо изискано. Беше глупаво. Не е нужно да го ядеш, но ме предпази от това да изтичам до „Престъпни удоволствия“ и да защитя честта ти.

Това ме накара да се усмихна.

— Проклет да си, дори не мога да се цупя, когато си наоколо. Винаги успяваш да ме развеселиш.

— И това е нещо лошо?

Разсмях се.

— Да. Наслаждавам се на моментите, когато съм в лошо настроение, много благодаря.

Той прокара пръсти надолу по раменете ми, масажирайки мускулите в горната част на ръцете ми. Отдръпнах се от него.

— Моля те, недей.

Уютната домашна сцена беше съсипана. Изцяло по моя вина.

Ръцете му се отпуснаха край тялото.

— Съжалявам. — Не мисля, че имаше предвид яденето. Пое си дълбоко въздух и кимна. — Не е нужно да опитваш дори хапка.

Предполагам, че щяхме да се преструваме, че е имал предвид яденето. Това ме устройваше.

— Ако ти кажа, че въобще не съм гладна, няма ли да ми се ядосаш?

— Сготвих го, за да се почувствам по-добре. Ако те притеснява, не го яж.

— Ще изпия чаша кафе и ще те гледам, докато се храниш.

Той се усмихна.

— Става.

Остана прав, загледан надолу към мен. Изглеждаше тъжен. Изгубен. Ако обичаш някого, не бива да го караш да се чувства зле. Това е правило някъде или поне би трябвало да бъде.

— Разпуснал си косата си.

— Харесваш я така.

— Точно както и това е един от любимите ми пуловери — казах аз.

— Така ли? — В гласа му се долавяше закачлива нотка.

Можех да върна лекотата обратно и да прекараме приятна, отпускаща вечер заедно. От мен зависеше.

Погледнах в големите му кафяви очи и си го пожелах. Но не можех да го лъжа. Щеше да е много по-лошо от проява на жестокост.

— Това е странно.

— Знам. Съжалявам.

— Спри да се извиняваш. Вината не е твоя. Моя е.

Той поклати глава.

— Не можеш да командваш чувствата си.

— Първият ми инстинкт е да те отрежа и да избягам, Ричард. Да спра да се виждам с теб. Без повече дълги разговори. Без докосвания. Без нищо.

— Ако това е, което искаш... — Гласът му звучеше сподавено, сякаш му костваше адски много да изрече думите.

— Това, което искам, си ти. Просто не знам дали мога да те понеса целия.

— Не трябваше да ти предлагам, преди да си видяла какво представлявам всъщност.

— Видях Маркус и бандата.

— Не е същото като да ме видиш как се превръщам в звяр и ти налитам, нали?

Поех си дълбоко въздух и бавно го изпуснах.

— Не, не е.

— Ако имаш някой друг, на когото да се обадиш, за да чака с теб тази вечер, ще си тръгна. Каза, че ти е нужно време, а аз практически се нанесох. Прекалено настоятелен съм.

— Да, такъв си.

— Страхувам се, че те губя.

— Настойчивостта няма да помогне.

— Предполагам, че няма.

Стоях и го гледах. Апартаментът беше тъмен. Единствената светлина идваше от кухнята. Би могло да е, дори трябваше да е много интимно. Казвах на всички, че ликантропията е просто болест. Беше незаконно и неморално да се дискриминира. Не бях изпълнена с предразсъдъци или поне така си казвах. Докато се взирах в красивото лице на Ричард, осъзнавах, че не е вярно. Бях изпълнена с предразсъдъци. Имах предразсъдъци към чудовищата. О, бяха достатъчно добри, че да са ми приятели, но дори и най-близките ми приятелки Рони и Катрин бяха хора. Достатъчно добри, че да са приятели, но не достатъчно, че да ги обичам. Не достатъчно добри, че да споделят леглото ми. Наистина ли го мислех? Такава ли бях всъщност?

Със сигурност не исках да съм такава. Вдигах зомбита и убивах вампири. Не бях достатъчно праведна, че да замерям с камъни.

Приближих се по-близо до него.

— Прегърни ме, Ричард. Просто ме прегърни.

Ръцете му ме обгърнаха. Увих моите около кръста му и притиснах лице в гърдите му. Можех да чуя как бие сърцето му, бързо и силно. Държах го, слушах ударите на сърцето му, вдишвах от топлината му. За момент се чувствах в безопасност. Така се чувствах преди майка ми да умре. С онази детска вяра, че нищо не може да те нарани, ако мама и тате те държат здраво. Онази абсолютна вяра, че те могат да оправят всичко. За момент в прегръдките на Ричард отново се почувствах така, макар да знаех, че е лъжа. По дяволите, беше лъжа още първия път. Смъртта на майка ми беше доказателство за това.

Бях първата, която се отдръпна. Той не се опита да ме задържи. Не каза нищо. Ако беше казал нещо дори съвсем леко съчувствено, щях да се разплача. Не можех да си го позволя. Време беше да пристъпим към същината на нещата.

— Не попита как е минало с Жан-Клод.

— Когато влезе през вратата, ми беше почти бясна. Реших, че ако веднага започна да те разпитвам, може да ми се развикаш.

Беше направил кафе по собствена инициатива. Това му спечели поне две червени точки.

— Не ти бях ядосана.

Налях си кафе в чашата с бебе пингвин. Независимо от нещата, които носех в офиса, това беше любимата ми чаша.

— Напротив, беше — отвърна той.

— Искаш ли кафе?

— Знаеш, че не обичам.

Как да вярваш на мъж, който не обича кафе?

— Продължавам да се надявам, че ще се осъзнаеш.

Той започна да се храни.

— Сигурна ли си, че не искаш малко?

— Не, благодаря.

Яденето представляваше някакво кафяво месо в кафеникав сос. От гледката ми прилошаваше. Бях яла и в по-късни часове с Едуард, но тази вечер идеята просто не ми допаднаше. Може би фактът, че ми бяха блъскали главата в асфалта имаше нещо общо с това.

Седнах на един от столовете с коляно, притиснато към гърдите. Кафето бе виенска канела, едно от любимите ми. Захар, истинска

сметана и ставаше перфектно.

Ричард стоеше срещу мен. Беше навел глава и казваше молитвата си. Той е член на Епископалната църква, не знам дали съм го споменавала. Като изключим момента с козината, е перфектният избор за мен.

— Кажи ми какво стана с Жан-Клод, моля те — каза той.

Отпих от кафето си и се опитах да измисля съкратена версия. Добре де, съкратена версия, която Ричард не би имал против да чуе. Добре де, може би трябваше да се придържам само към истината.

— Всъщност прие новината по-добре, отколкото очаквах.

Ричард вдигна глава от яденето си с вилица във въздуха.

— Приел я е добре?

— Не казах това. Не изхвърча през стената и не се опита да те убие моментално. Прие я по-добре, отколкото очаквах.

Ричард кимна. Отпи глътка вода и попита:

— Заплаши ли, че ще ме убие?

— О, да.

Но сякаш го беше очаквал. Не му хареса, но не го свари напълно неподготвен.

— Ще се опита ли да ме убие? — Зададе въпроса съвсем спокойно, докато си хапваше от месото с кафяв сос.

— Не, няма.

— Защо не?

Това беше добър въпрос. Зачудих се как ли ще приеме отговора.

— Искане да излиза на срещи с мен.

Ричард спря да яде. Просто ме гледаше. Когато отново можеше да говори, попита:

— Той какво?

— Искане възможност да ме ухажва. Каза, че ако не успее да ме спечели в рамките на няколко месеца, ще се откаже. Ще ни остави да вървим по щастливия си път и няма да се меси.

Ричард се облегна назад.

— И ти му вярваш?

— Аха. Жан-Клод си мисли, че е неустоим. Смятам, че вярва, че ако му позволя да използва чара си върху мен, ще размисля.

— И ще размислиш ли? — Гласът му беше много тих, докато задаваше въпроса.

— Не, не смятам така. — Не беше категорично потвърждение.

— Знам, че го желаш, Анита. Обичаш ли го?

Този разговор почваше да се превръща в дежа вю.

— В някаква тъмна, сбъркана част на сърцето си, да. Но не по начина, по който обичам теб.

— Къде е разликата?

— Виж, вече водих същия разговор с Жан-Клод. Обичам те. Можеш ли да си ме представиш как подреждам семейното си гнездо с Господаря на града?

— А можеш ли да си се представиш как го подреждаш с алфа върколак?

Проклятие. Погледнах през масата към него и въздъгнах. Беше настоятелен, но не го обвинявах. Ако бях на негово място, щях да се зарежа. Ако не го обичах достатъчно, че да го приема, какъвто е, на кого, по дяволите бях нужна? Не исках да ме зареже. Исках да съм нерешителна, но не и да го загубя. Ето ви невъзможна ситуация.

Наведох се през масата и му протегнах ръка. След моментно колебание той я пое.

— Не искам да те загубя.

— Няма да ме загубиш.

— Ти си невероятно по-толерантен, отколкото бих била аз.

Не се усмихна.

— Знам, че съм.

Би ми харесало да поспорим по въпроса, но истината си е истина.

— Ако можех, щях да се държа по-добре.

— Разбирам, че имаш резерви относно женитбата с върколак. Кой не би имал? Но Жан-Клод... — той поклати глава.

Стиснах ръката му.

— Хайде де, Ричард. Това е най-доброто, което можем да направим в момента. Жан-Клод няма да се опитва да ни убие. Ще можем да продължим да излизаме и да се виждаме.

— Не ми харесва, че си принудена да излизаш с него. — Той потърка нежно кокалчетата на ръката ми. Още по-малко ми харесва, когато смятам, че ще ти е приятно. Тази малка тъмна част от теб ще си прекара добре.

Искаше ми се да отрека, но щеше да е пълна лъжа.

— Можеш да помиришеш, когато лъжа, нали?

— Аха.

— В такъв случай ситуацията е едновременно интригуваща и ужасяваща.

— Искам да си в безопасност, така че ужасяващата част ме тревожи, но интригуващата ме притеснява повече.

— Ревнуваш ли?

— Притеснявам се.

Какво можех да му отговоря? И аз се чувствах така.

ГЛАВА 28

Телефонът иззвъня. Посегнах опипом към слушалката и не я открих. Вдигнах глава и видях, че нощното шкафче е празно. Телефонът липсваше. Дори бе спрял да звъни. Радиочасовникът си бе на мястото и светеше в червено. Показваше 01:03 часа. Останах подпряна на лакът, примигваща към празното пространство. Нима сънувах? Защо ще сънувам, че някой е откраднал телефона ми?

Вратата на спалнята се отвори. Ричард стоеше в рамката, облян от светлина. Ах. Сега си спомних. Беше взел телефона във всекидневната, така че да не ме събуди. Тъй като трябваше да ме буди на всеки час, му бях позволила. Когато спите само по един час, даже и кратко телефонно обаждане прецаква нещата.

— Кой е?

— Сержант Рудолф Стор. Помолих го да изчака до момента, в който трябва да те събудя, но беше доста настоятелен.

Можех да си представя.

— Всичко е наред.

— Нима петнадесет минути щяха да го убият? — попита Ричард. Измъкнах краката си изпод завивките.

— Долф разследва убийство. Търпението не е силната му страна.

Ричард кръстоса ръце пред гърдите си и се облегна на рамката на вратата. Светлината от всекидневната хвърляше тъмни сенки по лицето му. Сенките оформяха големи квадратни петна по оранжевия му пуловер. Излъчваше недоволство. Това ме накара да се усмихна. Потупах го по рамото, докато минавах покрай него. Изглежда бях наследила вълк пазач.

Телефонът беше до входната врата, където се намираше другият апарат. Седнах на пода с гръб, подпрян на стената, и вдигнах слушалката.

— Долф, аз съм. Какво става?

— Кой е този Ричард Зеeman, който отговаря на телефона ти посред нощ?

Затворих очи. Главата ме болеше. Лицето ме болеше. Почти не бях спала.

— Не си ми баща, Долф. Какво става?

Последва моментно мълчание.

— Отбранителни сме, а?

— Да, имаш да кажеш нещо по въпроса ли?

— Не — отвърна той.

— Обади се, за да разучиш какво става с личния ми живот или има друга причина, поради която ме будиш?

Знаех, че не става дума за друго убийство. Беше твърде весел, за да е това, което ме накара да се зачудя дали не е можело да почака няколко часа.

— Открихме нещо.

— Какво по-точно?

— Бих предпочел да дойдеш и да видиш сама.

— Не ми причинявай това, Долф. Просто ми кажи какво, по дяволите, е.

Отново мълчание. Ако очакваше да се извиня, имаше да чака дълго време. Най-сетне.

— Открихме кожа.

— Каква кожа?

— Мислиш ли, че щях да ти се обаждам в един часа през нощта, ако знаехме каква е проклетата кожа? — Звучеше ядосано. Предполагам, че не можех да го виня.

— Съжалявам, Долф. Съжалявам, че ти се сопнах.

— Добре.

Не прие напълно извинението ми. Добре.

— Свързано ли е с убийството?

— Не мисля, но пък не съм някакъв напорист експерт по свръхестественото. — Все още звучеше ядосано.

Може би той също не си доспиваше. Естествено, можех да се обзаложа, че никой не бе удрял главата му в тротоара.

— Къде си?

Продиктува ми адреса. Намираще се в Джеферсън Каунти, далече от мястото на убийството.

— Кога можеш да дойдеш?

— Не мога да шофирам — отвърнах аз.

— Какво?

— Лекарско нареждане. Тази вечер не трябва да заставам зад кормилото.

— Колко зле си пострадала?

— Не много, но лекарят искаше да ме будят на всеки час и забрани да шофирам.

— Затова г-н Зеeman е при теб.

— Аха.

— Ако си твърде пострадала, за да идваш тази вечер, нещата могат да почакаат.

— Кожата не е местена от мястото, на което е открита, нали? Нищо не е размествано.

— Аха.

— Ще дойда. Кой знае, може пък да има някоя улика.

Той пропусна коментара покрай ушите си.

— С какво ще дойдеш?

Хвърлих един поглед към Ричард. Можеше да ме закара, но нещо ми подсказваше, че не е добра идея. От една страна, беше цивилен. От друга, бе върколак. Освен това отговаряше пред Маркус и до някаква степен пред Жан-Клод. Не особено подходящ човек, който да водиш при разследване на свръхестествено убийство.

Освен това, даже и да беше човек, отговорът би бил същият. Не ставаше.

— Освен ако не можеш да ми изпратиш служебна кола, предполагам, че ще хвана такси.

— Зербовски не отговори на първото обаждане. Живее в Сейнт Питърс. Ще трябва да мине покрай теб. Може да те вземе.

— Дали ще е съгласен?

— Ще е — отвърна Долф.

Страхотно. Вързана в една кола със Зербовски.

— Чудесно, ще бъда облечена и ще го чакам.

— Облечена?

— Дори не си и помисляй да започваш, Долф.

— Докачлива, много докачлива.

— Престани.

Разсмя се. Беше хубаво да го чуя как се смее. Означаваше, че този път не са загинали много хора. Долф не се смееше много, когато

имаше случай със сериен убиец.

Затвори телефона. Аз направих същото.

— Трябва да излезеш? — попита Ричард.

— Аха.

— Чувстваш ли се достатъчно добре?

— Да.

— Анита...

Облегнах глава на стената и затворих очи.

— Недей, Ричард. Отивам.

— Въпросът не подлежи на обсъждане?

— Не подлежи — отвърнах аз. Отворих очи и погледнах към него. Гледаше надолу към мен с кръстосани ръце. — Какво?

Той поклати глава.

— Ако аз ти кажех, че ще направя нещо и то не подлежи на обсъждане, щеше да побеснееш.

— Не, нямаше.

— Анита... — Изрече името по начина, по който го правеше баща ми.

— Нямаше, не и ако причините бяха сериозни.

— Анита, щеше да си бясна и го знаеш.

Исках да го отрека, но не можех.

— Добре де, прав си, нямаше да ми хареса. Погледнах към него. Щеше да се наложи да му дам причини, поради които се налага да изляза и да си върша работата. Нямаше да е приятно.

Изправих се. Искаше ми се да кажа, че не е нужно да давам обяснения на когото и да било, но ако наистина мислех сериозно за тази работа с женитбата, това вече не беше вярно. Последното не ми хареса особено. Фактът, че беше върколак, не бе единственото препятствие пред семейното щастие.

— Става дума за полицейска работа, Ричард. Когато не си изпълнявам задълженията, умират хора.

— Мислех си, че работата ти е да вдигаш зомбита и да екзекутираш вампири.

— Звучиш като Бърт.

— Казвала си ми достатъчно за Бърт, за да знам, че това е обида.

— Ако не искаш да ви сравнявам, престани да използваш една от любимите му реплики. — Минах покрай него към спалнята. — Трябва

да се облека.

Той ме последва.

— Знам, че за теб е много важно да помагаш на полицията.

Обърнах се към него.

— Не просто помагам на полицията, Ричард. Отрядът на привиденията е на малко повече от две години. Ченгетата в него и идея си нямат от свръхестествени създания. Беше последната дупка на кавала. Ако направиш нещо, за да ядосаш началниците си, те прехвърлят в него.

— Вестниците и телевизията казаха, че е независим отряд със специално назначение като големите отряди. Това е чест.

— О, да, направо. Отрядът не получава почти никакво допълнително финансиране. Няма специално обучение за свръхестествени създания или събития. Долф, сержант Стор, ме видял във вестника и се свързал с Бърт. В тази страна няма обучение по свръхестествени престъпления за служителите на закона. Долф смятал, че мога да съм им съветник.

— Ти си доста повече от обикновен съветник.

— Да, така е.

Бих могла да му кажа, че по-рано през лятото Долф беше пробвал да не ми се обади веднага. Изглеждаше като очевиден случай на гули в гробище, които бяха станали малко твърде амбициозни и бяха нападнали флиртуваща двойка. Гулите са страхливци и не нападат здрави хора, но все пак изключения от правилото и прочее. По времето, когато Долф ми се обади, шестима души бяха мъртви. Оказа се, че не бяха гули. Така че напоследък той започна да ми се обажда още от самото начало, преди нещата да се омажат твърде много. Понякога успявах да разпозная проблема, преди да излезе извън контрол.

Но не можех да го кажа на Ричард. Жертвите можеше и да са по-малко, ако ми се бяха обадили веднага, но това си беше само между мен и Долф. Бяхме говорили по въпроса само веднъж и беше достатъчно. Ричард беше цивилен, независимо върколак или не. Не беше негова работа.

— Виж, не знам дали мога да го обясня така, че да ме разбереш, но трябва да вървя. Може би ще предотвратя по-голям проблем. Може

би ще си спестя бъдещо посещение на местопрестъпление. Можеш ли да го разбереш?

Изглеждаше озадачен, но думите му не бяха:

— Не наистина, но може би и не трябва. Може би това, че виждам, че е важно за теб, ми стига.

Въздъгнах дълбоко.

— Страхотно. А сега трябва да се приготвя. Зербовски ще се появи всеки момент. Той е детективът, който ще ме закара.

Ричард само кимна. Мъдро от негова страна.

Отидох в спалнята и затворих вратата. С благодарност. Дали това щеше да е често събитие, ако се оженехме? Нима щеше да се налага винаги да давам обяснения? Боже, надявах се, че не.

Обух нов чифт черни дънки и червен пуловер с качулка, толкова мек и пухкав, че самото му обличане ме накара да се чувствам по-добре. Кобурът на браунинга изглеждаше много мрачно и драматично на фона на пурпурния цвят на пуловера. Червеното подчертаваше и цвета на сурово месо, който имаха белезите по лицето ми. Може би сякаш да го сменя, но в този момент се чу звънецът на входната врата.

Зербовски. Ричард отваряше вратата, докато аз се взирах в отражението си. Тази мисъл бе достатъчна. Отправих се към входа.

Зербовски стоеше в преддверието с ръце в джобовете на палтото. Черната му къдрава коса с наченки на посивяване бе скоро подстригана. Даже я беше намазал с гел. Зербовски имаше късмет, ако въобще се сетеше да се срещне. Костюмът, който се виждаше под палтото, беше черен и официален. Вратовръзката му беше подбрана с вкус и имаше стегнат възел. Погледнах надолу и... наистина, обувките му бяха лъснати. Никога не го бях виждала без петна от храна по дрехите.

— Къде си ходил така наконтен? — попитах аз.

— А ти къде си била така разсъблечена? — отвърна той. Докато го казваше, се усмихна.

Усетих как кръвта нахлу в лицето ми и това въобще не ми хареса. Не бях направила нищо, което да си заслужава изчервяването.

— Добре, да тръгваме.

Грабнах тренчката си от облегалката на кушетката и напипах засъхнала кръв. Мамка му.

— Трябва да взема чисто палто. Веднага се връщам.

— Аз ще си говоря с г-н Зеeman — отвърна Зербовски.

Точно от това се страхувах, но въпреки всичко отидох за коженото си яке. Ако се сгодяхме, на Ричард рано или късно щеше да му се наложи да се срещне със Зербовски. Бих предпочела да е късно.

— С какво си изкарвате прехраната, г-н Зеeman?

— Учител съм.

— О, няма.

В този момент изпуснах разговора. Грабнах якето от гардероба и се върнах обратно. Двамата разговаряха като стари приятели.

— Да, Анита е нашият експерт по свръхестественото. Не знам какво щяхме да правим без нея.

— Готова съм. Да тръгваме. — Минах покрай тях и отворих вратата. Задържах я за Зербовски.

Той ми се усмихна.

— Откога излизате?

Ричард ме погледна. Доста умело разбираше кога не се чувствам удобно. Щеше да ме остави да отговоря на въпроса. Мило от негова страна. Твърде мило. Ако само се държеше абсолютно неразбрано и ми дадеше извинение да кажа: „Не, не си струва“. Но той се стараше адски много да ме държи щастлива. Трудна задача.

— От ноември — отвърнах аз.

— Два месеца, не е зле. Двамата с Кати се сгодихме два месеца след първата си среща. — Очите му блестяха, а усмивката му бе шеговита. Поднасяше ме.

Ричард ме погледна — дълъг и сериозен поглед.

— Два месеца всъщност не са много.

Отблъскваше ме. Аз не го заслужавах.

— Достатъчно е, ако е с правилния човек — възрази Зербовски.

Опитах се да го насоча към вратата, но той се захили. Нямах намерение да се остави да го юркам. Единствената ми надежда беше Долф да му се обади отново. Това щеше да му подпали задника.

Долф не се обади. Зербовски ми се ухили. Ричард ме погледна. Големите му кафяви очи бяха дълбоки и наранени. Искаше ми се да хвана лицето му в ръце и да изтрия болката от тях. О, по дяволите!

Той беше правият — вероятно.

— Трябва да вървя.

— Знам.

Погледнах към Зербовски. Хилеше се и се наслаждаваше на представлението.

Очакваше ли се да го целуна за „довиждане“? Вече не бяхме сгодени. Най-бързият годеж в историята. Но все още излизахме заедно. Все още го обичах. Това заслужаваше най-малко целувка.

Сграбчих го за пуловера и го дръпнах към себе си. Изглеждаше изненадан.

— Не е нужно да го правиш показно — прошепна ми той.

— Млъкни и ме целуни.

Това ми спечели усмивка. Всяка целувка все още бе приятна изненада. Ничии устни не бяха тъй меки. Никой не бе толкова вкусен.

Косата му падна напред и аз сграбчих пълна шепа, дръпвайки лицето му към своето. Ръцете му се плъзнаха по гърба ми под кожата яке и замасажираха пуловера.

Отдръпнах се от него, останала без дъх. Вече не ми се тръгваше. Може би идеята да се махна за малко не беше толкова лоша, имайки предвид, че щеше да остане за през нощта. Наистина държах на казаното за секса преди сватбата, даже и да не беше ликантроп, но тялото ми бе повече от готово. Не бях сигурна, че волята ми можеше да се справи с него.

Погледът в очите на Ричард бе страшно дълбок и си струваше всичко на света да го видя. Опитах се да прикрия една доста глуповата усмивка, но знаех, че е твърде късно. Знаех, че ще си платя за това, като се озова насаме в колата със Зербовски. Никога нямаше да престане да ме заяжда по въпроса. Докато се вирах в лицето на Ричард обаче, въобще не ми пукаше. Щяхме да се справим с всичко постепенно. В името на Бога, можехме да се справим.

— Само почакай да кажа на Долф, че сме закъснели, защото си се мляскала с някакъв тип.

Не се вързах на стръвта.

— Възможно е да отсъствам с часове. Може да искаш да си идеш у дома вместо да чакаш тук.

— Докарах джипа ти, помниш ли? Нямам с какво да се прибера.

О!

— Добре, ще си дойда, щом мога.

Той кимна.

— Ще съм тук.

Излязох в коридора, вече не се усмихвах. Не бях сигурна как се чувствам по отношение на прибирането вкъщи при Ричард. Как въобще щях да стигна до истинско решение, ако той продължаваше да се мотае наоколо и да кара хормоните ми да полудяват?

Зербовски се подсмихна.

— Вече съм виждал всичко, Блейк. Могъщата убийца на вампири е влюбена.

Поклатих глава.

— Предполагам, че няма смисъл да те моля да не го разгласяваш?

Той се ухили.

— Това ще направи бъзикането още по-приятно.

— Проклет да си, Зербовски.

— Любовчията изглеждаше малко напрегнат, затова не казах нищо одеде, но сега, като сме сами, какво, по дяволите, ти се е случило? Изглеждаш, сякаш някой те е праснал със сатър по лицето.

Всъщност не изглеждах така. Веднъж бях попадала на подобна гледка и беше доста по-неприятна.

— Дълга история. Знаеш тайната ми. А ти къде си ходил така пременен?

— Тази вечер се навършват десет години от сватбата ни.

— Шегуваш се?

Той поклати глава.

— Големи поздравления — казах аз.

Изтрополихме надолу по стълбите.

— Благодаря. Наехме бавачка и прочее. Накара ме да оставя пейджъра вкъщи.

Студът се впи в раните по лицето ми и накара главата да ме заболи още повече.

— Вратата не е заключена — каза Зербовски.

— Ти си ченге, как е възможно да оставяш колата си отключена?

Отворих вратата и застинах. Мястото до шофьора и подът бяха пълни. Пликове от „Макдоналдс“ и вестници изпълваха седалката и се изливаха по земята. Останалото пространство бе заето от парче мумифицирана пица и купчина кутии от пуканки.

— Исусе, Зербовски, Агенцията за защита на околната среда знае ли, че караш бунице за токсични отпадъци из населени райони?

— Виждаш ли защо я оставям отключена. Кой би я откраднал?

Наведе се и започна да изгребва пълни шепи боклук и да го прехвърля на задната седалка. Очевидно това не беше първият път, в който почиства предната седалка, като премества боклуците отзад.

Изтърсих разни трохи от вече празното място върху празния под. Когато успях да го изчистя, доколкото бе възможно, седнах.

Зербовски закопча колана си и включи двигателя. Моторът оживя с кашляне. Сложих си колана и той изкара колата от паркинга.

— Какво мисли Кати за работата ти?

Зербовски ми хвърли един поглед.

— Приема я.

— Беше ли ченге, когато се запознахте?

— Аха, знаеше какво да очаква. Любовчията не искаше да излизаш, нали?

— Мислеше, че съм твърде пострадала, за да излизам.

— Наистина изглеждаш отвратително.

— Благодаря.

— Обичат ни и искат да внимаваме. Та той е учител в гимназия, за Бога. Какво разбира от насилие?

— Повече, отколкото му се иска.

— Знам, знам. Училищата са опасни в наши дни, но не е същото, Анита. Ние носим оръжия. По дяволите, Блейк, ти убиваш вампири и вдигаш зомбита. Нещата не могат да станат кой знае колко по-гадни от това.

— Знам го.

Но всъщност не го знаех. Да си ликантроп беше по-кофти. Нали?

— Не, не мисля, че го знаеш, Блейк. Да обичаш някого, чийто живот е изпълнен с насилие, е трудно. Цяло чудо е, че някой въобще ни иска. Само не се паникьосвай.

— Да съм казала, че се паникьосвам?

— Не и на глас.

Проклятие.

— Нека да зарежем темата, Зербовски.

— Както кажеш. Долф ще е толкова развълнуван като разбере, че си решила да наденеш примката... е, така де, да се обвържеш.

Потънах надолу в седалката, доколкото ми позволяваше коланът.

— Няма да се омъжвам.

— Може би не още, но този поглед ми е познат, Блейк. Ти се давиш и единственият път навън е по пътеката в църквата.

Бих поспорила, но бях твърде обърквана. Част от мен вярваше на Зербовски. Част от мен искаше да престане да се среща с Ричард и отново да е в безопасност. Добре, добре, не бях точно в безопасност с мотаещия се наоколо Жан-Клод, но и не бях сгодена. Естествено, аз и сега не бях сгодена.

— Добре ли си, Блейк?

Въздъгнах.

— Дълго време живях сама. Човек свиква с някои неща.

Освен това той е върколак. Тази част не я казах на глас, но ми се искаше. Имах нужда от второ мнение, но полицаи и особено Зербовски не беше човекът, когото да питам.

— Притеснява те, нали?

— Аха.

— Иска сватба, деца, пълната програма.

Деца. Никой не беше споменавал деца. Дали Ричард имаше подобна домошарска представа, той в кухнята, аз на работа и деца? О, проклятие, щеше да се наложи да седнем и да поговорим сериозно. Ако все пак успееш да се сгодим като нормалните хора, какво щеше да означава това? Дали Ричард искаше деца? Аз определено не исках.

Къде щяхме да живеем? Апартаментът ми беше твърде малък. В неговата къща? Не бях сигурна, че идеята ми допада. Беше неговата къща. Не трябваше ли да си имаме наша къща? Проклятие. Аз с деца? Бременна? Не и в този живот. Мислех си, че косматостта е най-големият ни проблем. Май не беше така.

ГЛАВА 29

Реката се извиваше, тъмна и студена. Наоколо стърчаха скали като зъби на великани. Брегът зад мен бе стръмен и гъсто обрасъл с дървета. Снегът между тях бе отъпкан и изтънял, така че се виждаха листата отдолу. Отсрещният бряг представляваше стърчаща над реката скала. Нямаше път надолу, освен ако човек няма желание да скача. Водата не достигаше и метър и половина дълбочина в средата на реката. Скок от девет метра височина не беше добра идея.

Стоях внимателно на ронещия се бряг. Черната вода течеше стремително само на няколко сантиметра от краката ми. От почвата стърчаха корени на дървета и разкъсваха земята. Комбинацията от сняг, листа и почти отвесен бряг изглеждаше предопределена да ме изпрати във водата, но аз щях да се съпротивлявам, колкото мога.

Скалите оформяха ниска разрушена стена в реката. Част от камъните едва се подаваха над буйните води, но близо до средата един стърчеше почти на височината на човешки кръст. Върху тази скала беше наметната кожата. Долф открай време си беше майстор на омаловажаването. Не трябваше ли една кожа да е по-малка от кутия за хляб, а не по-голяма от тойота? Главата все още висеше на огромната скала по толкова перфектен начин, сякаш е била специално поставена там. Това бе една от причините нещото все още да се намира в средата на реката. Долф бе искал да го видя, в случай че разположението има някакво ритуално значение.

На брега чакаше екип водолази, облечени в сухи костюми за гмуркане, които са по-обемни от мокрите и пазят по-добре, когато човек си има работа със студена вода. До Долф стоеше висок водолаз, който вече бе нахлупил качулката на главата си. Беше ми представен като Макадам.

- Можем ли вече да влезем за кожата?
- Анита? — попита Долф.
- По-добре те да влязат във водата, отколкото аз.
- Безопасно ли е?

Това беше друг въпрос.

Истината:

— Не съм сигурна.

Макадам ме изглежда.

— Какво може да има там? Това е просто кожа, нали?

Свих рамене.

— Не съм сигурна точно каква кожа е.

— Е, и? — попита той.

— Ами помниш ли случая с Лудия магьосник през 70-те години?

— Учудвам се, че ти го помниш — отвърна Макадам.

— Изучавах го в колежа. Магически тероризъм, през втората година. Специалитет на Магьосника било оставянето на вълшебни капани на забутани места. Един от любимите му капани била животинска кожа, която се залепяла за онзи, който я докосне пръв. Трябвало вещица, за да я махне.

— Опасно ли е било?

— Един мъж се задушил, когато кожата се закачила за лицето му.

— Как, по дяволите, я е докоснал с лице?

— Трудно е да разпиташ мъртвец. Съживяването не е било професия през 70-те години.

Макадам погледна над водата.

— Добре, как да разберем дали е опасно?

— Някой влизал ли е във водата?

Той посочи с пръст към Долф.

— Не ни позволява, а и шериф Тайтс каза да оставим всичко както си е за някакъв професионален експерт по чудовищата. — Изглежда ме от главата до петите. — За теб ли става дума?

— За мен.

— Ами тогава действай като експерт, така че с хората ми да можем да стигнем дотам.

— Искаш ли прожектора? — попита Долф.

Бяха осветили мястото като при премиерна вечер в китайския театър на Ман. Накарах ги да угасят светлините, след като направих предварителния оглед. Имаше някои неща, за които бе нужна светлина, и други, които се показваха само на тъмно.

— Все още не. Нека първо я огледам на тъмно.

— Защо без светлина? — попита Долф.

— Някои неща се крият от светлината, Долф, и въпреки това биха могли да отхапят парче от някой водолаз.

— Говориш сериозно, нали? — попита Макадам.

— Да, не се ли радваш?

Изглежда ме за момент, след което кимна.

— Аха. И как ще го видиш от по-близо? Времето се застуди едва през последните дни, така че температурата ще е около 4 градуса, но това пак си е студено без костюм.

— Ще стоя на скалите. Може да си потопя ръката, за да видя дали нещо ще захапне стръвта, но ще гледам да остана колкото е възможно по-суха.

— Ти приемаш чудовищата насериозно, а аз приемам водата насериозно. Ще получиш хипотермия за около пет минути в толкова студена вода. Постарай се да не падаш.

— Благодаря за съвета.

— Ще се намокриш — каза Айкенсен.

Стоеше точно над мен, облегат на едно дърво. Широкополата му шапка беше нахлупена ниско на главата, а дебелата му вълнена яка стигаше до брадичката. Въпреки това по-голямата част от лицето и ушите му бяха оголени на студа. Надявах се да получи измръзвания.

Постави фенерчето под брадата си като майтап за Хелоуин. Усмиваше се.

— Не преместихме нищо, госпожичке Блейк. Оставихме го, както го намерихме.

Не го поправих за „госпожичката“. Каза го само за да ме подразни. Фактът, че го игнорирах, го подразни. Страхотно.

Хелоуинската усмивка изчезна, оставяйки го да се мръщи на светлината.

— Какво става, Айкенсен? Не искаше да си намокриш деликатните краченца ли?

Той се отблъсна от дървото. Движението беше твърде рязко. Подхлъзна се по речния бряг, размахвайки ръце във въздуха в опит да забави падането си. Строполи се по задник и продължи да се пързая. Идваше право към мен.

Отстъпих на една страна и брегът поддаде. Подскочих и се озовах на най-близкия камък в реката. Свих се върху него почти на

четири крака, за да не падна във водата. Беше мокър, хлъзгав и леденостуден.

Айкенсен се приземи с крясък в реката. Седеше по задник, а ледената вода го заливаше почти до средата на гърдите. Удряше по нея с облечените си в ръкавици ръце, сякаш я наказваше. Единственото, което постигаше, бе да се измокри още повече.

Кожата не се плъзна по скалата и не го покри. Нищо не го сграбчи. Не можех да почувствам никаква магия във въздуха. Нищо освен студа и шума на водата.

— Предполагам, че нищо няма да го изяде — каза Макадам.

— Предполагам, че да. — Опитах се да прикрия разочарованието в гласа си.

— За Бога, Айкенсен, излез от водата. — Гласът на Тайтърс избумтя от върха на хълма.

Шерифът заедно с повечето от останалите полицаи стоеше на върха на речния бряг, покрай чакълестия път, който водеше до мястото. Имаше и две линейки. Откакто Законът на Гая бе влязъл в сила преди три години, на местопрестъплението задължително трябваше да има линейка, ако съществуваше възможност останките да са хуманоидни. Имаше случаи, при които викаха линейки да приберат останките на койоти, сякаш бяха мъртви върколаци. Законът бе влязъл в сила, но в системите за спешна помощ из страната не бяха влени допълнителни средства. Във Вашингтон обичаха да усложняват нещата.

Намирахме се в задния двор на нечия лятна къща. Някои от къщите имаха пристани или дори малки навеси за лодки, ако водата в основата на земите им бе достатъчно дълбока. Единствената лодка, която можеше да премине през този скалист канал, беше кану, така че нямахме нито пристан, нито навес, а само тъмна студена вода и един много мокър заместник-шериф.

— Айкенсен, качи си задника на някоя от тези скали. Помогни на госпожица Блейк, щом така и така си мокър.

— Не ми е нужна неговата помощ — извиках на Тайтърс.

— Е, госпожице Блейк, това е нашата област. Не ни се ще да ви изяде някое зверче, докато ние си стоим спокойно в безопасност на брега.

Айкенсен се изправи и за малко не се изтърси отново, когато ботушите му се подхлъзнаха на пясъчливото дъно. Обърна се, за да ме

изглежда, сякаш всичко беше по моя вина, но се покатери на скалата, от другата страна на кожата. Беше изгубил фенерчето си. Беше вир-вода в тъмнината с изключение на широкополата шапка, която бе успял да задържи над водата. Изглеждаше намусен като мокра кокошка.

— Забелязвам, че не предлагате да се справите с тази конкретна ситуация — обадох се аз.

Тайтър започна да се спуска по брега. Изглежда беше доста по-добър от мен в това. Бях залитала като пияница от дърво на дърво. Той държеше ръцете си изпънати в готовност да се хване, ако залитне, но в общи линии вървеше надолу. Спря до Долф.

— Делегиране, госпожице Блейк. Едно от нещата, които правят тази страна велика.

— Какво мислиш по този въпрос, Айкенсен? — казах аз по-меко. Айкенсен ме изглежда злобно.

— Той е шефът. — Не звучеше доволен от това, но го вярваше.

— Приключвай, Анита — каза Долф.

В превод, престани да дразниш всички. Всички искат да се махнат от студа. Не ги обвинявах. И аз исках същото.

Изправих се много внимателно върху хлъзгавата скала. Светлината от фенерчето ми се отразяваше в развълнуваната вода като в черно огледало, непрогледно и плътно.

Осветих първия камък. Беше блед и блестящ от вода и вероятно лед. Пристъпих внимателно. Прехвърлих се на следващия камък, нещата все още бяха наред. Кой да знае, че найковете са добри за заледени скали.

Предупреждението на Макадам за хипотермията кълтеше в главата ми. Само това ми липсваше, да ме приберат в болницата поради измръзване. Нима си нямах достатъчно проблеми и без да се налага да се боря със стихииите?

Между следващите два камъка имаше разстояние. Беше изкушаващо. Почти колкото една крачка, но с няколко сантиметра над безопасното. Камъкът, върху който се намирах, беше плосък, ниско до водата, но стабилен. Следващият беше извит на една страна и с връх.

— Страхуваш се да не си намокриш краката ли? — Айкенсен ми отправи усмивка, която беше по-скоро оголване на зъби в мрака.

— Ревнуваш, че си мокър, а аз не съм?

— Мога да те намокря.

— Само в кошмарите ми — отвърнах аз.

Трябваше да скоча и да се надявам, че по някакво чудо ще запазя равновесие и ще остана в безопасност. Погледнах назад към брега. Помислих си да попитам водолазите дали не им се намира допълнителен костюм за мен, но щеше да изглежда страхливо на фона на зъзнеция връху скалите Айкенсен. Освен това, вероятно можех да направя скока. Вероятно.

Отстъпих до края на скалата, на която се намирах, и скочих. За около секунда бях във въздуха, след което кракът ми удари скалата. Подхлъзна се на една страна. Паднах върху скалата и я прегърнах с две ръце и един крак. Другият се оказа потопен до бедрото в леденостудената вода. Шокът ме накара да изругая.

С мъка се изправих на скалата, а от крачола на дънките ми се стичаше вода. Кракът ми не бе докоснал дъното. Водата около скалата щеше да е до кръста ми, ако малкото представление на Айкенсен беше точна индикация. Бях нацелила дупка, която щеше да измокри всеки сантиметър от тялото ми. За щастие беше пострадал само кракът ми.

Айкенсен ми се смееше. Ако беше някой друг, можехме да се посмеем заедно на абсурдността на ситуацията, но това беше той и се смееше на мен.

— Поне не си изпуснах фенерчето. — Дори на мен ми прозвуча детинско, но той млъкна. Понякога детинските прояви могат да ви донесат онова, което желаете.

Вече бях до кожата. Отблизо беше дори по-впечатляваща. Още от брега бях разбрала, че е на влечуго. Застанала до нея, можех да видя, че определено е змийска. Най-големите люспи бяха с размерите на дланта ми. Празните очни ябълки бяха с големината на топки за голф. Протегнах ръка, за да я докосна. Нещо се завъртя в посока на ръката ми, докато го правех. Изкрещях, преди да осъзная, че е люшкащата се змийска кожа, разпъната във водата. Когато отново можех да дишам, я докоснах. Очаквах да е лека, сменена кожа. Беше тежка и месеста.

Обърнах края ѝ към светлината. Не беше стара кожа. Змията беше одрана. Дали е била жива, докато се е случвало, беше предмет на академичен интерес. Вече беше мъртва. Много малко създания могат да оцелеят, след като са били одрани живи.

Имаше нещо в люспите и формата на главата, което ми напомняше на кобра, но люспите дори на светлината на фенерчето

блестяха с опалесценция. Змията не беше едноцветна. Беше като дъга или нефтено петно. Цветът се променяше в зависимост от ъгъла на светлината.

— Ще си играеш ли с нея или водолазите могат да дойдат и да я вземат? — попита Айкенсен.

За момент го игнорирах. Имаше нещо на челото, почти между очите. Нещо гладко и кръгло, и бяло. Прокарах пръсти по него. Беше перла. Перла с размерите на топка за голф. Какво, по дяволите, правеше гигантска перла, вложена в главата на змия? И защо онзи, който бе одрал създанието, не бе взел перлата със себе си?

Айкенсен се наведе напред и прокара ръка по кожата.

— Цък. Какво, по дяволите, е това?

— Гигантска змия — отвърнах аз.

Той се отдръпна с крясък и започна да драска по ръцете си, сякаш така можеше да изтрие усещането.

— Страхуваш се от змии, а, Айкенсен?

Той ме изгледа кръвнишки.

— Не.

Беше лъжа и двамата го знаехме.

— Да не би на вас двамата да ви харесва да стърчите на тези скали? — попита Тайтърс. — Раздвижете се.

— Виждаш ли нещо важно в разположението на кожата, Анита? — обади се Долф.

— Всъщност не. Нещото може просто да се е закачило за скалите. Не мисля, че е било поставено нарочно.

— В такъв случай можем да го преместим?

Кимнах.

— Водолазите могат да идват. Айкенсен вече провери водата за хищници.

Айкенсен ме изгледа.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Означава, че беше възможно да има разни неприятни създанийца във водата, но нищо не се опита да те изяде, така че е безопасно.

— Използвала си ме като примамка.

— Сам падна.

— Госпожица Блейк казва, че можем да преместим нещото, така ли? — попита Тайтърс.

— Да — отвърна му Долф.

— Действайте, момчета.

Водолазите се спогледаха.

— Вече може ли да осветим с прожектора? — обади се Макадам.

— Разбира се — отвърнах аз.

Светлината се стовари върху мен. Протегнах ръка, за да предпазя очите си, и за малко не се изхлузих от скалата. Исусе, беше ярко. Водата бе все така непрогледна, черна и развълнувана, но скалите лъщяха и с Айкенсен внезапно се оказахме в светлината на прожекторите. Ярката светлина отми всички цветове от змийската кожа.

Макадам нахлузи маската си и закрепил добре регулатора в устата си. Само един водолаз го последва. Предполагам, не бяха нужни четирима, за да вземат кожата.

— Защо си слагат бутилки само за да дойдат до тук? — попита Айкенсен.

— Застраховка, в случай че течението ги повлече или попаднат в дупка.

— Течението не е толкова лошо.

— Достатъчно лошо е, ако повлече кожата, да я загубим. С бутилки можеш да последваш нещо във водата по целия му път, колкото дълго се наложи.

— Звучиш, сякаш си го правила.

— Имам сертификат.

— Ама че всестранно развита личност — коментира той.

Водолазите бяха почти стигнали до нас. Бутилките им изглеждаха като гърбове на китове, подаващи се от водата. Макадам вдигна маската и постави облечена в ръкавица ръка на скалата. Извади регулатора от устата си, прегърна скалата и замаха с крака, за да не бъде повлечен от течението. Другият водолаз се приближи до Айкенсен.

— Има ли проблем, ако разкъсаме кожата? — попита Макадам.

— Ще я разкача от тази страна на скалата.

— Ще си намокриш ръката.

— Ще го преживея, нали?

Не можех да видя лицето му ясно под маската, но можех да се обзаложа, че ми се мръщи.

— Да, ще го преживееш.

Придвижих ръката си надолу по кожата, докато докоснах водата. Студът ме накара да се поколебая, но само за секунда. Посегнах надолу, за да я разплета, и се намокрих до рамото. Ръката ми докосна нещо хлъзгаво и плътно, което не беше кожа. Издадох леко възклицание и се отдръпнах рязко назад, като за малко не паднах. Възстанових равновесието си и посегнах за пистолета.

Имах време да кажа:

— Долу има нещо — и то изплува.

Кръгло лице с уста без устни, разтворена като за писък, изплува нагоре с ръце, протегнати към Макадам. Успях да мярна тъмни очи, преди отново да потъне във водата.

Водолазите се изпариха яко дим, плувайки към брега с широки, сигурни загребвания.

Айкенсен бе залитнал назад и се бе озовал във водата. Изправи се, пръскайки слюнка, с пистолет в ръка.

— Не стреляй по него — казах аз.

Нещото изплува отново. Преместих се зад него. То изпищя, а човешката му ръка посегна към мен. Сграбчи част от якето ми и се издърпа по-близо. Пистолетът бе в ръката ми, но не стрелях.

Айкенсен се бе прицелил в него. От брега долитаха крясъци. Другите ченгета идваха, но нямаше време. Двамата с Айкенсен бяхме сами в реката.

Съществуването се държеше за мен, вече не крещеше, а просто висеше, сякаш бях последното нещо на света. Зарови безухата си глава в гърдите ми. Насочих пистолета си към гърдите на Айкенсен.

Това, изглежда, привлече вниманието му. Той примигна и се фокусира върху мен.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Насочи го в друга посока, Айкенсен.

— Омръзна ми да гледам в цевта на пистолета ти, дечко.

— И на мен така.

Викащи гласове, движение по брега, хора идват, почти са пристигнали. Остават само секунди, преди някой да се появи. Някой да ни спаси. Твърде късно.

До Айкенсен експлодира изстрел. Достатъчно близо, че да го опръска с вода. Той подскочи и пистолетът му изгърмя. Същевременно полудя, но аз вече се движех, хвърляйки се към скалите. То висеше за мен, сякаш бяхме залепени. Прелетяхме покрай голямата скала, обвита в змийска кожа, но все пак успях да насоча браунинга към Айкенсен. Звучите от магнума му вибрираха във въздуха и резонираха в костите ми. Ако се беше обърнал към нас, щях да стрелям.

— Проклет да си, Айкенсен, разкарай шибания пистолет! — Цопването беше тежко и вероятно представляваше нагазващия във водата Тайтърс, но не смеех да отклоня поглед от Айкенсен.

Айкенсен гледаше по посока на плясъците. Долф стигна пръв до него. Извиси се над полицая като божие отмъщение.

Пистолетът на Айкенсен започна да се завърта към него, сякаш усещаше опасността.

— Насочи този пистолет към мен и ще те накарам да го изядеш — каза Долф. Гласът му бе нисък и проехтя дори във все още пищящите ми уши.

— Ако го насочи към теб — казах аз, — ще го застрелям.

— Никой освен мен няма да го застрелва — намеси се Тайтърс.

Той беше по-нисък от всички останали с изключение на мен, така че се мъчеше доста във водата. Сграбчи Айкенсен за колана и го събори, като успя да измъкне пистолета от ръцете му, докато последният падаше във водата.

Айкенсен изплува на повърхността, побеснял и плюещ вода.

— Защо, по дяволите, направи това?

— Попитай госпожица Блейк защо го направих. Попитай я, попитай я! — Беше нисък и мокър, но въпреки това успя да сплаши Айкенсен.

— Защо? — попита ме той.

Бях навела браунинга, но не го бях прибрала.

— Проблемът с носенето на голямо оръжие, Айкенсен, е, че преминава през адски много плът.

— Какво?

Тайтърс го блъсна и той залитна. Айкенсен с мъка се задържа на крака.

— Ако беше дръпнал спусъка, момче, със създаването, притиснато толкова близо до нея, щеше да убиеш и двамата.

— Мислех, че само го защитава. Каза да не стрелям по него. Вижте го!

В този момент всички се обърнаха към мен. Използвах скалите за опора, за да се изправа на крака. Съществуването беше мъртва тежест, сякаш бе припаднало с ръце, вкопчени в якето ми. Имах повече проблеми с прибирането на пистолета, отколкото с изваждането му. Заради студа, адреналина и ръката на мъжа, захваната за якето ми, която покриваше кобура.

Защото точно това държах. Мъж. Мъж, който бе одран жив, но някак си не беше умрял. Естествено, не беше точно мъж.

— Това е човек, Айкенсен — обади се Тайтърс. — Ранен човек. Ако не беше толкова зает да вадиш пистолета си и да стреляш по разни неща, можеше и да забележиш какво има пред очите ти.

— Това е нага — казах аз.

Тайтърс, изглежда, не ме чу. Долф попита:

— Какво каза?

— Той е нага.

— Кой? — попита Тайтърс.

— Мъжът — отвърнах аз.

— Какво, по дяволите, е нага?

— Всички веднага излезте от водата — изкрещя глас откъм брега. Принадлежеше на един парамедик с купчина одеяла. — Хайде, хора, нека не се налага да водим всички в болницата.

Не бях сигурна, но мисля, че чух парамедика да си мърмори под носа: „Проклети глупаци.“

— Какво, по дяволите, е нага? — попита Тайтърс отново.

— Ще ви обясня, ако ми помогнете да го пренеса до брега. Задникът ми вече замръзва.

— Не само задникът ви замръзва — обади се парамедикът. — Всички да излязат на брега веднага. Действайте, хора.

— Помогнете й — каза Тайтърс.

Двама униформени заместници се озоваха във водата. Прецапаха напред и вдигнаха мъжа, но юмруците му бяха стиснали здраво якето ми в мъртва хватка. Проверих пулса на гърлото му. Беше там, слаб, но равномерен.

Медикът увиваше с одеяла всички, които излизаха на брега. Партньорът му, стройна жена със светла коса, зяпаше нагата, който

блестеше като открита рана на светлината на прожектора.

— Какво, по дяволите, се е случило с него? — попита един от заместниците.

— Одрали са го — отвърнах аз.

— Исусе Христе.

— Правилна мисъл, погрешна религия — коментирах аз.

— Какво?

— Нищо. Можете ли да откачите тези ръце?

Не можеха, не и лесно. В крайна сметка го носиха, полюляващ се между тях. Може да се каже, че се добрах до брега със залитане, а ръцете му все още бяха вкопчени в дрехите ми. Никой от нас не падна. Второ чудо. Първото бе, че Айкенсен бе все още жив. Докато се вирах в суровата посиняла кожа на мъжа, ми хрумна, че броят на чудесата може би е повече от две.

Жената медик със светлата коса коленичи до нагата. Дъхът излезе от устните ѝ на големи бели кълбета. Другият медик уви с одеяла мен и двамата заместници.

— Когато го разкачат от теб, си домъкни задника до линейката. И разкарай тези мокри дрехи колкото се може по-скоро.

Отворих уста да кажа нещо и той насочи пръст към мен.

— Сваляш дрехите и сядаш на топло в линейката, или пътуваш към болницата. Изборът е твой.

— Да, капитане — отвърнах аз.

— И да не забравиш да го направиш — каза той и се отправи с одеяла и заповеди към останалите полицаи.

— Какво да правим с кожата? — попита Тайтърс. Беше се увил с одеяло.

— Донесете я на брега — отвърнах аз.

— Сигурна ли си, че това е единствената изненада в онази дупка? — попита Макадам.

— Мисля, че това е единствената ни нага за вечерта.

Той кимна и се върна обратно във водата заедно с партньора си. Хубаво беше да не спорят с теб. Може би се дължеше на одраното тяло на нагата.

Наложих се парамедиците да отделят ръцете от якето ми пръст по пръст. Пръстите не искаха да се изправят. Стояха извити като пръсти на мъртвец след настъпване на вкочаняването.

— Знаете ли какво представлява? — попита жената със светлата коса.

— Нага.

Тя размени погледи с партньора си. Той поклати отрицателно глава.

— Какво, по дяволите, е нага?

— Създание от хиндуистките легенди. Обикновено ги изобразяват в змийска форма.

— Страхотно — отвърна той. — И как ще реагира, като влечуго или като бозайник?

— Не знам.

Медиците от другата линейка подготвиха система за повдигане и насочваха хората към топлината на линейките. Трябваша ни повече помощници.

Парамедиците изляха топъл физиологичен разтвор върху мек памучен чаршаф и увиха нагата в него. Цялото му тяло бе открита рана с всичките последици от това. Най-голямата заплаха бе от инфекция. Възможно ли беше безсмъртни създания да получат инфекция? Кой знае? Бях запозната със свръхестествените същества, но оказването на първа помощ на безсмъртен определено не беше в компетенциите ми.

Увиха го в слой одеяла. Погледнах към главния парамедик.

— Дори и да е влечуго, одеялата няма да навредят.

Имаше право.

— Пулсът му е слаб, но равномерен — обади се жената. — Да рискуваме ли с нещо интравенозно или...

— Не знам — отвърна партньорът ѝ. — Въобще не би трябвало да е жив. Нека просто го преместим. Ще го поддържаме и ще го закараме до болницата.

В далечината се чуваха сирените на още линейки. Подкрепленията бяха на път. Парамедиците сложиха нагата на дълга носилка и го нагласиха в специалната кошница, закачена на въжетата, които другите парамедици бяха спуснали от върха на хълма.

— Имате ли някаква друга информация, която да ни помогне при лечението му? — попита парамедикът. Очите му бяха много прями.

— Не мисля.

— В такъв случай веднага си замъкнете задника в линейката.

Не спорих. Беше ми студено, а дрехите ми започваха да замръзват даже и под одеялото.

Озовах се в топла линейка, загърната само с одеяло, докато още парамедици и спешен обслужващ персонал ме принуждаваха да дишам затоплен кислород. Долф и Зербовски се оказаха в същата линейка с мен. По-добре те, отколкото Айкенсен и Тайтърс.

Докато чакахме да ни кажат дали ще живеем, Долф премина директно към въпроса.

— Кажи ми за нагите.

— Както споменах, те са създания от хиндуистките легенди. Изобразяват ги основно като змии, по-конкретно кобри. Могат да приемат човешка форма. Или да се появяват като змии с човешки глави. Пазители са на дъждовните капки и на перлите.

— Я повтори последното — помоли Зербовски. Добре оформената му коса беше изсъхнала в разрешени къдрици. Беше скочил в реката да ме спасява, въпреки че не умееше да плува.

Повторих го.

— В главата на кожата има вложена перла. Мисля, че е принадлежала на нагата. Някой го е одрал, но той не е умрял. Не знам как той или кожата са се озовали в реката.

— Искаш да кажеш, че той е бил змия и са го одрали, но въпреки това не е умрял — каза Долф.

— Очевидно не.

— Как така в момента е в човешка форма?

— Не знам.

— Защо не е мъртъв? — попита Долф.

— Нагите са безсмъртни.

— Не трябваше ли да го кажеш на парамедиците? — попита Зербовски.

— Бил е напълно одран и все още е жив. Мисля, че и сами ще се досетят.

— Имаш право.

— Кой от вас стреля по Айкенсен?

— Беше Тайтърс — отвърна Долф.

— Той го наруга и му взе оръжието — добави Зербовски.

— Надявам се да не му го върне. Ако има човек, който трябва да стои невъоръжен, това е Айкенсен.

— Имаш ли допълнителни дрехи, Блейк? — попита Зербовски.

— Не.

— Имам два чифта анцузи в багажника на колата. Искам да се върна, към каквото е останало от годишнината ми.

Мисълта да облека използван анцуг, който е престоял в багажника на колата на Зербовски, ми дойде твърде много.

— Няма да стане, Зербовски.

Той ми се ухили.

— Чисти са. Двамата с Кати мислехме да се поупражняваме днес, но така и не стигнахме дотам.

— Не се добрахте до фитнеса, а? — подхвърлих аз.

— Не. — Вратът му започна да се изчервява. Трябва да е било нещо много хубаво или наистина срамно, за да му подейства толкова бързо.

— И какви упражнения правите вие двамата? — попитах аз.

— Упражненията са нужни на мъжа — каза Долф сериозно.

Зербовски ме изгледа и повдигна вежди.

— А вие какви точно тренировки правите с твоето бонбонче? — После се обърна към Долф. — Казах ли ти, че Блейк си е намерила гадже? Останал е да преспи у тях.

— Г-н Зееман вдигна телефона — отвърна Долф.

— Телефонът ти не се ли намира до леглото, а, Блейк? — попита Зербовски. Гледаше ме с най-невинния поглед на кафявите си очи.

— Донеси анцузите и ме измъкни оттук.

Зербовски се разсмя, а Долф се присъедини към него.

— Това е анцугът на Кати, така че не го цапай. Ако искаш да тренираш, прави го гола.

Показах му среден пръст.

— О, направи го отново — каза Зербовски, — одеялото се разтвори.

Как само забавлявах всички.

ГЛАВА 30

В четири часа сутринта стоях в коридора пред жилището си. Бях облечена в много розов анцуг. Държах мокрите си дрехи внимателно във вързоп под лявото рамо. Дори и с анцуга ми беше студено. Парамедиците ме бяха пуснали само защото им бях обещала, че ще пия топли течности и ще си взема горещ душ. Бях изтичала нагоре по стълбите, обува в чорапи за фитнес. Можех да нося дрехите на Кати, но не и обувките и.

Беше ми студено, бях уморена и лицето ме болеше. Главоболието обаче бе изчезнало. Може би се беше разтворило в леденостудената вода. Или пък в резултат на докосването на нагата. Не можех да си спомня за истории, които ги свързват със спонтанно лечителство, но пък бе изминало много време, откакто бях чела за тях. Те бяха част от финалния изпит по свръхестествена биология. Голямата подсказка бяха перлата и кожата на кобра. Щях да си изровя учебниците и отново да прочета информацията. На лекаря в съответната болница обаче щеше да му се наложи да чете по-бързо от мен. Интересно дали нагите присъстваха в компютрите им? По закон беше желателно да присъстват. Дали нагите разполагаха с някой, който да ги съди от тяхно име, ако липсваше? Или пък щеше да се надигне от смъртното си ложе и сам да ги съди?

За втори път в рамките на шест часа стоях пред апартамента си и нямах ключове. За момент облегнах глава на вратата и почувствах жалост към себе си. Не исках отново да виждам Ричард. Имахме да говорим за много неща, които нямаха нищо общо с превръщането. Искаше ми се да не се бях замисляла за деца. Не исках да обсъждаме малките нахалници тази вечер. Не исках да обсъждам нищо. Исках да се довлека до леглото и да остана сама.

Поех си дълбоко въздух и застанах изправена. Нямахше нужда да изглеждам толкова злощастно, колкото се чувствах. Позвъних на собствения си звънец и се зарекох да направя още един комплект ключове. Не, никой от тях не бе за Ричард. И двата бяха за мен.

Той отвори вратата. Разрошената му от съня коса падаше на тежки вълни около лицето. Беше гол до кръста и с боси крака. Горното копче на дънките му бе разкопчано. Внезапно се зарадвах да го видя. Желанието е прекрасно нещо.

Сграбчих горната част на дънките му и го притеглих към себе си. Той подскочи, когато мокрите ми дрехи докоснаха голите му гърди, но не се отдръпна. Тялото му бе почти трескаво горещо от съня. Затоплих ръцете си, придвижвайки ги по гръбнака му, а той потрепери и се изви от студа, но не се отдръпна. Пуснах мокрите дрехи на пода.

Целунахме се. Устните му бяха нежни. Ръцете ми се придвижиха по краищата на колана му, а пръстите бяха опасно ниско. Прошепна ми нещо тихо и нежно. Очаквах да са сладки безсмислици или мръсни обещания. Вместо това получих:

— Имаме си компания.

Може да се каже, че замръзнах. В главата ми се появи образът на Рони или по-лошо, на Ървинг, седящ на кушетката, докато ние се опипваме.

— По дяволите — казах аз тихо и с чувство.

— Най-сетне си вкъщи, *ma petite*.

Беше много по-лошо от Ървинг. Изгледах Ричард с отворена уста.

— Какво става?

— Появи се, докато бях заспал. Събудих се от отварянето на вратата.

Внезапно отново ми стана студено, чак до върха на пръстите на краката.

— Добре ли си?

— Наистина ли искаш да обсъждате това в коридора, *ma petite*?

— О, колко благоразумно звучеше гласът на Жан-Клод.

Искаше ми се да остана в коридора само защото той е казал да не го правя, но беше детинско. Пък и това си беше моят апартамент.

Пристъпих напред, усещайки топлото присъствие на Ричард край себе си. Изритах мокрите си дрехи през вратата, за да са свободни ръцете ми. Пистолетът се виждаше съвсем открито върху анцуга. Кобурът се поклащаше свободно поради липсата на колан, но можех да извадя оръжието, ако възникнеше нужда. Вероятно нямаше да се наложи, но беше добре да припомня на Господаря, че съм сериозна.

Ричард затвори вратата и се облегна на нея с ръце зад гърба. Лицето му бе почти скрито зад кичури коса. Мускулите по корема му изпъкваха и сякаш подканяха да ги погала, което вероятно щях да правя, ако във всекидневната ми нямаше вампир.

Жан-Клод седна на кушетката. Черната риза се разтвори над голия му торс. Ръцете му бяха опънати по дължината на облегалката и повдигаха ризата, така че разкриваха зърната на гърдите му, които бяха само две идеи по-тъмни от бледата му кожа. Устните му бяха извити в лека усмивка. Изглеждаше драматично и перфектно върху бялата кушетка. Пасваше на обзавеждането. Мамка му. Щеше да се наложи да си купя нови мебели, нещо не в бяло или черно.

— Какво правиш тук, Жан-Клод?

— Така ли посрещаш новия си ухажор?

— Моля те, поне тази нощ не бъди толкова дразнещ. Твърде уморена и натъртена съм, че да се закачаш с мен. Кажи ми защо си тук и какво искаш и се разкарай.

Той се изправи на крака сякаш дръпнат с невидими конци, с лекотата на човек, чието тяло сякаш няма кости. Поне ризата му се затвори и прикри по-голямата част от бледото съвършенство на тялото му. И това бе нещо.

— Тук съм, за да се срещна с теб и Ричард.

— Защо?

Той се разсмя и звукът се отърка в мен като вълна от козина, мека и разкошна, гъделичкаща и мъртва. Поех си дълбоко въздух и свалих кобура. Не беше дошъл да ни нарани. Беше тук, за да флиртува. Минах покрай двамата и преметнах кобура на облегалката на един кухненски стол. Почувствах как погледите им ме следват, докато се движа. Беше едновременно ласкателно и адски притеснително.

Погледнах към тях. Ричард все още стоеше край вратата, необлечен и подканящ. Жан-Клод стоеше край кушетката, напълно неподвижен, като триизмерна картина на мокър сън. Сексуалният потенциал в стаята беше астрономически. Фактът, че нищо нямаше да се случи, беше почти тъжен.

В кафеарката имаше останало кафе. Ако си пийнех достатъчно горещо кафе и си вземех наистина гореща вана, може би щях да се погреея. Бих предпочела горещ душ, така щеше да стане по-бързо за

четири сутринта, но бях обещала на парамедиците. Заради нещо във връзка с нормалната ми температура.

— Защо искаш да ни видиш с Ричард? — Налях си кафе в прясно измитата ми чаша с пингвин. Ричард си го биваше в домакинстването.

— Беше ми казано, че мосю Зеeman смята да прекара нощта тук.

— И какво, ако е така?

— Кой ти каза? — попита Ричард.

Беше се отдръпнал от вратата и дори бе закопчал горното си копче. Жалко.

— Стивън.

— Той не би предал тази информация доброволно — каза Ричард.

Стоеше много близо до Жан-Клод. В чисто физически аспект се извисяваше малко над него. Полуоблечен. Би трябвало да изглежда несигурен, колеблив. Изглеждаше си съвсем у дома. Първият път, когато бях видяла Ричард, беше гол в легло. И тогава не бе притеснен.

— Стивън не я даде доброволно — отвърна Жан-Клод.

— Той се намира под моя защита — каза Ричард.

— Ти не си водач на глутницата, Ричард. Можеш да защитаваш Стивън вътре в нея, но Маркус все още е господар. Той даде Стивън на мен, както направи и с теб.

Ричард просто си стоеше на място. Не бе помръднал, и все пак внезапно въздухът около него сякаш се завъртя. Ако човек примигнеше, щеше да пропусне момента. Въздухът се изпълни с извиваща се енергия, която гъделичкаше кожата ми. Проклетие.

— Не принадлежа на никого.

Жан-Клод се обърна към него. Лицето му бе приятно и открито, а гласът му — общителен.

— Тоест не признаваш властта на Маркус? — Беше подвеждащ въпрос и всички го знаехме.

— Какво ще стане, ако каже „не“? — попитах аз.

Жан-Клод се обърна към мен. Лицето му бе премерено безизразно.

— Казва „не“.

— И ти казваш на Маркус, и следва какво?

Той се усмихна, бавно извиване на устните, от което перфектните му сини очи заблестяха.

— Маркус ще го приеме като директно предизвикателство към властта му.

Оставих чашата с кафе и заобиколих плота. Стоях почти между двамата, енергията на Ричард пълпеше по кожата ми като маршируващи насекоми. От Жан-Клод не се излъчваше нищо. Мъртвите не издават шумове.

— Ако причиниш смъртта на Ричард, дори и индиректно, сделката ни отпада.

— Не е нужно да ме защитаваш — обади се Ричард.

— Ако загинеш, докато се биеш с Маркус, е едно, ако загинеш, защото Жан-Клод те ревнува, това вече е по моя вина.

Ричард ме докосна по рамото. Силата му беше като вълна електричество по тялото ми. Потреперих и той махна ръката си.

— Мога просто да се предам пред Маркус, да призная водачеството му и ще бъда в безопасност.

Поклатих отрицателно глава.

— Виждала съм какво смята за приемливо Маркус. Дори не се приближава до идеята ми за безопасно.

— Маркус не е знаел, че са филмирали два края — каза Ричард.

— Значи си разговарял с него?

— Нима говорите за прекрасните малки филми, измислени от Рейна? — попита Жан-Клод.

И двамата се обърнахме към него. В стаята плисна вълна от енергия, която постепенно започна да се усилва. Беше ми трудно да дишам, застанала толкова близо до него, сякаш се опитвах да преглътна гръмотевична буря.

Поклатих глава. По един проблем, моля.

— Какво знаеш за филмите? — попитах аз.

Жан-Клод ни изгледа, първо единия, после другия. В крайна сметка спря погледа си върху моя.

— По гласа ти звучи по-важно, отколкото би трябвало да е. Какво е направила Рейна сега?

— Откъде знаеш за филмите? — попита Ричард. Пристъпи крачка напред. Гърдите му докоснаха гърба ми и аз ахнах. Кожата започна да ме гъделичка сякаш някой бе допрял до нея оголена жица, но не болеше. Просто усещането бе почти завладяващо. Доставяше

удоволствие, но по начин, за който знаете, че ще премине в болка, ако не спре скоро.

Отдръпнах се от него и застанах помежду им, така че да не съм с гръб към никого. И двамата ме изгледаха. Израженията им бяха почти идентични. Отчуждени, сякаш през главите им минават неща, за които никога не бих мечтала, сякаш слушаха музика, на която не бих могла да танцувам. Бях единственият човек в стаята.

— Жан-Клод, просто ми кажи какво знаеш за филмите на Рейна. Без игрички, става ли?

Той се втренчи в мен за секунда, после елегантно сви рамене.

— Добре. Вашата алфа женска ме покани да се включа в мръсните ѝ филми. Предложиха ми ролята на звездата.

Знаех, че е отхвърлил предложението. Беше ексхибиционист, но все пак предпочиташе да спазва някакво ниво на благоприличие при представленията си. Мръсните филми бяха неприемливи за него.

— Хареса ли ти да правиш секс с нея пред камерите? — попита Ричард. Гласът му бе нисък, цялата му енергия изпълваше стаята.

Жан-Клод се обърна към него, а в очите му имаше гняв.

— Тя похвали теб, мой космати приятелю. Твърди, че си великолепен.

— Това беше евтино, Жан-Клод — отвърнах аз.

— Не ми вярваш. Толкова ли си сигурна в него?

— Че не би правил секс с Рейна ли? Да.

По лицето на Ричард пробягна странно изражение. Изгледах го.

— Не си, нали?

Жан-Клод се разсмя.

— Бях на деветнадесет. Тя беше алфа женската. Мислех, че нямам избор.

— Да бе.

— Тя има право да си избира от новите мъжкарите. Това е едно от нещата, които искам да спра.

— Още ли спиш с нея? — попитах аз.

— Не, не и откакто имам избор — отвърна той.

— Рейна говори с голяма привързаност за теб, Ричард. С такива подробности. Не може да е било чак толкова отдавна.

— Беше преди седем години.

— Наистина? — В тази дума се съдържаше цяла вселена от съмнение.

— Не те лъжа, Анита — отвърна той.

Ричард пристъпи напред. Жан-Клод тръгна към него. Нивото на тестостерона започна да прехвърля това на свръхестествените сили. Щяхме да се удавим в двете.

Застанах между двамата, поставяйки ръце на гърдите им. В мига, в който дланта ми докосна голата кожа на Ричард, силата започна да тече надолу по нея като някаква хладна електрическа течност. Другата ми ръка докосна Жан-Клод секунда по-късно. Това някаква игра на дрехата ли беше, или вампирът постави дланта ми върху голите си гърди? Плътта бе хладна и мека и почувствах как силата на Ричард преминава през тялото ми и се забива в перфектната кожа.

Щом го докосна, от вампира се изстреля отведен прилив на енергия. Двете енергии не се бореха помежду си, смесиха се вътре в мен, разливайки се една в друга. Силата на Жан-Клод беше хладък, буен вятър. Тази на Ричард бе цялата горещина и електричество. Двете се подхранваха взаимно като дърво и пламък. И под всичко това можех да почувствам себе си, онова нещо вътре в мен, което ми позволяваше да призовавам мъртвите. Магията, поради липсата на по-добра дума. Трите сили се сляха в един поток, от който кожата ми настръхна, сърцето ми се разтупка, а стомахът ми се присви.

Коленете ми поддадоха и се озовах задъхана на пода на четири крака. Кожата ми сякаш искаше да се отлепи от тялото. Чувствах сърцето си в гърлото и не можех да си поема въздух. Всичко изглеждаше златисто по краищата, а пред очите ми танцуваха светли петна. Имаше опасност да изгубя съзнание.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Ричард.

Гласът му сякаш идваше от по-далеч, отколкото би трябвало. До този момент не го бях чувала да ругае.

Жан-Клод коленичи до мен. Не се опита да ме докосне. Погледнах към очите му само от няколко сантиметра. Зениците ги нямаше, останало беше само това прекрасно тъмносино. Очите му изглеждаха така, когато се държеше по вампирски. Не мисля, че този път беше нарочно.

Ричард коленичи от другата ми страна и започна да посяга към мен. Когато ръката му бе на няколко сантиметра, помежду ни прескочи

енергия като от статично електричество. Той рязко дръпна ръката си обратно.

— Какво е това? — Звучеше леко уплашено. Аз също бях.

— Ma petite, можеш ли да говориш?

Кимнах. Виждах всичко свръхфокусирано, по начина, по който изглежда светът при прилив на адреналин. Сенките по гърдите на Жан-Клод на мястото, където ризата му се разливаше около него, изглеждаха плътни и осезаеми. Платът беше почти металически черен, като гръб на бръмбар.

— Кажи нещо, ma petite.

— Анита, добре ли си?

Обърнах се към Ричард почти на забавен каданс. Косата му бе паднала над едното око. Всеки косъм бе дебел и идеален като начертана линия. Можех да различа всяка от миглите около кафявите му очи във впечатляващ контраст.

— Добре съм. — Но дали бях?

— Какво стана? — попита Ричард.

Не бях сигурна към кого е адресиран въпросът. Надявах се, че не е към мен, защото нямах представа.

Жан-Клод седна до мен на пода с облегнат на плота гръб. Затвори очи и си пое дълбоко въздух с потръпване. Когато го изпусна, очите му се отвориха. Бяха с все същия тъмносин цвят, в който да се удавиш, сякаш смяташе да се нахрани с нещо. Гласът му прозвуча нормално, или поне толкова нормално, колкото въобще беше възможно.

— Никога преди не съм чувствал такъв прилив на сила, не и без преди това да се е проляла кръв.

— Винаги може да се разчита на теб да кажеш идеалното нещо в подобна ситуация — отвърнах аз.

Ричард почти се рееше над мен, сякаш искаше да помогне, но се страхуваше да ме докосне. Погледна към Жан-Клод.

— Какво ни направи?

— Аз? — Красивото лице на Жан-Клод беше почти отпуснато, очите наполовина затворени, устните — разделени. — Не съм правил нищо.

— Това е лъжа — отвърна Ричард.

Седна по индиански на малко разстояние от мен, достатъчно далеч, че да не се докоснем случайно, но достатъчно близо, че точещата се сила да пълзи помежду ни. Отдръпнах се с няколко сантиметра и установих, че по-близо до Жан-Клод не е кой знае колко по-добре. Каквото и да беше, не бе нещо моментно. Напрежението все още витаеше във въздуха и под кожата ни.

Погледнах към Ричард.

— Звучиш напълно сигурен, че е намислил нещо. Ще ми се да го вярвам. Но какво знаеш ти, което на мен не ми е известно?

— Не го направих аз. Не си и ти. Разпознавам магията, щом я помириша. Трябва да е той.

Щом я помириша? Обърнах се към Жан-Клод.

— Е?

Той се разсмя. Звукът се понесе надолу по гръбнака ми като докосване на козина, мека, разкошна, изумителна. Дойде твърде скоро след прилива на енергия, който бяхме споделили. Потреперих и той се разсмя още по-силно. Боли ви и сте наясно, че не трябва да го правите, но чувството е твърде приятно, за да спрете. Смахът му винаги бе опасно вкусен, като отровен бонбон.

— Кълна се, в каквото пожелаеш, че не съм направил нищо умишлено.

— А какво си направил, без да искаш? — попитах аз.

— Задай си същия въпрос, ма petite. Аз не съм единственият господар на свръхестественото в тази стая.

Е, прав беше.

— Твърдиш, че един от нас го е направил.

— Казвам, че не знам кой го направи, нито какво беше. Но мосю Зеeman е прав, беше магия. Сурова мощ, която би накарала козината на всеки вълк да настръхне.

— Какво би трябвало да означава това? — попита Ричард.

— Че ако можеш да овладееш такава сила, Вълчо, дори Маркус може да и се преклони.

Ричард придърпа коленете си нагоре и ги опря до гърдите си. Очите му изглеждаха далечни, замислени. Идеята го бе заинтригувала.

— Аз ли съм единствената в тази стая, която не се опитва да сплоти кралството си?

Ричард ме погледна. Изразът на лицето му бе почти извинителен.

— Не искам да убивам Маркус. Ако успея да направя достатъчно величествена демонстрация на сила, може и да отстъпи.

Жан-Клод ми се усмихна. Беше много доволна усмивка.

— Признава, че не е човек и сега иска сила, за да стане водач на глутницата^[1]. — Устните му се разшириха почти до усмивка.

— Не знаех, че си фен на музиката от шейсетте — казах аз.

— Има много неща, които не знаеш за мен, *ma petite*.

Просто го зяпах. Представата за Жан-Клод, купоняващ на музиката на „Шангри-Ла“, ми се струваше по-странна от всичко, на което бях станала свидетел тази вечер. В крайна сметка вярвах в наги, но не вярвах, че Жан-Клод има хоби.

[1] Става дума за песента „The Leader of the Pack“, която се превежда като Водач на глутница. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 31

Гореща вана. Отново в голямата тениска, анцуга и чорапите. Щях да съм най-зле облеченият човек в стаята. Планирах да заменя онази черна роба при първа възможност.

Седяха на кушетката толкова далече един от друг, колкото беше възможно. Позата на Жан-Клод бе манекенска, с една ръка на гърба на кушетката и другата на страничната облегалка. Единият му крак бе праметнат на коляното на другия и демонстрираше меките му ботуши. Ричард се бе свил на своя край с едно коляно, притиснато към гърдите, а другото — свито на кушетката.

Ричард изглеждаше удобно настанен. Жан-Клод сякаш очакваше да се появи някой бродещ фотограф. Двамата мъже в живота ми. Едва издържах гледката.

— Трябва да поспя малко, така че тези, които не остават, да се разкарат.

— Ако имаш предвид мен, *ma petite*, нямам намерение да напусна, освен, ако и Ричард не дойде с мен.

— Стивън ти е казал защо съм тук — обади се Ричард. — Тя е наранена и не трябва да остава сама.

— Погледни я, Ричард. Изглежда ли ти зле? — Той протегна изящна ръка. — Признавам, че е понесла малко наранявания, но не се нуждае от помощта ти. Вероятно не се нуждае и от моята.

— Аз поканих Ричард да остане. Теб не съм.

— О, всъщност ме покани, *ma petite*.

— Първо престани да ме наричаш така. И второ, кога съм те поканила?

— Последния път, когато бях тук. Мисля, че беше през август.

Мамка му, бях забравила. Това беше твърде небрежно. Бях изложила Ричард на опасност. Нещата тъкмо се нареждаха, но не съобразих, че го оставям сам на място, където Жан-Клод може да влиза и излиза по желание.

— Веднага мога да се погрижа за това — отвърнах аз.

— Ако подобен драматичен жест ще ти достави удоволствие, давай. Но Ричард не трябва да прекарва нощта тук.

— Защо не?

— Мисля, че си от онези жени, които щом отдадат тялото си, отдават и сърцето. Ако преспиш с нашия мосю Зееман, мисля, че няма да има връщане назад.

— Сексът не е обвързване — отвърнах аз.

— За повечето хора не е, но в твоя случай мисля, че е точно това.

Фактът, че ме познаваше толкова добре, ме накара да се изчервя. Проклет да е.

— Не планирам да спя с него.

— Вярвам ти, *ma petite*, но виждам начина, по който го следиш с очи. Той си седи тук и изглежда сладък и топъл, и много жив. Ако не бях дошъл, когато се прибра, дали щеше да му устоиш?

— Да.

Той сви рамене.

— Възможно е. Силата на волята ти е ужасяваща, но не мога да поема този риск.

— Не ми вярваш, че няма да му се нахвърля?

Отново онова свиване на рамене, което би могло да означава всичко. Усмивката му беше подканяща и снизходителна.

— Защо? Да не би и ти да си падаш по него?

Въпросът го свари неподготвен. Изненадата, изписана по лицето му, си струваше ядосаното изражение на Ричард. Жан-Клод погледна към Ричард. Посвети му пълното си внимание. Втренчи се в него с очи, шарещи по тялото му в бавен, интимен танц. Погледът му се спря не на слабините или гърдите, а на врата.

— Вярно е, че кръвта на превръщащите може да е по-сладка от човешката. Диво преживяване е, ако успееш да го направиш, без да те разкъсат.

— Звучиш като изнасилвач — обадох се аз.

Усмивката му разцъфна в изненадващо проблясване на зъби.

— Не е лошо сравнение.

— Знаеш ли, това беше обида.

— Знам, че беше предвидено да е.

— Мислех си, че имаме споразумение — каза Ричард.

— Имам.

— Значи можеш да стоиш и да говориш за мен като за храна, но пак имаме споразумение.

— Ще е приятно да те взема по много причини, но имаме уговорка. Няма да се отметна от нея.

— Каква уговорка? — попитах аз.

— Ще изследваме общите си сили — отвърна Жан-Клод.

— И какво означава това?

— Не сме сигурни — обади се Ричард. — Още не сме изяснили подробностите.

— Току-що се разбрахме да не се избиваме взаимно, ма petite. Дай ни малко време, за да планираме нещата и нататък.

— Добре. Тогава изчезвайте и двамата.

Ричард се изправи на кушетката.

— Анита, чу Лилиан. Трябва да те будят на всеки час.

— Ще си наглася алармата. Виж, Ричард, добре съм. Обличай се и тръгвай.

Изглеждаше объркан и леко наранен.

— Анита.

Жан-Клод не изглеждаше объркан или наранен. Изглеждаше самодоволен.

— Ричард няма да прекара нощта тук. Доволен ли си?

— Да.

— Ти също няма да прекараш нощта тук.

— Не съм и смятал. — Изправи се и се обърна с лице към мен.

— Ще напусна веднага, щом си получа целувката за лека нощ.

— Твоята какво?

— Моята целувка. — Заобиколи кушетката и застана пред мен.

— Признавам, че си те представях облечена в нещо по... — той подръпна ръкава ми — ...изкусително, но човек се задоволява с онова, което може да получи.

Дръгнах ръкава от ръцете му.

— Още не си получил нищо.

— Вярно е, но съм изпълнен с надежда.

— Нямам представа защо — отвърнах аз.

— Споразумението ми с Ричард се базира на това, че всички ние излизаме. Ти излизаш с Ричард и излизаш с мен. И двамата те ухажваме. Едно задушевно, малко семейство.

— Може ли да ускорим нещата? Искам да си лягам.

Между очите му се появи лека бръчка.

— Анита, не ме улесняваш.

— Ура.

Бръчката се изглади и той въздъхна.

— Човек би казал, че трябва да се откажа от надеждата все някога нещата да стават по лесния начин с теб.

— Да — отвърнах аз, — би трябвало.

— Целувка за лека нощ, та... Анита. Ако наистина имаш намерение да излизаш с мен, няма да е последната.

Погледнах нагоре към него. Искаше ми се да му кажа да върви по дяволите, но имаше нещо в начина, по който беше застанал.

— И какво ще стане, ако кажа, че няма целувка?

— Тогава ще се махна за тази вечер — пристъпи към мен така, че почти се докосвахме. Платът на ризата му докосваше предната част на тениската ми. — Но ако даваш целувки на Ричард и не ми позволяваш подобни привилегии, уговорката ни отпада. Ако аз не мога да те докосвам, а той може, няма да е особено честно.

Бях се съгласила да излизаме заедно, защото тогава ми се беше сторило добра идея, но сега... Не се бях замисляла за всички усложнения. Излизане, целувки, контене. Гадост!

— Не се целувам, докато не мине първата среща.

— Но ти вече си ме целувала, Анита.

— Не и по собствено желание.

— Каж ми, че не ти хареса, ma petite.

Щеше да ми хареса да излъжа, но никой от двамата нямаше да се хване.

— Ти си едно досадно копеле.

— Не толкова, колкото ми се иска да бъда.

— Не е нужно да правиш нищо, което не желаеш — обади се Ричард. Беше коленичил на кушетката, а ръцете му стискаха облегалката.

Поклатих глава. Не бях сигурна, че мога да го обясня на глас, но ако щяхме да го правим, Жан-Клод бе прав. Не можех да държа ръката на Ричард и да не държа неговата. Въпреки че ми даваше реален стимул да не стигам до края с Ричард. Каквото повикало, толкова се обадило и прочее.

— След първата ни среща можеш да получиш доброволна целувка, не и преди това. — Щях да пробвам стария колежански номер.

Той поклати отрицателно глава.

— Не, Анита. Ти самата ми каза, че харесваш, а не просто обичаш Ричард. Че можеш да си представиш как прекарваш живота си с него, но не и с мен. Вероятно той е по-приятен компаньон. Не мога да се състезавам с него по този параграф.

— Това определено е самата истина — отвърнах аз.

Той ме изгледа с тези сини, сини очи. Не използваше силата си, но в погледа му имаше тежест. Не магия, но нещо не по-малко опасно.

— Но в една област мога да се съревновавам.

Можех да почувствам погледа му върху тялото си, сякаш ме докосваше. Тежестта му ме накара да потрепера.

— Престани.

— Не. — Една дума, нежна, гальовна. Гласът му бе една от най-приятните му страни. — Една целувка, Анита, или прекратяваме нещата тук и сега. Няма да те изгубя без борба.

— Ще се биеш с Ричард тази вечер само защото не искам да те целуна.

— Не става дума за целувката, та petite. Заради това, което видях тази вечер, когато се срещнахте на вратата. Виждам ви как се превръщате в двойка пред очите ми. Трябва да се намеся сега или всичко е загубено.

— Ще използваш гласа си, за да я впримчиш — обади се Ричард.

— Без номера тази вечер, обещавам.

Щом казваше без номера, значи наистина го имаше предвид. Веднъж дадеше ли дума, държеше на нея. Което значеше също и, че би се борил с Ричард заради целувката. Бях оставила и двата пистолета в спалнята. Мислех си, че сме в безопасност поне тази вечер. Бях твърде уморена, за да се занимавам с това точно сега.

— Добре.

— Не е нужно да правиш нищо, което не искаш, Анита — каза отново Ричард.

— Ако всички ще умрем в кървав сблъсък, нека е за нещо по-значимо от една целувка.

— Искаш да го направиш — каза Ричард. — Искаш да го целунеш.

Не звучеше доволен.

Какво се предполагаше да отговоря?

— Това, което искам най-много в момента, е да се озова в леглото, сама. Искам да поспя малко.

Това поне беше истина. Може би не цялата истина, но достатъчно, че да ми спечели объркан поглед от Ричард и раздражена въздишка от страна на Жан-Клод.

— Добре, щом задължението е толкова неприятно, нека приключим с него бързо — каза Жан-Клод.

Стояхме толкова близо един до друг, че нямаше нужда да прави още една стъпка, за да се притиснат телата ни. Опитах се да вдигна ръце, така че да ни държа разделени. Дланите ми се плъзнаха по голата кожа на корема му. Отдръпнах се от него, свивайки ги в юмруци. Усецането за кожата му остана като закачено по пръстите ми.

— Какво има, ma petite?

— Остави я на мира — обади се Ричард.

Стоеше до кушетката със свити в юмруци ръце. По кожата ми пробягваха тръпки от сила. Неговата енергия плъзеше навън като бавен вятър. Косата му падаше върху едната страна на лицето му. Гледаше през завеса от коса. Лицето му бе скрито от сенки. По кожата му блестеше светлина и я оцветяваше в оттенъци на сиво, златно и черно. Стоеше там и внезапно бе започнал да изглежда див. Из стаята се разнесе ниско, гъделичкащо гръбнака ръмжене.

— Престани, Ричард.

— Той използва силите си върху теб — гласът му бе неузнаваем. Ниско басово ръмжене, което излизаше от човешко гърло. Бях благодарна за сенките. Благодарна, че не мога да видя какво става с лицето му.

Бях толкова притеснена, че Жан-Клод може да започне кавга, че въобще не ми бе минало през ума, че Ричард може да е инициаторът.

— Не използва силите си върху мен. Просто докоснах кожата му. Това е.

Той пристъпи напред на светло и лицето му се оказа нормално. Какво ли се случваше в това прекрасно гърло, зад тези меки вкусни устни, че правеше гласа му толкова чудовищен?

— Обличай се и изчезвай.

— Какво? — Устните му се раздвижиха, но навън излезе същият ръмжащ глас. Беше все едно да гледаш лошо дублиран филм.

— Ако на Жан-Клод не му е разрешено да те напада, и на теб със сигурност не ти е позволено. Смятах, че той е единственото чудовище, с което трябва да се разправам. Ако не можеш да се държиш като човек, Ричард, напусни.

— А какво става с моята целувка, та petite?

— И двамата стигнахте до максимума тази вечер казах аз. — Всички вън.

Смехът на Жан-Клод изпълни мрака.

— Както желаяш, Анита Блейк. Внезапно вече не съм толкова притеснен за теб и мосю Зееман.

— Преди да започнеш да се поздравяваш, Жан-Клод — оттеглям поканата си.

Разнесе се нещо подобно на свръхзвуково изпукване. Стаята се изпълни със страховит грохот. Вратата се отвори с трясък и се удари в стената. Вътре, като невидима река, нахлу вятър, развя дрехите ни и разроши косите ни.

— Не е нужно да го правиш — каза Жан-Клод.

— Напротив, нужно е.

Сякаш невидима ръка го изблъска през вратата и я трясна след него.

— Съжалявам — каза Ричард. Ръмженето започваше да се разсейва. Гласът му бе почти нормален. — Пълнолунието е твърде скоро, за да си позволявам да се ядосвам до такава степен.

— Не искам да слушам повече. Просто си тръгвай.

— Анита, съжалявам. Обикновено не губя контрол по този начин. Дори и пълнолунието да е толкова скоро.

— Какво беше по-различно тази вечер?

— Никога преди не съм бил влюбен. Изглежда, това пречи на концентрацията ми.

— Ревността е причината — казах аз.

— Кажи ми, че няма причина да ревнувам, Анита. Накарай ме да повярвам.

Въздъгнах.

— Върви си, Ричард. Все още ми предстои да почистя пистолетите и ножовете, преди да мога да си легна.

Той се усмихна и поклати глава.

— Предполагам, че тази вечер не успях да те успокоя с това до каква степен съм човек.

Заобиколи кушетката и се наведе, за да прибере пуловера си от пода, където бе оставен прилежно сгънат.

Нахлузи го през глава и измъкна от джоба на дънките си ластик, за да хване косата си на конска опашка. Дори и през пуловера можех да видя как се движат мускулите му. Нахлузи обувките си и се наведе да ги завърже.

Палтото му бе дълго и стигаше чак до глезените. В полумрака изглеждаше като наметало.

— Предполагам, че и аз няма да получа целувка.

— Лека нощ, Ричард.

Той си пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

— Лека нощ, Анита.

Тръгна си. Заклучих вратата. Почистих оръжията си и се мушнах в леглото. След представлението, което бяха изнесли Ричард и Жан-Клод, единственото, което исках в леглото си тази вечер, беше броунингът. Добре де, пистолетът и един плюшен пингвин.

ГЛАВА 32

Телефонът звънеше. Изглежда го правеше от дълго време. Лежах в леглото, слушах звъненето и се чудех кога, по дяволите, ще се включи секретарят. Претърколих се и посегнах към слушалката. Нямаше я. Звъненето идваше от съседната стая. Мамка му. Снощи бях забравила да го прибера.

Изпълзях изпод топлите завивки и с клатушкане се озовах във всекидневната. Телефонът иззвъня най-малко петнадесет пъти, преди да го вдигна. Отпуснах се на пода със слушалка до ухото.

— Кой е?

— Анита?

— Рони?

— Звучиш ужасно.

— Изглеждам още по-зле.

— Какво е станало?

— По-късно. Защо се обаждаш в — погледнах ръчния си часовник — седем часа на проклетата сутрин. Дано да имаш основателна причина, Рони.

— О, основателна е и още как. Надявах се да хванем Джордж Смиц, преди да иде на работа.

— Защо?

Лицето ми пулсираше. Излегнах се на килима със слушалката, сгушена до ухото ми. Килимът беше много мек.

— Анита, Анита, там ли си?

Примигнах и осъзнах, че съм заспала. Изправих се и се облегнах на стената.

— Тук съм, но не чух нищо след онова, че трябва да говорим със Смиц преди работа.

— Анита, знам, че не си от ранобудните, но никога преди не си ми заспивала. Колко си спала снощи?

— Около час.

— Господи, съжалявам. Но знаех, че ще искаш да чуеш това. Открих улики.

— Рони, моля те, за какво говориш?

— Имам снимки на Джордж Смиц с друга жена. — Тя изчака малко, колкото да осмисля чутото. — Анита, там ли си?

— Тук съм. Мисля. — Последното бе по-трудно, отколкото ми се искаше. Никога не съм в добра форма рано сутрин. След само час съм даже не бях близо до добрата форма. — Защо казваш, че е улика?

— Ами в много случаи единият от съпрузите обявява другия за изчезнал, за да отклони подозренията.

— Значи мислиш, че Смиц е очистил жена си?

— Как поетично се изрази само но да, така мисля.

— Защо? Много мъже изневеряват на жените си, но повечето не ги убиват.

— Точно тук е необоримото доказателство. След като взех снимките, говорих със собствениците на няколко оръжейни магазина в района. Купил е малко сребърни куршуми от магазин, близо до месарницата.

— Не особено умно — коментирах.

— Повечето убийци не са.

Кимнах, после осъзнах, че няма как да го види, но не ми пукаше.

— Добре, изглежда, че г-н Смиц не е скърбящият вдовец, за който се представя. Какво искаш да направим по въпроса?

— Да се изправим срещу него в дома му.

— Защо не повикаме ченгетата?

— Човекът от магазина не е напълно сигурен, че е бил Джордж. Затворих очи.

— Страхотно, просто страхотно. Да не мислиш, че ще си признае пред нас?

— Може и да го направи. Споделяли са едно легло петнадесет години. Родила му е деца. Трябва да таи доста вина.

Не мисля особено добре, когато съм спала само час.

— Ченгета, поне трябва да има ченгета, които да чакат отвън.

— Анита, той ми е клиент. Не предавам клиенти на ченгетата, освен, ако не се налага. Ако си признае, ще ги повикам. Ако не признае, ще предам, каквото имам. Но първо трябва да опитам по моя начин.

— Добре, ти ли ще му се обадиш да му кажеш, че идваме, или искаш аз да го направя?

— Аз ще го направя. Просто реших, че ще искаш да присъстваш.

— Аха, само кажи кога.

— Още не е отишъл на работа. Ще му се обадя и ще дойда да те взема.

Искаше ми се да кажа „Не. Трябва да поспя още малко“, но ако наистина я беше убил? Какво щеше да стане, ако беше убил и другите? Джордж не ми бе направил впечатление на достатъчно опасен, че да убива превръщачи, но пък аз мислех, че скърби искрено. Че е искрено притеснен за жена си. Какво ли, по дяволите, разбирах?

— Ще бъда готова. — Затворих, без да кажа „довиждане“. Започвах да заприличвам на Долф. Щях да ѝ се извиня, щом пристигнеше.

Телефонът иззвъня, преди да успея да изпъля на крака.

— Какво има, Рони?

— Анита, Ричард е.

— Извинявай, Ричард, какво има?

— Звучиш ужасно.

— А ти не. Не си спал кой знае колко повече от мен. Как е възможно да звучиш толкова по-добре? Моля те, кажи ми, че не си от ранобудните.

Той се разсмя.

— Виноват.

Можех да му простя това, че е космат, но за ранобуден трябваше да помисля.

— Ричард, не ме разбирай погрешно, но какво искаш?

— Джейсън е изчезнал.

— Кой е Джейсън?

— Млад мъж, рус, налязил те е в „Кафенето на лунатиците“.

— Аха, помня го. Изчезнал е.

— Да. Джейсън е един от най-новите членове на глутницата. Тази вечер е пълнолуние. Точно днес не би рискувал да се разхожда сам. Поръчителят му отишъл до дома му, но той липсвал.

— Поръчител като при Анонимните алкохолици ли?

— Нещо подобно.

— Някакви следи от борба?

— Не.

Изправих се, влачейки телефона в една ръка. Опитах се да мисля, въпреки тежката умора. Как смееше Ричард да звучи толкова бодър!

— Съпругът на Пеги Смиц — Рони го е хванала с друга жена. Някакъв магазинер може би му е продал сребърни куршуми.

От другата страна на слушалката цареше мълчание. Можех да чуя дишането му, но това бе всичко. Дишането беше леко забързано.

— Говори ми, Ричард.

— Ако е убил Пеги, ние ще се заемем.

— Да ти е хрумвало, че той може да стои зад всичките изчезвания? — попитах аз.

— Не виждам как.

— Защо не? Сребърният куршум върши работа срещу всеки превръщач. Не са нужни никакви особени умения. Просто трябва да си някой, на когото превръщачът вярва.

Още мълчание.

— Добре, какво искаш да направя?

— Двете с Рони мислехме да се изправим срещу него тази сутрин. С изчезването на Джейсън няма за кога да действаме предпазливо. Можеш ли да ми осигуриш един-двама превръщачи, които да помогнат да сплашим Смиц? Може би с малко груба сила ще научим истината по-бързо.

— Днес трябва да преподавам в училището, а и не мога да си позволя да разбере какъв съм.

— Не помолих да идваш ти. Просто някой от вас. Но се погрижи да изглеждат заплашително. Ървинг може и да е върколак, но не е особено страшен.

— Ще изпратя някого. В твоя апартамент ли?

— Аха.

— Кога?

— Колкото се може по-бързо. И Ричард...

— Да.

— Не казвай на никого, че подозираме Джордж Смиц. Не ми се ще да го намеря разчленен, като се озовем там.

— Не бих направил подобно нещо.

— Ти не, но Маркус би могъл, а знам, че Рейна със сигурност би.

— Ще им кажа, че имаш заподозрян и искаш подкрепление.
Няма да казвам кой е.

— Чудесно, благодаря.

— Ако откриеш Джейсън, преди да го убият, ще съм ти длъжник.

— Ще приема заплащане само в натура. — В минутата, в която го казах, ми се щеше да не съм.

Донякъде си беше истина, но след снощи не ми беше приоритет.

Той се разсмя.

— Готово. Трябва да тръгна за работа. Обичам те.

Поколебах се само секунда.

— И аз те обичам. Преподавай добре на децата.

Запази мълчание само за няколко удара на сърцето.

Беше усетил колебанието.

— Ще го направя. Чао.

— Чао.

Постоях около минута, след като затворих. Ако някой просто се разхождаше и стреляше по превръщачи, Джейсън беше мъртъв. Най-доброто, което можех да направя, би било да открия тялото. Беше по-добре от нищо, но не беше кой знае какво.

ГЛАВА 33

Спяхме пред къщата на Джордж Смиц малко след 9 сутринта. Рони шофираше. Аз се возех по принуда. Габриел и Рейна бяха на задната седалка. Ако зависеше от мен, щях да избира други хора за подкрепление. Освен това нямаше да избира бившата любовница на гаджето си. Какво си мислеше Ричард? Или може би Рейна не му бе дала право на избор. Ставаше дума за идването и днес, не за секса. Все още не бях сигурна как се чувствах по въпроса. Добре де. Знаех как се чувствам. Бях бясна. Но и аз бях спала с друг. Стъклени дворци и прочее. Във всеки случай Ричард ми беше осигурил точно каквото исках: страховити, заплашително изглеждащи превръщачи. Не бях свикнала да получавам точно каквото съм си поискала. Следващия път щях да бъда по-конкретна.

Габриел отново беше облечен в черни кожени дрехи. Почти беше възможно да са същите, с които го бях видяла първия път, чак до обкованата с метал гривна на дясната му ръка. Може би целият му гардероб представляваше един огромен парад на кожените дрехи. Обиците липсваха. Дори дупките по хрущялната част на ухото бяха зараснали.

Рейна бе облечена достатъчно нормално. Така да се каже. Носеше дълго до глезените кожено палто. Лисица. Канибализмът е едно, но да носиш кожата на мъртъвците си? Изглеждаше малко твърде хладнокръвно дори за откачена кучка от ада. Добре де, тя беше вълк, не лисица, но проклетие, аз не нося кожа по морални съображения. Тя се пъчеше с нея.

Наведе се към седалката и попита:

— Какво търсим пред къщата на Пеги?

Беше време да разкрием картите. Защо не ми се искаше да го правим? Разкопчах колана и се обърнах към нея. Гледаше ме с достатъчно приветливо изражение. Костната структура на ликантроп бе оформена с високи скули и пищни устни. Може би планираше да върши нещо порочно по-късно днес.

Габриел се бе отпуснал на задната седалка. Ръката с гривната зашари по рамото на Рони. Дори и под коженото си палто тя пак потрепери.

— Докосни ме отново и ще те накарам да изядеш тази ръка.

Отдръпна се от него колкото ѝ позволяваше кормилото, което всъщност не бе особено далече. Габриел я беше докоснал неколkokратно по време на пътуването.

Закачливо, нищо смуцаващо, но въпреки това беше дразнещо.

— Ръцете са много костеливи. Предпочитам да има повече крехко месце. Гърди или бедра по възможност — каза Габриел.

Сивите му очи бяха поразителни и на дневна светлина, дори може би повече. В сивото имаше светлина, която бе почти сияйна. И преди бях виждала подобни очи, но не можех да се сетя къде.

— Габриел, знам, че си трън в задника. Знам, че ти е адски забавно да закачаш Рони, но ако не престанеш, ще видим на практика точно колко добри са възстановителните ти сили.

Той се плъзна по седалката по-близо до мен. Не беше непременно подобрение на ситуацията.

— Твой съм, когато ме поискаш.

— Нима приближаването толкова близо до смъртта е твоята представа за секс?

— Стига да боли — отвърна ми той.

Рони ни изгледа с разширени очи.

— Ще трябва да ми разкажеш как си прекарала вечерта.

— Не искаш да знаеш.

— Защо сме тук? — повтори въпроса си Рейна.

Нямаше да си позволи да се разсее заради г-н Кожения. Браво на нея. Лошо за мен. Погледът ѝ бе напрегнат, сякаш лицето ми бе най-важното нещо на света.

Това ли харесваше у нея Маркус? Много мъже се чувстват поласкани от съсредоточеното внимание. Но пък нима всички не сме така?

— Рони?

Тя извади фотографиите от чантата си. Бяха от типа снимки, които не се нуждаят от обяснение. Джордж беше оставил завесите вдигнати, доста невнимателно от негова страна.

Габриел се сви обратно на седалката и започна да прехвърля снимките с широка усмивка на лице. Стигна до един определен кадър и се разсмя.

— Много впечатляващо.

Реакцията на Рейна беше доста по-различна. Не се забавляваше. Беше ядосана.

— Доведохте ни, за да го накажем, че изневерява на Пеги?

— Не точно — казах аз. — Смятаме, че е отговорен за изчезването ѝ. Ако е отговорен за едно изчезване, може да е отговорен и за повече.

Рейна ме погледна. Беше все така съсредоточена, но сега трябваше да се преборя с желанието да потръпна. Яростта и беше чиста и проста. Джордж беше наранил член на глутницата. Щеше да си плати за това. В погледа ѝ нямаше несигурност, само ярост.

— Нека двете с Рони да говорим. Вие двамата сте тук, за да го сплашите, ако има нужда.

— Ако съществува и най-малкият шанс да държи Джейсън, нямаме време да действаме потайно — обади се Рейна.

Бях съгласна с нея, но не го казах на глас.

— Ние говорим, вие стоите отзад и изглеждате зловещо. Освен, ако не ви помолим за друго. Ясно ли е?

— Тук съм, защото Ричард ме помоли — каза Рейна. Той е алфа мъжкар. Подчинявам се на заповедите му.

— Някак си не мога да си те представя да се подчиняваш на каквито и да било заповеди — коментирах аз.

Тя ми хвърли доста гадна усмивка.

— Подчинявам се на заповедите, на които искам да се подчиня.

Това го вярвах. Посочих с пръст към Габриел.

— Кой повика него?

— Аз го избрах. Габриел е много добър в сплашването.

Беше едър, облечен в кожи, обкован с метал и имаше остри стърчащи зъби. Да, бих казала, че това изглежда заплашително.

— Искам думата ти, че ще стоите назад и няма да се месите, освен ако нямаме нужда от вас.

— Ричард каза, че трябва да ти се подчиняваме така, както се подчиняваме на него — отвърна Рейна.

— Страхотно и понеже се подчиняваш на Ричард, когато ти изнася, това какво означава?

Рейна се разсмя. В смеха се долавяше твърда, остра нотка. От типа, който кара човек да си представя луди учени и хора, държани твърде дълго в изолация.

— Докато вършиш добра работа, ще те оставя да се оправяш сама, Анита Блейк. Но Джейсън е член на моята глутница. Няма да позволя твоята гнусливост да го изложи на опасност.

Това започваше да ми харесва все по-малко.

— Не съм гнуслива.

Тя се усмихна.

— Така е. Моите извинения.

— Ти не си вълк — коментирах аз. — Какво печелиш от цялата работа?

Габриел се усмихна, демонстрирайки остри, щръкнали зъби. Все още премяташе снимките.

— Маркус и Ричард ще ми дължат услуга. Цялата проклета глутница ще ми е задължена.

Кимнах. Това беше мотив, който можех да приема.

— Върни снимките на Рони. Без остроумни забележки, просто ѝ ги дай.

Той се нацупи с издадена напред долна устна. Щеше да има подобър ефект, ако не бяха зъбите. Но все пак върна снимките. Върховете на пръстите му погалиха ръката и, задържаха се малко, но не каза нищо. Това бях поискала. Всички превръщачи ли разбираха нещата толкова буквално?

Странните му очи сезираха в мен. Внезапно си спомних къде ги бях виждала. Зад маска в един филм, който предпочитам да не бях гледала. Габриел беше другият мъж в снъф-филма. Не бях спала достатъчно, за да успея да скрия шока си. Почувствах как изражението ми се променя и не можах да го спра.

Габриел наклони глава на една страна, като куче.

— Защо ме гледаш така, сякаш току-що ми е поникнала втора глава?

Какво можех да кажа?

— Очите ти. Току-що се сетих къде съм ги виждала.

— Да? — Премести се по-близо и постави брадичката си на облегалката, предоставяйки ми добра възможност да погледна в блестящите му очи. — Къде?

— В зоопарка. Ти си леопард. — Лъжа, лъжа, при това скапана, но не можах да измисля по-добра за толкова кратко време.

Той примигна и продължи да ме гледа.

— Мяу, но не това си помисли. — Звучеше много сигурен в себе си.

— Ако щеш вярвай, не ми пука. Това е най-добрият отговор, който ще получиш.

Той остана в тази поза, с брадичка, набраздяваща тапицерията. Човек не можеше да види раменете му и главата изглеждаше, сякаш е отделена от тялото, като набучена на копие. Каквото би станало, ако Едуард разбереше кой е той. А Едуард щеше да разбере. Щях да му кажа с готовност, ако това щеше да спре заснемането на още подобни филми. Естествено, не бях сигурна, че ще ги спре. Те бяха творение на Рейна. Може пък да не знаеше за алтернативния край. Да бе, а пък аз работех като Великденския заек.

Рони ме зяпаше. Познаваше ме твърде добре. Не й бях казала за снъф-филма, а сега я бях запознала с две от звездите. Мамка му. Излязохме от колата на ярката, студена светлина на зимната утрин. Вървахме по тротоара с един превръщач зад гърба ни, когото бях видяла да убива жена и да се храни с все още потръпващото ѝ тяло. Господ да е на помощ на Джордж Смиц, ако беше виновен. Господ да ни е на помощ, ако не беше. Джейсън беше изчезнал. Един от най-новите членове на глутницата, бе казал Ричард. Ако Джордж Смиц не го държеше, кой беше тогава?

ГЛАВА 34

Рейна сграбчи ръката ми, преди да успее да докосна звънеца на входната врата. Движението беше много бързо. Нямах време за никаква реакция. Ноктите ѝ бяха дълги, с перфектен маникюр и лак с цвят на презряла тиква. Тези оранжево-кафяви нокти се забиха в китката ми достатъчно силно, за да набраздят кожата. Позволи ми да почувствам силата в деликатните ѝ ръце. Не ме нарани, но усмивката на лицето и говореше, че би могла. Отвърнах на усмивката. Беше силна, но не беше вампир. Можех да се обзаложа, че ще успее да докопам пистолет, преди да е досчупила ръката ми. Не я счупи. Пусна ме.

— Може би Габриел и аз трябва да минем през задния вход. Нали каза, че искаш да стоим настрани. — Усмиваше се и изглеждаше толкова разумна. Белезите от нокти по кожата ми още не бяха изчезнали. — Имам предвид, само ни вижте, госпожице Блейк. Дори и да не казваме нищо, той не би могъл да ни игнорира.

Имаше право.

— И как вие двамата ще минете през задната врата, ако е заключена?

Рейна ми хвърли поглед, достоен за Едуард, сякаш ѝ бях задала много тъп въпрос. Аз ли бях единствената, която не знаеше как се отварят ключалки?

— Добре, действайте.

Тя се усмихна и тръгна през снега. Кестенявата ѝ коса блестеше на фона на палтото от лисичи кожи. Кафявите ботуши с високи токчета оставяха малки остри следи в топящия се сняг. Габриел я следваше по петите. Веригите по коженото му яке подрънкваха, докато вървеше. Обкованите му с метал каубойски ботуши сякаш нарочно мачкаха по-деликатните отпечатъци, оставени от Рейна.

— Никой няма да ги обърка с търговски пътници — каза Рони.

Погледнах към дънките ни, моите найкове, нейните ботуши за сняг, моето кожено яке, нейното дълго кожено палто.

— Нито пък нас — отбелязах.

— Имаш право.

Стояхме на малката веранда отпред и слушахме капчуците. Преживявахме едно от онези странни зимни затопляния, с които е известна Мисури. Снегът беше мек и се топеше като снежен човек на слънце. Нямахме да изкара дълго. Такъв обилен снеговалеж през декември не беше обичаен за тукашните земи. Обикновено не получавахме истински сняг до януари или февруари.

На г-н Смиц му отнемаше много време да дойде до вратата. Най-сетне чух движение. Нещо достатъчно тежко, че да е човек, идващ към вратата. Джордж Смиц я отвори с окървавена престилка върху дънките и светлосинята тениска.

Имаше петна от кръв на едното рамо, сякаш беше вдигал парче говеждо, което е кървяло върху него. Изтри ръцете си в престилката с отворени длани, разтривайки кожата си по тъканта, сякаш не можеше да ги изчисти. Може би просто не беше свикнал да е покрит с кръв. Или пък дланите му се потяха.

Усмихнах се и му протегнах ръка. Прие я. Дланта му беше потна. Нервен. Страхотно.

— Как сте, г-н Смиц?

Той се здрависа с Рони и ни въведе вътре. Застанахме в малко преддверие. От едната страна имаше гардероб, а на стената срещу него огледало с ниска масичка. На масата имаше ваза, пълна с изкуствени жълти цветя. Стените бяха боядисани в светложълто и пасваха на цветята.

— Може ли да взема палтата ви?

Ако беше убиец, значи беше най-учтивият убиец, когото бях срещала.

— Не, благодаря, ще ги задържим.

— Пеги винаги ми правеше забележка, ако не поискам палтата на хората. „Джордж, да не си расъл в гората, питай ги дали можеш да вземеш палтата им.“ — Имитацията звучеше точно.

Влязохме във всекидневната. Там имаше светложълти тапети със съвсем малки кафяви цветя. Кушетката, диванът за двама, креслото с падащата облегалка, всички мебели бяха в светложълто, почти бяло. Имаше още изкуствени цветя на масата от светло дърво. Жълти.

Картините по стените, джунджурийките по лавиците, даже килимите по пода бяха жълти. Все едно се намирахме в капка лимонov сок.

Или е било изписано на лицето ми, или Джордж бе свикнал с подобни реакции.

— Жълтото беше любимият цвят на Пеги.

— Беше?

— Имам предвид, е. О, Боже! — Строполи се на бледожълтата кушетка с лице, скрито в дланите на големите си ръце. Той беше единственото нещо в стаята, което не пасваше на жълтите дантелени завеси. — Толкова е ужасно да се чудиш.

Погледна към нас. В очите му блестяха сълзи. Беше представление, достойно за „Оскар“.

— Госпожица Симс каза, че има новини за Пеги. Открихте ли я? Добре ли е?

Очите му бяха толкова искрени, че чак болеше да ги гледаш. Все още не можех да кажа дали лъже. Ако не бях видяла снимките му с друга жена, нямаше да мога да повярвам. Естествено, изневярата не беше убийство. Можеше да е виновен за едното и невинен за другото. Сигурно.

Рони седна на кушетката колкото се може по-далече от него, но все пак на достатъчно дружелюбно разстояние. Беше по-задушевна, отколкото исках да съм с копелето. Ако въобще успея да се омъжа и съпругът ми ми изневерява, няма аз да съм изчезналата.

— Моля, седнете, госпожице Блейк. Съжалявам, не се представям като особено добър домакин.

Разположих се на ръба на креслото с падаща облегалка.

— Мислех, че работите в строителството, г-н Смиц. Каква е историята с престилката?

— Бащата на Пеги не може да се справя сам с магазина. Прехвърли й го преди години. Може да се наложи да напусна строителството. Но знаете ли, той е част от семейството. Не мога да го зарежа в беда. Пеги вършеше по-голямата част от работата. Тате е почти на 92. Просто не може да се справя с всичко.

— Вие ли наследявате месарницата? — попитах аз. Автоматично превключихме на доброто ченге и лошото ченге. Познайте кое бях аз. Той примигна насреща ми.

— Ами да. Предполагам.

Този път не попита дали тя е добре. Просто ме гледаше с одухотворените си очи.

— Обичате ли жена си?

— Да, разбира се. Що за въпрос е това? — Вече изглеждаше по-малко тъжен и повече ядосан.

— Рони — казах аз тихо.

Тя извади снимките от чантата си и му ги подаде. Първата снимка показваше как прегръща тъмнокоса жена. Пеги Смиц беше блондинка.

Лицето му смени цвета си. Не толкова към червено, колкото към лилаво. Той хвърли снимките на масата, без да разглежда останалите. Те се разпиляха и разкриха образи на него и жената в различни степени на разсъблеченост, как се целуваха, наgrabваха, как почти го правеха изправени.

От червено лицето му стана лилаво. Очите му се изцъклиха. Изправи се, а дъхът му излизаше на пресекулки.

— Какво, по дяволите, е това?

— Мисля, че снимките са красноречиви — отвърнах аз.

— Наех ви, за да откриете жена ми, не да ме шпионирате. — Той се обърна към Рони и се извиси над нея. Големите му ръце оформиха още по-големи юмруци. Мускулите му изпъкнаха, вените се откроиха като червеи.

Рони се изправи, използвайки ръста си от метър и седемдесет и пет в своя полза. Беше спокойна. Ако се притесняваше, че се изправя срещу мъж, който я превъзхождаше с 45 килограма, не й личеше.

— Къде е Пеги, Джордж?

Той погледна първо към мен, а после пак към Рони. Вдигна ръка, сякаш щеше да я удари.

— Къде скри тялото?

Завъртя се светкавично към мен. Аз просто си седях и го гледах. Щеше да му се наложи да заобиколи или да мине през масата за кафе, за да стигне до мен. Бях доста сигурна, че мога да се измъкна. Или да извадя оръжие. Или да го изхвърля през прозорец. Последното ми звучеше все по-добре и по-добре.

— Напуснете къщата ми.

Рони отстъпи назад, така че да е извън обсега му. Той стоеше като лилава планина и се олюляваше между нас.

— Напуснете къщата ми.

— Не можем да го направим, Джордж. Знаем, че си я убил. — Може би „знаем“ беше твърде силна дума, но „почти сме сигурни, че си я убил“ не звучи по правилния начин. — Освен ако наистина не смяташ да размахаш юмруци, мисля да поседя, Джорджи-бой.

— Да, Джордж, непременно седни.

Не погледнах зад мен, за да видя къде е Рейна. Не смятах, че Джордж наистина ще ме нарани, но беше по-добре да бъдем внимателни. Отместването на погледа от тип, който тежи над 90 килограма, звучеше като лоша идея.

Той гледаше Рейна. Изглеждаше объркан.

— Какво, по дяволите, е това?

Рони промълви:

— О, Боже! — Взираше се зад мен с отворена уста.

Нещо ставаше зад гърба ми, но какво? Стоях с поглед, съсредоточен върху Джордж, но той вече не ме гледаше. Отстъпих настрана за всеки случай. Когато разстоянието бе достатъчно, че да съм в безопасност, вече можех да погледна към вратата.

Рейна беше облечена с кафяво копринено боди, ботуши с висок ток и нищо друго. Коженото пълто беше разтворено и кървавочервената подплата драматично подчертаваше тялото ѝ.

— Мислех, че ще стоиш настрана, освен ако не те повикам.

Тя пусна кожата в пухкава купчина на пода. Разходи се грациозно из стаята, поклащайки всичко, което можеше да мърда.

С Рони се спогледахме. Тя беше тази, която изрече думите на глас:

— Какво става?

Свих рамене. Нямах ни най-малка представа.

Рейна се наведе над изкуствените цветя на масичката за кафе, предоставяйки на Джордж Смиц дълъг, подробен изглед към стройните си задни части.

Цветът бавно се оттегли от лицето му. Ръцете му бавно се отпуснаха. Изглеждаше объркан. Добре дошъл в клуба.

Рейна му се усмихна. Изправи се много бавно, предоставяйки на Джордж този път много добър изглед към стегнатите си гърди. Очите

му бяха залепнали за деколтето ѝ. Изправи се и прокара ръце по бодито, завършвайки с движение над слабините. Джордж, изглежда, имаше проблеми с преглъщането.

Рейна тръгна към него, докато не го приближи на един пръст разстояние. Погледна го и промълви с пълните си чувствени устни:

— Къде е Джейсън?

Той се намръщи.

— Кой е Джейсън?

Тя го погали по бузата с лакираните си нокти. Те започнаха да излизат от кожата ѝ все по-дълги и по-дълги, докато не се превърнаха в огромни хищнически нокти. Върховете им все още бяха с цвят на презрели тикви.

Заби ги под брадичката му, натискайки достатъчно леко, че да не пробие кожата.

— Само един лек натиск и веднъж месечно ще се наслаждаваш на виенето срещу луната.

Беше лъжа. Все още се намираше в човешката си форма. Не бе заразна. Кръвта се оттегли от лицето му. Кожата му бе с цвета на избелена хартия.

— Къде е тялото на жена ви, г-н Смиц? — попитах аз. Заплахата беше добра и си струваше повече от един въпрос.

— Не знам... не знам за какво говорите...

— Не ме лъжи, Джордж. Не ми харесва. — Тя вдигна другата си ръка пред лицето му и ноктите изскочиха като оголени ножове.

Той изхленчи.

— Къде е Пеги, Джордж? — прошепна Рейна. Гласът и все още беше прелъстителен. Спокойно можеше да е прошепнала „обичам те“, а не заплаха.

Продължи да държи ноктите под брадичката му и бавно започна да сваля другата ръка. Очите му я последваха. Опита се да премести главата си надолу, но ноктите го спряха. Той ахна.

Рейна разряза кървавата престилка. Две бързи силни замахвания. Дрехите отдолу бяха непокътнати. Това си беше талант.

— Аз... убих я. Аз убих Пеги. О, Господи! Застрелях я.

— Къде е тялото? — Аз зададох въпроса. Рейна, изглежда, се наслаждаваше твърде много на игричките си, за да обръща внимание на детайлите.

— В бараката отзад. Има пръстен под.

— Къде е Джейсън? — попита Рейна. Допря върховете на ноктите си до слабините му.

— О, Господи, не знам кой е Джейсън. Моля ви, не знам. Не знам. — Гласът му излизаше на пресекулки.

Габриел влезе в стаята. Беше зарязал якето някъде и носеше прилепнала черна тениска, кожени панталони и ботуши.

— Не му стиска достатъчно, че да е убил Джейсън и другите.

— Така ли е, Джордж? Не ти ли стиска? — Рейна допря гърдите си към неговите, а ноктите ѝ продължаваха да са под брадичката и върху слабините му. Долните започнаха да натискат плата на дънките, без напълно да го пробиват.

— Моля ви, моля ви, не ме наранявайте.

Рейна приближи лицето си много близо до неговото. Ноктите ѝ го принудиха да се изправи на пръсти или да му разцепят брадичката.

— Жалък си. — Тя заби нокти в дънките и разкъса плата.

Джордж припадна. Рейна трябваше да отдръпне ръцете си, за да не го разпори. Запази си почти идеално парче от дънките му. Изпод дупката се показаха белите му слипове.

Габриел коленичи до тялото, балансирайки на пръсти.

— Този човек не е убил Джейсън.

— Жалко — отвърна Рейна.

Наистина беше жалко. Някой беше убил осем, не, седем превръщани. Осмата беше Пеги Смиц. Убиецът и беше на килима с разкъсан дюкян. Кой ги беше убил и защо? Защо някой ще иска седем ликантропа? Нещо ми прещрака. Нагата беше одран жив. Ако вместо това беше ликантроп, някоя вещица би могла да използва кожата, за да се превърне в змия. Това беше начин да станеш превръщач с всички предимства, но без недостатъците. Така луната не те контролираше.

— Анита, какво има? — попита Рони.

— Трябва да ида до болницата и да разговарям с някого.

— Защо? — Само един поглед беше достатъчен, за да накара Рони да зареже темата. — Добре, ще се обадя на ченгетата. Но аз карах.

— Проклятие.

Погледнах през прозореца и мярнах кола, преминаваща по улицата. Беше зелена мазда. Познавах я.

— Може и да си намеря превоз. — Отворих вратата и тръгнах по тротоара, махайки с ръка. Колата намали, след което паркира до колата на Рони.

Прозорецът се отвори с едно натискане на копчето. Едуард седеше зад волана с чифт тъмни очила, скриващи очите му.

— Следвам Рейна от дни. Как ме забеляза?

— Просто късмет.

Той се ухили.

— Не чак толкова прост.

— Нужен ми е превоз.

— Ами Рейна и нейният малък кожен приятел?

Хрумна ми да му кажа, че Габриел е другият участник в снъф-филма, но ако го направех сега, щеше да иде и да го убие. Или поне нямаше да иска да ме откара до болницата. Какво да се прави, приоритети.

— Можем или да ги закараме у тях, или да ги оставим да си хванат такси.

— Такси — отвърна той.

— И аз предпочитам така.

Едуард повъртя из квартала, за да ме изчака. Рейна и Габриел бяха склонени да си повикат такси, което да ги вземе пред друга къща. Не искаха да разговарят с полицията. Представете си. Джордж Смиц се свести и Рейна го убеди да си признае пред полицията, когато последната пристигнеше. Аз се извиних на Рони, че я зарязвам и тръгнах надолу по улицата, за да се срещна с Едуард. Потеглихме към болницата, за да разговарям с нагата, с надеждата, че е дошъл в съзнание.

ГЛАВА 35

Пред стаята на нагата имаше униформен полицай. Едуард остана в колата. Все пак полицията го издирваше. Едно от лошите неща при работата с Едуард и ченгетата е, че не можеш непременно да работиш с тях едновременно.

Полицаят пред вратата беше дребна жена с руса конска опашка. Край вратата имаше стол, но тя стоеше изправена с ръка на дръжката на пистолета. Светлите ѝ очи се присвиха подозрително към мен.

Кимна ми рязко.

— Вие ли сте Анита Блейк?

— Аха.

— Имате ли някакъв документ за самоличност? Каза го много кораво, без майтап.

Вероятно беше новобранка. Само новобранците имаха толкова строго поведение. По-старите ченгета щяха да поискат документи, но нямаше да се опитат да направят гласа си по-нисък.

Показах ѝ пластмасовата си идентификационна значка. Онази, която закачах на ризата си, когато преминавах полицейски ограждения. Не беше полицейска значка, но бе най-доброто, с което разполагах.

Взе я в ръце и дълго време я гледа. Преборих се с желанието да попитам дали после няма да я изследва. Никога не помага, ако ядосате полицията. Особено заради разни незначителни неща.

Най-сетне ми я върна. Очите и бяха сини и студени като зимното небе. Много корава. Вероятно упражняваше този поглед всяка сутрин пред огледалото.

— Никой не може да разпитва мъжа без присъствието на полицията. Когато позвънихте с молба да разговаряте с него, се свързах със сержант Стор. Пътува насам.

— Колко дълго ще трябва да чакам?

— Не знам.

— Вижте, има изчезнал човек, всяко забавяне може да му струва живота.

Най-сетне привлякох вниманието ѝ.

— Сержант Стор не спомена нищо за изчезнал човек.

Мамка му. Бях забравила, че ченгетата не знаят за липсващите върколаци.

— Предполагам, че няма да се вържете на „времето е от изключително значение“. Какво ще кажете за „зложени са животи“?

От твърд погледът ѝ стана отегчен. Беше впечатлена.

— Сержант Стор беше съвсем ясен. Иска да присъства, докато разпитвате мъжа.

— Сигурна ли сте, че сте разговаряли със сержант Стор, а не с детектив Зербовски?

Щеше да е типично за Зербовски да ми създаде пречки само за да ме ядоса.

— Знам с кого разговарях, госпожице Блейк.

— Не исках да намекна, че не сте знаели, полицай. Просто споменах, че Зербовски може да се е объркал относно това какъв достъп ми е разрешен до... свидетеля.

— Разговарях със сержанта и знам какво ми каза. Няма да влизате, докато не пристигне. Такива са заповедите.

Тръгнах да казвам нещо неприятно, но се спрях. Полицай Кирлин беше права. Имаше своите заповеди и нямаше да отстъпи от тях.

Погледнах към табелката с името ѝ.

— Добре, полицай Кирлин. Ще изчакам зад ъгъла в чакалнята.

Обърнах се и се отдалечих, преди да изрека нещо не толкова приятно. Искаше ми се да си пробия път към стаята, използвайки чина си. Но нямах чин. Това беше един от онези случаи, в които насила ми се припомняше, че съм цивилна. Не ми харесваше да ми го припомнят.

Седнах на многоцветната кушетка, зад която се намираше повдигната площ с истински растения. Високата до гърдите част с растенията създаваше илюзията за стени, разделящи чакалнята на три псевдостая. Илюзия за уединеност, ако ви е нужна. Високо на стената беше закачен телевизор. Никой не си бе направил труда да го включи. В болницата беше тихо. Единственият шум идваше от климатика.

Мразех да чакам. Джейсън беше изчезнал. Нима беше мъртъв? Ако беше жив, колко още щеше да е в това състояние? Колко дълго Долф щеше да ме накара да чакам?

Долф се появи зад ъгъла. Добър човек, изобщо не ме накара да го чакам.

Изправих се.

— Полицай Кирлин каза, че си споменала изчезнал човек. Криеш ли нещо от мен?

— Да, но не по собствен избор. Имам клиент, който не иска да иде в полицията. Опитах се да го убедя, но... — Свих рамене. — Само защото аз съм права, а те грешат, не означава, че мога да издам тайните им без първо да се посъветвам с тях.

— Няма такова нещо като тайна между клиент и съживител, Анита. Ако поискам информацията, си задължена от закона да ми я предоставиш.

Не бях спала достатъчно, че да се справя с това.

— Или какво?

Той се намръщи.

— Или ще те вкарам в затвора за възпрепятстване на правосъдието.

— Добре, да вървим — казах аз.

— Не ме принуждавай, Анита.

— Виж, Долф, ще ти кажа всичко, което знам, когато получа позволение. Може да ти го кажа въпреки това, защото се държат като глупаци, но няма да го направя, защото си ме принудил.

Той си пое въздух през носа и го издиша бавно.

— Добре, да вървим да разговаряме със свидетеля ни.

Оцених факта, че нагата все още е „нашият“ свидетел.

— Да, да вървим.

Долф ме изведе от чакалнята. Вървахме мълчаливо по коридора, застанали един до друг. Но мълчанието бе приятелско. Нямахме нужда да го изпълваме с празни приказки или обвинения.

Лекар с бяла престилка и стетоскоп, праметнат през раменете като малка боа, ни отвори вратата. Полицай Кирлин беше на поста си, все така бдителна. Хвърли ми най-добрия си, твърд като стомана поглед. Нуждаеше се от упражняване. Но когато си дребна, руса жена, че и ченге, трябва поне да се опитваш да изглеждаш корава.

— Може да говори съвсем за кратко. Цяло чудо е, че е жив, камо ли че говори. Ще наблюдавам задаването на въпросите. Ако се развълнува, ще спра интервюто.

— Нямам проблем с това, д-р Уилбърн, той е жертва и свидетел, а не заподозрян.

Докторът не изглеждаше напълно убеден, но пристъпи в стаята и задържа вратата за нас.

Долф се извисяваше зад мен. Беше като непоклатима сила зад гърба ми. Разбихах защо докторът смяташе, че можем да сплашим свидетеля. Долф не може да изглежда безвреден, даже и да се опитваше, така че въобще не си направи труда.

Нагата лежеше на леглото, целия опасан с жици и системи. Кожата му израстваше отново. Човек можеше да види как се разпростира на сурови, оголени парчета, но поне растеше наново. Все още изглеждаше, сякаш е бил сварен жив, но имаше подобрене.

Обърна очите си към нас. Премести главата си много бавно, за да ни вижда по-добре.

— Г-н Джавад, помните сержант Стор. Той е довел някого, за да разговаря с вас.

— Жената... — каза нагата. Гласът му бе нисък и звучеше изпълнен с болка. Преглътна внимателно и се опита отново. — Жената от реката.

Пристъпих напред.

— Да, бях при реката.

— Помогнахте ми.

— Опитах се.

Долф пристъпи напред.

— Г-н Джавад, можете ли да ни кажете кой ви причини това?

— Вещици.

— „Вещици“ ли казахте? — попита Долф.

— Да.

Долф ме изгледа. Не беше нужно да моли. Това беше моята област.

— Джавад, разпозна ли вещиците? Някакви имена?

Той преглътна отново на сухо.

— Не.

— Къде ти причиниха това?

Той затвори очи.

— Знаеш ли къде се намираше, когато те... одраха?

— Упоиха ме.

— Кой те упои?

— Жена... очи.

— Какво за очите й?

— Океан. — Трябваше да се наведе напред, за да чуя последното. Гласът му изчезваше. Внезапно отвори очите си широко.

— Очи, океан. — Издаде нисък гърлен звук, сякаш преглъщаше писъци.

Лекарят пристъпи напред. Провери пулса му, докосвайки го колкото се може по-нежно. Дори това го накара да се гърчи от болка.

Натисна някакъв бутон край леглото.

— Време е за лекарството на г-н Джавад. Донесете го.

— Не — каза Джавад. Сграбчи ме за ръката. Ахна, но продължи да ме държи. Усещах кожата му като топло, сурово месо. — Не пръв.

— Не пръв? Не разбирам.

— Други.

— Правили са го на други?

— Да. Спри ги.

— Ще ги спра. Обещавам.

Отпусна се обратно на леглото, но не можеше да стои неподвижно. Болеше го твърде много. Всяко движение беше болезнено, но той не можеше да стои неподвижен от болка.

В стаята се появи сестра с розова престилка и спринцовка в ръка. Постави иглата в абоката му. Няколко мига по-късно дишането му се успокои. Очите му потрепериха и се затвориха. Сънят дойде и нещо в гърдите ми се отпусна. Толкова много болка бе трудна за понасяне, дори и ако само гледаш.

— Ще се събуди и ще се наложи да го приспим отново. Никога не съм виждал някой, който се лекува толкова бързо. Но само защото може да излекува нараняванията си не означава, че не го боли.

Долф ме дръпна настрани.

— Какво беше това за очите и другите?

— Не знам. — Полуистина. Нямах представа какво означава коментарът за очите, но подозирах, че другите са липсващите превръщачи.

В стаята влезе Зербовски. Направи знак на Долф и двамата излязоха в коридора. Сестрата и лекарят се суетяха около нагата.

Никой не ме бе поканил да изляза в коридора, но така бе справедливо. Аз не споделях с тях, така че защо те да споделят с мен.

Вратата се отвори и Долф ми направи знак да изляза. Направих го. Полицай Кирлин не беше на поста си. Вероятно ѝ бяха казали да се махне за малко.

— Не можем да намерим никакъв случай с изчезнали хора, който да върви с твоето име — каза Долф.

— Накарал си Зербовски да ме провери?

Долф просто ме изгледа. Очите му бяха станали студени и далечни — очи на ченге.

— С изключение на Доминга Салвадор — обади се Зербовски.

— Анита каза, че не знае какво се е случило с госпожа Салвадор — отвърна му Долф.

Все още ме гледаше с коравия си поглед. Справяше се доста по-добре от полицай Кирлин.

Преборих се с желанието да помръдна неспокойно. Доминга Салвадор беше мъртва. Знаех го, защото бях видяла как се случва. Бях дръпнала спусъка, казано метафорично. Долф подозираше, че имам нещо общо с изчезването ѝ, но не можеше да го докаже, а приживе тя беше много зла жена. Ако я бяха осъдили за всичко, което подозираха, че е извършила, щеше да получи моментално смъртна присъда. Законът не харесва вещиците кой знае колко повече от вампирите. Бях използвала зомби, за да я убия. Това бе достатъчно, за да ми осигури пътуване до електрическия стол.

Пейджърът ми избръмча. Спасена от звънеца. Проверих номера, не ми беше познат, но нямаше нужда да го огласявам.

— Спешен случай. Налага се да намеря телефон. Измъкнах се, преди Долф да успее да каже още нещо. Изглеждаше ми по-безопасния вариант.

Позволиха ми да използвам телефона на сестрите. Мило от тяхна страна. Ричард вдигна при първото позвъняване.

— Анита?

— Да, какво има?

— В училището съм. Луи така и не се появи за сутрешните часове. — Сниши гласа си толкова, че ми се наложи почти да намуша ухото си в слушалката, че да го чувам. — Тази вечер е пълнолуние. Не би пропуснал часовете. Това предизвиква подозрения.

— Защо ми се обаждаш?

— Каза, че ще се среща с твоята приятелка, писателката Елвира нещо си.

— Елвира Дрю? — Докато изричах името, си представих лицето и. Синьо-зелените ѝ очи с цвят на океанска вода. Мамка му.

— Така мисля.

— Кога се предполагаше да се срещнат?

— Тази сутрин.

— Отиде ли на срещата?

— Не знам. На работа съм. Все още не съм минавал покрай тях.

— Страхуваш се, че му се е случило нещо, нали?

— Да.

— Не съм уреждала срещата лично. Ще се обадя в работата и ще разбера кой го е направил. На този номер ли ще отговаряш?

— Трябва да се връщам в час. Но ще съм на линия веднага щом мога.

— Добре. Ще ти се обадя, когато разбера нещо.

— Трябва да тръгвам — каза той.

— Чакай, мисля, че знам какво е станало с липсващите превръщачи.

— Какво!

— Става дума за текущо полицейско разследване. Не мога да говоря за него, но ако мога да кажа на полицията за тях, може да успеем да открием Луи и Джейсън по-бързо.

— Маркус ти е казал да мълчиш?

— Да.

Замълча за около минута.

— Кажи им. Ще поема отговорността.

— Чудесно. Пак ще се чуем. — Затворих телефона. Едва след като чух сигнала „свободно“ осъзнах, че не бях казала, че го обичам. О, да му се не види.

Обадих се в офиса. Вдигна Мери. Не изчаках да довърши поздрава си.

— Свържи ме с Бърт.

— Добре ли си?

— Просто го направи.

Не почна да спори. Добра жена.

— Анита, дано да е важно. В момента съм с клиент.

— Днес да си разговорял с някого за намирането на плъхолак?

— В интерес на истината, да.

Стомахът ме заболя.

— Къде и кога е уговорката за срещата?

— Тази сутрин, около шест. Г-н Фейн искаше да се състои, преди да отиде на работа.

— Къде?

— В къщата й.

— Дай ми адреса.

— Какъв е проблемът?

— Мисля, че Елвира Дрю може да го е подмамил, за да бъде убит.

— Шегуваш се, нали?

— Адресът, Бърт.

Даде ми го.

— Може и да не дойда на работа тази вечер.

— Анита...

— Зарежи, Бърт. Ако го убият, вината ще е наша.

— Добре, добре. Прави, каквото трябва.

Затворих. За пръв път Бърт отстъпваше. Ако не знаех, че в главата му се въртят видения на съдебни искове, щях да съм повпечатлена.

Върнах се при малката ни групичка. Всички мълчаха.

— Седем превръщачи са били отвлечени в този район.

— За какво говориш? — попита Долф.

Поклатих глава.

— Просто слушай. — Разказах му всичко за изчезванията. Завърших с думите: — Сега са изчезнали още двама. Мисля, че който и да е одрал нагата, е смятал, че е ликантроп. Възможно е да вземеш с магия кожата на превръщач и да я използваш, за да се превръщаш. Получаваш всички предимства, по-голяма сила, скорост и прочее... И не си свързан с луната.

— Защо не е проработило с нагата? — попита Зербовски.

— Той е безсмъртен. Превръщачът трябва да умре в края на магията.

— Знаем защо. А сега, къде, по дяволите, са те? — попита Долф.

— Имам адрес — отвърнах аз.

— Как?

— Ще обясня по пътя. Магията не работи, докато не се стъмни, но не можем да поемем риска да се надяваме, че ще ги държат живи. Би трябвало да са се притеснили, че нагата се е излекувал достатъчно, за да проговори.

— След като го видях снощи, не бих се притеснявал — обади се Зербовски.

— Ти не си вещица — отвърнах му аз.

Тръгнахме. Щях да се радвам, ако Едуард ми пази гърба. Ако наистина откриехме вещици ренегати и няколко превръщачи в нощта на пълнолунието, присъствието му не би било лоша идея. Но не можех да измисля как да наглася нещата. Долф и Зербовски не бяха небрежни, но бяха ченгета. Не им се разрешаваше да стрелят по хората, без да им дадат всяка възможност да се предадат. Елвира Дрю беше одрала нага. Не бях сигурна, че искам да ѝ давам подобна възможност. Не бях сигурна, че можехме да го преживеем.

Къщата на Елвира Дрю беше тясна двуетажна сграда, отделена от пътя от гъста редица храсти и дървета. Човек даже не можеше да види двора, преди да отбие по алеята. Около парцела се простираха дървета, сякаш някой бе поставил къщата и бе забравил да съобщи за това.

Една патрулна кола ни следваше по чакълестата алея. Долф паркира зад ослепително зелен „Гранд Ам“. Колата пасваше на очите ѝ.

В двора имаше табела „Дава се под наем“. Втора лежеше край нея в очакване да бъде забита в земята. Вероятно щеше да е някъде край пътя.

В колата имаше две чанти за дрехи. Задната седалка беше натъпкана с кутии. Подготвяше се бързо бягство.

ГЛАВА 36

— Ако е убиец, защо ти е дала истинския си адрес? — попита Зербовски.

— Проверяваме клиентите си. Трябва да имат жилище или някакъв начин да докажат кои са. Искаме повече документи за самоличност и от банка.

— Защо?

— Защото от време на време се появява някой луд. Или пък репортер от таблоид. Трябва да знаем с кого си имаме работа. Мога да се обзаложа, че е пробвала да плати в брой без документ за самоличност и когато е била помолена за три вида, въобще не е била подготвена.

Долф ни поведе по пътя към вратата. Последвахме го като добри войници. Полицай Кирлин бе една от униформените. Партньорът ѝ беше по-възрастен мъж с посивяваща коса и малко кръгло коремче. Можех да се обзаложа, че не се тресе като купа с желе. На лицето му бе изписано кисело изражение, което подсказваше, че е видял всичко на този свят и то не му е харесало.

Долф почука на вратата. Последва тишина. Почука по-силно. Вратата потрепери. Отвори Елвира. Беше облечена в разкошна зелена роба, пристегнатата на кръста. Гримът ѝ бе все така перфектен. Цветът на маникюра ѝ бе в тон с робата. Дългата ѝ руса коса бе пристегната назад с шалче, което бе с една идея по синьо-зелено от робата. Очите ѝ блестяха със същия цвят.

— Очи като океан — промърмори Долф.

— Извинете, за какво е всичко това?

— Може ли да влезем, госпожо Дрю?

— Защо?

Нямаше време да извадим заповед. Долф даже не бе сигурен, че бихме могли да получим на базата на нещата, с които разполагахме. Цветът на нечий очи не беше точно доказателство.

Може да се каже, че надникнах иззад Долф:

— Здравейте, госпожо Дрю, трябва да ви зададем няколко въпроса за Луис Фейн.

— Госпожице Блейк, не знаех, че сте с полицията.

Аз се усмигнах и тя се усмигна. Дали Луи беше тук? Нима тя ни забавяше, докато някой го убиваше? Проклятие. Ако я нямаше полицията, щях да извадя пистолета и да нахлуя. Има си някои недостатъци да спазваш закона.

— Проверяваме изчезването на г-н Фейн. Вие сте последната, която го е видяла.

— О, Боже. — Тя не отстъпи от вратата.

— Може ли да влезем и да ви зададем няколко въпроса? — попита Долф.

— Ами, не знам какво бих могла да ви кажа. Г-н Фейн така и не се появи на срещата ни. Въобще не го видях.

Стоеше там като хубава усмихваща се стена.

— Трябва да влезем и да огледаме, госпожо Дрю, просто за всеки случай.

— Имате ли заповед?

Долф я изгледа.

— Не, госпожо Дрю, нямаме.

Усмивката ѝ бе ослепителна.

— В такъв случай съжалявам, но не мога да ви пусна.

Сграбчих предната част на робата ѝ и я стиснах достатъчно, за да разбера, че не носи сутиен.

— Или ще минем покрай теб, или през теб.

Ръката на Долф се спусна върху рамото ми.

— Съжалявам, госпожо Дрю, госпожица Блейк се пали твърде много. — Думите едва се процедиха през зъбите му, но все пак ги изрече.

— Долф...

— Пусни я, Анита, веднага.

Погледнах към странните ѝ очи. Все още се усмихваше, но вече имаше и нещо друго. Страх.

— Ако той умре, и ти умираш.

— Не осъждат човек на смърт заради подозрения — отвърна тя.

— Не говорех за законна екзекуция.

Очите ѝ се разшириха. Долф отново стисна рамото ми и ме избута надолу по стълбите. Зербовски вече се извиняваше за моята нетактичност.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — попита Долф.

— Той е вътре, знам го.

— Не го знаеш. Обадох се за заповед. Докато не я получим, ако тя не ни пусне или той не се появи край някой прозорец и не извика за помощ, не можем да влезем. Такъв е законът.

— Значи не струва.

— Може би, но ние сме полицията. Ако ние не се подчиняваме на закона, кой друг ще го прави?

Свих ръце, забивайки нокти в лактите си. Другият вариант бе да изтичам нагоре и да разбия перфектното лице на Елвира Дрю. Луи беше там по моя вина.

— Разходи се, Анита, изпусни парата.

Погледнах го. Можеше да ми каже да ида да седна в колата, но не го направи. Опитах се да разчета лицето му, но беше сложил празното полицейско изражение.

— Разходка, добра идея.

Отправих се към дърветата. Никой не ме спря. Долф не ме повика обратно. Би трябвало да е наясно какво ще направя. Навлязох сред оголените от зимата дървета. Топящият се сняг падаше на капки върху главата и лицето ми. Вървах, докато вече не можех да ги виждам ясно. През зимата човек може да мерне неща от много метри разстояние, но беше достатъчно далече за нашата малка игра на преструвки.

Свих към задната част на къщата. Топящият се сняг напои найковете ми. Листата представляваха влажен килим под краката ми. Имах двата пистолета и два ножа. Бях заменила онзи, който Гретхен така и не върна. Бяха комплект от четири остриета, специално направени за мен. Не е лесно да намериш нож с достатъчно съдържание на сребро, че да убие чудовища и въпреки това да има твърдо острие.

Но сега не можех да убивам никого. Задачата ми бе да вляза вътре, да открия Луи и да извикам за помощ. Ако някой в къщата извикаше за помощ, полицията можеше да влезе. Такива бяха правилата. Ако Долф не беше уплашен, че ще убият Луи, нямаше да

ми разреши да го направя. Но закон или не, да стоиш отвън, докато заподозряната убива поредната си жертва, бе трудно за преглъщане.

Приклеках на границата на дърветата и огледах гърба на къщата. Задна врата водеше към закрыта веранда. На нея имаше стъклена врата, която водеше вътре в къщата и втора врата на едната страна. Повечето къщи в Сейнт Луис имат мазета. При някои от по-старите имаше само външен достъп до тях. Добавете малка веранда и малка врата. Ако исках да скрия някого, мазето звучеше като добро място. Ако беше килер за метли, просто нямаше да вляза.

Погледнах прозорците на горния етаж. Завесите бяха спуснати. Ако имаше хора, които наблюдаваха, не можех да ги видя. Надявах се, че и те не могат да ме видят.

Пресякох откритата местност, без да извадя оръжие. Те бяха вещици. По правило вещиците не те застрелват. Всъщност вещиците, истинските вещици, не използват кой знае колко насилие. Една последователка на Уика не би имала нищо общо с човешко жертвоприношение. Но думата вещица означава много различни неща. Някои от тях могат да са доста страшни, но рядко те застрелват.

Коленичих край мрежестата врата, която водеше към верандата. Държах ръката си толкова близо до дръжката, колкото бе възможно, без да я докосвам. Не топлина, но... проклятие, няма дума, която да го опише. Но на дръжката нямаше магия. Даже добрите вещици понякога омагьосват външните врати, така че да получат предупреждение в случай на крадец или пък, за да стане залепване. Представете си, че проникнете в дома ѝ, но не вземете нищо. Магията ще се залепи за вас и ще позволи на вещицата и приятелите ѝ да ви намерят. Лошите могат да поставят по-неприятни неща на вратите си. Вече бяхме установили що за вещици има вътре, така че предпазливостта изглеждаше най-добрият вариант на поведение.

Промуших върха на ножа си покрай рамката на вратата. Малко движение напред-назад и тя се отвори. Все още не беше взлом, но определено бях проникнала. Дали Долф щеше да ме арестува заради това? Вероятно не. Ако Елвира ме принудеше да я застрелям без свидетели, можеше и да ме арестува.

Отидох до втората врата. Онази, за която се надявах, че води към мазето. Прекарах ръка над дръжката и я усетих. Магия. Не съм вещица. Не знам как да развалям магии. Да ги усещам е горе-долу

максимумът ми. О, и още нещо. Мога да ги разбивам. Но става дума за суров прилив на енергия, насочен към магията. Просто призовавах онова, което ми позволяваше да вдигам мъртвите, и сграбчвах дръжката. До този момент вършеше работа, но е като да изритаеш вратата, без да знаеш какво има от другата страна. В някакъв момент ще си отнесеш изстрел в лицето.

Истинският проблем беше, че даже и да преминех невредима покрай магията, този, който я бе поставил, щеше да го разбере. По дяволите, една добра вещица щеше да почувства нагнетяването на силата още преди да я докоснех. Ако Луи беше зад вратата, супер. Щях да вляза и да го пазя, докато виковете ми докарат кавалерията. Ако не беше зад вратата, можеше да се паникьосат и да го убият.

Повечето вещици, добри или лоши, са до някаква степен поклонници на природата. Ако ставаше дума за последователи на Уика, мястото им за церемонии щеше да е някъде отвън. Но за това мракът и затвореното пространство можеха да свършат работа.

Ако правех човешко жертвоприношение, щях да искам да се намира колкото се може по-близо до мястото на церемониите. Беше си комарджийско залагане.

Ако грешах и убиеха Луи... Не. Никакво мислене за най-лошите възможни сценарии.

Все още имаше дневна светлина. Беше следобед. Зимните лъчи на слънцето бяха сиви и меки, но не беше тъмно. Способностите ми не се проявяват, докато не мръкне. Мога да усещам мъртвите и някои други неща на дневна светлина, но си имам ограничения. Последният път, когато бях правила нещо подобно, беше тъмно. Подхождах към магията по същия начин, по който и към всичко друго. Директно, с употребата на груба сила. Комарджийският момент беше, че разчитах силите ми да са по-големи от тези на човека, направил магията. Нещо като теорията, че мога да понеса повече бой, отколкото той или тя могат да ми причинят.

Дали това бе вярно и на дневна светлина? Щяхме да разберем. Въпрос: Дали магията беше само на дръжката на вратата? Може би. Аз бих я заключила, независимо от магията. Защо просто да не прекараме посредника?

Извадих браунинга и се отдръпнах. Съсредоточих се, концентрирайки вниманието си върху една точка близо до ключалката,

но не върху нея. Изчаках, докато това парче дърво стана единственото, което съществуваше. В ушите ми бе абсолютна тишина. Ударих го с всичко, което имах. Вратата се разтреса, но не се отвори. Още два удара и дървото се разцепи. Ключалката поддаде.

Нямаше изблик на светлина. Ако някой ме наблюдаваше отстрани, нямаше да забележи нищо друго, освен как падам назад. Цялото ми тяло беше изтръпнало, сякаш бях бръкнала с пръст в контакта.

Чух забързани стъпки в къщата. Пропълзях до отворената врата. Издърпах се на крака, като използвах парапета. Полъх на хладен въздух обрули лицето ми. Тръгнах надолу по стълбите, преди да съм сигурна, че мога да вървя. Трябваше да открия Луи, преди Елвира да ме хване. Ако не откриех доказателство, тя можеше да поиска да ме арестуват за влизане с взлом и щяхме да се озовем в по-лоша ситуация, отколкото в началото.

Залитнах надолу по стълбите, стиснала с едната ръка парапета в мъртва хватка, докато с другата държах пистолета. Мракът беше като черно кадифе. Не можех да видя нищо извън процеждащата се дневна светлина. Дори нощното ми зрение се нуждае от малко светлина. Чух стъпки зад себе си.

— Луи, долу ли си?

Нещо се размърда в мрака под мен. Звучеше голямо.

— Луи?

Елвира стоеше на върха на стълбите. Беше обгърната от светлина, сякаш се намираще в ореол с размерите на човешко тяло.

— Госпожице Блейк, настоявам моментално да напуснете собствеността ми.

Кожата ми все още щипеше от нещото на ключалката. Само ръката на парапета ме поддържаше изправена.

— Ти ли направи магията на вратата?

— Да.

— Добра си.

— Явно не достатъчно. А сега, наистина настоявам да се качите по стълбите и да напуснете собствеността ми.

От мрака долетя ниско ръмжене. Не звучеше като плъх и определено не звучеше като човек.

— Излез, излез където и да си — казах аз.

Ръмженето стана по-силно и по-близко. Нещо голямо и косматото се стрелна през бледите снопове светлина. Един поглед ми беше достатъчен. Винаги можех да кажа, че съм го сметнала за Луи. Облегнах се на парапета и изкрещях. Изкрещях за помощ с цялата сила, която успях да събера.

Елвира хвърли поглед зад гърба си. Чух далечните викове на полицията, нахлуваща през входната врата.

— Проклета да си.

— Думите не струват — отвърнах аз.

— Ще бъдат повече от думи веднага щом ми остане време.

— Разкарай се.

Тя се затича към къщата, а не извън нея. Нима бях сгрешила? Възможно ли е Луи да е бил вътре през цялото време, а аз да се намирах насаме с друг косматко? Дали беше Джейсън?

— Джейсън?

Нещо се качи по стълбите и надникна към слабата светлина. Беше куче. Голямо, косматото куче от смесена порода с размерите на пони, но не беше превръщач.

— Проклятие.

Отново изръмжа към мен. Изправих се и започнах да отстъпвам по стълбите. Не исках да го наранявам, ако не се налагаше. Къде беше Долф? Досега трябваше да е дошъл.

Кучето ми позволи да отстъпя. Очевидно трябваше да пази само мазето. Това ме устройваше.

— Добро кученце.

Забавих, докато успея да докосна счупената врата. Затръшнах я, задържайки бравата. Кучето се удари с грохот в нея. Собственото му тегло я държеше затворена.

Бавно отворих задната врата. Кухнята беше дълга, тясна и бяла. От другата част на къщата долитаха гласове. Ниско ръмжене изпълваше къщата. Звукът накара космите по врата ми да настръхнат.

— Не е нужно никой да бъде наранен — прозвуча гласът на Долф.

— Точно така — отвърна Елвира. — Напуснете веднага и никой няма да пострада.

— Не можем да го направим.

Коридор, състоящ се от една стена и стълбище, водеше извън кухнята към всекидневната и гласовете. Проверих стълбището, беше празно. Продължих да вървя, приближавайки се към гласовете. Ръмженето прозвуча отново, по-близо.

Долф изкрещя:

— Анита, домъкни си задника тук!

Накара ме да подскоча. Нямахме как да ме е видял все още. Входът към всекидневната представляваше отворен портал. Клекнах и надникнах покрай стената. Елвира стоеше с лице към тях, а до нея имаше вълк с размерите на пони. Ако човек само му хвърлеше поглед, можеше да го обърка с голямото куче. Беше добро прикритие. Съседите го виждат и си мислят, че е куче.

Другият беше леопард. Черен леопард, който засрамваше всяко коте за Хелюин. Беше притиснал Зербовски в един ъгъл. Гладкият му космат гръб стигаше до кръста му. Огромен като адска котка. Исусе.

Защо не бяха стреляли? Полицията имаше право да използва оръжие при самозащита.

— Ти Луи Фейн ли си или Джейсън? — попита Долф.

Осъзнах, че пита превръщащите. Не му бях казала какъв вид е Луи, а Джейсън беше вълк. Вълкът можеше и да е Джейсън. Макар че нямах идея защо би помагал на Елвира. Може би не ми трябваше да зная.

Изправих се и излязох иззад ъгъла. Може би движението беше твърде рязко. Може би котката тъкмо бе изгубила търпение. Леопардът се хвърли към Зербовски. Пистолетът му изгърмя.

Вълкът се обърна към мен. Всичко тръгна на забавен каданс. Имах цяла вечност да се прицеля и да стрелям. Всеки пистолет в стаята изгърмя. Вълкът се строполи с куршум в мозъка от моето оръжие. Не бях сигурна кой още го улучи.

Письците на Зербовски изпълниха отекващата тишина. Леопардът беше върху него и го разкъсваше.

Долф стреля още веднъж, след това захвърли пистолета на земята и се метна напред. Сграбчи котката и тя се обърна към него, замахвайки с остри като кинжали нокти. Той изкрещя, но не отстъпи.

— Долф, дръпни се и ще го закова.

Той се опита да се отмести, но котката се метна върху него и двамата се озоваха на пода. Пристъпих напред с протегнато оръжие.

Двамата представляваха търкаляща се маса. Ако улучех Долф, той щеше да е точно толкова мъртъв, колкото се канеше да го направи и леопардът.

Коленичих край тях и заврях оръжието в мекото космато тяло. Ноктите прорязаха ръката ми, но натиснах спусъка два пъти. Нещото се отпусна, потрепери и умря.

Долф примигна срещу мен. Имаше кървава резка на бузата, но беше жив. Изправих се на крака. Лявата ми ръка беше вдървена, което означаваше, че наистина е наранена. Когато вцепенението изчезнеше, исках да съм на някое място с лекари.

Зербовски лежеше по гръб. Имаше много кръв. Паднах на колене край него. Оставих браунинга на земята и затърсих пулс по врата му. Имаше, едва доловим, но имаше. Искаше ми се да се разплача от облекчение, но нямаше време. Близко до долната част на тялото му имаше черно петно кръв. Отметнах палтото му и за малко не повърнах върху него. Как ли би се изсмял на това? Проклетата котка почти го беше изкормила. Вътрешностите му се подаваха през разреза.

Опитах се да сваля якето си и да покрия раната, но лявата ръка отказваше да ми се подчини.

— Някой да ми помогне.

Никой не се отзова.

Полицай Кирлин сложи белезници на госпожа Дрю. Зелената ѝ роба бе разтворена отпред и беше очевидно, че не носи нищо под нея. Плачеше, плачеше за падналите си другари.

— Жив ли е? — попита Долф.

— Аха.

— Повиках линейка — обади се униформеният полицай.

— Ела тук и ми помогни да спра кървенето.

Мъжът само ме изгледа някак засрамено, но нито той, нито Кирлин дойдоха да помогнат.

— Какво, по дяволите, ви става? Помогнете ми.

— Не искаме да го прихванем.

— Кое?

— Болестта — отвърна той.

Пропълзях обратно до леопарда. Дори и мъртъв, изглеждаше голям. Близко три пъти по-голям от нормална котка. Затършувах по корема му и намерих запънката. Не копче, не колан, а запънка,

откъдето кожата се отлепи. Вътре имаше голо човешко тяло. Дръпнах кожата назад, така че да могат да го видят.

— Те са превръщачи, но не са ликантропи. Магия е. Не е заразно, страхлив кучи син.

— Анита, не го закачай — каза Долф.

Гласът му звучеше толкова странно, толкова далечно, че го послушах.

Мъжът свали якето си и го наметна върху Зербовски. Натисна надолу, но някак предпазливо, сякаш все още не вярваше на кръвта.

— Махни се от него. — Наведох се над палтото, използвайки тежестта на тялото си, за да задържа вътрешностите в корема му. Те мърдаха под ръката ми като нещо живо, меки и толкова топли, че чак пареха.

— Кога, по дяволите, ще осигуриш малко сребърни куршуми за отряда си? — попитах аз.

Долф почти се разсмя.

— Скоро, надявам се.

Може би аз можех да им купя няколко кутии за Коледа. Моля ти се, Господи, нека има Коледа за всички нас. Вгледах се в пребледнялото лице на Зербовски. Очилата му бяха паднали при борбата. Огледах се наоколо и не можах да ги открия. Изглеждаше ми важно да намеря очилата му. Коленичих в кръвта и се разплаках, защото не можех да открия проклетите очила.

ГЛАВА 37

Лекарите сглобяваха Зербовски. Никой не ни даваше информация какво става. Тайна. Състоянието му беше тайна. Долф също беше в болницата. Не в толкова лошо състояние, но достатъчно, че да престои поне един ден там. Зербовски не бе дошъл в съзнание, преди да го отнесат. Аз чаках. Кати, съпругата му, пристигна по някое време насред цялото чакане.

Това беше едва вторият път, в който се срещаме. Беше дребна женица с буйна тъмна коса, хваната на хлабава конска опашка. Беше прелестна и без капчица грим. Никога не разбрах как Зербовски е успял да я грабне.

Тя вървеше към мен с разширени тъмни очи. Беше сграбчила чантата си като щит, а пръстите ѝ се забиваха дълбоко в кожата.

— Къде е той? — Гласът ѝ беше висок и задъхан, като на малко момиченце. Винаги звучеше по този начин.

Преди да успея да кажа нещо, лекарят излезе от двукрилите врати в края на коридора. Кати го погледна. Цялата кръв се оттече от лицето ѝ.

Изправих се и се приближих, за да заста на до нея. Взираше се в приближаващия лекар, сякаш бе някакво чудовище от най-ужасяващия ѝ кошмар. Вероятно бе по-вярно, отколкото ми се искаше.

— Вие ли сте г-жа Зербовски? — попита лекарят.

Тя кимна. Ръцете ѝ, на местата, където стискаха чантата, бяха на петна и трепереха от напрежение.

— Съпругът ви е стабилизирал. Нещата изглеждат добре. Ще се оправя.

Все пак щеше да има Коледа.

Кати изпусна лека въздишка и краката ѝ се подкосиха. Подхванах я и останах край нея, за да я подкрепя. Надали имаше и 40 килограма.

— Тук имаме кресло, ако можете да... — Лекарят ме изгледа и сви рамене.

Вдигнах Кати Зербовски на ръце, възстанових равновесието си и казах:

— Водете.

Оставих Кати край леглото на съпруга ѝ. Ръката му беше стиснала нейната, сякаш знаеше, че тя е там. Може и така да беше. Люсил, съпругата на Долф, остана, за да държи нейната ръка за всеки случай. Докато се вирах в бледото лице на Зербовски, се молех да няма „за всеки случай“.

Исках да почакам, докато той се събуди, но лекарят ми каза, че вероятно ще стане чак утре. Не можех да изкарам толкова дълго без сън. Новите ми шевове изкривяваха прогорения белег с формата на кръст на лявата ми ръка. Следите от ноктите се извиваха на една страна и пропускаха за малко белязаната тъкан върху извивката на ръката ми.

Носенето на Кати беше скъсало част от шевовете и кървах през превръзката. Лекарят, който беше оперирал Зербовски, лично ги заши. Дълго време се вира в белезите.

Ръката ме болеше и бе бинтована от китката до лакътя. Но всички бяхме живи. Ура.

Таксито ме хвърли пред жилището ми в нещо, което би минало за приличен час. Открихме Луи дрогиран и завързан в мазето. Елвира беше признала, че е взела кожата на върколак, леопардлак и се е пробвала с нагата. Джейсън не беше в къщата. Отрече въобще да го е виждала. За какво и е друга върколешка кожа? Заяви, че кожата на плъхолака била за нея. Когато я попитаха за кого е щяла да бъде змийската кожа, отново отговори, че е била за нея. Имаше най-малкото още един замесен и тя не желаше да го предаде.

Беше вещица и бе използвала магия, за да убива. Това означаваше автоматична смъртна присъда. Веднъж осъдена, присъдата щеше да се изпълни в рамките на четиридесет и осем часа. Без обжалване. Без помилване. Смърт. Адвокатите се опитваха да я накарат да признае за другите изчезвания. Ако признаеше, можеше и да смекчат присъдата ѝ. Можеше. Вещица убийца. Не вярвах, че ще стане, но кой знае, можеше и да го направят.

Ричард ме чакаше пред вратата на апартамента. Не очаквах да го видя, нали беше пълнолуние и прочее. Бях оставила съобщение на телефонния му секретар, че сме открили Луи и че е добре.

Полицията се опитваше да не раздуха нещата и да опази тайната му самоличност. Надявах се, че ще успеят. Но поне беше жив. Ветеринарната служба бе прибрала кучето.

— Получих съобщението ти — каза той. — Благодаря ти, че спаси Луи.

Поставих ключа в ключалката.

— Пак заповядай.

— Все още не сме открили Джейсън. Наистина ли смяташ, че са го отвлекли вещици?

Отворих вратата. Той ме последва и я затвори след нас.

— Не знам. Това притеснява и мен. Ако Елвира беше отвлякла Джейсън, той трябваше да се намира в къщата — щом махнахме кожата на вълка, се оказа, че е жена, която не познавах.

Влязох в спалнята, сякаш бях сама. Ричард ме последва. Чувствах се лека и далечна, и малко нереална.

Бяха отрязали ръкавите на якето и пуловера ми. Бях се опитала да спася якето, но предполагам, че така или иначе е било съсипано. Освен това бяха срязали и ножницата на лявата ми ръка. Тя и ножът бяха прибрани в джоба на якето ми. Защо в кабинетите за спешна помощ винаги режат всичко наред?

Той застана зад мен, без да ме докосва, с ръце, увиснали над раменете ми.

— Не ми каза, че си ранена.

Телефонът иззвъня. Вдигнах го, без да се замисля.

— Анита Блейк? — Гласът беше мъжки.

— Да.

— Обажда се Уилямс, биологът от природния център „Одубон“. Прегледах част от видеокасетите си с бухали, които записвам нощем. На една от тях има нещо, за което бих се заклел, че е хиена. Казах на полицията, но те, изглежда, не схващат важността. Разбирате ли какво може да означава наличието на звуци от хиена?

— Хиена превръщач — отвърнах аз.

— Да, и аз си помислих същото.

Никой не му бе казал, че убиецът вероятно е върколак. Но един от липсващите превръщачи беше хиена. Може би Елвира наистина не знаеше какво се е случило с всички липсващи ликантропи.

— Не каза ли, че си съобщил на полицията?

— Да, съобщих.

— На кого?

— Обадох се в кабинета на шериф Тайтърс. — С кого разговаря?

— С Айкенсен.

— Знаеш ли дали той е предал на Тайтърс?

— Не но защо да не го направи?

Защо, наистина.

— Има някой на вратата. Може ли да изчакаш за минута?

— Не мисля, че...

— Веднага се връщам.

— Уилямс, Уилямс, не отваряй вратата! — Но вече говорех на въздуха.

Чух как прекоси стаята. Врата се отвори. Нададе изненадан вик. Нечии по-тежки стъпки се приближиха до телефона.

Някой вдигна слушалката. Чувах дишането му. Не каза нищо.

— Говори ми, копеле проклето.

Дишането стана тежко.

— Айкенсен, ако го нараниш, ще те накарам да изядеш патката си, набучена на нож.

Той се разсмя и затвори. И никога нямаше да мога да свидетелствам пред съда кой е бил от другата страна на телефонната линия.

— Проклятие, проклятие, проклятие.

— Какъв е проблемът?

Обадох се на телефонни услуги, за да получа номера на полицейското управление в Уилотон. Натиснах бутона за автоматично набиране срещу минимална такса.

— Анита, какво има?

Вдигнах ръка, показвайки му да изчака. Отговори ми женски глас.

— Заместник Холмс ли е на телефона?

Не беше. Свързаха ме с началник Гароуей, след като убедих диспечерката, че е въпрос на живот и смърт. Не й се развиках. Заслужавах много червени точки за това.

На Гароуей съобщих варианта за вестниците.

— Не мога да повярвам, че дори Айкенсен би се забъркал в подобно нещо, но ще изпратя кола.

— Благодаря.

— Защо не се обади на 911? — попита Ричард.

— Щяха да се обадят на местната полиция. Можеше дори Айкенсен да поеме обаждането.

Опитвах се да се измъкна от разкъсаното си яке. Ричард ми помогна да го махна от лявата си ръка, иначе можех и въобще да не успея. Когато го свалих, осъзнах, че съм свършила якетата. За два дни бях скапала две. Сграбчих единственото останало. Беше тъмночервено, дълго и плътно. Бях го обличала два пъти. Последният път бе по Коледа. Червеното изпъкваше даже и през нощта. Ако се наложеше да се промъкна към някого, можех да го сваля.

Трябваше Ричард да ми помогне да вкарам лявото си рамо в ръкава. Все още болеше.

— Да вървим да намерим Джейсън — каза той.

Погледнах го.

— Няма да ходиш никъде освен на мястото, където ходят ликантропите по пълнолуние.

— Дори не можеш да си облечеш палтото. Как смяташ да шофираш?

Имаше право.

— Това може да те изложи на опасност.

— Аз съм възрастен върколак и тази вечер е пълнолуние. Мисля, че мога да се справя.

Погледът му беше далечен, сякаш чуваше гласове, които аз никога не бих доловила.

— Добре. Да вървим, но ще спасим Уилямс. Мисля, че превръщачите са близо до неговото жилище, но не знам къде точно.

Стоеше пред мен, облечен в дълго леко палто. Носеше бяла тениска и дънки, скъсани на едното коляно. Обувките му също бяха доста износени.

— Каква е причината за окъсаните дрехи?

— Ако се превърна, докато съм с дрехи, винаги се разкъсват. Предпазна мярка. Готова ли си?

— Аха.

— Да вървим.

У него имаше нещо различно. Някакво изчакващо напрежение, като при водата точно преди да прелее над ръба. Когато погледнах в

кафявите му очи, нещо се плъзна зад тях. Вътре имаше някаква космата форма, която очакваше да изскочи на свобода.

Осъзнах какво усещах да се излъчва от него. Нетърпение. Звярът в Ричард надничаше иззад кафявите му очи и нямаше търпение да се заеме за работа.

Какво можех да кажа? Тръгнахме.

ГЛАВА 38

Едуард се беше подпрял на джипа ми с кръстосани ръце. Дъхът му излизаше под формата на пара и замъгляваше въздуха. Температурата беше спаднала чувствително с падането на мрака. Смразяващият студ се беше завърнал. Капчуците бяха замръзнали. Снегът хрущеше под обувките ни.

— Какво правиш тук, Едуард?

— Щях да се кача до апартамента ти, когато те видях да слизаш.

— Какво искаш?

— Да участвам в играта.

Изгледах го.

— Просто така. Не знаеш в какво съм замесена, но искаш да си част от него.

— Като те следвам ми се удава възможност да убивам много хора.

Тъжно, но вярно.

— Нямам време за спорове. Влизай.

Той се плъзна на задната седалка.

— Кого точно ще убием тази вечер?

Ричард запали мотора. Аз си сложих колана.

— Да видим. Имаме ченге-рenegат и неизвестният, който стои зад отвличането на седем превръщачи.

— Значи не са вещиците?

— Не и за всички случаи.

— Как мислиш, ще имам ли възможност да убия някой ликантроп? — Мисля, че дразнеше Ричард.

Той не се обиди.

— Обмислях кой би могъл да ги отвлече без борба. Трябва да е някой, на когото са имали доверие.

— На кого биха вярвали? — попитах аз.

— На някой от нас.

— Уха — обади се Едуард, — в тазвечершното меню има ликантроп.

Ричард не го поправи. Ако за него нямаше проблем, значи и за мен нямаше.

ГЛАВА 39

Уилямс лежеше сгърчен на една страна. Беше прострелян в сърцето от близко разстояние. Два изстрела. Толкова по въпроса с доктората.

Едната му ръка бе стиснала Магнум 357. Бях готова да се обзаложа, че по пръстите му щеше да има барутни изгаряния, сякаш наистина сам е натискал спусъка.

Заместник Холмс и партньорът ѝ, чието име не можех да си спомня, лежаха мъртви в снега. Магнумът беше отнесъл по-голямата част от гърдния ѝ кош. Подобните ѝ на фея черти бяха отпуснати и въобще не толкова привлекателни. С вперени в небето очи не изглеждаше, сякаш е заспала. Просто изглеждаше мъртва.

По-голямата част от лицето на партньора ѝ липсваше. Беше се строполил в снега, а кръвта и мозъкът му разтапяха замръзналия сняг. Все още стискаше пистолета си в ръка.

Холмс също бе извадила оръжието си. Не че ѝ беше помогнало особено. Съмнявах се, че те са застреляли Уилямс, но бях готова да заложа месечната си заплата, че е бил използван някой от техните пистолети. Коленичих в снега и промърморих:

— Мамка му.

Ричард застана до Уилямс. Взираше се в него, сякаш, за да го запомни.

— Самюел не притежаваше пистолет. Дори не вярваше в ловуването.

— Познавал си го?

— В „Одубон“ съм, не помниш ли.

Кимнах. Нищо тук не изглеждаше реално, а съвсем нагласено. Щеше ли да се измъкне? Не.

— Мъртъв е — казах тихо.

Едуард застана до мен.

— Кой е мъртъв?

— Айкенсен. Все още ходи и говори, но е мъртъв. Просто не го знае.

— Къде можем да го намерим? — попита Едуард.

Добър въпрос. Обаче нямах добър отговор. Пейджърът ми иззвъня и аз изпищях. Един от онези леки писъци, които винаги са много смущаващи. Проверих номера, а сърцето ми направо щеше да изскочи от гърдите.

Не го разпознах. Кой можеше да е и дали беше толкова важно, че да се налага да се обадя посред нощ?

Бях оставила номера на пейджъра си в болницата. Не знаех какъв е техният. Трябваше да отговоря. Проклятие, трябваше да се обадя и на началник Гароуей и да му кажа, че хората му са попаднали на засада. Можех да направя и двете обаждания от къщата на Уилямс.

Пристъпих тежко вътре. Едуард ме последва. Бяхме вече на верандата, преди да осъзная, че Ричард не е с нас. Обърнах се. Беше коленичил до Уилямс. В първия миг си помислих, че се моли, след това осъзнах, че докосва окървавения сняг. Наистина ли исках да зная? Аха.

Върнах се обратно. Едуард остана на верандата, без да го моля. Точка в негова полза.

— Ричард, добре ли си?

Беше глупав въпрос, при положение, че в краката му лежеше мъртъв мъж, когото е познавал. Но какво друго се предполагаше да го попитам?

Ръката му се склочи около окървавения сняг и го смачка. Поклати глава. Помислих, че е просто ядосан или покосен от мъка, докато не видях потта по лицето му.

Вдигна лице нагоре със затворени очи. Луната се появи пълна и ярка, тежка и сребристобяла. Толкова далече от града светлината бе ярка почти като през деня. По небето се носеха облаци, блестящи на лунната светлина.

— Ричард?

— Познавах го, Анита. Заедно сме ходили да наблюдаваме птиците. Говорили сме си за доктората му. Познавах го, а сега единственото, за което мога да мисля, е за миризмата на кръв и колко топъл е все още.

Отвори очите си и ме погледна. В тях имаше тъга, но преобладаваше мракът. Звярът в него гледаше през очите му.

Обърнах се настрани. Не можех да издържа този поглед.

— Трябва да проведе телефонен разговор. Не изяждай нищо от доказателствения материал.

Отдалечих се през снега. Нощта беше станала твърде дълга.

Обадих се от телефона в кухнята на Уилямс. Най-напред позвъних на Гароуей и му казах какво съм открила. Когато най-сетне можеше да диша, започна да ругае и отвърна, че ще дойде лично. Вероятно се чудеше дали нещата щяха да се развият по друг начин, ако още отначало бе дошъл той. Отговорните решения винаги са трудни.

Затворих и набрах номера, изписан на пейджъра ми.

— Ало.

— Анита Блейк е на телефона. Този номер се изписа на пейджъра ми.

— Анита, Каспар Гундерсон е. Човекът лебед.

— Да, Каспар, какво има?

— Звучиш ужасно. Да не се е случило нещо?

— Много неща, но защо си ми звънил?

— Намерих Джейсън.

Поизправих се леко.

— Шегуваш се.

— Не, открих го. В момента е в дома ми. Опитвах се да се свържа с Ричард. Имаш ли представа къде е?

— С мен.

— Отлично — отвърна той. — Може ли да дойде и да поеме Джейсън, преди да се е превърнал?

— Ами да, предполагам, че може, защо?

— Аз съм просто птица, Анита. Не съм хищник. Не мога да контролирам неопитен върколак.

— Добре, ще му кажа. Къде се намира къщата ти?

— Ричард знае къде е. Трябва да се връщам при Джейсън и да се опитам да го успокоя. Ако изгуби контрол преди Ричард да се появи, ще си плюя на петите. Така че, ако не отговарям на звънеца, ще знаете какво се е случило.

— Представява ли заплаха за теб?

— Просто побързайте — каза той и затвори.

Ричард беше влязъл вътре. Стоеше в рамката на вратата и изглеждаше омаян, сякаш слушаше музика, която само той можеше да чуе.

— Ричард?

Главата му се обърна бавно по посока на гласа ми, като на видеолента, пусната на бавни обороти. Очите му бяха бледи, оцветени в златистожълто, цветът на кехлибара.

— Исусе! — промълвих.

Той не извърна поглед. Примигна с новите си очи към мен.

— Какво има?

— Каспар се обади. Открил е Джейсън. Опитвал се да се свърже с теб. Каза, че не може да го контролира, щом се превърне.

— Джейсън е добре? — Придаде на изречението въпросителна нотка.

— Да, а ти добре ли си?

— Не, трябва да се превърна скоро или луната ще избере времето, в което да го направя.

Не разбрах изцяло това изявление, но можеше да ми обясни в колата.

— Едуард може да кара, в случай че луната реши, че най-удачното време е докато се движим по Четиридесет и четвърта магистрала.

— Добра идея, но къщата на Каспар е малко по-нагоре в планината.

— Какво искаш да кажеш?

— Каспар живее малко по-нагоре по пътя.

— Чудесно, да вървим.

— Ще трябва да ни оставиш с Джейсън там горе.

— Защо?

— Мога да се погрижа да не нарани никого, но той трябва да ловува. Ще го изведе там. В горите има елени.

Погледнах го. Все още беше Ричард. Все още бе моят любим, но... Очите му бяха с цвета на светъл кехлибар, изглеждаха впечатляващо върху тъмното му лице.

— Няма да се промениш, докато сме в колата, нали? — попитах аз.

— Не. Никога не бих те поставил в опасност. Имам пълен контрол над звяра в мен. Това означава да си алфа вълк.

— Не се притеснявах, че ще бъда изядена — отвърнах му аз. — Просто не исках да изцапаш новите ми седалки с боклуците при превръщането.

Той ми отправи една усмивка. Щеше да е много по-успокоителна, ако зъбите му не бяха малко по-заострени от обичайното.

Исусе Христе!

ГЛАВА 40

Къщата на Каспар Гундерсон беше изградена от камък или поне бе облицована с него. Светли късове гранит оформяха стените. Первазът беше бял, дъските по покрива й светлосиви. Вратата също беше бяла. Беше чисто, спретнато и въпреки това успяваше да изглежда недодялано. Намираше се на сред сечище на върха на планината. Пътят свършваше пред къщата му. Имаше място, където да обърнеш колата, но пътят не продължаваше по-нататък.

Ричард позвъни на вратата. Каспар отвори. Изглеждаше много облекчен да ни види.

— Ричард, благодаря на Бога. Засега успява да стои човешка форма, но не мисля, че ще издържи много дълго — каза той и задържа вратата отворена за нас.

Влязохме и открихме двама странни мъже, седнали във всекидневната му. Този вляво беше нисък, тъмен имаше очила с телени рамки. Другият беше по-висок, рус, с рижава брада. Те бяха единствените, които не пасваха на декора. Цялата стая беше бяла — килимът, кушетката, двата стола, стените. Беше като да стоиш в средата на фунийка с ванилов сладолед. Имаше същата кушетка като моята. Нуждаех се от нови мебели.

— Кой са тези? — попита Ричард. — Не са от нашите.

— Би могло да се каже. — Гласът принадлежеше на Тайтс. Стоеше в рамката на кухненската врата с пистолет в ръка. — Никой да не мърда. — Южняшкият му акцент беше тежък като царевична пита.

Айкенсен излезе от врата, водеща към останалата част на къщата. В ръката си държеше друг голям магнум.

— Да не си ги купуваш с кашони? — попитах аз.

— Хареса ми заплахата ти по телефона. Възбуди ме.

Пристъпих напред несъзнателно.

— Моля те — каза Айкенсен.

Беше насочил големия пистолет към гърдите ми. Тайтс държеше Ричард на мушка. Мъжете на столовете също бяха извадили

оръжия. Една голяма весела група.

Едуард стоеше съвсем неподвижен зад мен. Почти можех да почувствам как преценява шансовете си. Зад гърба ни се чу звук от зареждане на пушка. Всички подскочихме, дори и той. Зад нас на вратата-стоеше още един мъж. Имаше тъмносива коса, която бе започнала да оплешивява. Пушката в ръцете му бе насочена към главата на Едуард. Нямах да остане достатъчно, че да го съберем в торбичка.

— Всички да вдигнат ръце.

Направихме го. Какво друго ни оставаше?

— Сплетете пръсти над главите си — каза Тайтърс.

Двамата с Едуард го направихме по същия начин, по който го бяхме правили и преди. Ричард беше по-бавен.

— Веднага, вълчо, или ще те отстрелям на място, а малката ти приятелка може да отнесе няколко куршума в пукотевицата.

Ричард сплете пръстите си.

— Каспар, какво става?

Каспар седеше на кушетката, не, беше се облегнал удобно. Изглеждаше отпуснат и щастлив, като добре нахранена котка... ъ, лебед.

— Тези господа тук платиха малко състояние, за да ловуват ликантропи. Аз им осигурявам плячка и място за лов.

— А Тайтърс и Айкенсен се грижат никой да не разбере, нали?

— Казах ви, че съм ловувал малко, госпожице Блейк — обади се Тайтърс.

— Мъртвецът беше един от ловците ви, нали?

Очите му проблясваха, не се извърнаха настрани, но потрепнаха.

— Да, госпожице Блейк, беше.

Погледнах към двамата мъже с извадени оръжия. Не се обърнах, за да видя сивокосия край вратата.

— Нима вие тримата смятате, че ловът на ликантропи е нещо, за което си струва да се умре?

Тъмнокосият ме изгледа иззад кръглите си очила. Очите му бяха далечни, спокойни. И да се притесняваше от това, че е насочил оръжие към друг човек, не му личеше.

Погледът на брататия шареше из стаята, без да се спира на нищо. Не си прекарваше добре.

— Защо двамата с Айкенсен не разчистихте бъркотията преди Холмс и партньорът ѝ да открият тялото?

— Бяхме излезли на лов за върколак — обади се Айкенсен.

— Каспар, ние сме твоите хора — каза Ричард.

— Не — отвърна му Каспар и се изправи. — Не сте. Аз дори не съм ликантроп. Даже не става дума за наследено състояние. Бях прокълнат от вещица толкова отдавна, че дори не си правя труда да се опитам да си спомня кога е било.

— И това трябва да ни накара да ти съчувстваме, така ли? — попитах аз.

— Не. Всъщност не смятам, че е нужно да се обяснявам. И двамата бяхте честни с мен. Предполагам, че чувствам известна вина заради това. — Той сви рамене. — Това ще е последният ни лов. Едно голямо гала-събитие.

— Ако беше заклал Рейна и Габриел, може би щях да мога да те разбера — казах аз. — Но какво ти бяха сторили ликантропите, за чиято смърт си помогнал?

— Когато вещицата ми каза какво е направила, помня, че си помислих, че да бъда велик хищен звяр ще е хубаво. Пак щях да мога да ловувам. Дори щях да мога да убия враговете си. Вместо това бях превърнат... — той разпери широко ръце.

— Убиваш ги, защото те са онова, което ти искаш да бъдеш — казах аз.

Усмихна се леко.

— Ревност, Анита, завист. Това са доста горчиви емоции.

Помислих си дали да не му кажа, че е копеле, но нямаше да помогне. Седем души бяха загинали, защото на този кучи син не му харесваше, че е птица.

— Трябвало е вещицата да те убие бавно.

— Искаше да науча урока си и да се покая.

— Не ме бива по покаянията — казах аз. — Повече ми харесва отмъщението.

— Ако не бях сигурен, че тази нощ ще умрете, това би ме притеснило.

— Притеснявай се — отвърнах му аз.

— Къде е Джейсън? — попита Ричард.

— Ще те заведем при него, нали, момчета? — обади се Тайтърс.

Едуард не беше промълвил и дума. Не бях сигурна какво си мисли, но се надявах, че не посяга към оръжие. Ако го направеше, повечето хора в тази стая щяха да загинат. Трима от мъртъвците щяхме да сме ние.

— Претърси ги, Айкенсен.

Айкенсен се ухили. Прибра голямото си оръжие в кобура. Така оставаха един револвер, два автоматични и една мощна пушка. Беше достатъчно. Макар с Едуард да бяхме екипът мечта, все пак и нашите възможности си имаха предел.

Айкенсен претърси Ричард набързо. Забавляваше се, докато не стигна до момента, в който можеше да види лицето му. Пребледна леко, щом надникна във вълчите очи. Беше хубаво, че е изнервен.

Ритна краката ми така, че да се раздалечат още. Ръцете му надвиснаха над гърдите ми, това не е обичайното място за начало на претърсване.

— Ако направи нещо друго, освен да ме претърси за оръжие, ще извадя пистолет и ще се пробвам.

— Айкенсен, ще се отнасяш с госпожица Блейк като с дама. Никакви лудории.

Айкенсен коленичи пред мен. Прокара само дланта си по гърдите ми, леко докосвайки зърната. Забих десния си лакът в носа му. Бликна кръв. Той се претърколи на пода с ръце върху разбития си нос.

Тъмнокосият мъж започна да се изправя. Беше насочил оръжието си към мен съвсем спокойно. Очилата му отразяваха светлината и скриваха очите му.

— Всички да се успокоят — обади се Тайтърс. — Предполагам, че Айкенсен си го заслужи.

Айкенсен се изправи, долната част на лицето му беше обляна в кръв. Посегна към пистолета си.

— Ако оръжието напусне кобура, лично ще те застрелям — каза Тайтърс.

Айкенсен дишаше тежко и накъсано през устата. Когато се опита да диша през носа, се появяваха малки кървави мехурчета. Определено беше счупен. Не беше толкова хубаво, колкото да го изкормя, но все някакво начало беше. Държеше ръцете си върху пистолета, но не го извади. Остана на колене дълго време. Човек можеше да види борбата, изписана в очите му. Толкова много искаше

да ме застреля, че почти бе готов да опита. Чудесно. Чувството беше взаимно.

— Айкенсен — промълви Тайтър внимателно. Гласът му беше много сериозен, сякаш едва сега осъзнаваше, че той може да се пробва. — Наистина мисля това, което казах, момче. Не си играй с мен.

Айкенсен се изправи на крака, плюейки кръв в опити да я махне от устата си.

— Тази вечер ще умреш.

— Може би, но не ти ще ме убиеш.

— Госпожице Блейк, ще оцена, ако се въздържате да дразните Айкенсен достатъчно дълго, че да мога да го махна по-далеч от вас.

— Винаги се радвам да сътруднича на полицията — отвърнах.

Тайтър се изсмя. Копелето му проклето.

— Е, в наши дни престъпниците плащат по-добре, госпожице Блейк.

— Да ти го начукам.

— Не е нужно да ставаме вулгарни. — Той прибра собствения си пистолет в кобура на кръста. — Сега няма да правя нищо друго, освен да ви претърся за оръжие. Ако продължавате с тези глупости, ще се наложи да застреляме някой от вас, за да докажем, че сме сериозни. Не искате да загубите любимия си, нали. Или пък приятеля си.

Усмихна се. Просто добрият стар шериф Тайтър. Приятелски настроен. Исусе.

Откри и двата пистолета, след това ме претърси втори път. Вероятно съм потрепнала от болка, защото попита:

— Как наранихте ръката си, госпожице Блейк?

— Помагах на полицията по друг случай.

— И те оставиха цивилен да пострада?

— Сержант Стор и детектив Зербовски са в болницата. Бяха ранени при изпълнение на служебния си дълг.

Нещо премина по топчестото му лице. Може и да беше съжаление.

— Героите не получават нищо освен смърт, госпожице Блейк. Най-добре го запомнете.

— Лошите също умират, Тайтър.

Той вдигна ръкава на червеното палто и извади ножа. Претегли го на ръка, изпробвайки баланса му.

— По поръчка ли е?

Кимнах утвърдително.

— Оценявам добрата екипировка.

— Задръж го. Ще си го взема по-късно.

Той се подсмихна.

— Не ти липсва кураж, момиче. Признавам го.

— А ти си шибан страхливец.

Усмивката му изчезна.

— Желанието винаги да имате последната дума е лоша черта, госпожице Блейк. Вбесява хората.

— Това е идеята.

Премина към Едуард. Трябва да призная едно нещо на Тайтърс, беше изключително внимателен. Прибра от Едуард два автоматични пистолета, един деринджър и нож, толкова голям, че можеше да мине за къс меч. Нямах представа къде може да го е криел.

— За кои се мислите вие двамата? За проклетата кавалерия ли?

Едуард не каза нищо. Ако той можеше да си мълчи, значи можех и аз. Имаше твърде много оръжия, за да се опитваме да ядосаме някой от тях и да се пробваме да се нахвърлим на останалите. Превъзхождаха ни по численост и по огнева мощ. Не беше добър начин да започнеш седмицата.

— Сега всички ще слезем по стълбите — каза Тайтърс. — Искаме всички вие да се присъедините към лова. Ще ви пуснем в горите. Ако успеете да ни избягате, сте свободни. Може да изтичате до най-близкия полицейски участък и да ни предадете. Ако се пробвате да направите нещо преди да ви пуснем, просто ще ви убием. Разбрахте ли?

Просто го погледнахме.

— Не ви чувам.

— Чух какво каза — отвърнах аз.

— Ами ти, русолявко?

— И аз чух — каза Едуард.

— Вълчо, чу ли ме?

— Не ме наричай така — каза Ричард.

Той също не звучеше особено уплашен. Добре. Ако трябва да умираме, поне умрете храбро. Вбесява враговете.

— Можем ли вече да си свалим ръцете? — попитах аз.

— Не — отвърна Тайтърс.

Лявата ми ръка започваше да пулсира. Ако това беше най-болезненото нещо, което ми се случеше тази вечер, щях да съм много напред с материала.

Айкенсен тръгна пръв. Ричард го последва с тъмнокосия мъж със спокойните очи зад гърба му. После брадатият. След това аз. Тайтърс. Едуард. Следваха Сивокосия и пушката му. Каспар завършваше колоната. Направо приличаше на парад.

Стъпалата водеха към естествена пещера под къщата. Беше приблизително 9 на 18 метра с таван, не по-висок от 4 метра. От далечната стена излизаше тунел. Електрически крушки придаваха на всичко груб жълт блясък. В гранитените стени имаше две клетки. В подалечната клетка в ембрионална поза се беше свил Джейсън. Не помръдна, когато всички се струпахме в пещерата.

— Какво сте му направили? — попита Ричард.

— Опитвахме се да го накараме да се промени за нас — отвърна Тайтърс. — Пиленцето ни каза, че ще е лесна мишена.

Каспар, изглежда, се чувстваше неудобно. Дали причината бе забележката за пиленцето или твърдоглавието на Джейсън, бе трудно да се каже.

— Той ще се промени за нас.

— Така твърдиш ти — каза Сивокосия.

Каспар се намръщи срещу него.

Айкенсен отвори празната клетка. Носът му все още кървеше. Беше притиснал към него парче „Клийнекс“, но то не помагаше особено. Кърпичките бяха оцветени в червено.

— Влизай вътре, вълчо — каза Татърс.

Ричард се поколеба.

— Г-н Кармайкъл, момчето, ако обичате. Тъмнокосият прибра 9-милиметровия и извади 22 калибър от колана си. Насочи го към свитата на кълбо фигура на Джейсън.

— И без това обсъждахме дали да не му вкараме един куршум. Да видим дали ще помогне да го убедим да се превърне за нас. А сега влизай в клетката.

Ричард стоеше на място.

Кармайкъл насочи пистолета през решетките и наведе ръката си надолу.

— Недей — каза Ричард. — Ще го направя.

Влезе в клетката.

— А сега ти, русолявко.

Едуард не се опита да спори. Просто влезе. Приемаше нещата доста по-добре, отколкото смятах, че ще го направи.

Айкенсен затвори вратата. Заклучи я, после отиде до втората клетка. Не я отключи. Изчака с напоената кърпичка, притисната към носа. Капка кръв падна на пода.

— Ще трябва да споделите квартирата с нашия млад приятел.

Ричард сграбчи с ръце решетките на клетката си.

— Не може да я вкарате там. Когато се превърне, ще има нужда от храна.

— Две неща помагат превръщането да започне — каза Каспар, — секс и кръв. Видях колко много харесва Джейсън твоята приятелка.

— Не го прави, Каспар.

— Твърде късно — отвърна той.

Ако влезех в клетката, щях да свърша изядена жива. Това всъщност беше в топ пет на начините, по които не исках да умра. Нямах да вляза в клетката. Щях да ги накарам да ме застрелят преди това.

— Айкенсен ще отвори клетката и вие ще влезете вътре, госпожице Блейк.

— Не — отвърнах аз.

Тайтс ме изгледа.

— Госпожице Блейк, г-н Фийнстийн ще ви застреля, ако не го направите.

Брадятият мъж, онзи с несигурните очи и прочее, насочи към мен 9-милиметрова „Берета“. Хубаво оръжие, ако не настоявате да си купите нещо, произведено в Америка. Цевта изглеждаше много голяма и масивна от грешния край.

— Добре, застреляйте ме.

— Госпожице Блейк, не се шегуваме.

— Нито пък аз. Вариантите ми са да бъда изядена жива или да ме застрелят. Така че, застреляйте ме.

— Г-н Кармайкъл, бихте ли насочили вашия 22-ри калибър насам. — Кармайкъл го направи. — Можем да ви раним, госпожице Блейк. Да пуснем куршум в крака ви и да ви завлечем в тази клетка.

Погледнах в малките му лъскави очички и осъзнах, че ще го направи. Не исках да влизам в клетката, но определено не желяех да се озова там ранена.

— Ще броя до пет, госпожице Блейк, след което Кармайкъл ще ви рани и ще ви довлечем до клетката. Едно... две... три... четири...

— Добре, добре, проклет да си. Отключете шибаната врата.

Айкенсен го направи. Влязох вътре. Вратата се затвори с издрънчаване зад гърба ми. Стоях близо до нея. Джейсън трепереше сякаш имаше треска, но иначе не се движеше.

Мъжете отвън изглеждаха разочаровани.

— Платихме добри пари, за да ловим върколак — каза Сивокосия. — За момента не получаваме нищо срещу тях.

— Имаме цялата нощ, господо. Той няма да успее да устоява на тази секси мръвчица безкрайно.

Не ми харесваше да ме наричат мръвчица. Независимо секси или не.

— Обадох се на Гароуей, преди да тръгнем насам. Казах му, че заместниците му са попаднали в засада. Казах му, че си бил ти, Айкенсен.

— Лъжкиня. Погледнах право в Тайтърс.

— Смяташ ли, че лъжа?

— Може би просто ще ви избием и ще избягаме, госпожице Блейк.

— И ще върнеш обратно парите на тези господо?

— Искаме лов, Тайтърс. — Тримата въоръжени мъже не изглеждаха склонни да си тръгнат, докато все още имаше възможност за забавление. — Полицията не знае, че човекът птица е замесен — каза Кармайкъл с 22-рия калибър. — Може да остане горе. Ако дойдат и започнат да задават въпроси, той може да им отговори.

Тайтърс изтри длани в панталоните си. Потящи се длани, нерви? Надявах се да е така.

— Не се е обадила. Просто блъфира — отвърна Айкенсен.

— Накарай го да се превърне — обади се Кармайкъл.

— Не й обръща никакво внимание — каза Сивокосия.

— Дайте му време, господо.

— Каза ни, че нямаме време.

— Ти си експертът, Каспар. Измисли нещо.

Каспар се усмихна, гледайки някъде зад мен.

— Не мисля, че ще се наложи да чакаме още много.

Обърнах се бавно и погледнах зад себе си. Джейсън все още беше свит на земята, но лицето му бе обърнато към мен. Превъртя се на четири крака с едно леко движение. Очите му пробляснаха към мен, след това се втренчиха в мъжете извън клетката.

— Няма да го направя. Няма да се превърна заради вас. — Гласът му беше напрегнат, но нормален. Звучеше човешки.

— Удържа се достатъчно дълго, Джейсън — каза Каспар, — но луната изгрява. Помириши страха й, Джейсън. Помириши тялото й. Знаеш, че я желаеш.

— Не! — Той наведе главата си към земята, дланите и ръцете му бяха изпънати на пода, а коленете му вдигнати нагоре. Поклати глава, притискайки лицето си към скалата. — Не — вдигна лице. — Няма да го правя като някакъв цирков изрод.

— Смяташ ли, че ако осигурим на Джейсън и госпожица Блейк малко уединение, това ще ускори нещата? — попита Тайтс.

— Би могло — отвърна Каспар. — Изглежда, не му харесва да има публика.

— Ще ви осигурим малко пространство, за да си поемете въздух, госпожице Блейк. Ако не сте жива, когато се върнем, е, беше ми приятно да ви срещна.

— Не мога да кажа същото, Тайтс — отвърнах аз.

— Е, това си е самата божия истина. Сбогом, госпожице Блейк.

— Гний в ада, кучко — беше прощалната реплика на Айкенсен.

— Всеки път като погледнеш в огледалото ще си спомняш за мен, Айкенсен.

Ръката му посегна към носа. Дори това докосване му причини болка. Намръщи се, но е трудно да изглеждаш корав с кърпичка, притисната към носа.

— Надявам се да умреш бавно.

— Ти също — отвърнах му.

— Каспар, моля те — каза Ричард. — Не го прави. Ще се променя за вас. Ще ви позволя да ме ловувате. Просто пусни Анита.

Мъжете спряха и го погледнаха.

— Не ми помагай, Ричард.

— Ще ви дам най-добрия лов, в който някога сте участвали. —
Беше се притиснал към решетките с ръце, обвити около тях. — Знаеш,
че мога да го направя, Каспар. Кажи им.

Каспар го изгледа продължително, после поклати глава.

— Мисля, че ще ги убиеш.

— Обещавам да не го правя.

— Ричард, какво говориш?

Той ме игнорира.

— Моля те, Каспар.

— Трябва много да я обичаш.

Ричард просто ме гледаше.

— Независимо какво ще правиш, Ричард, те няма да ме пуснат.

Той не ме слушаше.

— Ричард!

— Съжалявам — каза Каспар. — Вярвам ти, Ричард, но звярът в
теб... не мисля, че той заслужава такова доверие.

— Хайде, губим време. Гароуей не знае къде да търси, но може
да дойде насам. Нека им осигурим малко уединение — каза Тайтърс.

Всички изтрополиха след топчестия шериф. Каспар беше
последен по стълбите.

— Ще ми се Габриел и Рейна да бяха в клетките. Съжалявам за
това. — Човекът лебед изчезна в тунела.

— Каспар, не ни оставяй така! Каспар! — виковете на Ричард
отекваха в пещерата.

Никой не отговори на ехото. Бяхме сами. Звуци от тътрузене ме
накараха да се обърна рязко. Джейсън отново бе паднал на колене. Зад
светлите му сини очи се движеше нещо чудовищно и определено
враждебно настроено. Не бях и наполовина толкова сама, колкото ми
се искаше.

ГЛАВА 41

Джейсън пропълзя към мен и спря.

— Не, не, не... — Всяка дума беше тихо стенание.

Главата му падна напред. Русата му коса се изсипа, не достатъчно дълга, че да докосне пода, но много гъста. Беше облечен в размъкната синя тениска и дънки. Дрехи, които няма да ти липсват, ако случайно се превърнеш, докато си в тях.

— Анита — обади се Ричард.

Преместих се, така че да виждам другата клетка, без да изпускам Джейсън от поглед.

Ричард се протягаше през решетките. Едната му ръка се изпъваше в моя посока, сякаш по някакъв начин можеше да заличи разстоянието между нас и да ме придърпа при себе си.

Едуард пропълзя до вратата и започна да прокарва ръцете си по ключалката. Нямах как да я види от вътрешността на клетката. Допря буза до решетките и затвори очи. Когато не можеш да използваш очите си, те се превръщат в пречка.

Отпусна се назад и извади от джоба си тънка кожена кутийка. Отвори я и отвътре се показаха фини инструменти. От това разстояние не можех да ги видя ясно, но знаех какво представляват. Той щеше да отвори ключалката. Можехме да се измъкнем в гората, преди въобще да усетят, че ни няма. Нощта започваше да се оправя.

Едуард се притисна към решетките с по една ръка от двете страни на ключалката, хванал във всяка длан по един шперц. Очите му бяха затворени, лицето безизразно, цялата концентрация бе съсредоточена в ръцете.

Джейсън издаде кратък дълбок звук. Пропълзя към мен, две бавни провлачени стъпки. Главата му се отметна нагоре. Очите му все още имаха невинния син цвят на пролетно небе, но в тях вече нямаше никой. Гледаше към мен, сякаш можеше да види вътре в тялото ми, да наблюдава туптенето на сърцето в гърдите ми, да помирише кръвта ми. Това не беше човешки поглед.

— Джейсън — каза Ричард, — дръж се. Ще сме свободни след няколко минути. Просто се дръж.

Джейсън не реагира. Не мисля, че го чу.

Смятах, че няколкото минути са твърде оптимистична прогноза, но исках да го повярвам, ако и Джейсън щеше.

Той пропълзя към мен. Долепих гърба си до решетките.

— Едуард, докъде стигна с ключалката?

— Не това са инструментите, които бих избрал за тази конкретна ключалка, но ще се справя.

Имаше нещо в начина, по който Джейсън се промъкваше към мен, сякаш имаше мускули на места, където не би трябвало.

— Побързай, Едуард.

Не ми отговори. Нямах нужда да поглеждам, за да знам, че работи по ключалката. Имах пълна вяра, че ще отключи тази врата. Отстъпих по решетките, опитвайки се да поддържам дистанцията между мен и върколака. Едуард щеше да отвори вратата, но дали щеше да успее навреме? Това беше въпросът за 64 000 долара.

Някакъв звук откъм входа ме накара да погледна назад. Кармайкъл пристъпи в пещерата. Държеше в ръка 9-милиметровия. Усмихна се. Това беше най-радостното изражение, което бях виждала на лицето му.

Едуард го игнорира и продължи да работи по ключалката, сякаш въоръженият мъж го нямаше.

Кармайкъл вдигна пистолета и го насочи към Едуард.

— Махни се от ключалката, веднага. — Дръпна петлото назад, нещо ненужно, но пък винаги драматично. — Не си ни нужен жив. Спри... да... се занимаваш... с... ключалката.

Пристъпваше по-близо с всяка дума.

Едуард погледна към него. Лицето му все още беше безизразно, сякаш концентрацията му все още бе в ръцете и не бе напълно фокусиран върху оръжието, насочено към него.

— Хвърли инструментите. Веднага.

Едуард го гледаше. Изражението му въобще не се промени, но хвърли двата малки инструмента далеч от себе си.

— Извади пълния комплект от джоба си и го хвърли извън клетката. Дори не се опитвай да кажеш, че нямаш такъв. Ако имаш тези две парчета, значи разполагаш и с останалите.

Зачудих се с какво ли се занимава в реалния свят. С нещо неприятно. С нещо, което му даваше информация за наличните инструменти в професионален комплект шперцове.

— Няма да те предупреждавам отново — каза Кармайкъл. — Изхвърли го или ще натисна спусъка. Уморих се от проблемите и тази бъркотия.

Едуард изхвърли навън тънката кожена кутийка. Тя издаде малък пляскащ звук, когато се удари в скалата. Кармайкъл не посегна да вземе инструментите. Бяха извън обсега ни. Това беше важното. Отстъпи назад, така че да държи всички ни под око. Пренасочи част от вниманието си към нас с Джейсън. О, каква радост.

— Нашият малък върколак е буден. Надявах се да е така.

От гърлото на Джейсън се изтръгна ниско дрезгаво ръмжене.

Кармайкъл се разсмя от удоволствие.

— Исках да го видя как се превръща. Добре, че се върнах.

— Толкова се вълнувам, че си тук — обадих се аз.

Приближи се и застана точно извън обсега ни. Гледаше съсредоточено към Джейсън.

— Никога не съм виждал как се превръщат.

— Пусни ме и ще го наблюдаваме заедно.

— И защо бих направил подобно нещо? Платил съм си, за да гледам пълната програма.

Очите му блестяха в очакване. Ярки и лъскави като на хлапе по Коледа. Мамка му.

Едно изръмжаване прехвърли цялото ми внимание обратно към Джейсън. Беше се привел на каменния под с ръце и крака, събрани под него. Да гледам как това ръмжене излиза от човешките му устни накара косъмчетата по врата ми да настръхнат.

Не гледаше към мен.

— Мисля, че ръмжи към теб, Кармайкъл.

— Но не аз съм в клетката — отвърна той. Имаше право.

— Джейсън, не му се ядосвай — обади се Ричард. Гневът ще подхрани звяра. Не можеш да си позволиш да си ядосан.

Гласът на Ричард беше невероятно спокоен, даже утешителен. Опитваше се да успокои Джейсън, да го овладее или каквато там дума използвате за удържането на един върколак от превръщане.

— Не — каза Кармайкъл, — ядосай се, вълчо. Ще отрежа главата ти и ще я закача на стената си.

— След като умре, ще се превърне обратно в човешката си форма — обадох се аз.

— Знам — отвърна Кармайкъл.

Исусе!

— Ако полицията открие, че притежаваш човешка глава, може и да стане леко подозрителна.

— Имам много трофеи, за които не бих искал полицията да узнава.

— С какво се занимаваш в реалния свят?

— По-реално от това не може да стане.

Поклатих глава. Беше трудно да спориш с него, но ми се искаше.

Джейсън пропълзя до решетките по почти маймунски маниер. Не беше толкова грациозно, но бе изпълнено с енергия, сякаш се канеше да се изстреля във въздуха. Сякаш ако скочеше, щеше да полети.

— Успокой се, Джейсън, полека — каза Ричард.

— Хайде, момче, опитай се. Пробвай решетките и ще натисна спусъка.

Наблюдавах как Джейсън напрегна всяко мускулче и се хвърли към решетките. Увисна на тях с ръце помежду им. Протегна ги, доколкото му бе възможно. Вклини рамо между тях, сякаш щеше да се промуши. За момент Кармайкъл изглеждаше несигурен, после се разсмя.

— Застреляй ме — каза Джейсън. Гласът му бе по-скоро ръмжене, отколкото членоразделни думи. — Застреляй ме.

— Няма да стане — отвърна Кармайкъл.

Джейсън сграбчи решетките с ръце и се плъзна надолу, падайки на колене с чело, опряно в тях. Дишането му беше ускорено, накъсано, сякаш бе пробягал над километър само за минута. Ако беше човек, досега да е припаднал от хипервентилация. Главата му се обърна бавно към мен, болезнено бавно, сякаш не искаше да го прави. Беше опитал да накара Кармайкъл да го застреля. Рискувал бе да го убият, за да не се превърне и да се нахвърли върху мен. Не ме познаваше достатъчно добре, че да рискува живота си. Това му спечели доста точки в тефтерчето ми.

Погледна ме, лицето му беше разголено, изпълнено с първична нужда. Не секс, не глад, а и двете и същевременно нито едното, нито другото. Не разбирах погледа в очите му и не исках да го разбирам.

Той пролази към мен. Отстъпих, почти побягвайки назад.

— Не бягай! — извика Ричард. — Това го възбужда.

Нужно ми бе цялото ми самообладание да остана неподвижна, гледайки нечовешкото изражение на Джейсън. Ръцете ми сграбчиха решетките достатъчно силно, че да ме заболи, но спрях да отстъпвам. Бягането беше лошо.

Джейсън спря, щом и аз спрях. Приведе се малко извън обсег. Постава една ръка на земята и пропълзя към мен. Беше бавно, сякаш не искаше да го прави, но въпреки това се приближаваше.

— Други умни идеи? — попитах аз.

— Не бягай. Не се съпротивлявай. Действа възбуждащо. Опитай се да останеш спокойна. Опитай се да не се страхуваш. Страхът е много възбуждащ.

— От личен опит ли говориш? — попитах аз.

— Да — отвърна ми той.

Исках да се обърна и да погледна лицето му, но не можех. Очите ми бяха съсредоточени върху върколака, който се промъкваше към мен. Върколакът в другата клетка можеше да се погрижи за себе си.

Джейсън застана на четири крака до мен като куче, очакващо команда. Вдигна глава и ме погледна. Петънца светлозелено изпълниха очите му. Синьото на ирисите му се удави във водовъртеж от новия цвят. Когато процесът приключи, очите му бяха с цвета на новопоникнала пролетна трева, бледо-бледозелени и абсолютно нечовешки.

Ахнах. Не можах да се въздържа. Той се приближи по-бързо и започна да души въздуха около мен. Потрепнах. Джейсън издаде дълга въздишка и потърка бузата си в крака ми. Беше стигнал много по-далеч в „Кафенето на лунатиците“, но тогава очите му все още бяха повече човешки. А и аз бях въоръжена. В момента бих дала почти всичко за оръжие.

Джейсън сграбчи подгъва на палтото ми и сви ръце в юмруци, подръпвайки тъканта. Щеше да ме дръпне на земята. В никакъв случай. Оставих палтото да се плъзне по раменете ми. Джейсън го свали от мен. Отстъпих от купчината плат. Той допря палтото до

лицето си, стискайки го с две ръце. Претърколи се на пода с притиснатата до тялото му дреха, като куче с парче мърша. Отъркваше се в миризмата.

Изправи се на колене. Пристъпи дебнешком към мен, движейки се с почти течна грация, която действаше адски изнервящо. Човешките същества не лаят грациозно.

Отстъпих бавно, без да бягам. Но не исках да ме докосва. Той се задвижи по-бързо, а всяко негово движение бе прецизно. Бледозелените очи се бяха втренчили в мен, сякаш на света не съществуваше нищо друго.

Започнах да отстъпвам по-бързо. Той се движеше заедно с мен.

— Не бягай, Анита, моля те — обади се Ричард.

Гърбът ми опря в ъгъла на клетката. Извиках леко. Джейсън взе разстоянието помежду ни с две плавни движения. Ръцете му докоснаха краката ми. Преглътнах един писък. Пулсът ми бе толкова ускорен, че заплашваше да ме задуши.

— Анита, овладей страха си. Успокой се, успокой мислите си.

— Ти се успокой, мамка му! — Гласът ми звучеше рязко, паникьосано.

Джейсън бе хванал колана ми с върховете на пръстите си. Притисна тялото си към краката ми и ме заклеци до решетките. Ахнах леко, макар да се мразех за това. Ако нещата щяха да свършат по този начин, проклета да съм, нямаше да си отида, хленчейки.

Заслушах се в сърцето си, което туптеше в ушите ми, и започнах да си поемам въздух бавно, на равни интервали. Взирах се в тези пролетнозелени очи и се учех отново как да дишам.

Джейсън притисна бузата си до бедрото ми, а ръцете му се плъзнаха по кръста ми. Сърцето ми усили ритъма си и се опитах да го преглътна. Концентрирах се върху собственото си сърце, докато пулсът ми не се забави. Беше от типа концентрация, която ви позволява да приложите онова ново хвърляне от джудото. Концентрацията, която подхранваше вдигането на зомбитата.

Когато Джейсън вдигна глава и отново ме погледна, посрещнах погледа му със спокойни очи. Чувствах лицето си безизразно, неутрално, невъзмутимо. Не бях сигурна колко дълго ще продължи, но беше най-доброто, на което бях способна.

Пръстите му се плъзнаха под пуловера ми, нагоре по гърба ми. Преглътнах и ритъмът на сърцето ми се ускори. Опитах се да го забавя, да се концентрирам, но ръцете му се плъзнаха около кръста ми върху голата кожа. После проследиха ребрата ми и се придвижиха нагоре. Сграбчих китките му и ги спрях малко преди да докоснат гърдите ми.

Ръцете ми останаха върху неговите, докато се изправяше. Все така държейки своите под пуловера ми, той повдигна материята нагоре, оголвайки стомаха ми. Изглежда Джейсън харесваше гледката на гола кожа. Отново коленичи, като ми позволи да задържа ръцете му. Почувствах почти изгарящия му дъх върху голия си стомах. Езикът му се стрелна и ме докосна леко встрани от пъпа. Устните му погалиха кожата ми, меки, галювни.

Почувствах как си пое дълбок накъсан дъх. Притисна лицето си към меката плът на корема ми. Езикът му облизваше кожата ми, а устата му се притискаше силно към нея. Зъбите му леко одраскаха кръста ми. Накара ме да потръпна и то не от болка. Ръцете му се свиха в юмруци под пуловера ми, трепереха. Не исках да пусна китките му, но исках да се махне от мен.

— Ще ме яде ли или...

— Ще те чука — добави Кармайкъл.

Почти го бях забравила. Беше лекомислено да забравя човека с пистолета. Може би причината бе в осъзнаването, че не представлява опасност за мен. Опасността беше коленичила в краката ми.

— Джейсън е един от нас само от няколко месеца. Ако може да канализира енергията в секс вместо в насилие, бих приел това. И бих се опитал да го държа настрана от смъртоносните зони.

— Какво би трябвало да означава това?

— Дръж го далеч от гърлото и стомаха си.

Впих поглед в Джейсън. Той ме погледна и завъртя очи. Имаше мрак в тези бледи очи, мрак, достатъчно дълбок, че да се удавиш в него.

Измъкнах ръцете му изпод пуловера си. Той ги плъзна в моите и пръстите ни се преплетоха. Потърка носа си в стомаха ми, опитвайки се да зарови лице на мястото, където пуловерът беше оголил кожата ми. Изправих го, все още вплела ръце в неговите.

Той вдигна ръцете ни нагоре, притискайки моите назад към решетките. Преборих се с желанието да се съпротивлявам, да се

отдръпна. Съпротивата беше възбуждаща, а това беше лошо.

Бяхме с почти еднакъв ръст. Очите му бяха твърде поразителни от няколко сантиметра разстояние. Устните му се разтвориха леко и успях да мярна зъбите.

Исусе!

Той потърка бузата си в моята. Устните му се придвижиха надолу по очертанията на челюстта ми. Обърнах глава в опит да го държа подалече от големия туптящ пулс на врата ми. Той повдигна глава, за да си поеме въздух и докосна с уста моята. Притисна тялото си към моето достатъчно силно, за да разбере, че се радва да е в тази поза. Или поне тялото му се радваше. Зарови лице в косата ми и остана така притиснат към мен, докато ръцете ни бяха върху решетките.

Можех да почувствам тупкането на пулса на врата му, допрян до челюстта ми. Дишането му беше твърде учестено, гърдите му се повдигаха и спускаха, сякаш правеше много повече от любовна игра. Нима щях да се превърна от обект на любовна игра в мезе?

Кожата ми настръхна от нечия енергия, но не беше Джейсън. Бях опитвала тази сила и преди. Нима представлението беше възбуждащо за Ричард? Нима да ме гледа как умирам по този начин щеше да е толкова възбуждащо, колкото и с жената от филма?

— Тя е моя, Джейсън. — Беше гласът на Ричард, но с басов полутон. Промяната наближаваше.

Джейсън изскимтя. Това беше единствената дума, с която да се опише звука.

Силата на Ричард се носеше по въздуха като далечна гръмотевица и се приближаваше все повече.

— Махни се от нея, Джейсън. Веднага! — Последната дума излезе с нещо близко до писък.

Но беше от типа писъци, които надават когуарите, не от страх, а като предупреждение.

Почувствах как Джейсън поклати глава срещу косата ми. Ръцете му се разтърсиха от конвулсии срещу моите. Силата им ме накара да ахна. Това беше грешен ход.

Пусна ръцете ми толкова рязко, че щях да залитна, ако не беше тялото му да ме задържи изправена. Отдръпна се рязко от мен и наистина залитнах. Той ме сграбчи за бедрата и ме вдигна във въздуха твърде бързо, за да мога да го спра, дори и да имах сили. Удари ме

назад в решетките. Поех по-голямата част от удара с гърба си. Бях натъртена, но жива.

Придържаше ме с една ръка, докато с другата отметна пуловера ми нагоре. Аз го дръпнах обратно надолу. Той издаде нисък гърлен звук и ме хвърли на земята. Ударът в скалата премахна всяка съпротива от моя страна за около минута. Джейсън разкъса пуловера, сякаш бе хартия и го разпръсна далече от стомаха ми. Вдигна глава към небето и изкрещя, но устата, която отвори, вече не беше човешка.

Ако имах достатъчно въздух, и аз щях да изпищя.

— Джейсън, не! — Гласът вече не беше човешки.

Достатъчно плътна, че да се задавиш от нея, силата на Ричард изпълни клетката. Джейсън се бореше, сякаш тя наистина бе по-плътна от въздуха. Замахна срещу нещо, което бе невидимо за мен, с ръце, които имаха извити нокти вместо пръсти.

— Назад! — Думите бяха едва разпознаваемо ръмжене.

Джейсън изръмжа в отговор, а зъбите му изщракаха във въздуха, но не срещу мен. Той се претърколи и започна да пълзи по скалата, ръмжейки.

Аз просто лежах по гръб и се страхувах да помръдна. Страхувах се, че каквото и да било движение ще наруши баланса и ще го накара да завърши онова, което е започнал.

— Мамка му — каза Кармайкъл. — Веднага се връщам, приятели, и дано човекът птица измисли нещо, с което да накара някой от вас да се промени.

Излезе от пещерата и ни остави в тишина, която постепенно бе заменена от ниско постоянно ръмжене. Осъзнах, че това вече не беше Джейсън.

Бавно се изправих, подпирайки се на лакти. Той не се опита да ме изяде. Ричард все още стоеше до решетките на клетката си, но лицето му се беше издължило. Имаше муцуна. Гъстата му кафява коса бе станала по-дълга. Тя сякаш бе потекла надолу по гърба му, все едно бе закачена за гръбнака. Само една нишка го придържаше все още към човешкото. Тънка, слаба нишка.

Едуард стоеше съвсем неподвижен до вратата. Не се беше опитал да побегне, когато Ричард бе започнал да се държи странно. Едуард винаги бе имал стоманени нерви.

ГЛАВА 42

Тайтърс беше първият, който влезе през вратата.

— Много съм разочарован от всички вас. Кармайкъл ми каза, че почти се е получило, когато този се намесил.

Каспар се взираше в Ричард, сякаш го виждаше за пръв път. Може би никога преди не беше виждал наполовина човек, наполовина вълк, но нещо в стойката му подсказваше, че не това е причината.

— Маркус не би могъл да направи това, което ти си сторил.

— Джейсън не искаше да я нарани — отвърна Ричард. — Искаше да направи онова, което е правилно.

— Е, Пернатко — обади се Кармайкъл, — какво следва сега?

Бях седнала на каменния под. Джейсън се бе свил край далечната стена, застанал на ръце и колене, и се клатушкаше напред-назад, напред-назад. От гърлото му излизаше ниско стенение.

— Той е почти на ръба — отвърна Каспар. — Малко кръв ще го тласне отвъд него. Даже алфа не би могъл да го удържи при наличието на прясна кръв.

Не ми хареса как прозвуча това.

— Госпожице Блейк, бихте ли дошли до решетките, моля.

Придвижих се така, че да държа под око стенещия върколак и въоръжената групичка отвън.

— Защо?

— Направете го или Кармайкъл ще ви застреля. Не ме карайте отново да започвам да броя, госпожице Блейк.

— Не мисля, че искам да се приближа до решетките.

Тайтърс извади своя 45-и калибър и се приближи до другата клетка. Едуард седеше на пода. Погледна към мен и си казах, че ако успеем да се измъкнем, всички те бяха мъртви. Ричард все още стоеше при решетките с ръце, обвити около тях.

Тайтърс се загледа в животинското му лице и подсвирна.

— Мили Боже! — Насочи пистолета към гърдите на Ричард. — Това са сребърни куршуми, госпожице Блейк. Ако сте се обадили на

Гароуей, така или иначе, няма да имаме време за два лова. Гароуей не знае, че сте тук и това ни дава малко време, но нямаме цялата нощ. Освен това си мисля, че този вълк тук може да е твърде опасен. Така че, ако продължите да ме ядосвате, ще го убия.

Срещнах погледа на Ричард.

— Така или иначе, ще ни убият. Не го прави — каза той.

Гласът му все още бе ръмжене, толкова басово, че предизвика тръпки по гръбнака ми.

Щяха да ни убият. Но не можех да стоя и просто да гледам, не и ако бях в състояние да удължа неизбежното. Пристъпих към най-близките до тях решетки.

— Сега какво?

Тайтърс остана с пистолет, насочен към Ричард.

— Протегнете ръце през решетките, моля.

Исках да кажа „не“, но вече бяхме установили, че все още не искам да гледам как Ричард умира. Това правеше отказа някак празен. Проврях ръце през решетките, което ме обърна с гръб към върколака. Това не беше хубаво.

— Хванете китките й, господо.

Свих ръце в юмруци, но не ги дръпнах обратно. Щях да го направя, нали?

Кармайкъл сграбчи лявата ми китка. Брадатият Фийнстийн хвана дясната. Фийнстийн не държеше много здраво. Бих могла да се измъкна, но ръката на Кармайкъл беше като топла стомана. Втренчих се в очите му и не открих никаква милост. Фийнстийн започваше да става гнуслив. Сивокосия с пушката стоеше в средата на стаята и се отдалечаваше от ставащото. Кармайкъл обаче беше на линия за пълната програма.

Тайтърс се приближи и започна да сваля превръзката на ръката ми. Преборих се с желанието да го попитам какво прави. Мисля, че знаех. Надявах се да греша.

— Колко шева ви направиха, госпожице Блейк?

Не бях сгрешила.

— Не знам, спрях да броя на двадесет.

Той остави превръзката да падне на пода. Извади собствения ми нож и го задържа така, че да отрази светлината. Малко фукане никога не е излишно.

Опрых глава в решетките и си поех дълбоко въздух.
— Ще отворя част от раната. Ще срежа няколко шева.
— И сама се досетих.
— И няма да се съпротивлявате?
— Действайте.

Айкенсен се приближи.

— Нека аз да го направя. Дължа ѝ малко кръв.

Тайтърс ме изгледа, сякаш искаше позволение. Демонстрирах му най-доброто си празно изражение. Той подаде ножа на Айкенсен.

Айкенсен задържа острието малко над първия шев близо до китката. Усетих, че очите ми се разширяват. Не знаех какво да правя. Да гледам звучеше като кофти идея. Да не гледам изглеждаше още по-лошо. Да ги помоля да не го правят беше безполезно и унижително. Някои вечери просто няма добри възможности за избор.

Сряза първия шев. Почувствах как се скъса, но изненадващо не ме заболя чак толкова. Погледнах настрани. Шевовете се разкъсваха един след друг. Можех да се справя.

— Трябва ни кръв — каза Кармайкъл. Погледнах обратно точно навреме, за да видя как Айкенсен допира върха на ножа до раната. Щеше да я отвори наново, бавно. Това щеше да боли. Мярнах Едуард в другата клетка. Беше станал на крака. Гледаше ме. Опитваше се да ми каже нещо. Очите му се плъзнаха надясно.

Сивокосия се отдалечаваше от представлението. Стоеше близо до другата клетка. Очевидно можеше да те застреля, но мъченията не му се нравеха.

Едуард ме погледна. Мисля, че знаех какво искаше. Поне се надявах да е така.

Ножът се заби в кожата ми. Ахнах. Болката беше остра и внезапна, както при всички повърхностни рани, само че тази щеше да продължи дълго. Кръвта потече в широка линия надолу по кожата ми. Айкенсен заби върха на ножа още на милиметър. Дръпнах рязко ръце. Фийнстийн изпусна хватката си. Посегна към съдраната ми ръка. Кармайкъл стегна хватката си.

Не можех да се освободя, но можех да се строполя на пода и да движа ръката си твърде много, за да я уцелят с ножа.

Започнах да пищя и да се боря упорито. Ако на Едуард му трябваше диверсия, щях да му я осигуря.

— Една жена в клетка и вие тримата не можете да се справите с нея. — Тайтър пристъпи с поклащане напред.

Сграбчи лявата ми ръка, докато Кармайкъл държеше китката ми. Дясната ми ръка беше обратно в клетката при мен.

Фийнстийн се рееше около клетката, без да е сигурен какво да направи. Ако ще си плащаш, за да ловиш чудовища, е нужно да си подобър в насилието, отколкото беше той. Кобурът му се намираше близо до решетките.

Продължавах да крещя, извивайки лявата си ръка. Тайтър държеше ръката ми под неговата, затисната към тялото му. Хватката на Кармайкъл върху китката ми беше болезнена. Най-накрая ме обуздаха. Айкенсен вкара ножа в раната и започна да реже.

Фийнстийн се наведе надолу сякаш да помогне. Изкрещях и се наведох към решетките. Не извадих пистолета му. Вместо това сграбчих спусъка и го натиснах към тялото му. Изстрелът го улучи в стомаха и той падна назад.

В пещерата проехтя втори изстрел. Главата на Кармайкъл се пръсна върху Тайтър. Широкополата му шапка беше покрита с кръв и мозък.

Едуард стоеше изправен с пушка, подпряна на рамото. Сивокосия лежеше отпуснат край решетките на клетката. Вратът му бе извит под странен ъгъл. Ричард беше коленичил до тялото. Той ли го бе убил?

Зад мен се разнесе звук. Нисък, гърлен плач. Тайтър измъкна пистолета си. Все още държеше ръката ми затисната. Фийнстийн се търкаляше по земята. Оръжието му се намираше твърде далече.

Зад мен се разнесе ниско ръмжене. Чух движение. Джейсън се връщаше да си поиграе. Страхотно.

Тайтър изви ръката ми напред, почти измъквайки я от ставата. Завря пистолета си в бузата ми. Цевта беше студена.

— Свали пушката или ще натисна спусъка.

Лицето ми бе притиснато към решетките и пистолета. Не можех да погледна зад себе си, но можех да чуя как нещо лази към мен.

— Променя ли се?

— Не още — отвърна Ричард.

Едуард все още държеше пушката вдигната и се целеше в Тайтър. Айкенсен изглеждаше замръзнал на едно място с окървавения

нож в ръце.

— Свали я, русолявко. Веднага или тя умира.

— Едуард.

— Анита — отвърна той.

Гласът му звучеше както обикновено. И двамата знаехме, че може да застреля Тайтърс, но ако пръстът на шерифа трепнеше, докато умира, и аз си отивах с него. Избори.

— Направи го — казах аз.

Той дръпна спусъка. Тайтърс се сгърчи върху решетките. Кръв опръска лицето ми. Парче от нещо по-гъсто от кръв се плъзна надолу по бузата ми. Дишах на пресекулки. Тайтърс се изтърколи край решетките, все така стиснал пистолета си в ръце.

— Отвори клетката й — каза Едуард.

Нещо докосна крака ми. Трепнах и се обърнах рязко. Джейсън сграбчи кървящата ми ръка. Силата му беше невероятна. Можеше да ми счупи китката. Наведе лице към раната и започна да ближе кръвта, както котката ближе сметана.

— Отвори клетката или и ти умираш.

Айкенсен стоеше неподвижно.

Джейсън ближеше ръката ми. Езикът му милваше раната. Болеше, но преглътнах изпъшкването. Никакви звуци. Никаква борба. Беше се справил чудесно, като не ми се бе нахвърлил, докато се борех с мъжете отвън. Но търпението на върколака не е безкрайно.

— Веднага! — каза Едуард.

Айкенсен подскочи, след това се хвърли към вратата. Пусна ножа ми на пода и започна да бърника ключалката.

Джейсън ухапа ръката ми съвсем леко. Изпъшках. Не можах да се сдържа. Ричард изкрещя, страховито и без думи.

Джейсън се отдръпна от мен.

— Бягай — каза и заби лице в локвата кръв на пода. Гласът му беше напрегнат, по-скоро ръмжене, отколкото думи: — Бягай.

Айкенсен отвори вратата. Излязох на заден ход. Джейсън отметна глава към небето и изкрещя:

— Бягай!

Изправих се на крака и побягнах. Айкенсен затръшна вратата след мен. Джейсън се гърчеше на пода. Падна на земята, обхванат от конвулсии. От устата му излизаше пяна. Ръцете му се свиваха в спазми

и се протягаха към нещо, невидимо за мен. И преди бях виждала хора да се променят, но никога толкова яростно. Приличаше на особено неприятен пристъп на епилепсия или на някой, умиращ от стрихнин.

Вълкът изхвърча от тялото му в почти завършена форма, като жетварка, излизаща от старата си кожа. Човекът вълк се хвърли към решетките. Ноктите замагнаха към нас. И двамата се отдръпнахме. От челюстите му капеше пяна. Зъбите изщракаха във въздуха и аз знаех, че ще ме убие и след това ще ме изяде. Такава бе природата му, такъв беше той.

Айкенсен се взираше във върколака. Наведох се и вдигнах захвърления нож.

— Айкенсен?

Той се обърна към мен, все още стреснат и пребледнял.

— Испита ли удоволствие, като застрелваше заместник Холмс в гърдите?

Той се намръщи насреща ми.

— Пуснах те. Направих, каквото ми каза.

Пристъпих по-близо до него.

— Спомняш ли си какво ти казах, че ще се случи, ако нараниш Уилямс?

Той ме погледна.

— Помня.

— Добре.

Забих ножа в слабините му. Забих го до дръжката. По ръката ми потече кръв. Той впери поглед в мен, а очите му започнаха да стават стъклени.

— Обещанието си е обещание — казах.

Той падна и аз оставих собственото му тегло да прокара ножа през коремната му област. Очите му се затвориха, а аз извадих острието.

Изтрих го в якето му и взех ключовете от вкочанената му ръка. Едуард беше праметнал пушката на рамо, използвайки презрамката ѝ. Ричард ме гледаше така, сякаш ме вижда за пръв път. Даже със странно оформеното му лице и кехлибарени очи можех да кажа, че не одобрява действията ми.

Отключих вратата им. Едуард излезе. Ричард го последва, но се взираше в мен.

— Не беше нужно да го убиваш. — Думите бяха негови, макар гласът да не беше.

Двамата с Едуард стояхме и гледахме алфа върколака.

— Напротив, трябваше.

— Ние убиваме, защото трябва, не за удоволствие и не от гордост — каза Ричард.

— Ти може би — отвърнах аз. — Но останалите от глутницата, останалите превръщачи не са толкова придирчиви.

— Полицията може би е на път — включи се Едуард. — Едва ли искаш да си тук.

Ричард погледна към хищния звяр в другата клетка.

— Дайте ми ключовете и ще изведа Джейсън през тунела. Мога да помириша външния свят.

Подадох му ключовете. Върховете на пръстите му докоснаха дланта ми. Ръката му се склочи конвулсивно около ключовете.

— Не мога да издържа още дълго. Тръгвайте.

Погледнах в странните му кехлибарени очи. Едуард ме докосна по рамото.

— Трябва да вървим.

Тогава чух сирените. Вероятно те бяха чули изстрелите.

— Бъди внимателен — казах аз.

— Ще бъда.

Оставих Едуард да ме издърпа нагоре по стълбите. Ричард падна на земята с лице, скрито в ръцете му. Вдигна глава нагоре, костите му вече бяха по-дълги. Издължаваха се от лицето му, сякаш беше от глина.

Спънах се по стълбите. Единствено ръката на Едуард предотврати падането ми. Обърнах се и се затичахме нагоре. Когато отново погледнах назад, Ричард го нямаше.

Едуард пусна пушката на стълбите. Вратата се отвори с трясък и полицията нахлу. Едва тогава осъзнах, че Каспар го няма.

ГЛАВА 43

Нито Едуард, нито аз отидохме в затвора, въпреки че полицаите откриха убитите от нас хора. В общи линии всички смятаха, че е цяло чудо, че сме се измъкнали живи. Хората бяха впечатлени. Едуард ме изненада, като показва документи за самоличност на името на Тед Форестър, ловец на глави. Убийството на банда незаконни ловци на ликантропи само подобри репутацията на всички ловци на глави, и тази на Тед Форестър в частност. Аз също получих доста добри отзиви. Бърт беше доволен.

Попитах Едуард дали Форестър е истинското му име. Той само се усмихна.

Долф беше изписан от болницата навреме за Коледа. Зербовски трябваше да остане по-дълго. Купих и на двамата по една кутия сребърни куршуми. Това бяха само пари. Освен това не исках никога да гледам как животът на някой от тях изтича от системите.

Направих едно последно посещение в „Кафенето на лунатиците“. Маркус ми каза, че Алфред е убил момичето по собствена инициатива. Габриел не знаел, че това щяло да се случи, но веднъж щом тя умряла, решил да не оставя храната да иде нахалост. Ликантропите са, ако не друго, практични. Рейна бе разпространила филма по същата причина. Всъщност не им повярвах. Адски удобно беше да стовариш вината на мъртвец. Но така и не казах на Едуард. Обаче казах на Рейна и Габриел, че ако се появи друг снъф-филм, могат да се сбогуват с косматите си задници. Щях да уведомя Едуард за тях. Макар че не им казах последното.

Купих на Ричард златен кръст и го накарах да ми обещае, че ще го носи. Той ми купи плюшен пингвин, който свиреше „Winter Wonderland“, торба чернобели гумени пингвини и малка кадифена кутийка като за пръстен. Помислих, че ще си глътна сърцето. Вътре нямаше пръстен, само бележка, която гласеше „Обещания, които да се спазят“.

Жан-Клод ми подари стъклена скулптура на пингвини върху леден къс. Беше красива и скъпа. Щях да я харесвам още повече, ако ми я беше подарил Ричард.

Какво подарявате на Господаря на града за Коледа? Половин литър кръв? Спрях се на старинна камея.

Щеше да изглежда страхотно на врата на някоя от неговите дантелени ризи.

Някъде през февруари пристигна колет от Едуард. Съдържаше лебедова кожа. Бележката гласеше: „Открих вещица, която да вдигне проклятието му“. Извадих покритата с перушина кожа от кутията и оттам на земята изпадна втора бележка. Тази гласеше: „Маркус ми плати“. Трябваше да се досетя, че ще изкара печалба от убийство, което би извършил безплатно.

Ричард не разбираше защо убих Айкенсен. Опитах се да му обясня, но убийството на човек само защото сте казали, че ще го направите, наистина звучи, сякаш е въпрос на гордост. И все пак не ставаше дума за гордост. Беше заради Уилямс, който никога няма да завърши доктората си или да види бухалите си отново. За Холмс, която никога няма да стане първата жена, началник на полицията. Заради всички хора, които беше убил и никога нямаше да получат втори шанс. Щом те нямаше да имат тази възможност, и за него важеше същото. Не изгубих съня си заради убийството на Айкенсен. Може би това би трябвало да ме притеснява повече от самото убийство — фактът, че въобще не ме притеснява. Не-е.

Поставих лебедовата кожа в изискана рамка, зад стъкло. Окачих я във всекидневната. Отива на кушетката. Ричард не я харесва. На мен обаче ми допада.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.